

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

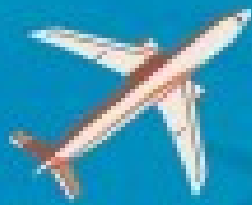
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

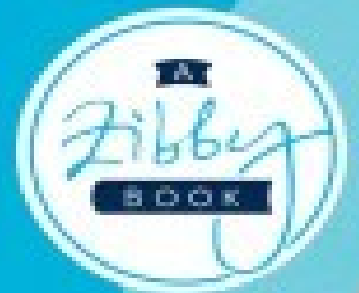
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Last Love Note

a novel

EMMA GREY

"Beautifully blindsiding . . . a funny, touching, page-turner."
—HAZEL HAYES, author of *Out of Love*

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Övgü için
Son Aşk Notu

"*Son Aşk Notu* çok güzel bir şekilde kör edici bir kitap. Birçok okurun kalbine dokunacağından hiç şüphem olmayan komik, dokunaklı bir sayfa çevirici."

-Hazel Hayes, *Out of Love*'ın yazarı

"Hafif, şefkatli dokunuşlarla dolu, zarif bir şekilde yürek parçalayan duygusal bir aşk hikayesi. Bunu herkese tavsiye edeceğim."

-Paige Toon, *Only Love Can Hurt Like This* kitabının yazarı

"Bir romantik komediden çok daha fazlası; güzel yazılmış, hem komik hem de yürek parçalayıcı ve nihayetinde umut dolu."

-Alexandra Potter, *Confessions of a Forty-Something F**k* kitabının yazarı
Yukarı

"Emma Grey, en karanlık anlarda bile mizahı ve ışığı bulma kapasitesiyle eşit olan çiğ bir dürüstlük ve yoğunlukla aşktan kayba ve tekrar geri dönüş uzanan bir yolculuk boyunca coşkulu bir romantik komedi örüyor."

-Nina D. Campbell, *Daughters of Eve*'in yazarı

"Grey'in ilk yetişkin romanı okuyucuların kalbini kıracak, onları duygusal bir yolculuğa çıkaracak ama umutlu hissetmelerini sağlayacak. Grey'in dokunaklı üslubu... okuyucuları neşeli son için neşelendirecek."

-Booklist (yıldızlı eleştirisi)

"Basitçe söylemek gerekirse, bu kitap o kadar harika bir sürprizdi ki... sıcaklık ve mizahın bir karışımını yakalamak çok zor. Sadece uyarıyorum, yüksek sesle gülecek ve ağlayacaksınız."

-Mercedes Maguire, *The Daily Telegraph* ve *Sunday Telegraph*

Son
Aşk
Notu
BİR ROMAN
EMMA GREY

Zibby Books
New York

Son Aşk Notu: Bir Roman

Telif Hakkı© 2023 yazar Emma Grey

İlk olarak Penguin Random House Australia Pty Ltd tarafından yayımlanmıştır

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD Telif Hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın hiçbir biçimde ve hiçbir yolla kullanılamaz, çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Amerika Birleşik Devletleri'nde Zibby Books LLC, New York tarafından yayımlanmıştır.

Zibby Books, kolofon ve ilgili logolar Zibby Media LLC'nin ticari markaları ve/veya tescilli ticari markalarıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, tarihi olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2023934653 Ciltsiz

ISBN: 978-1-958506-28-8

Ciltli ISBN: 978-1-958506-29-5

e-Kitap ISBN: 978-1-958506-51-6

Kitap tasarımı Ursula Damm Kapak

tasarımı Sarah Horgan

www.zibbymedia.com

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Jeff'e

Bu durumda, anneme ve babama
yazmamın nedeni sizsiniz.

Aşk notları 72 yıla yayılan

PROLOGUE

İki yıl önce

Telefonumdan Darth Vader'ın "İmparatorluk Marşı" çalıyor. Charlie'yi cilalı beton zeminden alıp alışveriş arabasına indiriyorum, AirPods'u kulağıma takıyorum ve kendimi destekliyorum.

"Anne?"

Özel zil sesi Cam'in fikriydi. Annemin siklonik ziyaretlerinden birinin ardından beni neşelendirmek için bir girişim. İyi niyetli ve onu çok seviyorum. Ama anne ve büyükanneye dönüşürken bazı sarsıntılar oldu. Cam, bir sonraki aramasında zil sesinin beni güldüreceğini düşündü ve öyle de oldu.

Sonra gitti ve hastalandı. Ve şimdi kendimi onun Şaka.

Hiçbir şeyi geri alamam. Hâlâ telefon faturasını ödüyorum. sesli mesaj. Bruce Springsteen'in otobiyografisinin bir kopyası hala başucumdaki masanın üzerinde yüzüstü ve yayılmış bir şekilde duruyor, kısmen okunmuş. Evin her tarafına, arabama ve çantama bıraktığı yapışkan notları bile toparlayamıyorum. El yazısı bile beni dizlerimin üstüne çöktürüyor.

Nihayet annemin dikkatini çekebildiğimde, "Süpermarketeyim," diye anons ediyorum. Konuşmaya hazır olmadan hemen önce beni aramak gibi bir alışkanlığı var - genellikle başka biriyle konuşmasını bitirirken. Cam buna "konuşma arafı" derdi.

En sevdiği sabuna uzandım. İçime çekiyorum. Arabadaki Charlie'ye uzatıyorum. O da kokluyor.

"*Süpermarket mi?*" Annem şaşırmış gibi tekrarlıyor. Yaptığım her şey, ne kadar sıradan olursa olsun, annem için bir şok gibi görünüyor. Hep öyleydi.

"Görünüşe göre hayat devam ediyor..." Neredeyse boş olan sepetime bakmadan önce açıklıyorum. Bu, aslında hayatın durma noktasına geldiğinin bir kanıtı.

Hastalanmadan önce Cam ve ben sırayla avcı ve toplayıcı olurduk. İkisinde de çok başarılıydı. Alışveriş meraklısı. Evde yetişmiş usta aşçı. Şimdi her iki rolü de tam zamanlı olarak üstlendiğim için gerçek bir yemek hazırlayamıyorum.

Spor kıyafetler giymiş at kuyruklu bir kadın, parfüm ve yetkinlik bulutu içinde yanımdan geçip gidiyor. Bir paket tampon ve bir bar seçmesini izliyorum.

sabunları sepetine atıyor ve bir çırpıda listesinden siliyor.

Hiç böyle miydim? Sabun konusunda bu kadar bıkkın mıydım? Bu insanlar sanki tüm dünya geri dönülmez bir şekilde paramparça olmamış gibi devam ediyor.

"Dinle Kate, neden sen ve Charlie yarın benimle Probus toplantıma gelmiyorsunuz?" Probus annemin sosyal evreni. Ama yas iznindeyken üç yaşında bir çocukla emekliler kulübü toplantısına katılacak havada olduğumu düşünüyor olamaz.

"Shirley Delaney'nin kocası da yeni öldü" diye açıklıyor.

"Anne, seksen yedi yaşındaydı." Bunu biliyorum çünkü bana onun uzun süren ölümünü yeni yas tutmuş birinin ya da herhangi birinin bilmek isteyeceğinden çok daha ayrıntılı bir şekilde anlatmıştı.

"Dul duldur," diyor ve gözlerimden yine yaşlar boşanıyor. Otuz sekiz yaşındayım. "Dul" terimi benim için geçerli olmamalı. Annem beni kolay etkilenen torununun önünde parçalara ayırmadan önce bu konuşmadan çıkmalıyım.

Şampuan ve saç kremiyle dolu devasa bir el arabasını sürükleyen genç bir raf görevlisi, yanımızdaki yerde d u r a n karton kutuları tekmelemeye başlıyor. Bakışlarımız krizimin gözlerinde buluşuyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor isteksizce.

Başımı sallıyorum. Belli ki ikimiz de burada olmak istemiyoruz. O da gerçekten yardım etmek istemiyor. Ben sadece onun yoluna çıkıyorum. *Umutsuzca kayboldum*, itiraf etmek istiyorum. *Ve sadece bu süpermarkette değil.*

Charlie dikkatimin dağılmasından faydalanarak vitrinden bir şişe tıraş kremi aldı. Oyun grubu annelerinden biri köşeyi dönüp benim reyonuma girdiğinde fark ettim. Dost bir yüz!

Beni gördüğünü sanıyorum ama birden aklına köpek maması, tuvalet temizleyicisi ya da donmuş bezelye gibi herhangi bir şey gelmiş gibi davranıyor. Sepetini ters çeviriyor ve ikizlerini koridordan, benim varlığımın kaçınılmaz garipliğinden uzaklaştırıyor. Artık bir dulum ve sosyal bir dışlanmışım.

Charlie'ye dönüp bakıyorum. Şimdi tıraş kreminin kapağını açmış ve elinin topuğuyla pompaya sertçe bastırarak *İtfaiyeci Sam'in* üstünden, eşofmanından ve spor ayakkabılarından köpükler fışkırtıyor....

"Anne! Gitmem gerek," diyorum çantamda kağıt mendil ararken. Çıkarken posta kutusundan aldığım bir tomar zarfı çıkardım. Taziye kartları. Faturalar. Elektrik şirketinden Cam'e gönderilmiş bir şey, ki olmaması gerekiyordu; telefonda sinir bozucu bir yarım saat geçirmişt看.

Birkaç gün önce, hesabımızın sadece onun adına tutulması gibi aşılmaz görünen bir sorunu çözmeye çalışıyordu.

Operatör bana sadece onunla konuşmaya yetkili olduğunu iki kez söyledikten sonra, "Hesap sahibi *öldü*," diye sefil bir şekilde açıkladım. Gerçekten, bundan daha açık konuşamazdım. "Onu telefona getirmemi nasıl beklersiniz?"

Mendiller nerede?

"Charlie, o şeyi ağzına sokma!"

Cam'e gönderilen zarfın ön yüzünde "Gitmene üzüldük" yazdığını fark edince karıştırmayı bırakıyorum.

Mührü yırtıyorum ve kâğıdı açıyorum. *Sevgili Bay Whittaker*, yazıyor. *Bizden ayrılmaya karar verdiğiniz için üzgünüz. Lütfen birkaç dakikanızı ayırarak ihtiyaçlarınızı nasıl daha iyi karşılayabileceğimiz konusunda bize yardımcı olun....*

Ve işte bu.

Dibe vurmak. Hayatımın en kötü gününden on üç sefil gün sonra, elimde ölmüş kocama yazdığım acımasız mektup, asla kullanmayacağı bir sürü kişisel eşya, durumumla ilgili gerçekler ortaya çıktıkça her yanımdan bana sataşarak erkek tuvalet malzemeleri reyonunda beni çarpıyor. Düzgün bir şekilde. İlk defa.

Sevdiğim adam yok.

Yok. Yok. Yok.

Elektrik şirketinden ayrılmaya "karar vermedi". Hiçbirimizi terk etmeye karar vermedi. Ve şimdi bu sabunu almaya gerek yok ve hesaplarımızda çok az isim var.

"Oh, Charlie! Ne *karmaşa* ama."

Şimdi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum, cenazeden beri ağlamak isteyip de ağlayamadığım gibi. Tabii ki gözyaşları *şimdi* gelecekti, tam da zarfı kullanarak her şeyin üzerindeki tıraş kremi silmeye çalışırken.

Başka bir zaman, yanaklarına köpük sürmesi ve hayali bir usturayla yüzünü kazıyormuş gibi yapması sevimli olabilir. Ama şimdi değil. Ona gerçekten tıraş olmayı öğretmem gereken zamanları hayal ediyorum. Şu anda ne yaptığımı bilmiyorum ve o sadece üç yaşında. Cam'in içeriden verdiği bilgiler olmadan ergen bir çocuk yetiştirme fikri beni dehşete düşürüyor.

"Bana bak anne!" Charlie'nin parlak mavi gözleri muziplikle parlıyor, gamzeli gülümsemesi beyaz köpüklerin arasından ışıltıyor. Elimi tutuyor ve tıpkı Cam'in tıraş olmasına yardım ederken ona izin verdiği gibi yüzünün yan tarafına düz bir şekilde yerleştiriyor.

"Ben babayım!" diyor gülerek.
Oh, Tanrım.
Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Şimdiki zaman

"Grace, *lütfe*n pencereden uzak dur!"

Ön odamdaki perdeleri çekmiş, odayı kış sonu güneşiyle dolduruyor. Elinde bir bardak sauv blanc ile pencere kenarındaki koltuğa oturmuş, yüzüsüzce yolun karşısından gelen adama bakıyor.

Charlie on dakikadan uzun bir süredir Minecraft dışında bir şey oynuyor ve ben de kendimi mükemmel bir anne gibi hissediyorum. Bu öyle nadir bir zafer ki, Neolitik Çağ'dan beri yokuş yukarı ittiğim edebi romanın taslağını yeniden açarak kutladım, her seferinde yaklaşık beş kelime.

"Yeni komşun fanila giyiyor," diyor Grace. Batan güneşin arkadan aydınlattığı kül sarısı saçlarıyla ruhani bir havası var. Uzun bacaklarını pencere kenarındaki koltuğa uzatıp orman yeşili maksi elbisesini yüksek topuklu çizmelerinin üzerine geçirirken onu izliyorum ve nasıl olup da böyle göz alıcı bir arkadaşsa sahip olduğumu merak ediyorum.

Grace'le o kadar yakınız ki, Cam'le Melbourne'den ayrılıp Avustralya Ulusal Üniversitesi'nde ders verebilmek için Canberra yakınlarındaki güneydoğu kasabası Queanbeyan'a taşındığımızdan beri, onu sadece altı yıldır tanıdığımı inanmakta güçlük çekiyorum. Otuzlu yaşlarımızın ortalarında onunla basketbolda tanışmak, sonunda Anne'imın Diana'sını keşfetmek gibiydi. Thelma'mın Louise'ini. Barrymore'umun Diaz'ı.

Şarabından bir yudum daha almadan önce "Acaba DTF'den mi?" diye düşündü.

"Hazine ve Maliye Bakanlığı mı?" Ben soruyorum. "Bekle, hayır. Bu iki ayrı departman...."

Saflığıma inanamayarak dikkatini yolun karşısındaki adamdan beni doğru düzgün gözlemleyebilecek kadar uzun süre ayırıyor.

"Ne? Bu bir Tinder kısaltması mı?" diye sordum. Online randevulaşmada ustalaşmaya hiç niyetim yok. Ya da herhangi bir randevu türünde. Çevrimiçi ya da çevrimdışı, hızlı, ikili, grup - Grace Randall'ın sonsuz hayal kırıklığına rağmen bunların hiçbirini yapmayacağım.

"Evet, belli ki DTF bir Tinder olayı Kate. "Aşağı-" anlamına geliyor.

"Sus!" Charlie'ye doğru işaret ederek "Sus!" diyorum.

"Bu adam bir kamu görevlisine benzemiyor," diye gözlemliyor. Grace, Avustralya Balıkçılık Yönetimi Otoritesi'nden Gerry ile yaşadığı kötü randevudan beri kamu sektöründen uzak duruyor.

Vegan olduğunu ve matematiğe alerjisi olduğunu söylemiş olmasına rağmen, karides kokteyli üzerine balık istatistikleri.

"Çekici kamu görevlileri de var," diyorum. "Ben de eskiden öyleydim, hatırladın mı? Bir kamu görevlisi. Değil-"

"Kapa çeneni, Kate, ve sadece *bak!*"

Pencerede ona katılana kadar huzur bulamayacağım, bu yüzden belgemi kaydedip dizüstü bilgisayarını yere bırakıyorum. Odadan ona doğru geçerken, siyah çerçeveli okuma gözlüklerimi burnumdan aşağı kaydırıyor ve onaylamamak için kollarımı kavuşturuyorum. *İşte Eğlence Polisi geliyor.*

Bana şöyle bir bakıyor ve kaşlarını çatıyor. Tamam, evet, siyah tayt, uyumsuz çoraplar ve gök mavisi penguen Snuggie'nin çekici bir yanı yok ama kendi evimde rahat olamayacaksam nerede olabilirim ki? Kontrol edilemeyen kumral buklelerimi, romanımdaki tutarsızlıkların bir listesini el yazısıyla yazmak için kullandığım kalem tarafından gevşekçe tutulan bir topuz haline getirdim. Hızlı kesintiler sayesinde liste neredeyse romanın kendisi kadar uzun. *Diğer anneler bunu nasıl yapıyor?*

Pencereden dışarı bakıyorum.

"Penguenleri görmesine izin verme!" Grace, Snuggie'ye bakarak talimat veriyor. "Kate, şu anda DTF'nin tam tersi gibi görünüyorsun."

Ben tam *tersiyim*. Tam ona yıllarca süren bekârlık serimin nedenini hatırlatacaktım ki Grace'in hayranlık nesnesi kamyondan çıktı. Kumlu sarı saçlar. Saat beş gölgesi. Her şeyi yırtık, kot pantolon, karın kasları, pazuları. *Ay Işığı ve Valentino*'daki Jon Bon Jovi'ye benzer bir şekilde işi hallediyor. Telaş yok. İstemeden de olsa muhteşem.

"Yas tuttuğunu ve resmen ilgilenmediğini biliyorum Kate ama hadi ama. Eminim *sen* bile bunu takdir etmekte başarısız olamazsın."

Taşıdığı büyük boy karyola iskeletini eğiyor, biz de hipnotize olmuşçasına başımızı hep birlikte eğiyoruz. *Tanrım!* Anında kendimi suçlu hissediyorum ve pencereden gölgelerin içine doğru bir adım geri çekiliyorum.

"Başka erkekleri fark etmene izin var," diyor Grace, şimdi daha nazıkçe. "Bütün dünya Cam'i sonsuza dek seveceğini biliyor."

Evet. "Ölüm bizi ayırana dek" sadece bir başlangıçtı.

Keder gibi aşkın da solacağını düşünmüştüm. Başta öyle olacağından korkuyordum. Cam'in boynundaki saç çizgisinin tam şeklini unutacağım bir günün gelmesinden korkuyordum. Ya da Aramis'in kokusunun arkamda, tıraştan ve duştan yeni çıkmış, havluya sarılmış bir şekilde varlığını duyurmasından

Beni öperken saçlarının ucundan su damlaları tenime düşüyordu.

Endişelenmeme gerek yoktu. Erken kederin en keskin açılırları yumuşadığında ve onsuz yeni bir hayatın bulanık bakışları odaklanmaya başladığında, ona olan aşkım katlanarak arttı ve diğer tüm erkekleri kıyaslanamaz hale getirdi.

Grace'in yolun karşısındaki adamı bile, şimdi evinden çıkıyor. Kamyona atlıyor ve bir çekmeceyi dikkatlice rampadan aşağıya sürüklüyor, ona yol açmak için birkaç kutuyu kaydırıyor ve içeride kayboluyor. Yetenekli. Odaklanmış.

"İyi bir iş ahlakı," diye not ettim. Grace'in yüzündeki ifadeden bu gözlemimin boşa çıktığını anlayabiliyorum.

İnsanlar bana hâlâ genç olduğumu söylüyor. Başka biriyle tanışacağımı söylüyorlar. Kırk yaşında, en uzun ilişkimin hala önümde olabileceğine dikkat çekiyorlar. Entelektüel olarak anlıyorum. Ama Cam'i takip etmek imkansız. Bizimki yeniden yaratılması imkansız bir ortam. Bu yüzden burada, ön pencereimin önünde durup, IKEA'nın yarısını kamyonundan tek başına çıkaran flanel giyimli, DTF kamu görevlisi olmayan birine bakamam.

"İki yıl oldu," diye hatırlatıyor Grace. Şimdiye kadar kederimi atlatmış olmam gerektiği imasına sinirleniyorum. Ya da "hayatıma devam etme" zamanı gelmiş olabilir. Bunu yapma düşüncesi beni panikletiyor. Kırılmışlığımın boyutları hakkında doğru dürüst bilgilendirilmemiş masum bir kurbanla ilk randevumu nasıl gerçekleştirebilirim ki? Neden biri benim sadece yarım payım olabilecek bir şey için kaydolsun ki?

"Hazır değilim Grace. Akademik olarak bu fikirle ilgilenmiyorum bile. Charlie var, roman var, annem var, işim var-"

Bahaneler kataloğumu koluma nazikçe dokunarak susturuyor. "Korkuyorsun."

Grace de korkmalı. Onun da geçmişi kolay değildi. Son on yılın çoğunu silip süpüren ve onu otuz sekiz yaşında, sınırda yaşama şansı olmayan yumurtalarla ve doğurganlık uzmanının "yüzde beş şans" demesinin bile umudunu köreltmediği kadar inatçı bir hayalle doğrudan bir IVF kliniğine tüküren büyük bir aşk. Şu anda benim gibi onun da ilişkilerden nasıl korkmadığını bilmiyorum. Elbette, tam da el yazmamın güvenliğine çekilmek üzereyken,

Yolun karşısındaki adam evime bakıyor ve ikimizi bakışırken yakalıyor. *Muhteşemdi.*

"Ateşli yeni komşulara," diyor Grace nefesinin altından, sanki bir barın karşısında ona hayranlıkla bakıyormuşuz gibi kadehini pencereden adama doğru sallıyor.

"Babamın çalışma odasında neden bir el bombası vardı?" Charlie yanımda belirerek soruyor.

Ama şimdi savaş oyunlarının sırası değil. Gelecekteki komşuluk ilişkilerimiz adına, Grace ve benim neden pencereden dışarı sarktığımıza dair akla yatkın açıklamalar arıyorum. Mahalle Nöbeti mi?

"DEFCON 1," diye fısıldıyor.

"Biliyorum. Çok utandım."

"Hayır! Yolun karşısındaki Jon Bon Jovi değil," diyor. "Charlie!"

Oğluma bakıyorum. Babasının altın buklelerini, çillerini, yaramaz mavi gözlerini almış... ve *el bombasını*?

Cam İngilizce öğretmenliği yapmış olabilir ama onun asıl aşkı tarihi. Her zaman denizaşırı savaş alanlarından hatıra eşyaları toplardı. Fransa'dan mermiler. Rastgele top mermisi parçaları. Gelibolu sahilinden küçük bir kum şişesi. Ve görünüşe göre şu anda heyecanlı beş yaşındaki çocuğumuzun sıcak küçük elinde bulunan çok meşru görünümlü el bombası.

"Şuna bir bakayım," diyorum, Charlie'nin avucundan mümkün olduğunca nazıkçe kaldırarak. Tabii ki *canlı* olma ihtimali yok. Cam sadece iyi niyetli koleksiyonculardan ve kayıtlı antika satıcılarından eser satın alırdı. Şimdi burada olsaydı, Charlie'nin yanına çömelir ve nasıl çalıştığını açıklardı, Charlie bu sohbetten biraz daha bilgili olarak mezun olurdu ve benim de dünya hakkında açıklayacak bir şeyim eksilirdi. Aralarındaki kayıp konuşmaları düşünmek kalbimi sızlattığı kadar aradaki boşluğu doldurmaya çalışmak da başımı ağrıttıyor.

"Bu Peak Kate," diyor Grace, el bombasını tuttuğum bir fotoğrafımı çekerken. Karede sadece Snuggie'li ön kolum ve elim görünecek şekilde kırıyor ve ben daha doğru düzgün düşünmeden Facebook'a yüklüyor. Beni etiketlediğini biliyorum çünkü telefonum kanepede bir bildirimle yanıp sönüyor. Tam da böyle durumlar için ayarlarımı kilitlemişim, Grace'in drama sevgisi ile benim tüm arkadaş listemi kargaşamın her bir bölümüne tanık olmaya davet etmeme isteğim çatışıyor.

"Sorun yok," diye onu rahatlatıyorum. "Cam!" Titiz, güvenilir Cam, evde asla gerçek bir silah saklamaz. Bu şeyin gerçekten tehlikeli olabileceği fikri bile gülünç.

Bununla birlikte, ben hevesli bir yazarım. Hayal gücüm kederim boyunca sadece sağlam kalmadı, aynı zamanda aktif olarak onunla beslendi. Sonsuza dek

Başka bir şeyin benden koparıldığı korkunç senaryolar icat ediyorum. *Birinin*. Ve sonunda, içimdeki anne aklını başına topladı.

"Grace, neden Charlie'yi bir yere götürmüyorsun? Arabaya servis dondurma?"

"Destansı!" Charlie bağıyor, yerinde dans ediyor. Dondurma ve Grace'le geçireceği bonus zaman için o kadar heyecanlı ki, bu şeyi elimden düşürmesin diye yolundan çekilmek zorunda kalıyorum.

Grace'in arabasında Charlie için kalıcı olarak monte edilmiş bir araba koltuğu olması arkadaşlığımızın bir kanıtı. Ama onlar gitmeden önce Siri, Grace'e gelen bir FaceTime çağrısını bildiriyor.

Cevap vermek için ekranına dokunurken "Bana bir dakika ver dostum," diyor. Grace'in bacağına yapışmış, onu kapıya doğru sürüklemeye çalışıyor ve ben de onu geri çağırma zorunda kalıyorum.

Video bağlantısı kesilir kesilmez bir kadın sesi "Neredesin?" diyor. Ekranı göremiyorum ama sesinde bir gerginlik var. "Grace, beni dinle. Kum havuzundayım...."

Charlie Grace'in bacağına bırakıyor ve kum havuzunu görebilmek için kolunu çekiyor ama kısa süren kamu sektörü kariyerimden Orta Doğu'da bir yerde görevli olduğunu kastettiğini biliyorum.

"Facebook gönderinizi az önce buradaki meslektaşına gösterdim," diye açıklıyor kadın. "Kendisi mühimmat mühendisi. Bakın, sizi telaşlandırmak istemem ama polisi aramanız gerekiyor."

Kapı çalındı ve Grace'le ben irkildik.

Onlar mı çaldı? Hayır. Ne? Daha onlara telefon bile etmedik.

Koridorda dikkatlice yürüyorum, Cam'in hafta sonu nihayet ayırdığım kıyafet kutularının yanından geçiyorum. İki yılın yeterince uzun olduğunu düşünmüştüm ve dizüstü bilgisayarda *Bridget Jones*'u rahatça izlerken gardırobun onun tarafını Kondo'dan geçirmiştım. Ama onları bırakma yeteneğimi fazla abartmışım. *Onun* gitmesine izin vermek için. Görünüşe göre onlara bir kez daha bakmak isteyebilirim. Ve muhtemelen giymek. Muhtemelen sonsuza kadar.

Kapıyı açtığımda, el bombasını oracıkta atıp sokağın yarısını havaya uçurmadığım için şanslıyım. *Tanrım*, çok yakışıklı. Yakından bakınca gülünç olmanın eşiğinde. Sadece bir saniyelğine, komşumun yontulmuş yüzünün ihtişamının tadını çıkarıyorum. Ve vücudunun. Onun kişiliği olan tüm topluluk, gerçekten. Ve elimde potansiyel olarak patlayabilecek bir şey olduğunu unutuyorum.

"Selam," diyor sıcak bir şekilde, elini kot pantolonuna siliyor ve benimkini sıkmayı teklif ediyor. Kabul etmediğimde dikkati avucumdaki el bombasına kayıyor ve duraksıyor, sonra "Affedersin, kötü bir zaman mı?" diyor.

Yani, elbette. Burada penguen temalı giyilebilir bir battaniyenin altında duruyorum, görünüşe göre gerçek, potansiyel olarak canlı, patlamamış bir cihazı tutuyorum, Orta Doğu'daki yüksek güçlü gurbetçiler yan odadan kriz yönetirken ... ama yine de serbest elimi uzatıyorum. Kırmızı Kod'dayız diye nezaketin pencereden uçup gitmesine gerek yok.

"Ben Kate," diyorum ona kendimden emin bir şekilde. "Braxton Sokağı'na hoş geldiniz." Onun yanından, ön bahçemdeki elma kutusu okalıptüsün ötesinden, caddeden aşağıya ve banliyö boyunca, uzaktaki Brindabella Dağları'nın morumsu pusunu bir anlığına görene kadar bakıyorum.

Tam olarak neyi arıyorum? Beyaz atını mı?

"Seni ve arkadaşını pencerede gördüm," diyor. *Utanç verici.*

"Merhaba demem gerektiğini düşündüm. Ben Justin."

"Ben Charlie!" Meraklı küçük oğlum etrafımdan dolanıyor ve tam onun önünde duruyor. "DTF nedir?"

Cidden mi? Tüm bu komşular arası tanışma ve selamlaşma tam bir halkla ilişkiler felaketi oldu. Eğer bu adamın yüzüne bir daha bakacaksam bunu bir an önce düzeltmeliyim.

"Elimde bir el bombası var," diye geveliyorum ve Justin'in daha yakından incelemesi için kanıtı havaya kaldırıyorum. Dikkat dağıtıcı bir şey olarak, hassas bir vuruştur. Şaşkın görünüyor. "Ama sorun yok!" Acele ediyorum. "Bir arkadaşımın arkadaşı bir askeri silah uzmanı tanıyor. Aşırı tepki verdiğinden eminim ama şimdi Savunma Bakanlığı'nın ilgisini çekmiş durumda ve Facebook'un yarısı da benim peşimde, bu yüzden işi takip edip polisi devreye sokmam gerekecek."

Bu çok fazla bilgi, çok erken. Justin hem uyanık ve telaşlı hem de aşk romanı kapağı kadar ateşli görünüyor, ama şu anda bir aşk geliştirecek kadar geniş bir bant genişliğine sahip değilim.

Cam bu durumu çok eğlenceli bulurdu. Bu hikayeyi yıllarca dinlerdi. *Size karımın Vietnam'da bir askeri mağazadan aldığım el bombası replikasıyla küresel bir güvenlik olayına neden olduğunu anlatmış mıydım?*

"O benim değil!" Justin'e çabucak açıkladım. "Merak etme. Ben terörist değilim."

Grace'in daha sonra bu konuşmayı incelemesi için sabırsızlanıyorum. Standartların altındaki şakalarım için bana koçluk yapmak isteyeceğini biliyorum. *Bak Kate, asıl mesele*

Önemli olan ona bunun bir rehine durumu olduğu izlenimini vermekten kaçınmak....

Telefonumu Cam'in kutularından birinin üzerine koyup hoparlörü açıp yerel polis karakolunun numarasına tıkladığımda Justin bana bakıyor. O bu kadar muhteşem görünürken ve beni bu kadar dikkatle süzerken, kısa bir süreliğine biraz daha DTF görünmeyi diliyorum. Ama pişmanlık için zaman yok. Talimatları yazmam gerekirse diye kalemi saçımdan çekmeye çalışıyorum ama buklelerin arasında sıkışmış ve şimdi kendimden başka biri olsaydım yapacağım gibi omuzlarımın üzerinden hülyalı bir şekilde dökülmesine izin vermek yerine düğüm düğüm saçlarımı çekiyorum.

Odaklan! Yetkililere hikayemi doğru anlatmalıyım.

"Alo?" Karakolda biri telefonuma cevap verdiğinde tereddütle "Alo?" diyorum. Justin'e eşikten el sallıyorum, kapıyı arkasından kapatıyorum ve sanki bir mayın tarlasından geçiyormuş gibi Cam'in eşyalarının olduğu kutuların arasından dikkatlice geçerken onu takip ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, öyle de olabilir. 1940'lardan esinlenilmiş oturma odama giriyoruz -şömine, kitap rafları, eski moda koltuklar, defterler ve romanlarla dolu dergi rafları- ve Grace penguenlerin içeri kimi sürüklediğini görünce daha fazla sevinemezdi.

Telefon görüşmesini savunma bağlantısıyla sonlandırıyor, Justin'e gülümsüyor ve ben kendimi toparlayıp işimde olduğum gibi daha deneyimli bir akademik bağış toplayıcısı gibi konuşmaya çalışırken tüm tavrını yeniden ayarlıyor. Daha az suçlu.

"Kocam askeri tarihe takıntılıydı," diye başlıyorum, polis memuruna ortamı hazırlamak için. "İki yıl önce öldü ve ben henüz çalışma odasındaki eşyaları toplamaya cesaret edemedim...."

"Hanımefendi, Monaro Polisi'ni aradınız," diyor memur, hikâye zamanını bölerek. "Bu bir eşek şakası mı?"

"Oh, hayır," diye mırıldandım. "Keşke öyle olsaydı! Bunu yapacağımdan değil tabii ki. Yaptığın işe kesinlikle değer veriyorum."

Grace başını sallıyor ve devam etmem için bana el işaretleri gönderiyor. Onun için sorun yok; itiraf eden o değil.

"Aslında komik bir durum," diyorum, her ne kadar ortada komik bir şey olmasa da. "Esasen, beş yaşındaki oğlum merhum babasının çalışma odasında bir el bombası buldu ve şimdi onu elimde tutuyorum." Genelde "ölü" derim. "Ölen" değil. "Geç" değil. "Geçti" değil. Bir kere, Stresli bir sosyal etkileşimde, Cam'in Charlie ve beni "terk ettiğini" anlattım, sadece bir kadın bizi terk ettiği için ona laf attı.

Polis memuru hikâyemi incelerken bir an sessizlik oldu, bu sırada Justin'in nefes almayı bırakmış olabileceğinden endişelendim.

"Bekler misiniz?" diyor polis memuru ve ben aramamızın doğasına aykırı görünen smooth jazz'a geçiyorum.

"Grace, bu komşum Justin," diye açıklıyorum parlak bir şekilde, sanki hepimiz tiyatroda karşılaşmışız gibi. "Justin, bu-"

Bitiremiyorum, çünkü daha kıdemli bir polis memuru hatta geliyor.

Şim

di. "Hanımefendi, kocanızın orduda olduğunu mu söylemişsiniz?"

"Hayır, o bir İngilizce profesörüydü."

Bir iç çekiş. "Yani eğitilmiş bir silah uzmanı değil, öyle mi?"

Nereye varmak istediklerini anlıyorum ama Cam aptal değildi. Bütün bu olanlar

Grace'in aşırı hevesli savunma arkadaşının büyük bir yanlış anlamasıydı.

"Kocamın uzmanlık alanı ortaçağ edebiyatıydı," diye memura bilgi verdim. Arkamızdaki raflar iddiamı destekleyecek yüzlerce kitapla dolu. "Ama Cam bunları toplarken sadece saygın kaynaklardan topladı. Bunun sadece bir kopya olduğuna eminim. Bunu sadece arkadaşım Facebook'a bir fotoğraf koyduğu ve kum havuzundaki bir silah mühendisinden acil bir telefon geldiği için söylüyoruz." Bu terimi kullandığımda kendimi son derece resmi hissediyorum.

Sanki bir aksiyon filminin setinde yaşıyormuşuz gibi. Özel olarak, Justin'e mahalledeki ilk gününde böylesine A sınıfı bir eğlence sunduğum için çok heyecanlıyım. Artık ilk şoku atlattığına göre, yatırım yaptığını söyleyebilirim. Kahverengi gözleri adrenalinle parlıyor.

"Cihazı çocukların ulaşamayacağı bir yere bırakabilir misiniz?" diye soruyor memur.

Yılın annesi.

"Kısa süre içinde bomba imha ekibini ve Savunma Bakanlığı'ndan patlamamış mühimmatla ilgili birkaç personeli size göndereceğiz."

Sanki ekip mucizevi bir şekilde ortaya çıkacakmış gibi ön pencereden dışarı bakıyorum.

-Özel Kuvvetler tepemdeki helikopterlerden açelyalarımın dalıyor -henüz adresimi teyit etmemiş olmama rağmen. İşte o zaman patronum Hugh'un, çelik grisi Audi spor coupe'sinin içinde kendinden emin bir şekilde arabama doğru geldiğini fark ediyorum.

Harika.

2

El bombasını Justin'e veriyorum, böylece Hugh ile ilgilenebilirim. Her ne kadar ben

Endişelenecek bir şey olmadığından yüzde 99 eminim, doğumhanede uyuyan Charlie'yi Cam'in kollarına bıraktığım ilk andan beri bir şeyi bu kadar temkinli teslim etmemiştim. O zamanlar temkinliydik. Korumacıydık. Onu bir şekilde düşürmekten korkuyorduk. Onun yerine, Charlie ve ben bir şekilde Cam'i düşürdük.

Grace bombadan çok patronumun yaklaşan ziyaretinden rahatsız ol mu ş a benziyor. Kaçınılmaz beceriksizliği onun yolundan çekebilmeyi isterdim ama baskı altında yapabildiğim tek şey özür dileyen bir gülümseme ve Charlie'nin ayakkabılarını ve ceketini toplarken, aniden tahliye etmek için motive olurken, daha sonra bilgi almak için sözsüz bir söz.

Tam Hugh kapıyı çalmak üzereyken ön kapıyı açıyorum. Orada duruyor ve beni üniversitede kıdemli mezun başış koordinatörü olarak işe aldığından beri geçen dört yıl boyunca katlanmak zorunda kaldığı şeylerin karşılığını asla yeterince alamayacakmış gibi görünüyor.

"Zor bir gün müydü?" diye soruyor. Aynı soruyu ben de sorabilirdim ama onun sorununun bir parçası olduğumu biliyorum. Üniversitede bir veri ihlali daha olmuş, bu yüzden dahili sunucular çökmüş. Yarınki toplantı için buradan üç saatlik uçuş mesafesindeki Far North Queensland'de brifing kağıtlarını taşıyor. Bölgesel CEO'lar ve bilim insanlarıyla yaklaşan bir başış toplama kampanyası hakkında. Bugün kişisel iznimi kullanmamış olsaydım hazırlanmak için daha fazla zamanımız olacaktı, ancak tek ebeveyn olarak iş için seyahat etmekten dolayı kendimi çok suçlu hissediyorum, ayrılmadan önce ev cephesinde işleri sakın tutmak için burada kaldım. Bu planın iyi gitmediğini söylemek yeterli. Şimdi de Hugh yolundan bu kadar uzaklaştığı için kendimi kötü hissediyorum. Bu *hokkabazlık!*

"Bu biraz hikaye...." Başlıyorum. Her zaman öyledir. Ve tüm bu yünlerin içinde klostrofobik hissetmeye başlıyorum. Bomba imha ekibinin yaklaşan ziyareti karşısında kim olsa böyle hissederdi, bu yüzden bir elimle tişörtümün eteklerini tutturup diğer elimle Snuggie'yi başımın üzerinde çırpıyorum. Saçımdaki kaleme takılıyor, bu yüzden tişörtün yukarı çıkma ihtimaline karşı iki elimle serbest bırakırken kısa bir süreliğine bahçeye bakacak şekilde dönüyorum.

Daha önce istediğim gibi omuzlarıma dökülen buklelerimi silkeleyerek Hugh'ya döndüğümde, 1.80'lik gövdesini demir veranda korkuluğuna yaslayarak rahatına bakıyor. Evrakları göğsüne bastırıp kollarını gelişigüzel kavuştururken, o da ayrıntılara odaklanıyor. Mavi gözlerinin donuklaştığını fark ettim.

Yorgun olduğunda her zaman olduğu gibi gri. Ayrıca kravatını gevşetmiş, gömleğinin üst düğmesini açmış ve muhtemelen hayal kırıklığıyla, muhtemelen benimle ilgili olarak son zamanlarda taradığı kalın, siyah saçları da dikkat çekicidir. Eminim departmanımızın proje planını değiştiriyor, paydaş katılımını daha fazla üstlenerek benim yükümü hafifletiyordur. Ve her zaman sabırlı olan patronumu, çılgın bahanelerim için tarihsel olarak çok yüksek bir eşik olanın ötesine itmek üzere olduğumdan şüpheleniyorum.

"Bana bu hikayeyi anlatacak mısın Kate? Yoksa yorumlayıcı bir dans mı bekliyorum?"

"Polisler mi geldi?" Justin oturma odasından sesleniyor, bir şeyleri nazikçe kırma sanatımda ustalaşamamış. Sesini duyan Hugh'nun yüzünde anlık bir şaşkınlık belirliyor. Benim yüz ifadem de Charlie'yi akşam yemeğinden önce kurabiye kavanozunda yakaladığımdaki yüz ifadesini taklit ediyor, her ne kadar burada asıl suçlu Cam olsa da.

Kocam hakkındaki nadir, merhametsiz düşünce gözlerimi yakıyor. *Ölünün arkasından asla kötü konuşma, Kate.* Bu da dul kadınların kederin dengesiz buzunda kayarak ve sendeleyerek, dayanacağını umarak bağlı oldukları bir başka imkânsız standart.

"Başın belada mı?" Hugh soruyor. Çenesindeki kaslar gerildi ve onu endişelendirdiğim için üzgünüm. Son dört yılda Hugh'nun gelmediği çok az kişisel kriz oldu. Bununla birlikte, bu yetkililerin dahil olduğu ilk olay.

"Kulağa geldiği gibi değil." Kapı aralığından geçip soğuk kış havasının şokuna giriyorum. "Polisler değil, tam olarak...."

O çene eğimini biliyorum. Mavi-gri gözler benimkilere dikilmiş, gerçeği öğrenmek istiyor. "Teknik olarak bomba imha ekibi," diye açıklıyor Justin, kulak misafiri olarak koridorda.

Bu gelişmekte olan durumu yönetmem gerekiyor. Bu yüzden Pazartesi toplantılarımızda, kampüs ofisimizin yakınındaki kafede bir latte ve iki duble uzun siyah içerek Hugh'a hayırseverlik hattımızın ilerleyişi hakkında bilgi verirken kullandığım aynı gerçekçi tonu tercih ediyorum.

"Bakın, Savunma Bakanlığı'ndaki patlayıcı mühimmat biriminden küçük bir askeri uzman ekibini bekliyoruz. Charlie, Cam'in çalışma odasında eski bir el bombası buldu. Eminim bir şeyi yoktur ama herkes aklını kaçırmış durumda." *Yanında şeker ister misin, Hugh? Bu sabah koşun nasıldı?*

"İçerideki kim?" diye soruyor, sanki hikâyemin ana tezini kaçırmış gibi. Bir bombamız var! Acil durumlarım o kadar tahmin edilebilir hale mi geldi?

Bunun en dikkat çekici yanı evimin içindeki garip adam mı? "Bu Justin."

Neden am I Kızarıyor mu? "O alarak Bakım benim

patlayıcı."

Polis bana bununla tam olarak ne yapmam gerektiğini söylememişti; Queanbeyan karakolunun bu konuda yerel annelerden çok fazla telefon aldığından şüpheliyim. Sadece çocuklardan uzak tutmamı söylediler, ki bu da belli ki El Bombası Sahipliği 101'in A Dersi, ki bu konuda epeyce çuvallamış görünüyorum.

Hugh klasörleri kollarıma bıraktı. Yorgun gri gözlerini neredeyse anında terk ediyor, yerini çelik mavisine bırakıyor. Bu rengi bazen iş yerindeki zorlu müzakereler sırasında, riskler yüksek olduğunda ve o tamamen kendini kaptırdığında fark ediyorum. Bu gözler şimdi yüzümü tarıyor, ciddi olup olmadığını kontrol ediyor, tıpkı kırmızı ve mavi ışıklar yakan bir devriye arabasının sokağımızda kasıtlı olarak ilerlemesi ve hikayemi pekiştirmek istercesine doğa şeridimde gösterişli bir açıyla durması gibi. İşler bu kadar kontrolden çıktığında neden her zaman bir izleyicim olmak zorunda? Özellikle de bu seyirci.

Hugh bana doğru adım atıyor ve ben Grace'den korkup elimi göğsüne koyarak girişini engelliyorum. Sanki bir tanrıdan sabır diliyormuş gibi bir an için gözlerini kapatıyor, sonra kalkık yüzüme bakıyor.

"Olaydan sonra suç ortağı mı oldum?" diye soruyor. Tüm profesyonel ilişkimiz boyunca sayısız krize defalarca maruz kalarak klinik olarak duyarsızlaşmış bir insan var karşımda. "Bu yanlış alarm Kate. Öyle değil mi?"

"El bombası için endişelenmiyorum." Cam'de bu var. Ya da yıllar önce vardı.

O kadar yaklaşıyorum ki, Hugh'nun boynundaki bu sabahki kolonyanın yankısını alıyorum. "Grace burada," diye itiraf ediyorum fısıltıyla.

Ve nefesinde o tanıdık tutukluk var.

3

Memur Wentworth hem tecrübe hem de ten rengi olarak çok acemi görünüyor. O kadar acemi ki, bunun ilk nöbeti olup olmadığını ve bir kovaya ihtiyacı olup olmadığını merak ediyorum. Evin içine bir göz atıyorum ve Justin'in "olay yerini" oturma odasından arka taraftaki daha fazla yer olan mutfak alanına taşıdığını fark ediyorum.

"Patlayıcı madde ekibi yaklaşık beş dakika uzaklıkta," diyor genç polis memuru, omzunun üzerinden, otlarla kaplı bahçemi adli olarak tarayan ortağından destek almak için bakarak. "Önemli olan panik yapmamak."

Bu moral konuşmasını kendi kendine yapıyor gibi görünüyor. Silah taşıyacak yaşta mı? Yeni profesyonellerin inanılmaz derecede genç görünmeye başladığı bir yaştayım ama bu çocuk liseden yeni mezun olmuş gibi görünüyor.

Beni ve Hugh'yu ön koridordan geçirip doğruca karmaşanın içine sokuyor: lavaboda iki günlük bulaşık yığını, pencerenin yanında sendeleyen bir giysi atı sürüsü, LEGO tuğlaları... *her yerde*.

"Hugh Amca!" Charlie ciyaklayarak salondan içeri giriyor ve patronumun kollarına atılarak neredeyse dengesini bozuyor.

Grace'in odaya ve Hugh'nun huzuruna girişi daha soğuk. Ne demişlerdi? Asla çöpçatanlık yapma ve en iyi arkadaşının kalemini patronunun mürekkebine batırma mı? Hayır. Öyle değil. Tam tersi mi? Memur "Doğru. Bu nesne nerede?" dediğinde kafamdaki benzetmeyi yeniden düzenlemeye çalışıyorum. Bu nesne nerede?"

Justin mutfak tezgahının üzerindeki el bombasını Çarkıfelek'teki bir manken gibi ortaya çıkarıyor. Charlie'nin öğleden sonraki atıştırmalığından kalan melamin Peppa Pig kasesine mantıklı bir şekilde yerleştirmiş.

Polis memuru kaseye bakar ve "Bu aslında bir el bombasına benziyor." der.

Ne beklediğini bilmiyorum. Bunu neden uydurayım ki?

Hugh kendine engel olamıyor. Yaklaşıyor ve şimdi üçü mutfak tezgahımın üzerine eğilmiş, kafaları bir arada, bir izci macerasındaymış gibi kanıtları inceliyorlar.

Polis memuru fotoğraf çekerken Hugh, "Bu eşyalar meraklılarına her zaman satılıyor," diyor. Fotoğrafların mahkemede kanıt olarak sunulacağını hayal ediyorum ve biraz toparlanmama izin vermesini diliyorum.

"Lütfen geride durur musunuz?" diyor memur, bir not defteri çıkararak. "Pimi çekmezsek patlamayacak değil mi?"

Bunun bir açıklama mı yoksa soru mu olduğu belli değil. Bir yığın başvuruyu yıpranmış çam masanın üzerine koyuyorum, bir sandalye çekiyorum ve içine gömülüyorum. Mutfağımdaki ani testosteron enjeksiyonu beni nostaljiyle dolduruyor. Eskiden aynı bankta oturur, şarabımı yudumlar, peynir yer, hafta sonu gazetelerini karıştırır ve akşam yemeği için inanılmaz bir şey söylerken Cam ile dünyanın sorunlarını çözerdim. O anının hayaleti şimdi önümde duran polis memuru, Hugh ve Justin'in görüntüsünün üzerine bindirilmiş gibi görünüyor ve A noktasından B noktasına nasıl geldiğimi merak ediyorum.

Kate'den uzak durun, millet. Pimi çekmeyin....

Bu evi kaybedersem Cam'i de kaybederim. Onun varlığı evin temeline işlenmiş. Duvarlara boyanmış ve yumuşak mobilyaların kumaşına dikilmiş. O her yerde, her odada. Hastalandığında her şeyi takıntılı bir şekilde etiketlemek için kullandığı yorgun yapışkan notlarda bile, yıllar sonra Charlie'nin okumayı öğrenmesine yardımcı olacak şekilde. Şimdi yanımdaki sandalyenin arkasına yapıştırılmış, bantla güçlendirilmiş bir tanesinin izini sürüyorum. Kenarları kıvrılmış ve güneşte solmuş sıcak pembe kâğıda bir fiske vuruyorum. "Sandalye" kelimesi Cam'in düzgün el yazısıyla yazılmış ve başparmağımı tek tek harfler üzerinde gezdirerek, Cam'in de bir zamanlar dokunduğu için büyüdü hale gelen bu önemsiz küçük not üzerinde kaleminin baskısını hissetmeye çalışıyorum. Bir zamanlar onun gözlerinin odaklandığı bir şeydi, tıpkı şimdi benimkiler gibi, bizi zaman ve mekânda hizalamaya ve onu bir şekilde geri getirmeye çalışıyorum.

"Silahı emniyete aldım," diye bildiriyor polis memuru çift yönlü telsizinden. Peppa Pig'in Cam'in el bombası için uygun bir koruyucu olduğundan emin değilim ama olsun. Sonra odanın öbür ucundan bana baktı. "Oğlunuz bununla dışarı çıktığında ne yapıyordunuz?"

Sorusu, bir ebeveyn olarak sahip olduğum her güvensizliğe oynuyor. *Memur bey, kankam ve ben bir okul öğleden sonrasında şarap içiyor, Tinder kısaltmalarını çeviriyor ve sağınızdaki Adonis'e bakıyorduk.*

"Grace ve ben ön odadaydık," diye cevap verdim.

Polise yalan söylemeyin.

"Sadece pencereden dışarı bakıyorduk ve ..."

Bir Yunan tanrısına gönderme yapma, Kate.

Justin doğruldu, sarı saçları halojen ışıkların altında parlıyordu, sanki kendini A delili olarak sunuyormuş gibi.

Grace basitçe, "Kuş gözlemi yapıyorduk," dedi.

Bu doğru olabilir mi? Banliyö çalılıklarla çevrili ve Jerrabomberra Dağı'na sırtını dayıyor. Her sabah kuş sesleriyle uyanıyorum, değil mi? Ben uyanmıyorum.

Baharda on bin adım bile atamıyorum, çünkü üzerime çullanan saksağanlardan korkuyorum.

"Buralar bazen Hitchcock gibi oluyor," diye ekliyorum vurgulamak için. Justin kahkahasını bastırmak için öksürüyor.

"Peki sen tam olarak neredeydin?" diye soruyor memur.

"Kate'in ön penceresinin tam karşısında." *Hayal mi görüyorum yoksa kaslarını mı esnetiyor?* "Hitchcock Merkezi."

Hugh kıkırdıyor ve ben de dokuzuncu sınıftayken tüm sınıfın önünde aşkımın ortaya çıkışına dair rahatsız edici bir anımsama yaşıyorum. Polis memuru bu ayrıntıları not defterine yazarken dördümüz de sessiz kalıyoruz. Benim durumumda, utançtan.

"Kendime not," diyor Hugh uzun bir aradan sonra sessizce. "Noel için Kate'e dürbün al."

Elim Grace'in yanımdaki masada bıraktığı şarap bardağını buluyor. Kadehi fırlatmak istiyorum ama sorumsuz ebeveynliğe bakılırsa, bir tür bomba barındırıyor gibi görünmem yeterince kötü.

"Yani oğlunuz onunla mı oynuyordu?" diye tekrar soruyor memur. Elinde kemik olan bir köpek gibi. "Siz diğer odanın penceresinde meşgulken. *Kuş mu izliyordunuz?*" Justin'e kaşlarını çatır.

Evet, evet. Sanırım çocuğum bombalarla denetimsiz bir şekilde oynarken dörtnala koşan bir karasevdanın pençesinde olduğumu tamamen tespit ettik.

Hugh beni yakından inceliyor. Onun incelemesi beni ayağa kalkmaya ve Grace'in şarabının kalanını lavaboya dökmeye itiyor. Ne büyük israf! Tezgâhın üzerindeki bir yığın faturayı ve diğer kâğıtları düzeltiyorum, sonra da yanındaki çamaşır kurutma askısını düzeltiyorum.

Annem hep "Zamanını akıllıca ve iyi kullan" der. Savunma Bakanlığı'nı beklerken bir sürü çamaşır katlayabilirim...

Ama tam o sırada, giydiğim hariç tüm sütyenlerimin kurutma askısından sarktığını fark ettim. Hepsi! *Kim bu kadarını aynı anda yıkamak ister ki?* Ve ne zamandan beri bu kadar yavan bir iç çamaşırına sahibim? Burada kimseyi etkilemeye çalıştığımın değil. En azından bu şekilde.

Söylemeliyim ki, Justin kriz anlarında çok soğukkanlı oluyor. Mutfak tezgahıma yaslanmış, görevden alınmış bir Bond gibi. Belki de Avustralya Güvenlik İstihbarat Örgütü'nde çalışmak için Canberra'ya taşınmıştır. İçimdeki yazar bir casusun karşısında yaşamak isterdi. Hugh beni bakarken yakalıyor, yakınımı eğiliyor ve fısıldıyor, "Bayılacaksan beni önceden uyar."

Sesi beni o kadar ürkütüyor ki, kurcaladığım kurutma askısı kırılıp bacağına çarpıyor. *Çirkin sütyenler ahoy!*

Yere düşüyorum ve güzelce parlatılmış siyah R.M. Williams botlarının üzerinden iç çamaşırlarımı kapıyorum. İrkilmedi bile. İşte o zaman ben, Charlie, Hugh, Grace ve Justin'den oluşan beşimizin, müesseseden doğru düzgün bir liderlik gelmediği için kendi kendimizi tahliye edeceğimize karar verdim.

"Sorun olmazsa dışarıda bekleyeceğiz," diye duyuruyorum. "Orası daha güvenli."

Charlie birkaç LEGO tuğlası topluyor ve ben onu ön kapıya doğru iterken, ben de mutfak duvarındaki panoyu kapıp diğerlerini ön bahçeye kadar takip ediyorum. Polis memurunun ortağı sanki yeni ortaya çıkmış bir terör hücresiymişiz gibi gözlerini bizden ayırmıyor.

Evin havaya uçuşması halinde kaybetmeye dayanamayacağım iki şey varsa - ki bu akşama kadar ciddi olarak düşündüğüm bir risk değildi- bunlar Cam'in notları ve bu panodaki dünya haritamızdı. On yıldan uzun bir süre önce yağmurlu bir Pazar günü öğleden sonra beni yatakta bırakıp alışverişe gitmiş, ancak daha sonra *Kate ve Cam'in Mükemmel Macerası* hakkında gayri resmi bir sunumla beni memnun etmişti.

"Gittiğimiz her yer için kırmızı başparmak çivileri," demişti, yanındaki bateri setinden bir bagetle şehirleri işaret ederek. "Zorunlu Contiki Avrupa turu - ki bunu yeniden yapmalıyız Katie ve bu sefer sürekli akşamdan kalma olmamalıyız. Gençlik gençken boşa harcanır."

"Yirmi dört hâlâ genç sayılır," diye karşı çıktım.

"Sonunda yorum yapmak için bir fırsat olacak," dedi ve Melbourne Üniversitesi'nde tanıştıktan sonraki ilk yaz kamp yaptığımız, yürüyüş yaptığımız ve geri dönülmez bir şekilde aşık olduğumuz Yeni Zelanda, Tayland, Tazmanya ve Büyük Okyanus Yolu üzerinde bagete vurmadan önce.

"Şimdi, seyirci katılımı bölümü," diye duyurdu. "Gitmek istediğimiz tüm yerlere yeşil raptiyeler yapıştırmak için bir gönüllüye ihtiyacım var."

Yatağın ucuna süründüm ve haritanın önünde diz çöktüm, o raptiyeleri dağıtırken ben de onları New York City, Prince Edward Island ve Floransa'ya tutturdum. Teknik olarak Floransa'da zaten bir sabah geçirmiştik ama ben bir hafta istiyordum. Sonra bir tane daha aldım ve Norveç'e iğneledim.

Cam sırtarak, "Bunun olabileceğini düşünmüştüm," dedi ve raptiyeleri yere bırakıp altın ve gümüş yıldızlardan oluşan bir sayfa çıkardı. "Bu aurora borealis için."

Ölmeden önce yapılacaklar listemizde hep bir numaraydı.

Hala benim en iyim.

Anılardan sıyrılıp, ev özlemi gibi hissettiren ama öyle olamayacak bir şeyle kızarak iç güvenlik olayıma geri dönüyorum. Justin, Charlie'yle birlikte yarı inşa edilmiş LEGO setini inceliyor. Grace, elinde Charlie'nin sırt çantası ile Memur Wentworth'un ortağına bilgilerini veriyor. Hugh gözyaşlarımı geri kırdığımı ve kendimi tekrar topladığımı fark ediyor. Kederin sorunu da bu. Uygun, özel anlarda çıkarıp inceleyebileceğiniz bir kutuda düzenli bir şekilde paketlenmemiştir. Her şeyin içinden uygunsuz bir şekilde geçer.

"Burada ne varmış?" Justin gerçek bir ilgiyle Charlie'ye soruyor. "Bu Minecraft Jungle Abomination," diye hevesle açıklıyor Charlie.

"Ve bakın, bu eklemli bitki ve büyümlü sarmaşık." "Bu bir Demir Golem, değil mi?" Justin bir tür yaratığı eline alıyor. *O da ne? Minecraft fısıldayıcısı mı?*

Grace yanıma gelip beni dürtüyor ve ikisine başıyla selam veriyor. Ne düşündüğünü çok iyi biliyorum. Charlie genelde yabancılara bu kadar çabuk ısınmaz. Babası öldüğünden beri etrafımdaki yabancı erkeklere karşı doğuştan temkinli. Ben de bu konuda temkinliydim.

Ama şimdi Cam'i ve macera listemizi düşününce, pek de hoş karşılanmayan bir aydınlanmanın uzaklardan gelen gurultularını hissediyorum. Bizimki her zaman iki kişilik bir macera listesiydi. Bir kişilik değil. O öldüğüne göre birlikte hayal ettiğimiz o büyük hayatı yaşamaya olan tüm ilgimi gerçekten kaybettim mi? Plan sadece işe gitmek ve Charlie'yi her okul haftası boyunca sürüklemek, Cam'e özlem duymak, anaokulundan on ikinci sınıfa geçene kadar durmadan tekrarlamak mı? Sonra ne olacak? Charlie de mi gidecek? İki olmadan ben kim olacağım?

Ancak şimdi, ön bahçemde dururken, polis ışıklarından oluşan bir disko tarafından aydınlatılan macera tablosunda, derin bir şey aklıma geliyor.

Tüm yeşil iğneler benimdi.

Cam İngiltere'de büyümüş. Anne ve babası şu anda seksenli yaşlarındalar ve Oxford ile Reading arasında Wallingford adlı bir kasabada yaşıyorlar. Cam çocukken birlikte çok seyahat etmişler. Bizim ailemizde seyahat eden sadece babamdı, ta ki uzak kıyılar onu annemden ve benden kalıcı olarak uzaklaştırana kadar. O yağmurlu Pazar günü Cam bana bir avuç yeşil iğne uzattığında sanki bana dünyayı teklif ediyormuş gibi hissettim.

Ben burada orta yaş kimlik bunalımı yaşarken, oğlumuzla Minecraft oynayan yeni ve çekici bir erkeğin -ya da herhangi bir erkeğin- görüntüsü

Kalp çarpıntısı. Ne yaptığımı bilmiyorum. Ne *istediğimi* bilmiyorum.
Artık kim *olduğumu* bile bilmiyorum, Cam hariç.

"Emlakçı bana buranın güzel ve sakın bir sokak olduğunu söylemişti," diyor Justin, sanki elinde altı sutyen, bir pano ve mutfağında bir bomba olan dümensiz bir kadınla konuşmuyormuş gibi konuşarak. Beni alaycı bir şekilde dürtüyor ve teninin benimkine kısa süreli dokunuşu beni zıplatıyor. Justin'e verdiğim fiziksel tepki Hugh'da karşı bir tepki yaratıyor, bu da beni korkutuyor, ta ki hepimiz aynı görünmez devreye bağlı olup olmadığımızı merak edecek kadar ürkek olana kadar.

Askeri ekip geliyor ve birkaç üniformalı memur yanımdan geçip evime giriyor. Hassas silah ele geçirme operasyonlarını kolaylaştırmak için yoldan çekildiğimizde, sütyenleri saksıdaki manolyanın arkasına tikiyorum ve Grace erkeklerin önünde tuhaf davrandığım için bana ters ters bakıyor.

"Charlie'yi ne yapacağız şimdi?" Hugh soruyor. Bir silah krizi sırasında tüm iç çamaşırlarınızı fırlatabileceğiniz ve farkına bile varmayacağı türden hiper-sorumlu bir adam.

"Siz gelmeden hemen önce onu buradan çıkarmaya çalışıyordum." Bu akşamın bunu çürütmeye yönelik tüm çabalarına rağmen ben sorumlu bir ebeveynim.

"Aynı anda kendini de çıkarmayı düşünmedin mi?"

Hayal kırıklığına uğradığımı söyleyebilirim. Ama ben de öyleyim. Tüm bu durum ve yol açtığı kişisel aydınlanma, onun hayal bile edemeyeceği şekilde çıkış gibi b ü y ü y o r .

"Kocama inancım tamdı."

Boyum 1.80'e geldiğinde dikleşiyorum ve ona kazanamayacağı bir tartışmada meydan okuyorum. Benim mantığımla savaşmak Cam'i ailesini tehlikeye atmakla suçlamak anlamına gelirdi ve Hugh bunu asla yapmazdı. İkisi çok yakındı. Onları **d a h a** önce iş barbekülerimizden birinde tanıştırmıştım, sonrasında da kankalıklarında üçüncü tekerlek olmakla ilgili şakalar yapardım.

Neden kendimi tehlikeden uzak tutmayı düşünmediğime dair sorusunun gerçek cevabını yüksek sesle itiraf etmeye cesaret edemiyorum. Cam öldüğünden beri gizliden gizliye tehlikeli bir ipte yürüyorum. Charlie için hayatta kalmam gerektiğini biliyorum. Ama başıma bir kaza gelirse...

Hugh benden Justin'e bakıyor ve aklıma terbiyemi unuttuğum geliyor.

"Justin, bu benim uzun süredir acı çeken patronum, Hugh Lancaster. Justin benim

..." *Aşık mı? Kahraman mı?* "Komşu."

"Kurtarıcın mı dedin?" Hugh bir masumiyet timsali gibi cevap veriyor. Bu adam sinirime dokunmaya başladı.

Grace, Justin'i biraz lüzumsuz bir şekilde, "Mesai sonrası çok fazla eğlence bekle," diye uyarıyor. Burada benim tarafımda olan biri var mı? Justin'in mesai sonrası herhangi bir şeye karışması fikri yüzüme doğru bir sıcaklık şimşegi gönderiyor ve sanki istenmeyen bir dikkat çekmek istercesine, elim bölgeyi serinletmek için başarısız bir görevle yanağıma doğru fırlıyor.

Hepsi bunu fark etti. Grace ve Hugh'ya kaşlarımı çatıyorum ve aynı dalga boyunda oldukları bu kadar açıkken neden çöpçatanlık işimin başarısız olduğunu bir kez daha merak ediyorum.

"Kate ve ben daha yeni tanıştık," diye açıklıyor Justin, konuşmayı kurtarmak için araya girerek. "Aslında bugün Adelaide'den buraya yeni indik. Festival eyaletinin Braxton Sokağı'nda hiçbir şey olmadığını söyleyebilirim."

Grace bunu son derece eğlenceli buluyor ve Justin onun geribildirimleriyle aydınlanıyor. "Sizi buraya getiren nedir?" "Seni buraya getiren nedir?" diye soruyorum.

Drama.

"Finans sektöründe on iki aylık bir iş" diyor. "Ben bir aktüerim."

Kamu sektörü aktüeri mi? Grace'in beynindeki çarkların hem kamu görevlileri hem de matematikle ilgili politikalarını hızla yeniden işlediğini duyabiliyorum.

"Komşuluk içkisiyle başlayacağımızı düşünmüştüm Kate," diyor. "Ama bütün bu Tomb-Raider-SWAT-ekibi deneyimi... aynı derecede büyüleyici."

Yıllar sonra ilk kez yüksek sesle, doğru dürüst gülüyorum. Kahverengi gözleri parlıyor ve ona daha da ısınıyorum.

Hugh neredeyse nefesinin altında, "İlk izlenimler konusunda çok yetenekli," diye gözlemliyor. Ortak geçmişimizi bu kadar derinlemesine araştırmaması için ona sessizce yalvarıyorum, hele ki bunu herkesin içinde, karşımda yaşamak zorunda olduğum bir yabancının önünde yapmaması için.

"Yani buraya sadece kariyer için mi geldin?" Grace onu sorguluyor. "Bize bölgede karısı ya da kız arkadaşı olan bir eş olmadığını söyle?"

Açıklanmamış motivasyonu tüyler ürpertici.

Justin sırtıyor ve ona bakması gerekirken bana bakıyor. "Henüz değil," diyor.

Tanrım!

Memur Wentworth ortaya çıkıp, "Pekâlâ, hanginiz Kate'in kocası?" dediğinde ben hâlâ onun yorumunu analiz ediyordum. Elinde resmi detayları kaydetmek için hazırladığı bir pano ve kalem vardı.

Beklenmedik bir anda yan tarafa savruldu. Grace şakacı flörtünü bıraktı ve memurun sorusu karşısında benim için ezilmiş gibi baktı.

derinden keser. Defalarca gömdüğüm duygular tekrar yüzeye fıskırıyor, bembeyaz sıcak.

Justin mesafe koymak istercesine geri çekiliyor ve Hugh öne, yanıma doğru adım atıyor, kolu kısa süreliğine benimkine değiyor. Dokunuşunda fiziksel bir sarsıntı yok. Sadece çok ihtiyaç duyulan bir anlayış ve dayanışma duygusu.

"Sevk görevlisi sana söylemedi mi?" Boğazımdaki duyguyu temizleyerek sordum. "Kocam öldü."

Sayısız kez söylediğim bir cümle bu, ama hala ağzımdan çıkan bir kurgu gibi geliyor. Sesimdeki kederi gizlemekte ustalaştım. Eşimi sorduklarında ya da Cameron'ın ne iş yaptığını sorguladıklarında diğer insanların rahatsızlığını yönetmekte iyiyim. Bir keresinde, Sydney'de bir iş gezisinde, bir Uber şoförü kocamı sorduğunda, hala hayattaymış gibi davrandım.

"O bir İngilizce profesörü," demiştim şimdiki zamanın tadını çıkararak. "Ve harika bir baba. Yemek yapmayı çok sever. İnanılmaz bir Tayland tavuk yemeği yapar...."

"El bombası şüphesiz etkisiz hale getirilmiş bir savaş hatırası," diyor Hugh yanımda. "Cameron dikkatliydi. Her türlü düzenlemeden geçtiğinden emin olurdu."

Savunması sırasında gözlerime dolan yaşları görmemiş olamaz ve görmesine de gerek olmadığını biliyorum. Daha önceki sataşmalar artık sona erdi ve tek bir cephe olduk. Hugh duygularımı bir senfoni yönetir gibi dinliyor. Nüanslı tonlar. Yüzümdeki ifadeyi. Bir şeyin nefesimi kesmesi bile. Yemin ederim, ne hissedeceğimi benden önce biliyor. Şu anda olduğu gibi, Cam'in ölümünü bir yabancıya milyonuncu kez açıklamak istemediğim zaman.

Askerlerden biri, meslektaşı el bombasını ön merdivenlerden aşağı taşıırken, "Bunu bildirdiğin için teşekkürler," diyor.

"İnceledik," diyor polis memuru elinde silahla geçerken. "Haklısınız, canlı değil ama yanlış ellerde ciddi bir terör korkusu yaratabilir. Güvenli bir şekilde imha etmek için Sydney yakınlarındaki bir üsse götürecekler. Kocanız için üzgünüm."

"Ben de öyle," diyor Justin, alacakaranlıkta yaptığımız silah baskınından duyduğu heyecan yüzünden uçup gitmiş. "Kate, gerçekten çok üzgünüm."

Yeni adamın bana acımasını istemiyorum. Kimsenin bunu yapmasını istemiyorum. Sadece bu konuşmanın sihirli bir şekilde yön değiştirmesini diliyorum.

"Bütün gece CSI mı oynayacaksın yoksa o evrakları mı okuyacaksın?" Hugh tam zamanında sordu. "Bu sefer kanatlanamazsın, Kate. Sunumu sen yöneteceksin."

İş. Güvenli bir konu.

"Bu işin üstünde olduğumu biliyorsun," diyorum, her ne kadar şu anda kesinlikle üstünde olmasam da. Hem de hiç. Her konuda ne kadar kontrolden çıkmış hissettiğimi bilse telaşlanırdı.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diyorum, bitkin bir halde. Toplanan herkese genel bir teşekkür. *Gösterime geldiğiniz için teşekkürler.*

"Hadi Charlie. Nanna'larda yatıya kalmak için çantanı hazırlayalım!" Grace onun elini tutuyor. Bu normalde yapışkan olduğu kısımdır. Ama Grace'le gitmek için döndüğünde Justin'e kocaman bir gülümseme atıyor. Grace de bana, özel olması gereken ama herkesin yanlış anlamasının mümkün olmadığı bir bakış atıyor.

Justin'e "İş gezisi," diye açıklıyorum. "Hoş geldin içkisini döndüğüm zamana erteleyelim mi?"

Koluma şakacı bir şekilde vuruyor. "Bana ornitoloji tutkun hakkında her şeyi anlatabilirsin."

Hugh homurdanıyor.

Söyleyecek söz bulamıyorum.

Justin öne doğru eğilip elini güvenle belime koymadan önce Hugh'ya kasıtlı bir bakış atıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. Ağır fiziksel emeğin ve Giorgio Armani'nin sarhoş edici notalarını alıyorum, o ayrıldıktan ve yolun karşısındaki evine doğru yürüdükten sonra bile devam eden bir koku, dikkatimi onunla birlikte taşıyor.

"Sabah görüşürüz o zaman," diyor Hugh yanımda.

Cevap vermeyince parmaklarını gözlerimin önünde şıklatıyor ve "Hey, Lara Croft!" diyor.

Zihinsel bir gümbürtüyle ona dönüyorum. "Evrak işleri." *Sıkıcı.* "Anladım."

Her şeyden uzak bu mini tatile gerçekten ihtiyacım var. İş dışındaki her şeyden tabii ki. Ve Hugh, ki o da bu bölgenin bir parçası. Ve şimdi nihayet ona baktığımda, sanki Justin'e *Bekarlığa Veda*'da bir gül vermişim gibi bana bakıyor.

Sabahın dördünde, uykuyu tamamen bırakmaya karar verdim. Saat ikide hala brifing kağıtları üzerinde notlar alıyordum ve şimdi tüm proje beni geriyor. Bu, üniversitenin iklim değişikliği araştırma programlarındaki burslar için bağışçı çekmeye yönelik iddialı bir bağış toplama kampanyası. Benim fikrim. Mezun bilim insanlarımızın başarılarını sergileyen, üniversitenin önde gelen yazar ve şairlerinin sözleriyle örülmüş, birkaç yıl önceki yaz orman yangınlarından sonra müzik okulundaki bir yüksek lisans öğrencisi tarafından bestelenen bir müzik parçasına göre ayarlanmış sinematik bir film. Bağışçılara bu işte birlikte olduğumuz mesajını vermek istiyorum. Sanat. Bilim. Hepimiz bu işin içindeyiz. Ve üniversite, parçalarının toplamından daha büyüktür.

Hugh fikrin güzel olduğunu düşündü. Beni yüzde yüz destekledi. Bağış toplama bütçemizin büyük bir kısmını bu kampanyaya yatırdı. Ve şimdi bana olan inancı tüylerimi diken diken ediyor.

Ekibimizin geri kalanı yerel bir bardaki happy hour'a kaçtıktan sonra bir Cuma öğleden sonra geç saatlerde "Bu iyi hissettiren bir hikaye" diye tartışmıştım. "Ancak bağışlarda doğrudan bir artış olduğunu gösteremezsek, başınızın döneceğinden endişeleniyorum."

"Üniversitenin stratejik hedefleriyle uyumlu, paranın karşılığını veren bir çağrı şekillendiriyorsunuz. Birkaç fakülteyi küresel bir su soğutucusu konusuyla gündeme getirdiniz. Onlara soğuk, sert bilim ver ve insanlıklarından faydalan. Sevilmeyecek ne var Kate?"

Ama şimdi, şafaktan önceki saatlerde, her şey çok karmaşık görünüyor. Bir süre iş hakkında dönüp durduktan sonra, Cam'in değerli eşyalarından birinin yok edilmek üzere evden alındığı fikrinden kurtulamıyorum. Tekrar tekrar havaya uçurulduğunu hayal ediyorum. Yaşadığımız trajedinin simgesi.

Yatağımda tekrar dönüyorum ve sanki biraz neşelenmek istercesine zihnim yolun karşısına geçiyor. Kendime, yeni komşumla ilgili hayali bir masal uydurmanın Cam'in anısına saygısızlık olmayacağını ve onun benim beceriksiz bekar anne-dulluğuma rağmen değil, bu yüzden bana hayranlık duyduğunu söylüyorum. Evet. Onu bu tür bir adam yapıyorum. Kusurlardan etkilendim. Geçmişe. Vücudumdaki ve ruhumdaki çatlaklara ve yara izlerine. Neredeyse kaslar, büyük boy yataklar, patlayıcılar ve akıl almaz aktüeryal matematikten oluşan bir kaleydoskopun içinde sürükleniyorum. Hayalimde, Justin ona en çok ihtiyaç duyduğum anda beni terk etmiyor. Cam gibi değil.

Böyle düşünme!

Ayağa kalktım, suçluluk duygusuyla çarpıldım. Cam kendi isteği dışında öldü. Ne tür bir insan burada yatar, güzel kocasının yasını tutarken, çatlaklarına, geçmişine ve kusurlarına çaresizce aşık olan başka bir adamın hayalini kurar? Daha da kötüsü, her zamanki gibi uzak bir Hollywood yıldızı değil, yan komşusu olan, ulaşılabilir bir kahraman olan bir adam.

Şimdi yine tamamen uyanığım ve rahatsız edici bir düşünce daha aklıma geliyor: Eğer bu toplantıda uyuyakalırsam Hugh beni işten atacak. Aslında beni işten atmaz. İş yerinde uyuyakalmaktan daha kötülerini de yaptım. Adam bir aziz! Ama onu tekrar hayal kırıklığına uğratma düşüncesi, Fantezi Justin'in sıkıntılı zihnimi yatıştırmak için yaptığı tüm çalışmaları geri alıyor.

Sonunda kalkıyorum, duş alıyorum ve eyaletler arası uçuşlarda yanıma aldığım büyük boy çantaya son dakika tuvalet malzemelerini atıyorum. Bu telaşlı da olsa nispeten basit bir yolculuk olacaktı. Şu anda projede yer alan binlerce kişilik oyuncu kadrosuyla buluşmak için çılgınca atılacak birkaç adımdan ilki. Bugün Far North Queensland'e gidip bir grup ilgili şirket yöneticisiyle görüşecek, ardından da üniversitelere bağlı çeşitli çevre bilimcilerle bir araya gelip milyonlarca dolarlık mali destek toplayacağız.

Ön odamdaki pencere kenarında oturmuş, battaniyemi dizlerime dolamış, çayımı yudumluyor, zaman öldürüyor ve bu yanlış hayata nasıl saplanıp kaldığımı düşünüyorum.

Ben bir yazar olmalıydım. Kalben *öyleyim*. Ama bir yazar gibi yaşamam mümkün değil - yarı zamanlı bile olsa. Kartların düşme şekli, kelimeleri sadece çalıntı anlarda kavrayabiliyorum. Charlie bunu kendi başına yapabilecek yaşa gelene kadar onun başını sokacak bir çatı sağlamak gibi çok gerçek bir zorluğun etrafında onları sayfalara çekip çıkarabiliyorum.

Cam ile her zaman yazacak yerim vardı. Bunu o sağladı. Yine de o zaman bile, işimi gerçekten ortaya koymaktan korkarak günlük işime sarıldım. Reddedilmekten korkuyordum. Cam'e çalışmalarımı göstermekte bile zorlandım. Bir İngilizce profesörü, elbette, onu değerlendirecek profesyonel donanıma sahipti.

Bir keresinde bana "Neden yazıyorsun?" diye sormuştu. Haftalardır kısa bir öykünün sayfalarında sözcükleri evirip çeviriyordum ve bir edebiyat ödülüne katılmak için son birkaç saate bakıyordum. Kendime güven krizimin ortasında ona çalışmamı göstermişim, yeterince iyi olduğunu duymaya ihtiyacım vardı.

Çok sert bir tartışma yaşadık.

"Ben senin öğrencilerinden biri değilim!" diye bağırıyordum.

Ama o sorusunu savundu. "Ciddiyim. Sana neden yazdığını soruyorum. Seni ne yönlendiriyor?"

"Cam! Ne *düşündüğünü* bilmek istiyorum," diye kestirip **a t t ı m** . "*Bu konuda parça.*"

Yüzü duygularla doluydu. Çoğunlukla aşk. Beni incitmekten korkuyordu. Ve mesleki dürüstlük. "Bence bu iyi," demişti sessizce. "Ama Kate, henüz yerini bulduğunu sanmıyorum."

Geri bildirimi sinirime dokunmuştu. Cam'le üniversite yıllarında tanıştığımızdan beri ciddi bir edebi kurgu yazmak istiyordum. Ancak güzel kelimeleri ciddi hikâyelere ve sayfalara zorla yerleştirmeye çalışmak sürecin tüm keyfini kaçırıyordu.

Bir fincan çayımı boşalttım ve battaniyeye sarıldım. İşte bu yüzden "sessizlik" yapmıyorum. Diğer anneler, kimsenin bir şey talep etmediği sessizlikteki bu nadir yalnız anları arzular. Ama Charlie yirmi dakika uzaklıkta annemdeyken, sessizlik beni korkutuyor. Ya kederim *düşündüğüm*den daha kötüyse? Belki de bilerek dikkatim dağınıktır ve bilinçaltımda çılgınca, aşırı meşgul, telaşlı bir koşuşturma tasarlamışımdır, böylece her zaman "meşgul" olmayı merkeze koyabilirim ve keder sadece kanatlarda gezinebilir.

Bu bir iş günü. Bir arada tut.

Saate bakıyorum, kalkıyorum ve bardağı çalkalıyorum. Havaalanında iki günlük uzun süreli park ücreti ödememin buradan taksiye ya da Uber'e binmekten daha ucuz olduğuna karar verdim ve bunu hiç gelmeyecek insanları beklemekten daha az stresli buluyorum. Uçuş fobimle ilgili yeterince endişem var zaten.

Kapıyı kilitledikten sonra çantamı güvenilir kırmızı Mini'min yolcu koltuğuna atıyorum. Önceki arabam, Cam'in ölümünden altı ay sonra sorunlarla dolu bir günde pes etmişti. O akşam kendimi araba satış sitelerinde boğmuş, karar vermeme yardım etmesi için onun yanımda olmasını dilemiştim. "Bana bir işaret ver Cam," diye yalvarmıştım. Ertesi sabah yerel mağazalara gittim ve ön panelinde satılık levhası olan, düşük kilometreli ve on binin altında bir fiyat etiketi olan kusursuz bir son model kırmızı Mini Cooper'ın yanındaki parka girdim.

Ön cam buz tutmuş ama ısıtıcıyı çalıştırıp kredi kartıyla kazıyacağım. Çalıştırma düğmesine bastım ve ... hiçbir şey yok. Anahtarı elle çeviriyorum. Motor boğuluyor, sanki ölüm çığırığının son hırıltılarındaymış gibi.

-Keşke tanıyacak deneyime sahip olmasaydım dediğim bir ses.

Saati kontrol ederken kalbim çarpıyor. Spontane bir araç çağırmak ve havaalanına zamanında varmak için çok geç. Bir yerde yaşamamanın sorunu da bu.

yayılan banliyölerin çalılıklar ve tarım arazileri arasında örüldüğü bir yer. Sokağın köşesinde durup taksi çağıramazsınız.

Justin'in evinin önünde bir ışık yandığında telefon elimde, Hugh'a uçuşa yetişemeyeceğime dair kariyerimi sınırlayan haberi vermeye hazırım, ardından tatsız bir yalvarış ve gelecekte daha iyi olacağıma dair boş bir söz daha.

Hmm. Sanal bir yabancıya el bombasını uzatıp sonra da on bir saat içinde tamamen gerçek dışı ikinci bir iyilik için yalvaracak türden bir kadın mı oldum?

Retorik bir soru.

Telefonumda bir mesaj belirdi. "*Neredeyse geldin mi?*" Mesaja havaalanı salonundaki cam masanın üzerinde duran uzun siyah bir fotoğraf eşlik ediyor. Kan şekerim düşüyor.

Koltuktan çantamı alıyorum, kapıyı kapatıyorum, arabayı kilitliyorum ve ön bahçemden yolun karşısına, Justin'in buzla kaplı doğa şeridinin üzerinden geçip kapısının önüne kadar yürüyorum. Bunu fazla düşünemem. Sadece kapıyı çalıyorum ve bu seyahatten döndüğümde çok daha az yapışkan bir komşu olmaya sessizce karar veriyorum. Daha güvenilir bir çalışan da. Sadece birkaç açıdan daha iyi.

Justin'in evi bir sığınak şeklinde. Her zaman içini karıştırmak istediğim gri bir kutu gibi bir yer. Bir dakika kadar sonra sürgünün kilidinin açıldığını ve kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum. Girişten yumuşak bir ışık yayılıyor ve Justin orada durup esniyor, dağınık sarı saçları, Michelangelo'nun yontulmuş meleklerinden biri gibi aydınlatılmış pürüzsüz teni, üzerinde siyah bir boxer ve başka hiçbir şey yok, sıcak, karamel gözlerini kırıştırıyor.

Uyanmamış o zaman. *Benim hatam.*

Gözlerim onun ihtişamına alışırken, şafak öncesi buluşmamızın amacını açıklamakta önemli bir gecikme olması da benim hatam. Bu kadar az kıyafet giyen bir adama bu kadar yakın olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Özellikle de bir olimpiyatçı gibi fiziği olan birine. Bozuk araba ve çılgık çılgılığa gelen seyahat teslim tarihi yüzünden zaten yeterince telaşlıydım, şimdi nereye bakacağımı bile bilemiyorum.

Kendisinin böyle bir derdi yok, kapısının eşğinde, elinde gece çantası, sanki taşınmak üzereymişim gibi beklenti içinde duran bana bakıyor. "Günaydın Kate," diye kaba bir şekilde uyanmış birinin alçak ve çakıllı sesiyle konuşuyor. "Etkisiz hale getirilmesini istediğin başka bir şey var mı?"

Kızardım. Tekrar. "Aslında küçük bir lojistik sorun var-"

"Sorun aküde," diye teşhis koydu, ben daha devam edemedim. "Motorun dönmediğini yataktan duydum."

Onu, boxer'ıyla yatağın üzerine uzanmış, hasta aracımı dinlerken hayal ediyorum. *Kesin şunu!* Yol yardımı çağıracak zaman yok. Bu adama yardım için yalvarmanın ötesinde akla gelebilecek hiçbir seçenek için zaman yok. "Hugh havaalanı salonunda," dedim ona. "Muhtemelen biz konuşurken bana bir latte sipariş ediyordur." Şu anda o kadar çalkalanıyorum ki, süt ürünlerini düşünmek bile midemi bulandırıyor. "Tabii ki, mantıklı bir şekilde her şeyden sadece birkaç dakika uzaklıkta yüksek bir dairede yaşıyor-"

"Öyle mi?" Justin beni eşikten çekip soğuktan korunmak için sığınağına götürüyor. "Ve banliyö hayatının cazibesini özlüyor mu?"

Neredeyse ona saldırıyordum. "Kapınızı çaldığım için çok özür dilerim. Ön ışık yandı."

"Bu bir sensör."

"Dün taşındığınız için yorgun olmalısınız." Etrafımızdaki cilalı döşeme tahtalarının üzerine yığılmış taşıma kutularını işaret ediyorum. Sanki hepsini taşımış ve bir şeyleri yerleştirecek gücü kalmamış gibi. Ya da belki de dün geceki kargaşadan dolayı zamanı kalmamıştı. "Justin, ben inanılmaz derecede çaresiz bir kadıyım!"

Ağzını yavaş bir gülümsemeye dönüştürdü. "Öyle misin?"

Kaybedecek bir dakikamız bile yok. Hugh ve umarım pilotumuz dışında güney yarımkürede uyanık olan tek iki kişi olarak burada durup çaresizlik düzeyim hakkında flörtöz imalarda bulunamayız. Bu acil bir durum. Aslında kısa ve dramatik tanışıklığımızın ikinci acil durumu.

"Neden seni ben bırakmıyorum?" diye önerdi.

Onu öpebilirim. Tabii şimdi tam da bunu hayal ediyor ve içimdeki kitap kurdu ergenin sosyal nezaketini sergiliyorum.

"Bana iki dakika ver," diyor Justin. "Bir kutu çek. Kendinizi evinizde hissedin."

6

Justin uzun bir koridorda ilerliyor ve benim transım ancak o tamamen gözden kaybolduktan sonra bozuluyor. Telefonumu elime alıp Hugh'a hızlıca bir mesaj atıyorum: "*Arabada sorun var. Arabayı bırakıyorum.*" Sonra Justin'in bekâr evinin sıcak nötr renklerine hayranlıkla bakarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. Galeri tarzındaki koridor boyunca dizilmiş büyük, çerçeveli baskılar muhtemelen asılacakları yerin altında duruyor. Bunlar inanılmaz manzara fotoğrafları - gün doğumunda sahilde dalgaların karaya attığı odunlar, uzun pozlamada bir orman şelalesi, taşrada çatlak kırmızı toprağın öncü çizgileriyle eski bir teneke kulübe. Y a n ı m d a k i kutunun üzerinde *kamera ekipmanı* yazıyor ve kırılabilir olduğunu belirten bir bantla sarılmış.

O da mı fotoğrafçı? Umarım öyledir. Telefon kameramdan düzgün bir kameraya geçtim ama hâlâ pozlama üçgeniyle kafamın karıştığı bir aşamadayım. Belki bana ders verir.

Dün gecenin pazen gömleği, bir kutu dambılın üstüne atıldığı yerde yatıyor. Sadece bir saniyeliğine elime alıyorum ve kumaşı ellerimde evirip çeviriyorum. İki gün önce yatak odamın zemininde oturup üç saat boyunca Cam'in gömleklerinin her birini sırayla topladığım zamanı anımsatıyor. Her birine baktım, Cam'in kokusuna dair bir ipucu bile aradım, sarıldım, hizmeti için teşekkür ettim ve o *zaman* bile bırakmadım.

Telefon ekranımdaki noktalar Hugh'un bir şeyler yazdığını gösteriyor. Sonra durdular. Sonra tekrar başlıyor. T e r e d d ü t l e r i beni geriyor ve telefonu sessize alıp çantama atıyorum, çünkü ben bir asiyim. Ya da bir korkağım.

Justin döndüğünde üzerinde o meşhur yırtık kotu, botları ve yıpranmış kahverengi deri ceketinin altında yeni giydiği beyaz tişörtü vardı.

"Vay canına," diye fişkırıyorum, kendimi durduramadan. Konserdeki genç bir kız gibi hâlâ onun tişörtünü tutuyor olmam da durumuma yardımcı olmuyor. Bu kuş gözlemi fiyaskosundan daha kötü. *Sonra ne yaptın?* Grace soracaktır. *Göğüslerini imzalatmak için mi?*

"Deri sadece ..." Heyecanımı cekete modellik yapan adam yerine giysiye yönelterek tökezliyorum. Parmaklarım oyuna dahil oluyor ve ceketin koluna masaj yapmak için uzanırken, uçağa geç kalmamış Floransalı b i r deri uzmanı gibi dikişleri yakından inceliyorum.

Justin nazıkçe gülümsüyor, havalı bir çocuk lisede benimle ilgilenmeyenlerden gördüğüm ilgiyi basit bir işlemle telafi ediyor. Garajın iç girişi mobilyalarla kapatılmış,

Bu yüzden dışarı çıktık, evi kilitledi ve sonra garaj kapısı için bir düğmeye bastı. Saatime bakıyorum ve yetişeceğimizi hesaplıyorum. Ve sonra orada öylece duruyorum, ağzım açık.

"Bu bir motosiklet," diye bilgilendiriyorum onu.

Çantayı, telefonumu ve anahtarlarımı elimden alıp heybeye yerleştiriyor.

"Bu sadece bir motosiklet değil, Kate. Bu bir Indian."

Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Sadece ona binmeyeceğimi biliyorum. Kabul, mat siyah ve cilalı krom, sunduğu 90'ların sonu Jon Bon Jovi deneyimini tamamlıyor, ama bu bana göre değil.

"Ama sen bir aktüersin," diyorum, sanki mantıklı kariyer seçimi onu bir şekilde kötü çocuk arketipinden çıkarıyormuş gibi.

"Ve geç kaldın." Bagajdan ikinci bir deri ceket çıkarıyor ve ben kollarımı içine sokarken onu kaldırıyor.

Fermuarını çekerken, bunu en son kimin giydiğini düşünmeden edemiyorum. Benim giydiğim klasik siyah iş eteği ve özel dikim beyaz gömlek yerine, vücudu saran siyah deri pantolon giyen bir Cehennem Meleği. En azından diz üstü çizmelerim belli belirsiz koruyucu sanırım. Cairns'e varana kadar beni sıcak tutacaklarını, sonra da ayakkabılarımı değiştirip sunum için hazır olabileceğimi düşündüm.

Justin bana ağır siyah bir kask fırlattı. "İyi yakaladın," dedi.

"Yedi yıl basketbol oynadım," diye aptalca cevap verdiğimi duyuyorum, uçağım havalanırken, patronum beni kovup yerime başkasını alırken ve ben evi kaybederken ayaklarım hala garajının beton zeminine sağlamca basmış durumda.

Bir bacağını koltuğun üzerinde sallıyor ve arkasındaki boşluğa vuruyor. Üzerine tırmanmam gerektiğini fark ediyorum ama daha önce hiç kendimi bir motosikletin üzerine kaldırmamıştım. Tıpkı bir at gibi mi? Gerçi ben ne diyorum ki? Ben de bu etekle bir ata kolay kolay binemezdim. Anahtarsız kontağa basıyor ve motor kükreyerek canlanıyor, beni korkutuyor ve muhtemelen sokağın yarısını uyandırıyor.

"Haydi!" diye bağıyor. "Hugh'a geç kalıyorsun."

Kriptonitimi buldu. Yaklaşıyorum ve bir elimi Justin'in omzuna geçici olarak koyuyorum, diğer elimle eteğimi yukarı çekiyorum ve sağ bacağımı beceriksizce koltuğun üzerine atıyorum. Etek hakarete uğruyor. Dikiş yerlerinden ayrılmakla tehdit ediyor ama bunun yerine bacaklarımı yukarı kaldırmayı tercih ediyor, tam o sırada arkaya uzanıyor, ellerimi tutuyor, beline doluyor ve beni deri eyerin üzerinde öne doğru kaydırıyor.

Tamam. Michelangelo'nun meleği şimdi kalçalarımın arasına sıkışmış durumda. Ona doğru bastırıldığımda, hayal gücüne hiçbir şey bırakmadığımdan eminim, ama özgür irademi kovdu ve bir şeyleri ayarlamak için hareket edemiyorum.

"Bu kıyafet yasal mı ki?" Kaskla uğraşırken bağıryorum. Daha koruyucu kıyafetler giymem gerekmiyor mu?

Omzunun üzerinden diz üstü çizmelerime, çıplak bacağıma ve kirlilere asılı eteğime bakıyor, sehpayı tekmeliyor ve "Olmamalı" diye bağıryor.

Bizi garaj yolundan, sokağımızdan, köy merkezinden ve Lanyon Drive'dan geçirirken, karla kaplı dağların bakışları ilk ışık gökyüzünü aydınlatırken havanın ne kadar soğuk olduğunu pekiştirirken hala iltifatın etkisindeyim. Buzla kaplı çiftliklerden oluşan bir kış fantezisi diyarının yanından hızla geçiyoruz, sis yer yer aydınlanan mavi gökyüzüne yükseliyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Kalçalarım, dört yıldır spor salonu görmemiş kaslar için şaşırtıcı bir güçle kalçalarının etrafında sıkıca kenetleniyor. Otoyola ulaştığımızda beline daha sıkı sarılıyorum, gazı açıyor ve artık gösteriş yaptığını biliyorum.

Bekle! Ben tek ebeveynim. Böyle riskler almamalıyım! Bir yabancıyla, uygun koruyucu donanım olmadan motosiklete binmek? Ama artık çok geç. Sıcaklık donma noktasının altında, baş döndürücü gülümseme yüzümde donmuş, birkaç yüksek sesle kıkırdıyorum, bu da onu sadece gaza basmaya teşvik ediyor.

Şu anda *yıllardır hissetmediğim* kadar canlı hissediyorum. Belki de bu motosikletin arkasında kendimi ölüme daha önce hiç olmadığım kadar yakın hissettiğim içindir. Cam ve benim aramdaki tek şey, bir saniyelik konsantrasyon kaybı. Çok ince bir çizgi. Sonsuz küçüklükte.

Justin sabahın erken saatlerindeki trafikte kükreyerek ilerliyor, arabaların arasına girip çıkıyor. Soğuk hava uyuşana kadar içime işliyor ve nihayet havaalanı otelinin yanından geçip yolcu bırakma döngüsüne girdiğimizde, yolculuğun bittiğine üzülüyorum. Hugh'nun takım elbisesiyle kaldırırda durduğunu, evrak çantasını kaldırırma koyduğunu ve saatini kontrol ettiğini görebiliyorum. *Qantas Club'a ne oldu?*

Justin de Hugh'u görüyor. Bunu biliyorum çünkü Hugh'nun durduğu yerin hemen yanına yanaştığımızda motoru gereksiz yere deviriyor. Hugh, ben kaskı çıkarıp karmakarışık buklelerimi, dakikada 1.000 devir ve güneşin doğuşundan gelen mükemmel zamanlanmış bir ışıkla, tamamen gereksiz bir drama ile sallayana kadar benim olduğumu fark etmiyor bile.

Kim olduğumu anladığında, bakışları rüzgârda savrulan saçlarımda eşî benzeri görülmemiş ve profesyonel olmayan bir gezintiye çıkmıştır.

deri botlarıma kadar iniyor ve sonunda durduğu yerde tekrar uyluğuma çıkıyor.

Justin bisikleti sabitlemek için ön tekerleğini kaldırıma doğru sallıyor ve bisikleti destek ayağına yaslıyor. Kaskımı alıyor ve sanki on dokuzuncu yüzyıl balosunda atlı bir arabadan inen Daphne Bridgerton'mışım gibi elini uzatıyor. İnmeye hazırlanırken, Regency kadınlarının daha uzun ve daha hacimli etekleri olduğunu ve bacağımı devasa bisikletin arkasından sallarken, kötü bir şekilde uygulanan Fosbury Flop yüksek atlayışında oluktan geriye doğru tökezlerken ve son derece etkilenmemiş patronumun bekleyen kollarına yuvarlanırken yaptığım gibi bırakma kuyruğunda arkalarındaki herkesi istemeden göstermediklerini fark ediyorum.

Hugh beni sabitliyor, derin bir iç çekiyor, başımın üzerinden Justin'e bakıyor, beni kendi iki, çok koordinasyonsuz ayağımın üzerine kaldırıyor ve göz hizamızda olacak şekilde eğiliyor. "Sarhoş musun, Kate?"

Bu ne cüret!

"Affedersin, haftalardır yarım bardaktan fazla bir şey içmedim.

Dün gece senin önünde Grace'in bardağını lavaboya devirdiğimi gördün."

Alkolün kederle bağdaşmadığını fark ettim, bu yüzden alkolden büyük ölçüde uzak duruyorum. Ve bu düşünce beni kendime getirdi. Yirmi kadar özgürleştirici dakika boyunca aslında kalbimin kırık olduğunu unutmuştum. Hayır, da ha da kötüsü. Bir ayrılıktan sonra kalbin kırılır. Bir ayrılığın da yasını tutabilirsiniz, birinin hayatınızdan çıkmasının da yasını tutabilirsiniz ama biri öldüğünde bu ruhunuzun derinliklerine işler. Sadece sizden değil, tüm dünyadan kavranması imkansız, sonsuz bir yokluk. Onlara süpermarkette tesadüfen rastlayamazsınız. Onları sosyal medyada takip edemezsiniz. En iyi arkadaşınız size bir sonraki adımları hakkında dedikodu y a p m a z . Sadece hiçbir şey yok. Sonsuza kadar.

Justin çantamı uzatarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Geri çekilip bisiklete iyice bakıyorum. Arkasında, Cam'in öldüğü geceden beri ilk kez, her şeyin korkunçluğunu takıntı haline getirmekten uzak bir zaman dilimi vardı. Cam'e kafayı takmaktan. Onu ne kadar özlediğimi, ona ne kadar taptığımı ve bazen onun yokluğunda nefes alamadığımı. Bu yolculuk ne kadar değerli bir kaçıştı.

Gerçekler hayalleri kovalar. Şu anda kesinlikle Cam'i düşünüyorum ve kendimi Justin'in arkasında tünemiş, tamamen deri ve bacaklar ve Motorcu Hatun Enerjisi ile ne kadar zahmetsizce seksi hayal ettiğim için gerçekten kötü hissediyorum... tabii ki inişi yanlış değerlendirmeden, Hugh'u kızdırmadan ve doğrudan gerçek dünyaya geri dönmeden önce.

Deri ceketin fermuarını açmaya başlıyorum ama Justin elimi tutuyor ve göğsümdeki hareketi durduruyor.

"Sen dönene kadar kimsenin buna ihtiyacı olmayacak," diye açıklıyor, hâlâ elimi tutuyor. "Sende kalsın. Çok seksi görünüyorsun."

Hugh'ya bakıyorum. Eğer ikinci bir görüş arıyorsam, bunu alamayacağım.

Telefonumu çıkardığımda Justin onu elimden çekip alıyor ve istesem de istemesem de kendi numarası olduğunu tahmin ettiğim bir numara giriyor. Hugh ve ben sessizce onun kişiyi kaydetmesini, geri vermesini ve "Hızlı aramaya koydum" demesini izliyoruz. Bu adam açıkça çok az sosyal reddedilme yaşamış biri. Büyük ölçüde içe dönük aktüerya dünyasında tanrısal bir statüye sahip olmalı.

"On dakika içinde uçağa biniyoruz," diyor Hugh, ses tonu canlı. Çantamın askısını omzuma atıp Justin'e yetersiz bir teşekkür mırıldanıyorum ve kendimi ona yıldırım hızıyla sarılmak için fırlatıyorum.

O da bana öyle sıkı sarılıyor ki nefesim kesiliyor. Sonra çantamın askısını yeniden ayarlıyor, ki şimdi bir şekilde ceketinin fermuarına takılmış durumda. Kendimi komşumdan sıyırırken Hugh iç geçiriyor ve bir polis memuru yanıma gelip "İlerleyin lütfen" diyor. Bu sahne hayalimde ne kadar sinematik görünürse görünsün, burası kesinlikle bir bırakma alanı ve garip ve erken sevgi gösterileri için bir yer değil. Hayal gücümde her zaman *Anne of Green Gables*'ı andıran bir yanım olmuştur.

"Tanıştığımızdan beri iki polis olayı oldu," diye gözlemliyor Justin, bacağını tekrar bisikletin üzerinde sallayıp sehpayı tekmeleyerek. "Başımı belaya sokacaksın, Kate."

Girişimiz kadar dramatik bir çıkış yapıyor ve ben kaldırımda durup arkasından bakıyor ve içimdeki Anne'i kapatmaya çalışıyorum. Tabii ki, o da yoluna devam ediyor ve ben Hugh'a yetiştikimde, tüm bu gösteriden bıkmış, bu sabah güvenlikten ikinci geçişi için kemerini çıkarıyor. Bana telefonum ve dizüstü bilgisayarım için bir tepsi, ceketim ve Elin Hilderbrand'ın son romanı ve Emily Henry'nin mücevherlerinden biriyle dolu olan çantam için başka bir tepsi uzatıyor. Kişisel bir kuralım var, yanımda bir yedek olmadan havada kitap bölümlerini asla bitirmem.

"Kendine bir Kindle al," diye mırıldanıyor Hugh. Fiziksel kitapları savunacaktım ama güvenlik görevlisi cömert ödülüne bakıyor ve sanki insanlardan nefret ediyormuş gibi derin derin iç geçiriyor. Hugh romanlardan birini aldı, ben de diğerlerini aldım, ancak rastgele bir patlayıcı için çağrıldım

Bu kontrol hiç de rastgele görünmüyor çünkü her seferinde durduruluyorum.

"Dün gecedен barut kalıntısı yok," diyor Hugh, ben serbest bırakılıp temizlendiğimde ve kapıya doğru ilerlediğimizde. "Bu ilginç olurdu."

"Bütün bunlar tamamen aşırı tepkiydi," diye hatırlatıyorum ona. İçten içe rahatlardım, çünkü el bombası aklıma bile gelmemişti ve Charlie bana göstermek yerine çantama falan koymuş olsaydı bunu polise nasıl açıklardım bilmiyorum.

"QF1456 sefer sayılı Brisbane uçağının Lancaster ve Whittaker isimli yolcuları için bir anons. Uçağınız kalkışa hazırlandığı için lütfen on bir numaralı kapıya ilerleyin."

Uçağa binen son iki kişiydik. Hugh kesinlikle "ilk binen" tipte bir insan. Koridorda itişip kakışıyoruz ve benim çantam baş üstü dolabına sığmıyor, çünkü zaten dakik insanların çantalarıyla dolu.

Hugh daha fazla dayanamayana kadar mücadelemi izliyor. Başımın üzerinden uzanıp çantamı -ve dolayısıyla beni- sertçe itti. Çantam ve ben yerimize oturduk ve Hugh dolabın kapısını kapatıp geri çekildi ve bana cam kenarındaki koltuğu teklif etti.

"Bu uçuş ne kadar sürecektir?" diye sordum. Buradan yeterince hızlı çıkamıyorum.

"Brisbane'e bir saat kırk dakika, oradan da Cairns'e yaklaşık iki buçuk saat," diye yanıtıyor yanıma geçerken. Müebbet hapis cezasını anlatıyor da olabilir.

"Havaalanına olabildiğince hızlı gittim," diye açıklıyorum. "Özür dilerim. Dün gece bir dakika bile uyuyamadım."

Kask-saç-yatak-saç durumuna bakıyor, yutkunuyor ve "Gerçekten mi?" diyor.

"Tanrım," diyorum, o kadar yüksek sesle ki önümdeki beyaz saçlı kadın kocasına dönüp dudak büküyor. Hugh'nun kolunu iki elimle kavıyorum ve o da irkiliyor. "Valium'u unuttum!"

Bu çok korkunç.

Danışmanlık, hipnoz ve havaalanındaki Uçuş Korkusu kursunu denedim ama hiçbirisi işe yaramadı. Yine de Valium gerginliği azaltıyor, böylece tüm zamanımı bir anksiyete atağı içinde bocalayarak geçirmiyorum.

Bu şekilde yetiştirilmeme engel olamıyorum. Elbette ailem bana kasıtlı olarak bir fobi vermedi ama ben öncü havacılarından oluşan bir aileden geliyorum.

Büyük amcalarımdan ikisi uçak kazasında öldü. Uçaklarından biri 1930'larda uçuşun ortasında parçalanmış. Bu bir aile efsanesidir.

"Bugünlerde uçaklar havada ikiye bölünmüyor Kate," diyor Hugh, psikoloğumun deyimiyle "kaynaksız pist kendi kendine konuşma senaryomun" kaç kez izleyicisi olduğunu göstererek. Normalde bu konuda şu anda olduğumdan çok daha az korkuyorum, çünkü normalde çok daha fazla ilaç kullanıyorum. Geçiş evresinde bir kasılma yaşıyor olsaydım ve epidural için çok geç olsaydı Hugh'nun kolunu daha sıkı tutamazdım.

Charlie'nin doğumunu hayal etme! Doğum odası anıları Cam'le ilgili duygusal açıdan tehlikeli anılara yol açıyor. Şu anda yüzünü o kadar net hayal edebiliyorum ki sanki burada, çok yakınımda, alnını alnıma dayamış, minik bebeğimiz kollarında, fısıldayarak "Teşekkürler tatlım. Harikasın."

Kes şunu.

"Her şey yoluna **g i r e c e k** ," diyor Hugh sessizce, parmaklarımın her birini buruşuk beyaz gömleğinin kolundan çekip alıyor ve kolçağı hafifçe aramıza indiriyor. Muhtemelen daha sağlam bir şey olmasını diliyordu. Sessizlik konisi. Güç alanı.

Ondan uzaklaşıyorum ve umutsuzca sakinleşmeye çalışarak pencereden dışarı bakıyorum. Kaptan kapıların hazır olduğunu anons ediyor ve mürettebata çapraz kontrol yapmalarını ve kalkış için yerlerine oturmalarını söylüyor. Mutlu bir yere ihtiyacım var. Durum.

Keşke o motora geri dönebilseydim.

Uçak havalandığında vücudum titremeye başlıyor. Asfaltın gözden kaybolduğunu görmek endişemi daha da artırıyor. Burley Griffin Gölü ve Majura Dağı ardımızda gözden kaybolurken, B planına geçiyorum: önümdeki koltuk başlığına bakmak ve psikoloğun bana öğrettiği, teknik olarak hiç endişeli olmadığım zamanlarda ofisinde her zaman çok işe yarayan nefes egzersizlerini yapmak.

Ancak koltuk başlığına bakmak, dikkatimi sadece koltuğun cebinde bulunan ve bir kaza durumunda güvenlik talimatlarını içeren karta çekiyor. Onu uçak içi derginin ve **b i r a z d a n** ihtiyacım olacak hasta çantasının arkasına itiyorum çünkü hiperventilasyona yakınım.

Hugh'a bakıyorum. O C planı ve rahatlığın resmi, koltuk başlığına yaslanmış, gözleri kapalı, soğukkanlı. *Bunu nasıl yapıyor?* Alışkanlık olarak komuta onda.

Bu Cam'le seyahat ettiğim zamanlardan çok farklı. O zamanlar hiç endişeli değildim. Aksine, risk alan bendim. Karanlıkta otele dönmek için kilometrelerce yürümek zorunda kalsak bile, sırf mükemmel bir gün batımı fotoğrafı için ücra bir plajda son otobüsü kaçıran bendim. Her zaman gizemli uçuşlar, spontane mini molalar ve şebekeden bağımsız maceralar peşindeydim.

Öğrenciyken Paris'te bir Noel günü geçirmiştik. Seyahatimizin hemen sonuydu ve bütçemizi tüketmiştik ve bir kafede doğru düzgün bir Noel yemeği yiyememiştik. Bu yüzden bütün günü yanımızda bir baget ve bir tekerlek Brie'den başka bir şey olmadan sokaklarda yürüyerek geçirdik. Pont des Arts'ta oturduk, kışımız donarken bir yandan da köprüye asma kilit kilitleyen çiftler hakkında hikayeler uydurduk.

"Bunca yolu gelmemize gerek yoktu, biliyorsun," demişti Cam. "Yerel süpermarkete gitmeyi eğlenceli hale getiriyorsun. Ama Katie, ben ciddi uşuyorum. Kiliseye gitmek ister misin?"

"*Pardon?*" Kötü bir Fransız aksanıyla cevap vermiştim. Dini mi bulmuştu?

"*Voudriez-vous aller à l'église?*" diye kekeleyerek cevap verdi.

İngilizce-Fransızca çeviri kitabı, akıllı telefonlar öncesi. "*C'est gratuity.*" "Bedava mı?"

"Ve sıcak," diye itiraz etti.

Sonraki üç saati tahta bir sıranın üzerinde oturarak, sade, yıkık dökük küçük bir şapelde elektrikli bir bar ısıtıcısının üzerinde toplanarak, zamanın nasıl geçtiğini anlamadan, sadece konuşarak geçirdik, ta ki sonunda bizim karşılayabileceğimizden daha fazla sosyal hayatı olduğu anlaşılan rahibeler tarafından dışarı atılana kadar. Hiçbir zaman gösterişli değildi.

Cam ile. Buna hiç gerek yoktu. Beni bir kez yörüngesine aldığında, gökyüzünde olduğumuzu bile fark etmezdim.

Ama şimdi yanımdaki Cam değil. Hugh. O da kendini kapattı ve ben tamamen kayboldum. İlk defa Hugh'la ilişkimizin eskisi gibi olmasını diliyorum. Sona doğru Cam ve Hugh arasında büyük bir şey oldu. Beni de dahil etmeleri için ne kadar yalvarsam da ikisi de bu konuda konuşmadı. Tek bildiğim, bu olaydan sonra arkadaşlığımızın manzarasının değiştiği. İkisi arasındaki duvarların yükselişini izledim ve Hugh ile benim altımda yeni bir fay hattının sarsıntısını hissettim. Bu onu desteklemekten asla alıkoymadı ama kocamın mezara götürdüğü bir sırrı saklayan biriyle tamamen rahat olmak zor.

Uçağın kaptanı dahili telefonda kendini tanıtıyor ve ben de onun yıldız öğrencisiymişim gibi dikkat kesiliyorum. Bu sabah bizi Brisbane'e uçurmak için sabırsızlandığını söylüyor ve ben de iş olarak kendini dünyanın otuz bin fit yukarısına atmayı seçmesine hayret ediyorum.

"Sesi on altı yaşında gibi geliyor," diye fısıldıyorum.

Hugh'nun gözleri hâlâ kapalı ama ağzı seğiriyor.

"Yaklaşan hava koşulları nedeniyle birkaç küçük sarsıntı bekliyoruz," diyor kadın.

Bu sabah Google'da eyaletler arası hava durumu uyarılarını araştırdım ve sadece durumu ciddi şekilde hafife aldığını varsayabilirim. "Emniyet kemeri işareti yanana kadar-"

Hiçbir şey. Sessizlik.

"Neye kadar?" Kimseye özellikle sormuyorum. Pilotun giriş konuşması askıya alınıyor ve iç aydınlatma bir sönüp bir açılıyor. Hava durumu radarında öngörülemeyen ve endişe verici bir şey yüzünden dikkatinin dağıldığını, aletlerin bozulduğunu hayal ediyorum. Ya da daha kötü bir şey. Kuş çarpması. UFO.

"Biraz uyu Kate," diyor Hugh yorgun bir ifadeyle, gözlerini açmış ve belli ki fazla düşündüğüme karar vermiş. "Bitkin görünüyorsun."

Sanki beni dinlemiyormuş gibi ona bakıyorum. "Sana söyledim Hugh, ben-" "Bütün gece ayaktaydım. Evet, biliyorum."

"Çok yorgunum," diyorum. Ama özverim için teşekkür etmek yerine iç geçiriyor, daha önce okuduğu iklim değişikliği proje özetlerini içeren bir klasör çıkarıyor ve anlamsızca karıştırıyor. Belki ben de onu örnek almalıyım. Dizüstü bilgisayar çantamı karıştırıp notlarımı çıkarıyorum, ama gözlerim sayfada yüzüyor. Sanki üç yaşındaymışım, Hugh benim zorba ağabeyimmiş ve ben de taklitçilik oynuyormuşum gibi okuyormuş gibi yapıyorum.

"Dün gece biraz çalışmışsın o zaman," diyor, sayfadaki notlarıma bakarak.

"*Biraz çalışmak mı?*" Katılımcılarla ilgili dikkatlice düşünülmüş arka plan notlarını sayfalarca gözden geçiriyorum. "Bu saatler sürdü! Bütün gece ne yaptığımı sanıyordun?"

azarlanmış görünüyor. "Oh, ben bilmiyorum . Binging Netflix?

YouTube'da astrofotoğrafçılık dersleri mi?"

Astrofotoğrafçılığı biliyor mu? Bu takıntıyı kendime sakladığımı sanıyordum.

"Böyle şeylerle uğraşacağımı düşünmen beni biraz kırdı-"

"Belki de ben gittikten sonra Mad Max'e özel bir ev partisi vermişsindir," diyor daha temkinli bir şekilde.

Vay canına.

Hugh, iş yerinde herkes ortalıkta görünmezken, kötü zamanlanmış çeşitli duygusal çöküntüler sırasında orada oturup bana destek olmuş bir insan. Düzeltmeye çalışmadan ağlamama izin verdi. Beni en kötü halimde gördü. Tamamen mahvolmuş. Sıradan bir patronun göremeyeceği, yakın arkadaşların bile zar zor bildiği şeyleri gördü. Cam'in öldüğü gün nasıl yanımda olduğunu düşündüğümde... bu, asla bir araya getirmekle sorumlu olmadığı parçaları toplayan biri.

Ama bu yakınlığa rağmen, artık birbirimizin aşk hayatı konusuna nadiren giriyoruz. Ne benim şu anda var olmayan, ne de onun her zaman sahip olduğunu hayal ettiğim çok gizli ve oldukça kalabalık olan aşk hayatım. Özellikle de Grace ile yaşadığımız fiyaskodan sonra bu konuya hiç girmiyoruz. Artık ilişkiler hakkında konuşuyorsak, bu her zaman benim aniden bir ilişkimin olmaması ve bunun sonucunda takım programında sıkça yaşanan bekar anne lojistiği bağlamında oluyor.

"Özür dilerim," diyor, sanki yine aklımı okuyormuş gibi. "Bu beni ilgilendirmez."

Şu anda gözle görülür bir şekilde rahatsız, benimle bir uçakta sıkışıp kalmış, emniyet kemerleri bağlı, türbülans yaklaşıyor, pişmanlık verici bir konu açıldı, ama açıkça istediği gibi kapatmasına izin vermeyi reddediyorum. Bakışlarımın altında resmen kıvranıyor ve ben de bu karakteristik olmayan kırılğanlığı seven küçük bir parçam yokmuş gibi davranmayacağım.

"Ben aşığım," diye açıklıyorum. "Cam ile. Ve bunu yapmakta tamamen özgür olmama rağmen, Justin'in tartışılmaz cazibesine yenik düşmeyeceğim

ve yeni evindeki ilk gecesinde füze krizindeki yardımları için komşuluk teşekkürü olarak onunla bir kaçamak yap."

"El bombası."

"Ya da sadece inkar edilemeyecek kadar güzel olduğu için bile. Sonuçta ben bir insanım ve teknik olarak bekâрім. Ve sen onu gördün. Ama-"

Hugh bir an için gözlerini kapatır. "Sorun yok, Kate. Burası benim alanım değil."

"Alan falan yok!"

Önümüzdeki tut-tutter arkasını dönüyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. Bu doğrudan onun hatası olduğu için kaşlarını çatmasını Hugh'ya iletiyorum. Gözlerini deviriyor ve sesini alçaltabilmek için daha yakına eğiliyor, sanki sonunda bu konuşmadan en hızlı şekilde çıkmanın yolunun konuşmanın içinden geçmek olduğunu kabul etmiş gibi.

"Sadece, gün doğumunda bir motosikletin arkasında ortaya çıktığınızda..." Doğru tanımlamayı bulmakta zorlanıyor. Masmavi gözler yüzümde gezinip ödünç aldığım deri ceketin gümüş fermuarlarına düşüyor ve tekrar geri dönüyor ve bana Justin'le o bisiklette nasıl hissettiğimi hatırlatıyor. Pervasız. Özgür. Neşeli.

Şimdi fark ediyorum ki, yaya yolunda patronumu izlerken hissettiklerimden çok farklı, her zamanki gibi sorumlu, yönetici ve geç kalmama sinirlenmiş... ta ki o beni fark edene kadar.

İtiraf ediyorum: Sekizinci sınıfta okul şapelinde bir anlık m u h a k e m e hatam yüzünden ceza aldığım dan beri Justin'e bağlı olmak bana ilk ve tek kez kendimi kötü bir kız gibi hissettirdiyse, Hugh'nun tamamen beklenmedik, profesyonel olmayan bir şekilde beni baştan aşağı süzmesi kendimi çok *kötü* hissettirmişti.

Umarım şimdi düşüncelerimi okuyamıyordur. Daha önce hiç cesaret edemedikleri bir yere gittiler. Hâlâ birbirimizin gözlerine kilitlenmiş durumdayız, geçmişe dönüşte takılıp kalmışız ve kendimi bunun Hugh'la ilgili olmadığına ikna etmeye çalışıyorum. Bu olamaz. Bu bana hissettirdikleriyle ilgili, bana birlikte çalıştığı, yıkılmış bir çocuğa sahip, iki yakasını bir araya getirmeye ve her şeyi ayakta tutmaya çalışan, bunalmış, parçalanmış dul bir kadından daha fazlasıymışım gibi bakmasıyla ilgili. Justin'in bu sabahki tüm başarılı flörtlerine rağmen, uzun zamandır küme düşmüş olan *arzulanma* hissini merkeze iten şey, katı, her zaman dürüst, çıkar çatışmalarınızı açıklayan Hugh Lancaster'ın başını döndürmektir. Çünkü Hugh bunu yapmaz. Dürüst olmak gerekirse, ona ne oldu bilmiyorum.

"Ne gibi görünüyorsun?" Onu bu ıstıraptan kurtarmaya hazır olmadığım için sordum. "Calamity Jane?"

Neredeyse belli belirsiz bir nefes alıyor ve gözleri daha da kararıyor. "Hayır."

Ve bu konuda söyleyeceği tek şey de bu. Saat daha sabahın sekizi bile olmamış olabilir ama beklenen türbülans için yere indirilmiş olan içecek arabasına doğru kederli bir bakış fırlatır. Sonra dikkatini bana değil, çalışma dosyasına verir, her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol eder, ki her zaman öyledir, bu yüzden kontrol etmesine hiç gerek yoktur, ama o her zaman kontrol eder. Çok fazla şey söylediği ve söylememesi gereken ve muhtemelen bir daha asla söylemeyeceği bir çizgiyi aştığı için kendini azarlıyor olacak. İş arkadaşlarına karşı özen yükümlülüğü konusunda cömert olabilir, ancak aynı zamanda iş yerinde örnek davranışlar konusunda da titizdir. Seksi motosiklet saçmalıkları buna uymuyor.

Bu tamamen normal çünkü teorik olarak i l g i l e n d i ğ i m Hugh değil. Ama bu kelimeleri düşündüğüm anda midem bulanıyor. Nasıl *biriyle* ilgilenebilirim ki?

Bunun ikinci bir çocuk sahibi olmak, yeniden aşık olmak gibi bir şey olduğunu söylüyorlar. Bir eşinizi kaybettiğinizde, sonunda aynı anda iki kişiyi sevebileceğinizi söylüyorlar. Ama bu fikir şu anda bana o kadar uzak ki, bunu doğru olarak kabul edemiyorum ya da nasıl işleyeceğini anlayamıyorum.

Başka erkekleri fark edebilirsin.

Grace'in haklı olduğunu biliyorum. Yalnızlıkla yüzleşmenin ve *ya olsaydı diye düşünmenin* doğal olduğunu biliyorum. Bir gün Cam'in yokluğundaki boşluğu doldurmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal etmek. Ama ben bunu hayal etmek istemedim. Nörolojik semptomlar göstermeye başladığından beri bir kez bile ve ben onun gerçek ölümüne yaklaşmaya başlamadan önce o uzun, yıllar süren ön yas tutma sürecine başladım.

Grace tekrar ne zaman çıkmaya başlayabileceğim konusunda keyfi bir "kuralım" olduğunu düşünüyor. "Neyi bekliyorsun Kate?" diye bana meydan okuyor. "Ölüm yıldönümünün çift haneli rakamlara ulaşmasını mı?"

Diğer dul insanların tekrar flört sahnesine girdiklerini görüyorum ve ister altı ay ister altı yıl olsun, *her zaman* yargılanıyorlar. "*Ben yapamam,*" diyor insanlar, kurşun geçirmez olduğunu düşündükleri bir ilişkide sevilmiş ve güvende. Ancak böyle bir duruma düşene kadar, yalnızlığı kavrayamazsınız. Nasıl yas tutacağınızı önceden bilemezsiniz. Zamanın eskisi gibi işlemediğini anlayamazsınız. Saniyeler saatlerdir. Günler yıllardır. Kişiniz *az önce buradaydı*. Şimdi evrenin sınırlarının ötesine s a v r u l d u l a r .

Justin dün ortaya çıktığında, büyük aktüeryal beyni, yaratıcı fotoğrafçılığı ve *bisikletiyle* çok kibardı.

Kapalı tuttuğum kapı.

Cam'le 19 yaşındayken tanıştım. Bu beni tanıdığım en az deneyimli yetişkinlerden biri yapıyor. Benim bir "tipim" yok. Romantik komedilerde aşık olduğum tipleri saymazsanız tabii. Daniel Cleaver yerine Mark Darcy. Bay Darcy yerine Bay Knightley. Gilbert Blythe'ı yaşayan ya da ölmüş her erkeğe tercih ederim.

Belki de bekar hayatım, dün geceki iç güvenlik olayı, uykusuzluk, uçuş fobisi, anksiyete atağı ve bu sabah havaalanına tehlikeli bir şekilde heyecanlı bir şekilde gidip gelmemle birleşerek bana seks halüsinasyonları yaşıyor. *Böyle bir şey var mı?*

"Şu anda ne düşünüyorsun?" Hugh soruyor, umarım profesyonel ilgiden dolayı ama muhtemelen iğrenç yüz ifadem beni ele verdiği için.

Kate, sana yalvarıyorum, patronunun yanında "seks halüsinasyonları" terimini kullanma.

Uçak bir gümbürtüyle hava boşluğunun dibine düşüyor. Hugh'nun dirseğini kol dayanağından itiyorum -herkes kendi başının çaresine baksın- ve sanki bir şekilde ölüme sürüklenmemi engelleyecekmiş gibi tutuyorum. Sonra büyük bir gümbürtü daha geliyor ve üst dolap kapılarının birkaçı birden açılıyor. Çantalar ve paltolar koridora ve insanların kafalarına düşüyor. Bu benim en kötü kabusum. Hayır, aslında ben zaten onlardan birini yaşıyorum ama bu tam da o kabusun içinde.

Sonunda her şeyi ölüme yakın bir netlikle görüyorum. Justin hakkındaki bu davetsiz düşünceler. Hugh'ya, teslim tarihlerini kaçırma kapasitem ve kurgudan daha garip bahanelerim dışında bir şey empoze etme konusundaki çılgın fikirler. Tek odak noktam olması gereken şeyi bölen bu tür bir karmaşaya ihtiyacım yok: Charlie. Sevgili çocuğum. Çok ama çok büyüye kadar bilmemesi gereken bir keder dünyasına çok erken atıldı. Annesinin motosikletlerle sanal yabancılarla gezip tozmasına, kendini pervasız ve seksi hissetmesine ve düşen özgüvenini artırmak için hayali aşk üçgenleri icat etmesine ihtiyacı yok.

"Charlie'nin en büyük korkusu beni de kaybedecek olması," diye açıklıyorum. Her gece yatağımda uyumaya başlamazsa, mutlaka orada bitiriyor. "Bana bir gün okuldan eve geldiğinde ben ölmüş olursam ne olacağını soruyor."

Hugh'un yüzü düştü. Charlie kendi yeğeni bile olsa onu daha fazla sevemezdi.

"Ve olmayacağıma söz veremem. Minyatür ölüm uzmanları olmaya zorlanan çocuklara yalan söyleyemezsin."

Hayatta kalmak için büyük bir sorumluluk hissediyorum.

"Kate." Hugh elini koluma koyuyor, tabii ki tüm sınırları, kuralları, standartları ve kusursuz iş ahlakıyla bunu daha önce hiç yapmamıştı, işlerin en kötü olduğu zamanlarda bile. Ölüme sürüklenmek üzere olduğumuz için buna izin verdim. Gökyüzünden düşerken sınırlar yoktur.

"Bu sabahki motosikletten sonra bunun ikiyüzlüce görüldüğünü biliyorum ama o risk yönetimiymi," diye açıklıyorum. "Kaza yapmaktan çok seni hayal kırıklığına uğratmaktan korktum."

Bu itiraf onu irkiltiyor. İkimiz de çok çalışıyoruz, benim çalışma saatlerim çok yoğun olsa bile, ama o hiçbir zaman arabada sorun çıkmasını anlamayacak kadar sert bir patron olmadı.

"Araba çalışmayınca Justin'in kapısını çaldım," diye açıklıyorum. "Sabahın altısında mı?"

Justin'in iç çamaşırlarıyla koridorda uzanırkenki görüntüsü gözümün önüne gelince yanaklarım alev alıyor.

Hugh gülümsüyor. "Ve zavallı adam teslim mi oldu?"

Öyle mi?

"Bir ev dolusu mobilya taşıdıktan ve senin balistik çıkmazına sürüklendikten sonra bir uykuyu hak etmediğini mi düşündün?"

"Verandanın ışığı y a n d ı ," diye zayıfça savunuyorum. "Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen bir kediydi."

"Bence bu hikâye tanışma şeklimizin en iyisi." Şaka yapıyor olmalı. Hiçbir şey bunun üstüne çıkamaz.

Dört yıl önce

Bir yaşındaki Charlie öğrenerek memeden fırlıyor.

"Şuna bak. Sanki bir yemeği beş yıldızlı Michelin mutfağına geri gönderen bir yemek eleştirmeniymiş gibi yüzünü buruşturuyor." Cam yatağın üzerine bir bavul fırlatıyor ve kapağını açıyor.

Mutfakta hiçbir zaman harika olmadım, bu yüzden burada pişirdiğim şeyin beklentilerin altında kalması beni şaşırtmıyor. Charlie'yi kucağıma oturtuyorum ve yenilmiş bir halde emzirme sütyenimin klipsini yeniden takıyorum. Günlerdir mızızlanıyordu.

Charlie doğruca Cam'e uzanıyor ve "Baba!" diyor. Cam onu kucağına alırken inliyor, sanki bir ton ağırlığındaymış gibi davranıyor ve ben de ikisine birden bakıyorum. Charlie genetik olarak babasının bir minyatürü. Koyu sarı bukleler, zeki mavi gözler. Cam'in üniversite ikinci sınıftayken bana attığı gamzeli gülümsemenin aynısını Charlie de gecenin bir yarısı uyuyor olması gerekirken bana atıyor.

"Sanırım buna 'emzirme grevi' deniyor," diye öneriyor Cam, telefonundaki emzirmeyle ilgili SSS sayfasından bir şeyler okuyarak.

"Hayır bilmiyorsun dostum!" Diyorum ve Cam onu yatak odamızın zeminine indirirken Charlie kıkırdıyor. "Sırf sen şimdi anneni reddedesin diye kendimizi o beslenme zahmetine sokmadık."

"Zorluktan" kastım çatlamış meme uçları, tıkanmış süt kanalları, birkaç mastit nöbeti ve neredeyse aklımı kaybettiğim bir anne ve bebek sağlığı merkezinde yatılı kalmak. "Bu kadar doğal bir şey nasıl bu kadar *acı verici* olabilir?" Emzirme danışmanı acıyan meme ucumu Charlie'nin ağzına bilmem kaçınıcı kez başarısız bir şekilde sokarken ağlamıştım. Bana *Titanik*'teki yaylı grubunu hatırlattı, gemi açıkça batıyor olmasına rağmen çalmaya devam etmeye kararlıydılar.

Cam telefonunu yatağın üzerine fırlattı ve gömlekleri katlamaya başladı. Roma'daki Ortaçağ Edebiyatı Kongresi konferansı için eşyalarını topluyor. Kahverengi, yeşil ve griden oluşan dar kesim, dokulu katmanları yatağın üzerinde düzgün yığınlar halinde katlamasını izliyorum ve onu bir zamanlar bozuk para atıp şu anda yerimizde emekleyen bebek için dilek dilediğimiz Trevi Çeşmesi'nde aynı kıyafetleri giyerken hayal ediyorum.

Onun dünyanın öbür ucunda olduğu düşüncesinin beni ne kadar korkuttuğunu saklamaya çalışıyorum. On gün hızlı bir geri dönüş gibi görünebilir.

Dünyanın en muhteşem şehirlerinden birine entelektüel açıdan uyarıcı bir kasırga gezisi yapan bir kişi, ancak evde kalma-anne dakikalarında bir ömür boyu.

Ama ondan kalmasını isteyemem. Yılın başlarında bir Paris araştırma gezisini iptal etmek zorunda kalmıştı çünkü anne sağlığı cephesinde işler o kadar kontrolden çıkmıştı ki doktor beni hastaneye yatırmakla tehdit ediyordu. Başkalarının bebekleriyle aram her zaman çok iyiydi, bu yüzden kendi çocuğumu içgüdülerimle idare edemediğimde büyük bir şok yaşamıştım.

"Doğum sonrası depresyon bu özgüven eksikliğine neden olabilir," diye açıkladı doktor, emzirirken alınması güvenli olan antidepresanlar için bir reçete doldururken. Sonraki birkaç ay boyunca, yavaş ama emin adımlarla, günler daha az sıkıntılı hale geldi. Cam'in evde olduğunu ve önümüzdeki birkaç saat boyunca bunu tek başıma berbat etmeyeceğimi işaret eden garaj kapısının açıldığını duyana kadar dakikaları saymayı bıraktım. Sonunda bebeğime aşık olma egzersizine dönüştü. Ki aşık oldum. Hem de çok.

"Spor salonuna ne zaman gidiyorsun?" Cam sordu. Bu cümleyi daha önce hiç kurmamıştı ama Grace beni de gebe kalma kampanyasına dahil etti. Görünüşe göre Kingston'daki bir güç ve kondisyon işkence odasındaki akşam yedideki BoxFit dersi de buna dahil.

İç çamaşırı çekmecesinin arkasını karıştırıp spor sütyenine benzer bir şey ararken Cam'e "Charlie'den çok nadiren zaman ayırabiliyorum" diyorum. "Neden bunu yumruklanarak geçirmeyi seçeyim ki?"

Benim fitness anlayışım, fotoğraf makinemle çalılıklarda zamanın nasıl geçtiğini anlamamak. Şu anda bu sadece telefonumdaki kamera, ancak işe döndüğümde ve biraz daha paramız olduğunda, ikinci el bir aynasız crop sensör satın alacağım ve gerçekten bir hobi olarak ilgileneceğim. Dünyada kendimi gerçekten kaybettiğim tek aktivite bu.

"Ya işe dönmek işleri bozarsa?" Taytımı giyerken ona sordum. "Bir aile olarak daha yeni yeni toparlanıyormuşuz gibi hissediyorum. İşimi nasıl yapacağımı hatırlayıp hatırlayamayacağımı bile bilmiyorum."

Cam'in durumu da pek iyi değil. Bir çekmeceyi karıştırıyor, önceden paketlediği uluslararası güç kablosu adaptörlerini arıyor. Onları gösteriyorum ve o da gözlerini deviriyor. *İkimiz neye benziyoruz?*

"Milyonlarca dolarlık kampanyaların nasıl yürütüleceğini unuttuğunuzu sanmıyorum" diyor. Ama o dokuz ayını bir insan yetiştirerek geçirmedir.

ve Netflix şifresini zar zor hatırlayana kadar deneme yanılma yoluyla canlı tutan on iki kişi daha.

Charlie doğmadan önce, iletişim yoluyla bağış toplama işine girmiştim. Bir kalp araştırma enstitüsündeki işim için geçici bir kamu hizmeti pozisyonundan ayrılmıştım, aylık bültenlerini hazırlıyor ve sosyal medya hesaplarını yönetiyordum. Her zaman iyi haberlerin peşindeydim ve kalp araştırmalarının en ileri noktasındaki seçkin bilim insanlarıyla röportaj yaparak çok zaman geçiriyordum - ki bu sevdiğim bir şeydi.

Ama sonra tam zamanlı metin yazarları otoimmün bir hastalığa yakalandı ve haftalarca çalışmadı. Kederli ailelerle görüşmeye ve potansiyel hayırseverlerin kalplerini ve ceplerini açmak için posta kutularına gönderilen acıklı hikayeleri yaratmaya atıldım. Hiç böyle bir yıkım görmemiştim. "O *bizim yaşıımızdaydı*, Cam. Ve *dul bir kadındı!*" Hafta içi randevularımızdan birinde parmigiana yemeğimi yerken ağlıyordum. "Kocası formunun zirvesindeydi. Hiçbir uyarı işareti yoktu. Hiçbir şey yoktu. Ve mutfak masasında, iki çocuğunun önünde düşüp öldü. Kelimenin tam anlamıyla, ön kapıya yürüyüp Uber Eats'lerini alması için geçen sürede öldü."

Cam masanın karşısında elimi tutmuştu. "Kalp krizinden ölmemeye çalışacağım," diye söz vermişti ve ben de ikimizi de aile hekimine kontrole götürerek bundan emin oldum. Her şeyin yolunda olduğuna dair güvence aldık, ancak enstitüde çalıştıkça ve daha fazla zarar görmüş aileyle tanıştıkça d a h a da endişelenmeye başladım.

"Üniversitenin genişleme ekibinde bir iş var" diyor şimdi. Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bekle, bu 'genişleme' değil. Bunun gibi başka bir kelime..."

O devasa zihinsel eşanlamlılar sözlüğüne bakarken ben bekliyorum ama bir şey bulamıyor.

"Hadi ama Cam, İngilizce uzmanı sensin."

"Dilimin ucunda. Ama şunu hayal et Red. Sen ve ben, gençliğimizin üniversite aşkını yeniden yaratıyoruz. Aynı numaralar. Farklı bir şehir. Chifley Kütüphanesi'nin dışındaki Fellows Oval'de tembel piknik yemekleri..."

"Oh, evet. Bu iyi olmaz mıydı?" diye meydan okuyorum. "Profesör Whittaker, Edebiyat Fakültesi'ndeki herkesin gözü önünde bir piknik battaniyesinin üzerinde yuvarlanıyor..."

"Aynen öyle!" Beni belimden tutup kendine doğru çekiyor ve öpüyor, yirmili yaşlarımızdayken yaptığı gibi beni yatağa fırlatıyor ve siyatik nöbetini tetikleme olasılığı daha düşük. Ama onun düzgün kıyafet yığınları devrilmeye başladı, benim

Başı bavulun kapağına çarpıyor ve Charlie "kalkmak" istiyor, bu yüzden romantizmi unutup bebeğimizi bir grup kucaklaşmasına sürüklüyoruz ve bize ne olduğuna gülüyoruz.

"Pekala. Her şey çok güzeldi ama annemin şimdi spor salonuna gitmesi gerekiyor," diyerek yataktan atlıyorum ve boy aynasında gri tayt ve mavi atletle kendimi görüp bir an kendimden şüphe ediyorum. Hiçbir şey eskisi gibi değil. Burada sadece biraz daha fazlası var. Orada biraz daha az. Anneliğe ve yerçekimine genel bir saygı.

Cam yatağın üzerinde bir dirseğinin üzerinde durmuş, sarışın b a ş ı n ı ellerinin arasına almış bana hayran hayran bakıyor. "Hayatımın en iyi kararı, o derste sana bir aşk notu vermektir."

"Benim de en iyi kararım, bunun ne kadar orijinal olmadığını görmezden gelip yine de seninle çıkmaktır."

Ayakkabısına vuruyorum ve Charlie'yi alıp beni yatak odasından kovalıyor, aniden heyecanlı siyah spanyelimiz Bay Knightley de ona katılıyor, koridorda, mutfakta ve ön kapıya doğru yırtınırken, ciyaklayarak kapıyı açıyorum, ancak verandada bir fitness modeli gibi duran Grace'e doğru koşuyorum.

"Siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?" diye soruyor, başını sallayıp gülümseyerek.

"On altı yıldır," diye övünüyor Cam. "Onu koşu bandında kırma!"

Sadece iki tane boş koşu bandı var. Köşede yan yanalar ve ben de ancak vahşi bir hayvan tarafından kovalandığımda başvurabileceğim bir tempoda koşan bir adamın yanındakine bindim. Korkutucu derecede formda ve o kadar odaklanmış ki ben yanına yaklaşırken bana bakmıyor bile. Eğer adımını kaçırıyorsa, bu hızla spor salonunun arka duvarına doğru fırlardı.

Grace "Hızlı başlangıç" tuşuna basıyor ve hemen hızlanıp bir eğim ayarlıyor. Kaybedecek zamanı olmayan insanlardan biri. Saniyeler sonra, sadece koşmakla kalmıyor, aynı zamanda, bizim gibi nadiren yürümeye başlayan çocuksuz sohbet zamanınız olmadığı sürece, normalde daha az halka açık bir ortam için ayıracağınız bir yaşam güncellemesine başlıyor.

"Doktor yumurtalık rezervimin zayıf olduğunu söyledi" diyor.

"Ah! Pardon. Bu ne anlama geliyor gerçekten?"

"Daha az yumurta, daha düşük kalite, daha yüksek kromozomal anormallik ve düşük oranları, dölleme başarısızlığı, implantasyon başarısızlığı, gelişme başarısızlığı ..." Yaptığı her işaretle, hız düşmesine karşılık gelen bir

Koşmaya başlayana kadar itiyor. "Aslında yüzde beş şans var," diye bağıyor neredeyse makinenin sesini bastırarak. "Bunun bir mucize olacağını söyledi."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Tüp bebek mücadelesini iyi bilirim ama ben de başarı öykülerinden biriyim. Charlie ve benim üzerimizde, sonuçların değişkenlik gösterebileceğini söyleyen uyarı etiketlerinden birinin olması gerektiğini hissediyorum.

"Mucizelere inanmam iyi bir şey," diye devam ediyor Grace hızlı nefesler arasında ve ben onun umuduna inanmanın nazik mi yoksa zalimce mi olduğuna karar veremiyorum. "Belli ki o adamdan kurtulmam gerekiyor."

Uzun süreli partneri Max, onu sürekli olarak yerine getirmede "ciddi olma" vaatlerinden uzaklaştırmak için her yıl duman ve aynalar kullandı. Max, bağlanma fobisi olan ve neredeyse on yıldır sahte bir şekilde reklamını yaptığı bebek yapma fırsatını ona vermeye hiç niyeti olmayan bir erkek çocuğu.

"Bu batık maliyet beni yakaladı," diye açıklıyor. "Nefret ettiğiniz bir filme bağlı kalmanız gibi çünkü eski benliğiniz ilk perdeye çok fazla zaman ayırdı. Fikrini değiştirmesini umuyordum. *Ugh*. Bu kadar yeter. Hadi senin hakkında konuşalım."

Ne diyecektim ki? Cam ve ben dün gece aralıksız altı saat uyuduk mu? Charlie ilk dondurmasını geçen hafta sonu bir anneler grubu partisinde mi denedi? "Tanrım, bir düşüneyim." Koşu bandının hızını biraz artırıyorum. Bebekle ilgili olmayan içerikler için beynimi zorluyorum. "Cam'le son zamanlarda yaptığımız tek şey ne kadar yorgun olduğumuzu, bulaşık yıkama sırasının kimde olduğunu ve iki yetişkinin yatması için henüz erken olup olmadığını konuşmak. Ve bunun eğlenceli bir nedeni yok."

Seks kuraklığımız hakkında herkesin içinde haince sızlanmamam gerektiğini biliyorum, ama Grace'in romantik ve üreme durumuyla ilgili bir şey beni, geçici seks eksikliğine rağmen Cam ile aramızdaki şeylerin aslında ne kadar harika olduğunu küçümsemeye itiyor.

"Buna inanmıyorum," diyor. "Sanki ellerini ondan uzak tutabilirmişsin gibi On altı yıl sonra bile *lezzetli* bir adam."

"Aslında on yedi yıl oldu. Sözde lezzetli kocam geçen ay yıldönümümüzü unuttu ve ben de ona söylemeye cesaret edemedim."

Yine de haklı. O çok lezzetli. Komik, nazik, zeki ve harika bir baba.... Zaman zaman birbirimizin sabrını zorluyor olabiliriz ama o tam bir koca ve ben de altın bilete sahip olacak kadar şanslıyım.

"Her neyse Grace, bir iş başvurusunda bulunacağım."

Şaka yapıp yapmadığımı kontrol etmek için bana baktı. "Tamam, vay canına!" "Mantıklı, değil mi? Yani, bir işim *olmadan* zar zor çalışabiliyorum, o yüzden..."

"Onu kahvaltıda yiyeceksin. Avustralya Hayırseverlik Ödülü'nü kazandın Kate, sahiplen bunu!"

Charlie'den önceki, ödüllü ben kendimi bambaşka biri gibi hissediyorum. "Tek hayal edebildiğim Charlie'nin çocuk bakımına başlaması ve pediatri ansiklopedisindeki her hastalığa yakalanması. Sonra tüm iznimi kullanacağım ve ofise mide gripi ya da el, ayak ve ağız hastalığı getirmek zorunda kalacağım...."

"Bu inekler için değil mi?"

"Hayır, o farklı bir şey. Ve kadınların genelde kendilerini nasıl küçümsediklerini bilirsiniz. Mülakatlarda o kadar gergin oluyorum ki diğer tarafa gidiyorum."

"Yapma!"

"Öyle yapmak istemiyorum ama soğukkanlılığımı kaybediyorum ve yeteneklerimi hafifçe şişiriyorum. İş alacağımdan ve tüm zamanımı onların beklediği kendimin biraz daha iyi versiyonuna ulaşmaya çalışarak geçireceğimden endişeleniyorum."

Yanımdaki koşucu hızını önce yürüyüşe, sonra da durmaya düşürüyor. Koşu bandını bir havluyla siliyor ve içecek şişesinden büyük bir yudum su alıyor.

"Sizi bu işe başvurmaya iten neydi?" sorusunun doğru cevabının "Huzur içinde tualete gidebilmek için" olmadığından oldukça eminim." İtiraf ediyorum ve bu konu ü z e r i n d e düşünürken aniden gelen muhteşem bir genç kadın bizi şaşkına çeviriyor. Kıvrımlı ve formda, parlak mor tasarım spor kıyafetleri içinde, şık siyah bir at kuyruğu ve o kadar kusursuz bir cilde sahip ki kendi filtresiyle geliyor g i b i görünüyor.

Bakmak istemiyorum. Ama onunla ilgili her şey mükemmel. Ve gelecekteki bir bebek tarafından reddedilme ihtimali çok düşük. Ya da herhangi biri tarafından.

Kadın beni bakarken yakalıyor ve haklı olarak kaşlarını çatıyor.

"Özür dilerim! Sadece..." Ama hemşirelik grevi olayını açıklayarak kendimi savunamadan dengemi kaybettim.

Grace koşu bandımın acil durdurma düğmesine bastı. Ama artık çok geçti ve koşu bandının arkasından halı kaplı zemine, önce kırım olmak üzere, aşağı doğru bir yığın halinde, yanımda çok yetenekli bir şekilde koşan adamın ayaklarının dibine şiddetle savruldu.

"Çok özür dilerim!" Oturmak için yuvarlandım. Ne için üzgünüm, emin değilim, tabii bu genel görüntüyle onu rahatsız ettiğim için değilse.

Kendini toparlamak için bir süre bekledikten sonra beni kaldırması için elini uzatıyor, ben de elini tutup ayağa kalkıyorum, sonra da tozumu alıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

Siyah saçları ve özenli hasta başı tavırlarıyla ciddi bir Derek "McDreamy" Shepherd titreşimi yayıyor. Endişeli mavi gözleri, yaralanma ihtimali olan iskeletimin tüm vücudunu tarıyor. Şuram buram acıyor ama daha fazla yaygara koparmayacağım. Sonra adamın dikkatinin kısa bir süreliğine sol göğsüme takılmasını izliyorum. Sonra sağ.

Belki de her şeye rağmen hala bende.

Ama gözleri rahatsız bir şekilde başka yöne kayıyor ve dudakları acı dolu bir iç çekişle aralanıyor, sanki... şaşırmış gibi.

Erkekleri şaşırtan türden göğüslere sahip olmak istemiyorum. Ve onun cesaretine inanmıyorum. İşte tam da bu yüzden böyle yerlerden kaçınıyorum!

Grace ekipmanını indirip beni de kontrol ediyor. Mor Pantolon da öyle. Üçü de beni inceliyor, acil servisteki güzel tonlu uzmanlardan oluşan bir ekip gibi.

Grace boğazını temizliyor ve başıyla göğsümü işaret ediyor. Ama karıncalanma beni zaten sorunun ne olduğu konusunda uyarıyor.

Tehlikeli süt kaynağımın toparlanması için onca zaman varken, *şimdi mi* seçildi? Dördümüz orada, spor salonunun ortasında, kendi özel cehennem çemberimizde dururken, mavi atletimden giderek artan iki ıslak daire yayılıyor. Mor Pantolon dışında kimse nereye bakacağını bilmiyor, o da sanki tüm bu deneyim tamamen eğiticiymiş gibi gözlerini benden alamıyor. Adama gelince, o vurdumduymaz ve soyunma odalarına doğru yürüyor.

"Kabul etmelisin ki bu biraz komik Kate," diyor Grace gülümsemesini gizleyerek. Böyle bir şeyi kabul edemem. Tüm güvensizliklerim aynı anda hücum ediyor. Bu sadece utanç verici bir anla ilgili değil; benim dünyamda böyle anların haddi hesabı yok. Charlie'yi beslemek için verdiğim mücadeleyle ilgili. Cam uzaklardayken ondan tek başına sorumlu olma korkusu. İçinde bulunduğum yumuşak modelle karşılaştırıldığında buradaki tüm überfit vücutların görüntüsü ve Cam'in profesyonel olarak kaynaşmak üzere olduğu tüm göz alıcı Avrupalı kadınları düşününce ani bir aşağılık kompleksi, ben buradayken, böyle görünürken, böyle *olurken* ...

Grace sendelediğimi fark ediyor ve elini omzuma koyarak beni rahatlatıyor, tam o sırada koşu bandındaki adam soyunma odasından koşarak geri geliyor. Gözlerimi siliyorum ve kendimi toparlıyorum.

"Al." Bana temiz bir tişört uzattı. Brumbies rugby. Rugby'den nefret ederim. Ama şu anda onu seviyorum. Grace de öyle. Mor Pantolon da öyle.

Başımdan çekiyorum ve vücuduma düşüyor, beni çam deterjanı kokusuyla yıkıyor.

"Teşekkür ederim. Gerçekten." Kelimeler yetersiz kalıyor.

"Aman Tanrım. Hashtag'li baba hack'i," diye fişkırıyor Purple Pants ve ben onun yerine utanıyorum. "Çocuklarınız olmalı?"

Başını sallıyor.

"Kız arkadaşın?" diye devam

ediyor. "Pek sayılmaz."

"En azından bir dizi tek gecelik ilişki?" Bunu, elini adamın pazularına koyarak ve istenirse bu konuda yardımcı olacağına dair sessiz bir sözleşme yaparak söylüyor.

Buna gülüyor. "Muhtemelen hayal ettiğiniz kadar eğlenceli bir şey değildir. Her neyse..." Bana bakıyor, nasıl geçtiğini anlatacak kelime bulamıyor. Sonunda "Hoşça kal," demeye karar verdi. "Ve iyi şanslar."

"Sana da," diye cevap veriyorum gergin bir şekilde. Ona ne için şans diliyorum ki? Tek gecelik ilişkisi için mi? "Gömleğini resepsiyona geri vereyim mi?"

Ama o çoktan uzaklaşıyor ve üçümüz de arkasından bakakalıyoruz - Daft Punk'ın "Harder, Better, Faster, Stronger" şarkısı çalıyor, spor aletleri etrafımızda çınlıyor.

"Bütün kahramanlar pelerin giymez," diyor Purple Pants hülyalı bir şekilde. İçki şişesini alır ve onu dışarı kovalar.

9

Birkaç hafta sonra iş görüşmesine giderken çok gergindim.

Hayırseverlik ekibi, Acton'ın kırmızı çatılı, beyaz yıpranmış tahtadan yapılmış, bir asır önce başkent ilk kurulduğunda inşa edilmiş tarihi evlerinden birinde bulunuyor. Keşke ana öğrenci merkezinin yakınındaki fütüristik, yüksek, cam duvarlı binalardan birinde buluşuyor olsaydık. Öyle bir binada anonim olabilirsiniz. Bu kulübe, Devonshire çayı sipariş etmeyi ve hatıra çay havlusu almayı bekleyeceğiniz türden bir yer. Eşiği geçer geçmez döşeme tahtaları gıcırdayarak geldiğimi haber veriyor ve büyük bir parçam bu görevi iptal etmek istiyor.

Eskiden bağış toplamayı zor bulurdum. İnsanlardan para istemekten nefret ettiğim için tüm hayır çikolatalarını satmak yerine kendim almak zorunda kalmıyordum. Ama yıllar geçtikçe bu konuda yolumu buldum. Her şeyin hikayelerle ilgili olduğu ortaya çıktı. İnsanların saygıyla paylaştıkları kişisel deneyimleri bağışları artırıyor. Birlikte çalıştığım aileler, bir zamanlar kendilerini güçsüz hissettikleri bir alanda katkıda bulunduklarını hissettiler. Enstitüde oldukça üst düzey bir göreve geldim ve bu görevde başarılı oldum. Grace'in de hatırlattığı gibi, bunun için ödüller kazandım.

Ama bunların hepsi anne olmadan önceydi. Bir bebek sahibi olmak yelkenlerimi gerçekten suya indirdi. Charlie'nin dünyaya gelmesi için yıllarca uğraşmamız gerekti. Kısırlık özgüvenimi yerle bir etti ve sonunda dünyaya bir bebek getirmenin karmaşık süreci beni bir nevi yuttu. Makat olduğu için zor bir doğumun ardından acil sezaryenle doğduğunda, bir anne olarak birkaç kez başarısız olmuş gibi hissediyordum. Ve bu, süt gelmeden ve ben o kadar çok çelişkili tavsiye arasında doğruyu ararken bağlanmayı reddetmeden önceydi ki, hangi yolun yukarı olduğunu zar zor biliyordum.

"Siz Kate olmalısınız," diyor genç bir kadın, ofis alanlarından birinden koridora çıkarken. Neon sarısı bir bluz, gösterişli siyah bir pantolon ve gözlük çerçeveleriyle uyumlu parlak kırmızı çizmeler giymiş olan bu genç kadının moda tercihleri, tarihi eserlerle çevrili bir ortama hiç uymuyordu. "Ben Sophie Lawrence. Çok uzun sürmez. Bir fincan çay ister misiniz? Bir bardak su?"

"Reçelli ve kremalı çörek?" Daha önceki düşünce trenimde olmadığını unutarak, "Reçelli ve kremalı çörek?" dedim. "Burası o tür bir bina, değil mi?"

Tam olarak emin değil.

"Sağ ol Sophie. Ben iyiyim." Siyah ceketimin kırıksıklıklarını gergin bir şekilde düzelttim ve kahverengi deri koltuğa oturdum. Bu sabah iş kıyafeti giymek bir taklit oyunu gibi gelmişti. Kıyafetler de en son giydiğimden, yani Charlie'nin on beşinci haftasında göstermeye başladığımdan beri giydiğimden çok daha dar gelmişti. Belki de Grace'e spor salonunda daha düzenli olarak katılmalıyım. Bir dahaki sefere göğüs pedleriyle.

Spor salonu olayından sonra eve yabancı bir adamın rugby üstüyle geldiğinde Cam bunun çok komik olduğunu düşünmüştü. Beni bir ya da iki kez maçlara götürmeye çalışmış, sonra da benim orada olmamamın ikimiz için de daha eğlenceli olacağına karşılıklı olarak karar vermiştik. Spor salonundaki "seks kuraklığı" itirafından dolayı kendimi o kadar suçlu hissetmişim ki, İtalya seyahatinden önce kendi "tek gecelik ilişkimizi" başlatmışım. Daha önce ve o zamandan beri fırsatların seyrekliği ve kesinti tehdidi göz önüne alındığında, on yedi yıldan sonra *oldukça önemli bir şey olan* bir yabancıyla birkaç çalıntı anın tüm özelliklerine sahipti. Bunu her düşündüğümde yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum....

Sophie, "Artık seni bekliyorlar," diyerek beni hayallerimden çekip çıkarıyor. Beni koridorda, bir zamanlar resmi bir yemek odası olması gereken ama şu anda küçük bir toplantı odası olarak kullanılan yere doğru yönlendiriyor.

Üç kişi beni selamlamak için ayağa kalkıyor. Kadınlardan biri kendini Angela, İlerleme Müdürü olarak tanıtıyor, ki geçen hafta Cam'in dilinin ucuna gelen kelime de buydu. Bana güçlü, sıcak bir gülümseme veriyor ve onu görür görmez beğeniyorum. Adam, Simon, İnsan Kaynakları Bölümü'nden. Diğer kadın ise kâtip ve sanki sinirli olduğumu anlamış gibi bana cesaretlendirici bir gülümseme atıyor.

Hepsi çok iyi görünüyor ve tam oturmak üzereyken toplantı odasına açılan ikinci bir kapı açılıyor. Arkamı döndüm. Ve midem *bulandı*. Kendimi savunmam gerekirse, içeri giren adam da aynı derecede tedirgin görünüyor. Beni görünce kısa bir süre soluklaşıyor, sonra kendini toparlıyor ve tokalaşmam için elini uzatıyor.

"Hugh Lancaster," diyor en son #lactationgate sırasında göğsümden uzaklaştığını gözlemlediğim koyu mavi gözleriyle bakışlarımı tutarken. "Geliştirme Müdürü."

"Kate Whittaker," diye karşılık veriyorum, sersemlemiş bir halde onu takip ederek. *Sürekli Ölümden sorumlu memur.*

Ellerimiz biraz fazla uzun süre titriyor, sanki biz yeniden toplanırken dikkatimizi dağıtmaları gerekiyormuş gibi. Bu şehirle ilgili "bir buçuk derecelik ayrılık" efsanelerini duymuştum ama şimdiye kadar inanmamıştım. Sonunda elimi bıraktı, sandalyemi çekti ve bana oturmam için işaret etti.

otururken, ben de onun bana rugby üstünü fırlatışını hatırlıyorum. Acaba hep böyle centilmen midir? Sonra geçmişe dönüş daha da kötüye gidiyor ve Grace ile koşu bandında yaptığım konuşmaya sığıyor. Bir tür biyolojik terörist gibi ofiste yaymayı planladığım son derece bulaşıcı hastalıklara kadar kendimle ilgili profesyonel bir korku hikayesini ona anlattığım bir konuşma.

Kusmak istiyorum. Ya da koşmak. Ya da her ikisini de.

Hugh bana bir bardak su doldurmak için masaya uzandı. Bir tane de ona. Keşke daha sert bir şey olsaydı. Şu anda şeker için portakal suyu bile alabilirdim. Ama portakal suyunu düşünmek yine midemi bulandırıyor. Tanrım, o zamandan beri meyve suyu için böyle hissetmemiştim.

Aman Tanrım.

Ağza alınmayacak bir düşünce beynime hücum etti. *Ama olabilir miydim?* Kesinlikle olamazsın. Cam ve ben sadece birkaç hafta önce tek gecelik bir ilişki yaşadık. Hayır, ondan daha uzundu. İtalya'dan önce. Ve şimdiden iki haftadır geri döndü.... Kazara hamile kalmak bizim oyun kitabımızda yok. Bizim hikayemiz

mücadele ediyoruz. Maddi, duygusal ve fiziksel olarak sahip olduğumuz her şeyi bu görev için ortaya koymamız gerekiyor. O zaman bile bizim için düşük bir ihtimal. Emzirirken hamile kalma olasılığınızın daha düşük olduğu doğru değil mi?

-Kutsal... Hemşirelik grevi.

"Kate, bize biraz kendinden bahsederek başlayabilir misin?" Angela sıcak bir şekilde. Ne sorduğu hakkında hiçbir fikri yok. Hugh biliyor. Korkmuş görünüyor.

Sanırım hamileyim, söylemek istiyorum. Aylardır adet görmedim. İlkinde zorlanan ve ikincisinde denemeden düşen insanları duyarsınız. Göğüslerim ağrıyor mu? Bu olamaz....

Ama bunları söylemek yerine boğazımı temizliyorum ve ağrı kesici istemek için çok mu erken diye düşünüyorum.

"Kate?" Hugh soruyor. Göğsüme yapışmış elime bakıyor, şüphesiz sorunumu yanlış tahmin ediyor ve bana fırlatacak kıyafetlerinin tükendiğini düşünüyor. *Ben bunu çoktan aştım, Hugh. İnsan taşıyıcıya geçmeyi düşünüyorum.*

Ona dehşetle bakıyorum. Büyük bir duraklama oluyor, içine deneyimimle ilgili göz kamaştırıcı bir açıklama eklemem gerekiyor. Hugh sanki beni ikna etmeye çalışıyormuş gibi başını sallıyor. *Yapabilirsen koşu bandında duyduklarımı unutacağım, der gibi bir hali var.*

"Angela, belki de önce rol hakkında biraz konuşmalıyım?" diyor, benim sessiz varoluşsal krizime yanıt olarak.

Bir yudum su içmek için bardağı dudaklarıma götürüyorum ama yutarsam tekrar çıkacakmış gibi hissediyorum, bu yüzden hiçbir şey içmeden masaya geri koyuyorum.

Angela'nın kafası karışmış görünüyor ve önündeki kâğıda bir şeyler karalıyor. "Stratejik, büyük ölçekli yıllık temyiz başvuruları gerçekleştiriyoruz.

Üniversitenin dünyanın en büyük sorunlarından bazılarına yanıt verme kapasitesi," diye başlıyor Hugh.

Cam ve benim halihazırda on iki aylık bir uyku açığıyla çalıştığımız ve bu açığı kapatmak üzere olduğumuz gerçeği gibi.

"Paydaşlara ilham verecek, enerjimiz ve vizyonumuzla heyecanlandıracak birini istiyoruz."

Çok yorulduk.

"Kapsamlı bağış toplama kampanyaları planlayacak ve sunacaksınız."

Yüzyılın başındaki Mazda'ya ikinci bir araba koltuğu sığdırabileceğimi ve çocuk arabasını bağlantı kayışının etrafından bagaja yerleştirebileceğimi sanmıyorum. Hayır, daha da kötü. Daha büyük bir bebek arabasına ihtiyacımız olacak.

Cam, ben işe döndüğümde yarı zamanlıya geçmekten bahsediyor, böylece çocuk bakımını daha adil bir şekilde paylaşabiliriz. Charlie'nin okul öncesi yıllarını kaçırmak istemiyor. Onun için her zaman önce aile olmuştur. Onu bundan mahrum edemem. Bu işi almak zorundayım. *Mecburum.*

Dik oturuyorum, sanki tiyatro dersindeymişim ve başrolde ben varmışım gibi sahte bir özgüven çığ gibi üzerime geliyor. "Tanıştırdığın için teşekkürler, Hugh. Üniversitenin etki alanına ve erişimine katkıda bulunma fikri beni heyecanlandırıyor. Bu göreve başvurdum çünkü..."

Tuvalete tek başıma gitmek istiyorum.

Kalp Enstitüsü'nde daha fazla ağlayan dul kadınla yüzleşmem. 2001 model bir Mazda kullanıyorum.

"... gerçekten tek bir geniş hedefi olan dünya lideri bir araştırma enstitüsünden geldiğim için, farklı programlar arasında güçlü kampanyalar oluşturma ve insanlık tarihinin en zorlu dönemlerinden birine girerken dünyanın en iyi üniversitelerinden birinin ilerlemesine yardımcı olma fikri beni cezbedti."

Az önce ne söylediğimi ya da nereden çıktığını bile bilmiyorum, sadece Angela başını sallıyor ve Hugh sanki Profesyonel Kate ile spor salonundaki sakarı uzlaştırmaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor.

"Sizce yüksek eğitim hayırseverliğinin önündeki en önemli engeller nelerdir?" diye soruyor.

Düşüncelerimi toparlamak için duraksıyorum. "Bağışçılar ve dolarlar için şiddetli rekabet, patlayan bir iletişim alanında aşırı gürültüyü kesmeye çalışmak gibi genel olarak kaynak yaratmanın karşılaştığı genel zorluklar var."

"Mmm?" Başını sallayarak beni daha iyi bir cevaba doğru itiyor.

"Yükseköğretimin ek mali ve kayıt zorlukları, kesintiler ve reformlarla boğuştuğu küresel eğilimler görüyoruz."

Angela bir dizi kutucuğu işaretliyor, bazı notlar yazıyor ve bir sonraki soruyu sormaya hazır bir şekilde sayfasını karıştırıyor.

"Başka ne var?" Hugh eğilerek soruyor. Sanki diğer üçü konuşmanın içinde değilmiş gibi, kişisel merakıyla hareket ediyor mu ş gibi davranıyor.

Meslektaşları şaşırılmış görünüyor ve bir önceki sayfaya geri dönüyor.

A r a d ı ğ ı "X-faktörü" yanıtını bulmak için zihnimi yokluyorum. *Cam ne derdi?* "Şey," diye başlıyorum, bir fikir neredeyse ağzımdan çıktığı gibi şekilleniyor, "daha geniş bir üçüncül sektörde dikkate alınmaya değer olduğunu düşündüğüm daha incelikli bir tema, sanat ve bilim arasında on yıllardır süren kültür savaşı ve bir kurumun stratejik araştırma önceliklerinin, özellikle sanatın potansiyel olarak daha da değersizleştirilmesi üzerindeki etkisidir."

İfadesi anlaşılabilir. "Kampanyalarımız mutlaka hedefe yönelik ve spesifik olma eğilimindedir. Üniversiteye fon çekmek, ekonomik açıdan mantıklı olan zor seçimler yapmayı gerektirir."

Omuz silkiyorum. "Bunun daha zor bir satış olduğunu anlıyorum. Bundan elli yıl sonra, bizi iklim açısından içine düştüğümüz köşeden kurtaracak yeterli bilimsel dehanın ortaya çıkmasını ummak istiyoruz. Ancak bu insan deneyiminin şiirselliğini yakalayacak ve tüm bunlardan bağlantılar ve anlamlar çıkaracak yeterli sanatsal dehayı geliştirmeden - ne için savaşıyoruz?"

Önündeki boş sayfaya tek bir nokta bile yazmadı. "Doğru," diyor.

"Bu üçüncü sektör hayırseverliğinin karşı karşıya olduğu bir zorluk," diye devam ediyorum. "Stratejik olarak ne için ve neden mücadele ettiğinizi sormak. Düşük asılı meyvenin ötesine bakmak ve ekibinizde daha yükseğe ulaşacak enerjiye sahip insanlar olmasını sağlamak. Her zaman kolay olanı seçerseniz, Rönesans Adamını ayağından vurmuş olursunuz."

Bakışlarımız kilitleniyor ve gözlerini kısıyor, okumak imkansız. Belki de tek yaptığım işlerin içine bir çomak sokmaktı, ama meydan okumayı sevdiğinden şüpheleniyorum.

Sorularının geri kalanına gelince, ağızımdan bir dizi cevap dökölüyor ve şaşkına dönüyorum. Sanki çaresiz, hamile olma ihtimali olan çalışan annelerin tanrısını yönlendiriyorum. Hugh beni tamamen tanınmaz buluyor olmalı. Teknik olarak alakasız olsa da, onlara kesinleşmemiş bebekten bahsetmeyerek kendimi onlardan saklıyormuşum gibi hissediyorum. Charlie'yi biliyorlar, bunun ebeveyn izninden işe dönüşüm olduğı konusunda açık davrandım. Ama sıradakini bilmiyorlar. Tabii ki kimsenin haberi yok. Cam bile bilmiyor.

"Bize sormak istediğın son bir şey var mı Kate?" Hugh soruyor. "Ayağı vurulmuş Rönesans Adamı" görselini çizdiğimden beri bana garip garip bakıyor.

Muhtemelen kendisine şaka yapılp yapılmadığını merak ediyordur. Ya da spor salonunda şaka yapıldığını. Bir soru hazırlamanız gerektiğini biliyorum ama şu anda aklıma sadece bir soru geliyor. "İzin alabilir miyim?" Dedim ve koşarak odadan çıktım.

elimle ağızımı kapatarak.

10

Eve döndüğümde Cam oturma odasında kitaplığın önünde yere uzanmış Charlie'ye *Bebekler İçin Jane Eyre* okuyordu. Ona tüm seriyi -*Gurur ve Önyargı*, *Moby-Dick*, *Uğultulu Tepeler*...

"Babana bak, kafanı tüm o on dokuzuncu yüzyıl saçmalıklarıyla dolduruyor!" Çantamı kanepeye atıp onlarla birlikte yere uzanırken Charlie'ye söylüyorum.

Kıkırdıyor ve *Jane Eyre*'i *Paw Patrol* lehine odanın öbür ucuna fırlatıyor.

Ayakkabılarımı tekmeliyorum. Bir yıldan uzun süredir ilk kez topuklu ayakkabı giyiyorum ve onlardan ne kadar nefret ettiğimi unutmuşum. Kıvrılıp uzanıyorum ve başımı Cam'in uzattığı bacağına yaslıyorum. Charlie üstüme tırmanıyor, bu aile yığınının bayılıyor. Birkaç saniye daha, dünyamız duygusal olarak dayanabileceğimden emin olmadığım bir güç tarafından sarsılmak üzere değilmiş gibi davranıyorum.

"Uyudu mu?" diye soruyorum. Şu sıralar Charlie'nin şekerlemelerine kafayı takmış durumdayız. Öğleden sonrakini bırakmaya çalışıyor ve biz de teknik olarak gözlerini kapatmasa bile öğleden sonra beşik saatine sıkı sıkıya bağlı kalmak da dahil olmak üzere statükoyu koruma görevindeyiz.

Cam biraz şaşırılmış görünüyor. Sonra da suçlu.

Tekrar oturuyorum, sinirleniyorum. "Oh, harika! *Umutsuz* vakasın, Cam! Neden ben kötü polis olmak zorundayım?"

Charlie ayakkabılarımdan birini alıp Cam'in kucağına atıyor ve gülüyor. Cam'in ayakkabıyı elinde evirip çevirmesini izliyorum, sonra bana bakıyor.

"Görüşme nasıl geçti?" diye soruyor, sanki ayakkabı Charlie'yle evde olmak için Salı günkü dersini neden yeniden düzenlemek zorunda kaldığını hatırlamış gibi.

"Aslında oldukça iyi geçti. Referansları arıyorlar," diyorum ona. "Mucizevi, gerçekten, sonunda kustuğumu düşünürsek!"

"Olamaz! Sinirlerin mi bozuldu?"

O devam ederken ben de hikâyeyi burada bitirmeyi düşünüyorum. "Bu konuda iyi miydiler?"

"Spor salonundaki adamdı."

"Rugbyci mi? Şaka yapıyorsun!"

"Evet, ama o bir ahbap değil. O Geliştirme Müdürü ve benim potansiyel patronum."

Cam'in yüzünün olası işle ilgili gururla aydınlanmasını izliyorum. Ekstra para umurunda değil, çünkü kaç çocuğumuz olduğunu tam olarak bilmiyor, ama benim adıma mutlu. Bunu anlayabiliyorum.

"Sorun ne o zaman?"

Derin bir nefes alıyorum. "Sanırım hamileyim."

Bunu yüksek sesle söylemek, bunun benim için ne anlama geldiğini gözler önüne seriyor. Charlie'nin annesi olarak kendimi zaten yetersiz hissediyorum. Sadece ilk yıl içinde yaptığım hatalar! Ya hafif PPD daha da kötüleşirse? Ya gerçekten, derinden, tamamen kontrolümü kaybedersem?

Cam'in heyecanını gizlemeye çalıştığımı görebiliyorum. Belki de bir sonraki çocukla birlikte tam zamanlı olarak evde kalmalı. Şu anda minicik olan bir bebeği şimdiden reddediyor olabileceğim düşüncesiyle içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. İçimdeki savunmasız küçük şeyi düşünmek beni ağlatıyor. Her yerdeyim.

"Eve gelirken bir test aldım," diyorum ona. "Şu erken tepki verenlerden, yani bilmeliyiz."

Çaresiz bir insana bakarken zihninizi bir arada tutmaya çalıştığınızda, bu sorumluluğu ikiye katlama fikri dehşet verici. Bu noktaya gelmek için birkaç tur tedavi ve birkaç bin dolar gerekmeyeceğine dair en ufak bir fikrim olsaydı, daha dikkatli olurduk.

Onunla göz göze gelmek için başımı kaldırıyorum ve "Ya bu beni uçurumun kenarına iten şeyse?" derken sesim çatlıyor.

Ayağa kalkıyor, Charlie'yi üzerimden çekiyor ve beni ayağa kaldırıp doğruca kucaklıyor. Tişörtünün içine gömülüyorum ve toprak kokulu kolonyasının kokusuna odaklanıyorum. Başka ne olursa olsun, o yanımdayken her şey mümkünmüş gibi geliyor.

Ama sonra onu kaybedebileceğime dair tüyler ürpertici ve tamamen mantıksız bir korkuya kapılıyorum. Bir anda ortaya çıkıyor ve bu kavram karşısında dehşete düşüyorum. On günlüğüne Roma'ya gittiğinde yeterince kötüydü.

Beni kucaklamadan bıraktı.

"Teste gir," diyor. "Ben hemen geliyorum."

Tuvallette çubuğa bakmıyorum. Bakamıyorum. Ama içimden biliyorum. İçimdeki yaşamı hissedebiliyorum, tıpkı Charlie'yi herhangi bir testten önce hissettiğim gibi.

Elimi yüzümü yıkayıp Charlie'ye biberonunu vermekte olan Cam'in yanına geliyorum. İkisine de duyduğum büyük bir aşk acısı içime yayılıyor ve testi

ona. "Sana devrediyorum" diyorum. Keşke tüm hamilelik sürecini de ona devredebilseydim.

Charlie'nin küçük yüzü sesimi duyduğunda aydınlanıyor ve bana dönüyor, gözleri parlıyor, bana gülümserken çenesinden süt damlıyor. Onun sevgisi beni mahvediyor. Kollarını uzatıyor, Cam'den bana doğru hareket etmek için kıvranıyor ve ben de ona doğru gidiyorum, onun ağırlığını vücudumda hissetmek istiyorum, onu çok sıkmak istiyorum çünkü ona ne kadar çaresizce taptığımı ifade etmemin bir yolu yok. Sonra yine gözlerim doluyor.

Cam'in yüzüne bakamıyorum. Elindeki testten bile daha büyük bir kanıt olacak. Biberonla beslenirken Charlie'nin gözlerinin içine bakıyorum. Bu şekilde beslenmenin iyi tarafı bu. Mükemmel bir göz teması. Ne zaman ona bakarsam, parlıyor. Her seferinde. O benim en büyük ve en sadık izleyicim, en güven verici amigo kızım. Ne yaparsam yapayım, ne şüphe duyarsam duyayım, onun beni bu şekilde sevmesine engel olamıyorum.

"Charlie," diyor Cam, üçlü bir kucaklaşma için bize yaklaşırken. Charlie şişeden ayrılıp babasına umutla bakıyor ve ikimiz de gülüyoruz. "Küçük bir erkek ya da kız kardeşin olacak."

Charlie Cam'in ne dediğini anlamıyor ama gülümsüyor ve kıkırdıyor. Cam gözlerimin içine bakıyor ve gözyaşları, dehşet ve bilgiyle karşılaşılıyor. Ve sevgi.

Beni alnımdan öpüyor ve Charlie uzanıp onun yüzünü benimkinden uzaklaştırmaya çalışıyor. Şu anda beni paylaşmıyor. Kalbim, birkaç ay sonra mecbur kaldığında yaşayacağı kaba uyanış için kırılıyor.

"Bunu nasıl yapacağız?" Fısıldıyorum.

Cam kolumu ovuyor. İlk seferinde görüldüğünden daha da rahat. "Her seferinde bir gün," diye öneriyor. "Seni seviyorum Katie. Bence sen inanılmazsın."

Keşke nedenini anlayabilseydim. Keşke onun bana duyduğu inancın bir nebzesini bile içimde hissedebilseydim. "Ama Cam..."

Parmağını nazikçe dudaklarıma götürüyor ve beni uzun bir kucaklaşmanın içine çekiyor, ancak ben onu bıraktığımda sona eriyor.

Birkaç saat sonra, yatmadan önce dişlerimi fırçalamak için banyoya girdiğimde, banyo aynasına yapıştırılmış, tanıştığımızda bana verdiği eski takma adı kullanan bir not buluyorum: *Biz hallederiz, Red. x*

Yaklaşık bir ay sonra ofisteki ilk günüm ve daha patronum içeri girmeden iki kez kustum. Kısmen sabah bulantısı, kısmen de ona bu işi nasıl berbat edeceğime dair verdiğim kasıtsız brifing. Spor salonunda söylediğim, başvurumu biraz abarttığım ve sürekli olarak iş arkadaşlarımla beklentilerinin altında kaldığımla ilgili şey, daha ilk görevimi almadan devreye girdi. Onunla tüm bunlar hakkında bir konuşma yapmam ve havayı temizlemem gerekiyor, yoksa günde sekiz saatimi yaygın bir sahtekârlık sendromu içinde boğulmakla geçireceğim. *Hiçbir şeyi* içimde tutamadığım için ona bebekten de bahsetmeliyim. *Harika*.

"Doğrudan *ona* rapor veriyorsun, değil mi?" Sophie'nin fısıldayarak konuşması, paranoyakça bakması ve ofisini işaret ederken ona "o" diye hitap etmesi beni korkutuyor.

"Sanırım öyle," diyorum, bir başka mide bulantısı dalgasının içinden nefes alarak.

"Buradaki herkes o adam için kızgın kömürlerin üzerinden geçerdi," diye itiraf ediyor.

Kızgın kömürlerin üzerinde yürümek, koşu bandında sergilediğim profesyonel beceriksizliği geri almaktan daha kolay görünüyor.

"Ayrıca herkes ona sıırıslıklam aşık" diye ekliyor sevinçle. Sanki Harry Styles'mış gibi bu adama fangirl'lük yapıyor. Sonra kendini yelpazelemek için kullandığı kağıdı yere çarpıyor ve sandalyesini bilgisayar monitörüne bakacak şekilde geri çeviriyor. Boğazını yüksek sesle temizliyor ve masalarımıza yaklaşan Hugh hakkında kendisinin ve dolayısıyla benim dedikodu yaptığımıza dikkat çekiyor.

"Günaydın Sophie," diyor, muhtemelen neler olup bittiğinin farkında ve olması gerektiği gibi görmezden geliyor. "Ofisimde görüşür müyüz Kate?"

Şimdiden mi? Bir defter ve kalem alıyorum, sinirimi ve acil durumlar için bir avuç mendil alıyorum ve onu minimalizmi yeni bir seviyeye taşıyan tertemiz bir ofise kadar takip e d i y o r u m . Adamın bir iç mekan bitkisine falan ihtiyacı var.

"İyi misin?" diye soruyor. "Yorgun görünüyorsun."

Ona bebekten bahset. Ona bebekten bahset.

"Büyük hafta sonu," diye itiraf ediyorum. Teknik olarak doğru, çünkü Cuma gecesi Queanbeyan hastanesinde serumla rehidrate edildim.

Bana sanki bir bar a l e m i n d e n yeni gelmişim gibi bakıyor. "Bebek seni uyutmuyor mu?"

Hangisi? "Onun gibi bir şey. Hafta sonun nasıldı?"

Aklıma hemen spor salonundaki o muhteşem kadın ve yirmili yaşlardaki sansasyonel gençlerden oluşan yırtık pırtık takımının bekâr evinde geçit töreni yaptığı görüntüler geliyor.

"Hafta sonunun çoğunda çalıştım," diye açıklıyor. "Kate-

" "Hugh-

Üst üste konuşuyoruz. Bana devam etmemi söyledi.

"Spor salonu hakkında," diye başlıyorum. Başını sallıyor ama ben devam etmekte ısrar ediyorum. "*Çok fazla şey için utanıyorum. Belli ki seni tekrar görmeyi planlamamıştım, yoksa yapmazdım...*"

Neredeyse ona anne sütü mü püskürttü?

Büyük döner sandalyesi, garip bir şekilde pozisyonunu ayarlarken gıcırıyor. "Hugh, sana bir şey daha söylemem gerekiyor." Ofisin kapısını kapattım ve

Bir sandalye kapıp kendimi toparlamaya çalışıyorum. Ona tekrar baktığımda mesleki tercihlerini yeniden gözden geçiriyor gibi görünüyor. "Buradaki ilk günüm olduğunu biliyorum ama gerçekten midem bulanıyor, bunu on iki haftaya kadar sır olarak saklayamam."

Nutku tutuldu.

"Zamanlama için çok özür dilerim. Görüşme sırasında neler olduğunu anladım, inanır mısınız, çünkü... çeşitli belirtiler vardı."

Gözleri göğsüme kayıyor ama şehvetle değil, sonra tekrar yüzüme kayıyor. "Tebrikler," diyor sonunda, nazikçe. Alnını da ovuşturuyor. Sanırım onu çoktan yıprattım. "Ne zaman doğuracaksın?"

"Oh, daha çok erken. Bebek aslında yeşil bir zeytin büyüklüğünde! Resmi olarak tarihten tam olarak emin değiliz." *Bu senin patronun Kate, doğum uzmanı değil!*

Umarım Hugh zihinsel aritmetik yapmıyordur. Koşu bandındaki seks kuraklığı itirafımdan bu yana tam yedi hafta geçti ve sessizce kendime, bu bebeğin aslında ben hâlâ onun rugby tişörtünü giyerken gebe kaldığına dair büyüleyici küçük anekdotu fazla paylaşmamaya söz veriyorum.

"Bunu duyurmak için oldukça erken, değil mi?"

Ben de aynı fikirdeyim. "Ölümcül derecede hastayım. Kendimi buraya sürüklediğime bile inanamıyorum. Şimdiden iki kez personel tuvaletine kustum."

Sessiz kaldı.

"Bu çok fazlaysa anlarım. Dürüst olmak gerekirse, görüşmeden önce teyit almış olsaydım, bir şeyler söylerdim."

"Kate. Mevzuatı kafana sok. Eğer bu iş için doğru kişiyse, hamile olup olmamanız fark etmez. Hangi

öylesin." Beni dikkatle inceliyor. "Spor salonunda kendini küçümsemen ne kadar etkileyici olsa da, baskı altında kendini idare etme şekline çelişiyor. Referansların seni sonuna kadar destekledi. Görünüşe göre, son işinizde, enstitü tarihindeki en büyük bağışçının bağışını kolaylaştırmada etkili olmuşsunuz. Mülakat performansınız genel olarak olağanüstü güçlüydü. Kendinizi topladığınızda, açık ara öne çıkan aday sizdiniz. Sence neden sana bu rolü bu kadar çabuk teklif ettik? Kendinize biraz güvenin."

Muhtemelen hormonlar yüzündendir ama ağlamak istiyorum. Son zamanlarda kendime olan inancım azaldı. "O zaman neden bu kadar endişeli görünüyorsun?" diye soruyorum. "Endişeli değilim. Sadece düşünüyorum.

Bizden ne yapmamızı istiyorsun?

bu daha mı kolay?"

Ne demek istediğini anlamıyorum ve bu yüzümden okunuyor olmalı ki devam ediyor. "Sana bir süreliğine bir ev ofis ayarlasak yardımı olur mu? Hissettiğinden daha iyi davranmak zorunda olmanın yarattığı stresten biraz uzaklaşırsın?"

Minnettarlığımdan masasının üzerine tırmanıp ona sarılmamak için kendimi zor tutuyorum.

"İK ile esnek çalışma saatleri hakkında konuşacağız. Eğer işleri kolaylaştırıcaksa üç gününüzü beşe yayabiliriz. Bana bırakın."

Beni sıcak kömürlere götür.

"Şimdilik, yerleşmek için acele etmeyin. İlk gün, her şey insanların kim olduğunu ve her şeyin nerede olduğunu öğrenmekle ilgili. Sanırım yakında resmi olmayan bir sabah çayı için toplanacağız - yaklaşık on beş kişi? O zaman sizi tanıştırayım. Bir iki gün içinde bir araya gelir ve bağışçı programı için strateji üzerinde konuşuruz. Kulağa nasıl geliyor?"

Hâlâ ev ofis teklifine geri dönmüş, onun cömertliğini anlamaya çalışıyorum.

"Ve Kate, eğer burada olamayacak kadar hastaysan, bana haber ver ve kendini eve götür."

Bu fırsat ve destek için ona bolca teşekkür ediyorum ve ofisten çıktığımda Sophie gözüme takılıp bana göz kırpmıyor. Şimdi hayranlık duyuyorum.

Asıl gizem, Hugh gibi bir adamın neden hâlâ bekâr olduğu. Tüm o tek gecelik ilişkiler çok sıkıcı olmalı. Keşke doğurganlık doktorunun yüzde 5 şans konusunda yanıldığını kanıtlama arayışına yardımcı olacak hak eden bir erkek arayan gerçekten harika bekar bir kadın tanısaydım....

12

Cam ve ben on bir haftalıkken ultrasona girdik çünkü hormon seviyelerim olması gerekenden biraz düşüktü. Minik çocuğumuzun görüntüsünün ekranda netleşmesini izlerken el ele tutuşuyor, beklenti ve korkudan zayıf hissediyorduk ve güçlü bir kalp atışı olmasına ve sonografin endişeli görünmemesine rağmen, bir şeylerin ters gittiğine dair içimdeki şüpheyi atamıyorum.

Teknisyen görüntüleri çekmeye ve minik kalp atışları da dahil olmak üzere çeşitli şeyleri ölçmeye başlıyor. Kalbim sinirden küt küt atıyor. Bu ufaklık için hızlı bir ikinci kez annelik aşkı yaşadım. Bunu yapmaktan çok korkuyordum ve aniden tüm korkum bunu yapmamakla ilgili oldu. Teknisyen bana gülümseyerek, "Şimdiye kadar her şey iyi görünüyor," diyor. ve Charlie'yi doğururkenki halinden daha kötü görünen Cam. "Bu ikinci mi baba?"

Cam hâlâ ekrana bakıyor. Elini sıkıyorum. O da sıkılmıyor.

"Evet, bir oğlumuz var," diye açıklıyorum. "On dört aylık." "İki yaşından küçük, ha? Cesur!"

"İyi olacağız," diyor Cam bana gülümseyerek. Elini sıkıyor şimdi. "Her şey nasıl görünüyor?"

Radyografist bana bakıyor ve verdiği bilgiyi tekrarlıyor. "Şimdiye kadar harika."

"İkinin altında iki tane olacak," diye açıklıyor Cam ve teknisyen tekrar bana bakıyor. Cam için şu anda bu ultrasondan daha önemli ne olabilir diye merak ediyorum. Neden dikkatini vermiyor?

Her şey kontrol ediliyor ve işimizi bitirip masada ödeme yapıyoruz ve Cam radyoloji merkezinin yanındaki küçük bistroda kahve içmeyi öneriyor.

Saatimi kontrol ediyorum. "Ama saat on birde dersin yok muydu?" Kaşlarını çatıyor. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım," diye itiraf ediyor.

Arabaya biniyoruz ve o da dikkatlice geri geri giderek otoparktan çıkıyor, T kavşağında biraz fazla duraksıyor.

"Gidebilirdim," diyorum yararsız bir şekilde, dikkatimi tekrar elimdeki bebeğimizin ilk fotoğrafının küçük ç ı k t ı s ı n a veriyorum - ne kadar da narin bir insan.

Cameron ayağını yere vuruyor ve hızla kavşağı geçiyor. Karşıdan gelen arabanın direksiyonu kırması için ne yeterli alan ne de zaman vardı ve araba bizi Cam'in tarafına sıkıştırdı, döndürdü ve orta refüjdeki beton Jersey bariyerine çarptı.

Kaputun altından buhar tıslıyordu. Bebeğin **f o t o ğ r a f ı n ı** düşürdüm. Yolcu koltuğunda sessizdim. Direksiyonu tutuyor ve ileriye bakıyor.

"Katie..."

"Ben iyiyim. Ya sen?"

Bana bakıyor, yüzü acıyla buruşmuş. Tekrar on dokuz yaşında, yirmi dört yaşında, otuz yaşında ve onunla paylaştığım diğer tüm yaşlarda görünüyor. Bir sonraki sözlerinden önce koca yıllar geçmiş gibi. "Sanırım bende bir sorun var, Red."

Etrafımızdaki her şey yavaşlıyor. İlk başta, yolda bir engel olduğumuz, yanlış yöne baktığımız için olduğunu düşünüyorum, ama yavaşlayan sadece arabalar ve bakabilmek için oyalanan yayalar değil. Bu bizim geleceğimiz, kabus gibi ağır çekimde üzerimize geliyor. Cam, ben, Charlie ve doğmamış bebeğimiz. Şimdiye kadarki her an gelecekteki her anla çarpışıyor, sanki zamanı çarpıtıyormuşuz gibi.

O iyi değil.

Kazada yaralandığı için böyle olduğuna dair bir hayalle kendimi eğlendiriyorum.

Yardım görevlileri gelene kadar sayısız ömür gibi gelen bir süre boyunca burada oturuyoruz. Her birimizin kapısını açıp bize sorular soruyorlar. Ama Cam'e soru sormalarını istemiyorum. Eğer sormazlarsa, başarısız olamaz.

Uzaktan siren sesleri geliyor. Bu bizim için hiç gelmeyen bir ses. Hep başkaları için. Kötü şeylerin diğer ucundaki insanlar için. *Bizim için değil.* Bu bebeğe hamile kaldığım andan beri, denemeden bile, bir balonun içindeydik. Mükemmel. Güvendeydik.

Dakikalar sonra Cam'in sağlık görevlilerine "Hamile," dediğini duydum. "Önce onu kontrol edin."

"Kaç haftalık?" Bu onu şaşırttı.

"On bir," diye cevap veriyorum, gözyaşlarımla savaşıyor. "Birkaç dakika önce ultrasona girdik."

Sağlık görevlisi başını sallıyor ve ortağının beni kontrol etmesini önerirken, Cam'in gözlerine ışık tutup göz bebeklerine bakıyor. "Başını mı çarptın?" diye soruyor.

Cam bilmiyor. Bebeğimizin kaç haftalık olduğunu bilmediği gibi. Ve kavşakta arabalar arasındaki boşluğu yanlış değerlendirdiği ve ultrasonda dikkatini veremediği gibi.

Başka şeyler de var. Son birkaç haftadır fark ettiğim ve bir kenara ittiğim şeyler. Unutkanlık anları. Yanlış adımlar. Ne zaman onu yakalasam gözlerindeki uzaklara dalıp gitmiş bakışları şimdi ve buraya geri getirmeye çalışıyordu.

Bu kaza evrenin beni gerçeklerle yüzleşmeye zorlama şekli. Burada çok yanlış giden bir şeyler var. İki ayrı ambulansa bindirilip hastaneye götürülmek üzereyiz ve işte o zaman onu bulacaklar: Cam'in beyninde, her seferinde küçük bir hata yaparak kocamı benden yavaş yavaş çalan şeyi.

Garran'daki Canberra Hastanesi'nin Acil Servis bölümünün arka tarafındaki koridora sedyelerle getirilip bırakılıyor. Hemşire ekipleri ikimizin de etrafında dolaşıyor, sıvı veya ameliyata ihtiyacımız olması ihtimaline karşı ellerimize kanül takıyorlar. Bu aşırı bir tepki gibi görünüyor; neredeyse hiç yaralanmamıştık. Yine de bize iç yaralanmamız varmış gibi davranıyorlar. Belki de protokol böyledir.

Cam koridorun karşısına park etti. Onunla tüm hayatım boyunca, o amfide ilk tanıştığımızdan beri birbirimize her baktığımızda kendimi güvende hissettim. Emin. Korunmuş. O da öyle. Şu anda boyunlarımız hareketsiz olduğu için başımızı çeviremiyoruz ve bu bağlantı kesildi. Daha da kötüsü, sanırım bağlantı kazadan önce de kesilmişti.

Bana bakışında eksik bir şeyler var. Bunu haftalardır fark ediyordum. Akla gelmeyecek bir şeyi bile merak ettim: Biriyle mi tanışmıştı? Dikkati dağınık, sessiz ve kendinde değil gibiydi. Ultrason odasında ve arabada tekrar gördüm. Tüm bu unutkanlıklara evlilik yıldönümümüzü kaçırmaması, Charlie'nin uyku rutinini unutması, önceden hazırladığı eşyaları araması, dilinin ucuna gelen çok fazla kelime.... Işıklar yanıyor ama akkor halindeki kocam yüzde yüz evde değil.

"Neler oluyor?" Bir hemşirenin kolunu tutarak soruyorum.

geç

miş. "Elimizden geldiğince çabuk birileri sizinle ilgilenecek."

"Bize adınızı söyleyebilir misiniz?" diyor koridorun karşısındaki bir doktor.

"Cameron Edward Whittaker."

Tanrıya şükür.

"Doğum tarihi?"

Bir çırpıda saydı ve ben rahatladım. Aktif bir hayal gücüm var. Hep vardı. Belki de bir şeyler uyduruyordur. Belki de PPD, beklenmedik hamilelik ve yeni işim aşırı endişeli olmama ve bir şeyler uydurmama neden oluyor.

"Cam, bize bugünün hangi gün olduğunu söyleyebilir misin?"

Sekizinci Pazartesi. Sekizinci Pazartesi. Sekizinci Pazartesi.

Sessizlik. "Umm ..."

"Sadece ay yeterli," diyor doktor. "Ya da yıl?"

Hadi, Cam. Bunu yapabilirsin! Düşün!

"Bu ... Bilmiyorum."

Gözbebeklerini tekrar kontrol ediyorlar. "Bugün yanında kimin olduğunu söyleyebilir misin?"

"Evet," diyor Cam ve ses tonundaki gülümsemeyi duyabiliyorum. "O benim hayatımın aşkı. Çocuğumun annesi."

Eriyorum. Hemşireler eridi. Duyma mesafesindeki herkes

eriyor. "Çocuğunuz kaç yaşında Cam?"

"İlk doğum gününü yeni kutladı."

Birkaç ay önceydi ama olsun.

"Bir erkek ya da kız kardeş planınız var mı?"

Elimi var olmayan yumruğumun üzerine koyuyorum ve ultrason fotoğrafını düşünüyorum. *Nerede o?* Oldukça paniklemiş hissediyorum. Sabah bulantılarım dışında hamile olduğuma dair tek gerçek kanıt bu.

"Plan yok," diyor Cam kendinden emin bir şekilde.

Zaten uzanmamış olsaydım, düşerdim. Başım dönüyor. Sıcak. Ve ödüm koptu.

"Cam-"

Bir hemşire parmağını dudaklarına götürerek bir şey söylemememi istedi. "Kazadan hemen önce nerede olduğunuzu hatırlıyor musunuz?"

Karnımı koruyucu bir şekilde tutuyorum ve bilmesini *istiyorum*. Acil Servis'teki onca gürültüye rağmen konsantre olmaya çalıştığımı duyabiliyorum.

"Biz ..." Kısa bir süreliğine sesinde bir tanıma beliriyor. "Katie, hamile misin?"

Ağlamaya başlıyorum ve yüzünün erken gebelik testini gösterdiğimde aydınlandığı gibi aydınlandığını hayal ediyorum. Sanki bu haberi ilk kez öğreniyormuş gibi.

Sesi ne kadar heyecanlıysa, ben de o kadar korkuyorum. Nesi var bilmiyorum ama ciddi olduğunu biliyorum.

Genç bir asistan, "Tedbiri elden bırakmamak adına, sanırım bir tomografi isteyebiliriz," diyor. "Bu aşamada endişelenecek bir şey yok. Muhtemelen beyin sarsıntısıdır."

"Bir tane alacak mıyım?"

"Şu anda değil, hayır."

"Bebek yüzünden mi?"

Karnıma bakıyor, sonra tekrar gözlerime, nazikçe. "Hayır."

Çünkü onunla birlikteyim, değil mi? Basit sorulara cevap verebilirim. Belli ki beynimde bir sorun yok.

"Seni iyice bir kontrol edelim Kate, sonra muhtemelen bu yataktan kalkabilirsin."

Alt metin: Burada hasta olmayı bırakıp kocamın destekçisi olmaya başlayabilirim.

*

Bir buçuk saat sonra resmen taburcu oldum. Cam'in boş odasında oturuyorum, belli ki radyolojinin yakınına bile gidemiyorum. Biraz zaman alabileceğini söylediler.

Burada yalnız olmak, beklemek, her şeyi zihnimde daha da muazzam hissettiriyor. Birini aramadan ve bunu gerçeğe dönüştürmeden önce düşünmek için zamana ihtiyacım var. İlk kez kelimeleri deniyorum. *Ya Cam'in beyninde tümör varsa?* Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor ve koridordan geçerek en yakın tualete gidiyorum.

Telefonumun ışığı yanıyor ve arayanın Hugh olduğunu görebiliyorum, muhtemelen nerede olduğumu merak ediyor. Şu anda iş hakkında konuşamam, o yüzden aramayı reddediyorum. *Hayır.* Cam hastaysa, işime devam etmek zorundayım. Cevapsız çağrının düğmesine basıyorum ve telefonu açtığımda, sanki yıllardır birlikte çalışıyormuşuz gibi, ön hazırlık yapmadan konuşmaya dalıyorum.

"Bir araba kazası geçirdik," diye ağızımdan kaçırdım. "Hastanedeyiz. Cam'in tomografisi çekiliyor."

"O iyi mi? Sen ve Charlie iyi misiniz?" Hugh sordu. "Bebek mi?" Hugh'nun çekirdek ailemin tam bir listesini çıkarabilmesi Cam'in unutkanlığını daha da kötüleştiriyor.

"Sanırım beyninde tümör var!" Ağızımdan kaçırdım.

"Ne?"

"Cam. Kendinde değil. Basit sorulara cevap veremiyor."

Hatta bir duraklama oldu. "Charlie nerede?"

"Çocuk bakımında." Başlayalı bir aydan az oldu ve onu her bıraktığımızda hâlâ ağlıyor. Bu onun en büyük sorunu olmalı. Ağır hasta bir ebeveyne sahip olamayacak kadar masum.

"Seni kim bekliyor? Annen gelebilir mi?"

Annem "acil durum" insanı değil. Çoğu zaman acil *olan* o d u r . Onun burada olması fikri bile tansiyonumu yükseltiyor.

Konuşmuyorum çünkü acınası görünmek istemiyorum. Grace Sydney'de bir sosyal hizmet konferansında, tabii ki ona mesaj atacağım.

"Aramamı ister misin?" Hugh sessizliğime doğru soruyor. Bu telefon görüşmesinin diğer ucundaki herhangi bir insan bunu söylemek zorundaydı.

Evet.

"İyiyim," diye yalan söyledim. Her zamanki gibi aşırı tepki verdiğimi düşünmek istiyorum ama vücudumdaki her hücre bunun uzak bir gelecekte, on yıllar sonra, yaşlı, yorgun ve buna hazır olduğumuzda konacak bir teşhisin provası olmadığını biliyor gibi.

"Ben ikna olmadım," diye gözlemliyor Hugh.

"Özel bir yolculuk yapmayın." Onu uzun zamandır tanımıyorum ama özel bir yolculuk yapacağından şüpheleniyorum.

"Yirmi dakika içinde orada olacağım," diye söz veriyor.

Telefon görüşmemizle onun gelişi arasındaki zamanı telefonumda beyin tümörü belirtilerini araştırarak geçiriyorum.

Baş ağrısı. *Kontrol et.*

Görme sorunları. *Öyle sanıyorum.*

Kafa karışıklığı. *Evet.*

Kişilik veya davranış değişiklikleri. *Evet.*

Küçük aksaklıklar oldu. Normalde çok girişkenkenken içe kapanıklık.

Her zamanki sabrı yerine hayal kırıklığı.

Okumaya devam edemiyorum. Rahatlatıcı olabileceğini, tüm bunların arkasında çok daha zararsız başka bir şey olduğunu söyleyebileceğini umuyordum. Belki de bir virüs. Tamamen tedavi edilebilir bir enfeksiyon.

Telefonumu kilitliyorum ve kilit ekranında oğullarımın fotoğrafı beliriyor. Cam, Charlie'yi omzuna almış. Babasının oğlu. Cam eğlenceli bir ebeveyn. Eğlenceli eş.

Kalbim tekrar sıkışıyor ve gözyaşlarımı geri kırıyorum.

"Dinle Grace," diye yazıyorum. "Ben iyiyim ama bir araba kazası geçirdik. Cam tomografi çektiriyor. Bir şeyler çok yanlış."

"Bir araba kiralayabilirim ve üç saat içinde evde olurum," diye cevap yazıyor. "Şu seanstan çıkayım da seni arayayım...."

"Hugh gelmek üzere," diye yazıyorum.

"Yılın patronu mu?" diye yazıyor.

Onun gibi bir şey. Spor salonundaki sorunu çözdü. İşyerindeki her şeyi hallediyor. Bir parçam onun gelip bunu da düzelteceğini umuyor. Sihirli bir değnek sallayacak ve her şeyi ortadan kaldıracak. Ya da en azından Cam ve benim elde etmemiz gereken mutlu sonla birlikte yönetilebilir bir yol açın.

Hugh geldiğinde sevimli bir hemşire telaşla içeri giriyor. Kabine girerken yüzünde beliren tedirgin ifadeyi görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Radyolojide biraz kuyruk var," diye açıklıyor hemşire. "Şimdi dışarı çıkıp bir şeyler yemek için iyi bir zaman olabilir. Numaranızı aldım ve Cam döner dönmez sizi arayacağım."

Bir hasta bakıcı Cam'i yatağın üzerinde götürmüştü ve bu boş kabin -her şeyin fişi çekilmiş ve kapatılmış- kıyametin habercisi gibiydi.

Liderlik için Hugh'a bakıyorum. Ne de olsa bunun için para alıyor. Ve gözlerinde gördüğüm merhametten nefret ediyorum. Merhamet, korkunç şeyler yaşayan insanlar içindir. Bu saptırma *Kate ve Cam'in Mükemmel Macerası*'nın senaryosunun çok dışında.

"Yemek düşünemiyorum,"
diyorum ona. "Hadi biraz yürüyelim."

Acil'den çıkıp hastane girişine kadar geldik. Hemşire çalar diye fazla uzaklaşmak istemiyorum.

Salonlardan birinde atılmış bir dergi var. Oturuyorum ve akıl almaz trajedilerin üstesinden gelmiş "cesur" kadınlarla yapılmış "ilham verici" röportajların yer aldığı sayfaları karıştırıyorum. Onlara katılmak istemiyorum. Ben kahraman bir tip değilim. Ben daha çok yığılıp kalan bir tipim.

Hugh yanıma oturuyor, dergideki bir manşeti yakalıyor ve ona el koyuyor. "Bu tür şeylerin çoğunu onların uydurduğunu biliyorsun," diyor kesin bir ifadeyle. "Hadi ama. Yemek yemen lazım. Yolun karşısında bir kafe var ve birkaç dakika güneşin altında oturabiliriz."

"Aç değilim."

"Gel ve beni yemek yerken izle o zaman."

Ayağa kalkıyor ve yürümeye başlıyor. Kendimi fareli köyün kavalcısı gibi fuayeden çıkarken onu takip ederken buluyorum. Sıcak Kömür Etkisi olmalı.

Canberra bu deneyim için eşsiz sonbahar günlerinden birini açma cüretini gösterdi. Kırmızı ve kahverengi yaprakların çıtırtısı, yumuşak esinti ve ağaçların arasından parıldayan güneş ışıkları, az önce çıktığımız makineler, alarmlar, tüpler ve kablolardan oluşan yüksek teknoloji ortamının var olmadığına inanmam için beni kandırmak istiyor.

"Biraz çorbaya ne dersin?" Yolun karşısındaki özel hastanede küçük bir kafeye ulaştığımızda Hugh öneriyor. Burası önlüklü personel ve gölge ailelerle dolu; sevdikleri biri acı çekerken yarım bir hayat yaşayan çirkin, solgun insanlar. *Bunlar artık benim insanlarım mı?*

Hugh'a "Gerçekten yemek yiyemiyorum" dedim.

"Hadi ama. Burada onunla ne kadar kalacağını bilmiyorsun. Gücünü yüksek tut."

"Cam ya da gücüm hakkında konuşmak istemiyorum. İkisi şu anda birbiriyle uyumlu değil."

"İki kase çorba lütfen, yanında da ekmek." Cüzdanından bir kredi kartı çıkarır ve "Düşündüğünden daha güçlüsün Whittaker" der.

"Beni dokuz haftadır mı tanıyorsun?" "Ve ne kadar büyüleyici bir dokuz hafta oldu."

Gülümsediğinde tüm kafe aydınlanıyor. Bedenim ışığı emiyor, sıcaklığın titreşimi için çaresiz.

"Dinle. Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemeyeceğim," diyor dışarıda bir masa bulduğumuzda. "Cam'in mümkün olan en iyi ellerde olduğunu biliyorum. Yalnız değilsin."

Yalnız değilim ama Canberra'daki arkadaşlarım da beni bunaltmıyor. Arkadaşlarımın çoğu Melbourne'da ya da dünyanın dört bir yanına dağılmış durumda. Cam ve Grace benim için o kadar çok şeyi ifade ediyor ki, özellikle de ilk iki yılın çoğunu hamilelik ve yeni annelikle mücadele ederek geçirmişken, buradaki çevremi daha da genişletmek için çok fazla çalışmadım. Yerel bir anneler grubu güzeldi, ancak bazılarımız işe dönüp bazılarımız dönmediği için biraz dağıldı.

"Spor salonunda tanıştığın ve Sydney'den eve dönmekte olan Grace dışında, arkadaşlarımın çoğu eyaletler arası," diye itiraf ediyorum. "Ya da denizaşırı."

"Senin iş arkadaşların var," diyor sakince.

"Beni beş dakikadır tanıyorlar ve kesinlikle bir hastane bistrosundan daha iyi bir yerde olmaları gerekiyor."

Bunu söylemek kalbimi hızlandırıyor. Onun kalmasını istiyorum. Cam'in şu anda tüm geleceğimizi altüst edebilecek testler yaptırıyor olması ve bunu tek başıma halletmek zorunda kalacağım fikri beni tamamen tedirgin ediyor. Tek yetişkin olmak, Cam'in Charlie'den, bebekten ve benden uzaklaşması durumunda ona **b a k m a k**, aklımın alamayacağı bir kâbus.

"Konuyu değiştirebilir miyiz?" Çorbadan bir yudum alarak soruyorum. Doyurucu domates tadı, sonbahar ağaçlarının hastane gerçekliğimde olduğu kadar ağzımda yersiz.

"İş hakkında konuşmadığımız sürece," diyor Hugh, küçük beyaz bir ekmeği ayırıp çorbaya batırarak. "Ne kadar sıkıcı."

Gülümsemeye zorluyorum kendimi.

Hugh ve ben son birkaç hafta içinde birkaç kahve toplantısı yaptık ama henüz iş mutfağında bir sandviç bile paylaşmadık. Nispeten yabancı bir adamla yemek yemekle ilgili her şey, onun Cam olmadığı tüm yönlerini güçlendiriyor. Cam ekmeği banmaz. Kocamın aksine, Hugh kaşığını ondan uzağa, olması gerektiği gibi kaseye daldırıyor. Kaşığı alışılmadık dudaklarının hizasına kadar kaldırışını izliyorum. Sarışın görmeye alışık olduğum boynunda sabah tıraşında gözden kaçırdığı koyu renkli kirli sakallar....

Kes şunu, Kate. Delireceksin.

İç konuşmalarımı bastırmak için konuşmaya ihtiyacım var. İnsanların bekleme salonlarında, gerçekten kilometrelerce uzaktayken ve çok endişeliyken yaptıkları o canlandırıcı, dikkat dağıtıcı konuşmalardan biri.

"Spor salonunda yabancı kadınları tavlama dışında boş zamanlarında ne yapıyorsun, Hugh?" Tabii ki kendimden ve koşu bandından indikten sonra beni yerden kaldırmamasından bahsediyorum.

"Teknik olarak son zamanlarda kendini ayaklarıma atan tek kadın sensin," diye cevap veriyor ve çorbasından bir yudum daha alıyor. Ve ekmeğinden bir ısırık daha.

Ona bakınca buna inanmakta güçlük çekiyorum. "Hani şu mor spor kıyafetli kadın peşinden koşmuştu."

"Evet," diye açıklıyor. Nokta. Cevapsız mesajları kontrol etmek için kilit ekranına uygun bir bakış atıyor.

Görüyorum.

"İlişki durumunuzla ilgili çayı hiç aldı mı?" Kaşığı havada asılı duruyor.

"Çay mı? O da ne? Kendine mal ettiğin bir tür Y kuşağı argosu mu?" Ne sorduğumu çok iyi biliyor. Sadece konuşmayı reddediyor.

Çorba kasemi kenara itiyorum. "Sadece birkaç dakikalığına aklımı Cam'den uzaklaştırmak için bile olsa bana eşlik edemez misin?" Hugh'ya kamera dışı, gerçek hayattan bir aşk projesi ayarlamak tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey olabilir. "Tanıdığım insanlar var," diyorum ona. "Eğer arıyorsan... bilirsin işte."

Seks demek istemedim! Patronumun pezevengi gibi konuşuyorum.

"Bir aşk hikâyesi arıyorsan diye söylüyorum," diye açıklıyorum. "Cam ile yaşadığım gibi."

Karşılaştırma ben daha düzenleyemeden ağzımdan kaçıyor ve beni tekrar acı dolu bir dünyaya sürüklüyor. Şu anda Cam'in beyninin tomografi makinesine sokulduğunu hayal ediyorum, ona olanlar konusunda benden daha da korkmuş bir halde. Hugh kararlı bir şekilde, "Her şeyi kabul etmeli," diyor. "O 'ikimiz dünyaya karşı' şeyini istiyorum. Komik olmalı. Gösterişsiz. Ne sen ne elde edersen onu görürsün...."

Dikkatimi tekrar toplayıp toplamadığını kontrol ediyor. "Bunu sana söylüyorum çünkü şu anda Cam'den rahatsız olduğunu ve dikkatini dağıtmak istediğini biliyorum, tamam mı? Haydutluk yapıp çöpçatanlık yapmaya başlama izni olarak değil."

Dik oturuyorum. "Haydutluk yapacak birine benziyor muyum?"

"Evet, açıkçası."

Alınmış gibi yapıyorum. Ve Grace'i düşün. O komik biri. Ayrıca Max'i terk ettiği için yeni bekâr.

"Şefkatli birini istiyorum," diye devam ediyor. "Cömert."

Tamam. Tamam.

"Çocuk istiyor musun?" Açıkça soruyorum. Çünkü istemiyorsa, Grace hayır demektir.

Benim iş görüşmesinde olduğumdan daha rahatsız görünüyor. "Doğru kişiyle," diyor. "Bu harika olur."

Hugh, Grace ve gelecekteki bebekleri kafamda ne kadar mutluysa, ben de iki çocuğumla tek başıma o kadar mutluyum. Hayatım boyunca iki insanı hiç bu kadar kıskanmamıştım.

"Hayalet görmüş gibisin Kate," dedi. "İyi misin?"

Hayır. İyi değilim. Nedenini açıklamak zor ama kocamı, en iyi arkadaşımı ve patronumu bir anda kaybetmiş gibi hissediyorum.

Telefonum çaldı.

"Kate? Ben Dr. Wilson. Nöroloji Bölümü'nde asistanım, kocanızın ön test sonuçlarına bakıyorum. Hâlâ bu bölgede misiniz? Sizinle konuşmak istiyorum."

İşte telefon bu. Hayatlarımız mahvolmak üzere. Beni endişeyle izleyen Hugh'ya bakıyorum ve elimi masanın üzerinde hareket ettirip onun elini tutmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Şimdi geliyorum," dedim doktora.

Cam yatakta, benim hissettiğim kadar endişeli görünüyor. Dr. Wilson odaya fazladan bir sandalye getiriyor ve oturmamı istiyor. Ayakta alamayacağım türden bir haber istemiyorum. Cam'in elini gergin bir şekilde tutuyorum.

"Pekâlâ. Anladığım kadarıyla buraya bir araba kazası nedeniyle geldiniz, Cam'in kafasını çarpmış olabileceği endişesi var. Yapısal görüntüleme taraması yaptık ve kazadan kaynaklanan bir travma belirtisi yok."

"Düşündüğüm gibi," diyorum sessizce.

"Ama hâlâ birkaç olağandışı semptom var. Bazı bilişsel zorluklar, kafa karışıklığı ve hafıza sorunları. Bu bir süredir fark ettiğiniz bir şey mi?"

"Bunu sadece yoğun bir hayata ve strese bağlıyorum," diyorum, kendimi ihmalkâr hissederek. "O çok sağlıklı."

"Neler olduğunu anlamak için birkaç test daha yapmamız gerekecek. Öncelikle Cam, ayağa kalkıp koridorda yürüyüp geri dönebilir misin?"

Cam yataktan kalktı ve ayağa kalktı. Çok uzun boylu. O sarkık, sarı bukleler. Arkadaşlarıyla gülümseyerek ilk derse girdiğini gördüğüm anda beni ona çeken o rahat tavır. O ilk notayı geçmeden çok önce, o ilk saniyeden itibaren üzerimde kurduğu etkinin farkında değildi.

Koridorda yürüyor ve geri dönüyor. Anladığım kadarıyla sıra dışı bir şey yok. Şu anki kadar iyi görünen birinin ciddi bir sorunu olamaz.

Dr. Wilson refleksleri ve kas koordinasyonu üzerinde birkaç test yaptı. Testlerden başarıyla geçti. Beslenme ve alkol kullanımı hakkında sorular sorar ve Cam'in dosyasına notlar karalar.

"Senden tüm rakamları doğru yerleştirilmiş bir saat yüzü çizmeni istiyorum" diyor. "Ve lütfen saati ikiye on geçte olarak göster."

Bana kendinden emin bir sırıtışla bakıyor ve dediğini yapıyor.

"Şimdi, Cam. Senden üç ögeyi hatırlamanı isteyeceğim" diyor. "Masa, ayakkabı ve Richmond Caddesi. Anladın mı?"

Cam bana göz kırpmıyor. "Masa, ayakkabı, Richmond Caddesi." "Harika. Şimdi, bugün günlerden ne?"

"Sekizinci Pazartesi." İçimde

bir rahatlama hissettim.

"Karınızın adı ne?"

"Kate."

"Çocuklarınızın adı ve yaşları?"

"Charlie, o bir yaşında. Kate de hamile, sadece birkaç haftalık. Daha önce ultrasona girmişti."

Onu ayakta alkışlamak istiyorum. Hiç bu kadar gururlanmamıştım! Kafasına bir darbe almış olmalı, değil mi? Bir gün ara veremez miyiz?

"Hatırlamanızı istediğim o üç madde neydi?" Dr. Wilson birkaç temel sorudan sonra soruyor. Dosyayı bırakıp Cam'e dikkatle bakıyor.

Kafa karışıklığı.

"Benden bazı şeyleri hatırlamamı istediğinizi hatırlıyorum." "Acele etme. Üç tane vardı."

Masa, Cam. Ayakkabı! RICHMOND CADDESİ! Bu nasıl bu kadar zor olabilir?

Gözlerinde yaşlarla bana bakıyor. "Özür dilerim Katie."

Bu testi geçemediği için duyduğu pişmanlık, şimdiye kadar tanık olduğum en trajik an. İlişkimizin şimdiden elimizden kayıp gittiğini, karanlık, kafa karıştırıcı ve başa çıkmaya hiç de hazır hissetmediğim kasvetli yeni bir gerçekliğin habercisi olduğunu hissederken kanım donuyor.

Doktor, "Bu işin aslını öğreneceğiz ama hastaneye yatmanız gerekecek," diyor. "Yapılacak bir sürü test var. Bunun gerçekleşmesi için sizi hemşirelere teslim edeceğim."

Cam nihayet akşam sekizde yedinci kattaki nöroloji koğuşuna yerleştiğinde, biraz dinlenebilmesi için oradan ayrılmak zorunda kaldım. Görünüşe bakılırsa ben de öyle, her ne kadar gözümü bile kırpmadan uyuyamayacağımı bilsem de. Bütün öğleden sonra Grace ve Hugh'u bilgilendirdim ve daha önce annemi arayıp bilgi vermek ve öğleden sonra Charlie'yi çocuk bakımından almasını istemek zorunda kaldım.

"Nöroloji koğuşu mu?" diye tekrarladı az önce tekrar aradığımda. "Ama Cam çok zeki bir adam, Katherine!"

"Zeki adamlar hastalanır anne," diye cevap verdim sabırsızca. "Zeki olmak bir bağışıklık idolü değildir."

"Ne?" "Boş ver."

"Ama onun beyni, *her şeyden önce?*"

Neyse ki Grace şu sıralarda dönecekti ve yakında Charlie'yle birlikte evde beni bekliyor olacaktı. Gerçekten de çatışmacı olmayan bir yüze ihtiyacım var.

Asansöre yürüyorum ve zemin katın düğmesine basıyorum. Kapılar kapanıyor ve kendimi geçici olarak kozalanmış hissediyorum. Tabii ki kapılar kapanır kapanmaz gözyaşlarım akmaya başlıyor. *Bize ne olacak? Bu bebek ne olacak?*

Dakikalar sonra zil çalıyor ve asansörün kapıları açılıyor ve içimden bir an için iyilik perimin orada durup tüm durumu değiştirmeye hazır olmasını diliyorum. Ama yukarı çıkan başka bir ağlayan aile. Burası korkunç bir yer.

Günün erken saatlerinde cıvıl cıvıl olan ama şimdi loş ışıklı ve ürkütücü bir sessizliğe bürünen hastanenin ana fuayesine girerken kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Onu gördüğümde, izlerimde durdum. Salonda tek başına oturuyor, dizüstü bilgisayarıyla aydınlanıyor, kravatını çözmüş ve boynuna dolamış, gömleğinin kollarını sıvamış. Çalışkan. Sabırlı.

Beni görünce bilgisayarın kapağını kapatıyor ve ayağa kalkıyor. Doğruca ona doğru yürüyorum, üzgün olduğumu gizlemeye bile çalışmıyorum. Kollarına atılıp hüngür hüngür ağlamak istiyorum ama bir şey beni durduruyor. Patronum olması değil - şu anda sadece iki insan olarak çok gerçek, yetişkin bir deneyim yaşıyoruz. İlk tanıştığımızda fark ettiğim, etrafına ördüğü görünmez duvar. Saygı uyandırıyor.

"Neden hâlâ buradasın?" diye sordum.

"Arada işe geri döndüm," diye açıklıyor. "Ama bana sahip olmadığın tüm desteklerin kapsamlı bir listesini verdin. En iyi arkadaşın Charlie ile evde. Arabanla kaza yaptın. Eninde sonunda seni eve bırakacak birine ihtiyacın olacağını düşündüm."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Olağanüstü nazik bir davranış. "Bir Uber çağırırdım."

"Biliyorum. Ama ağır tıbbi faturalar ve bir sürü belirsizlikle karşı karşıya kalacaksınız. Yardım etmek için yapabileceğim küçük bir şey bu. Zaten on dakika uzaklıktaki Kingston'daki evimde çalışıyor olacaktım. Bu sadece bir ortam değişikliği."

Çalışmayı hiç bırakıyor mu? O eşyalarını toplarken bekliyorum ve dışarıya, derin bir nefes aldığım berrak gece havasına çıkıyoruz.

"Bugün hayatımın en kötü günüydü," diyorum ona açık açık. Hemen kendimi suçlu hissediyorum, çünkü bugün aynı zamanda bebeğimizi ilk kez gördüğümüz gündü ve bu geçici olarak muhteşemdi.

Yavaşça otoparka doğru yürüyoruz. Dünyadaki tüm zamana sahip olsaydınız -ya da benim gibi korkunç bir gerçeklikle diğeri arasındaki tatlı noktayı bulmaya çalışsaydınız- alacakaranlıkta yürüyeceğiniz hızda.

Burada olmak, tüm bu tıbbi test dehşeti ve Cam olmadan evde olmak. Charlie'nin geceleri uyanıp her zaman babasını çağırmasından korkuyorum, şu anda onu tercih ediyor gibi görünüyor. *Tanrım, şimdi daha fazla gözyaşı.*

Hugh yanımda yürüyor ve ağladığının farkında olmalı ama beni neşelendirmek için hiçbir şey yapmıyor. Bu mükemmel bir tepki. Pek çok insan birinin rahatsızlığını kaldıramaz ama bu nazik güç tam da şu anda ihtiyacım olan şey. Tabii ki bu beni daha da ağlatıyor....

"Grace burada kalabilecek mi?" diye soruyor.

Umarım kalır.

"Açılcası, işi ikinci kez düşünme," diye ekliyor. Ben de hiç düşünmemiştim.

"Doktor neyin yanlış olduğunu bilmiyor," diyorum. Hugh araya girmedi ama bu konuda konuşmam gerekiyor. "Çok daha fazla test yapmaları gerektiğini söyledi. Tomografide belirgin bir şey çıkmadı."

Hugh'nun Audi'sine ulaştık ve o da merkezi kilidi açtı. Kendimi deri yolcu koltuğuna bırakıyorum ve ne kadar tertemiz olduğunu fark ediyorum. Döşemede püre haline getirilmiş kurabiyeler ve rastgele üzümmler yok. Hugh'yu bir baba olarak hayal etmeye çalışıyorum ve dağınıklıkla biraz mücadele edeceğini düşünüyorum.

Cam gibi değil, o bundan zevk alıyor. Çocuk babası olmak için doğmuş biri varsa o da kocamdır. Ebeveynlik içgüdüğü onda çok güçlü ve ben de sık sık yaptığım her hareketi sorgulayıp durmak yerine bu içgüdüğün bir kısmını bile ödünç alabilmeyi diliyorum.

"Çok nazıksınız. Teşekkür ederim. Sanırım bir Uber şoförünün başında hıçkırığa hıçkırığa ağladım ve sizinle yeterince kötü."

Anlayışlı mavi gözler kötü durumumu kabul ediyor. "Adresini buraya yaz," diyor, "böylece düşünmek zorunda kalmazsın."

Adresi GPS'e giriyorum ve Grace'e yolda olduğumu bildiren bir mesaj gönderiyorum. Sonra koltuk başlığına yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Bugünün yorgunluğunun yanı sıra geleceğin geçici yorgunluğunu da taşıyor gibiyim.

Arkadaşça sessizliğimiz sadece benim arada bir burnumu çekmemle bozuluyor. Bir ara ona bakıyorum, gözleri trafiğe odaklanmış, yüzü geçen sokak lambalarıyla aydınlanmış ve onun gece ya da gündüz herkesin arayabileceği kaliteli insanlardan biri olduğunu ve orada olacağını fark ediyorum.

Monaro Otoyolu'nun karanlığı ıstırabımı gizliyor ve eve dönüş yolculuğunun gerçekliği yirmi dakikadan daha uzun süre askıya almasını diliyorum. Sonunda Hugh garaj yolumuza yanaşıyor ve tam benim arabam

Dışarıdaki ışık yanıyor ve Grace kapıda beliriyor. Benim diğer meleğim. Yoldan aşağı iniyor ve bana kocaman, sessiz bir şekilde sarılıyor, sonra yüzümdeki ve kendi yüzündeki gözyaşlarını siliyor.

Kendini toparladığında Hugh'a baktı ve elini uzattı. "Tekrar merhaba."

Hugh gülümseyip Grace'in elini sıkıyor, Grace de hemen oracıkta ona aşık oluyor ve sonsuza dek mutlu yaşıyorlar. Son. Ciddiyim. Gözlerindeki o bakışı birçok kez gördüm. Genellikle, tamamen yanlış adama yöneliktir.

Ama bu sefer ...

"Seni tekrar görmek güzel Grace," diyor.

"Charlie nasıl?" diye soruyorum.

"İçeri gir ve onu gör Kate. Karyolada en muhteşem pozisyonda uyuyakaldı."

Eve doğru yürümek için dönüyorum ve Hugh'ya her şey için teşekkür etmek üzere duraklıyorum. Arkamı döndüğümde ikisi de sessizce durmuş beni izliyor ve birlikte muhteşem görünüyordlardı. Kendimi bu toplantı için neredeyse gereksiz hissediyorum ve Cam'i özlediğim için içimi bir hüznün dalgası kaplıyor.

Hugh elini nazikçe Grace'in koluna koyuyor, sanki onun bana gitmesini istiyormuş gibi. Ben perişan haldeyken bile bana hiç dokunmamıştı, yani çöpçatanlık açısından bu umut verici bir işaret.

"Numaralarımızı değişelim mi?" Grace sordu. "İrtibatta kalalım mı?" Telefonunu almak için arabaya geri dönüyor ve ben de karşılıklı olarak yardımcı olacak şekilde detayları değiş tokuş etmelerini izliyorum. Tabii ki hayal gücüm bu anı alıp gelecekteki düğünlerindeki baş nedime konuşmama kadar götürüyor. *Her şey bir gece geç saatlerde Grace'in Hugh'u bahçe yoluma götürmesiyle başladı....*

Kendimi mutlu bir şekilde kadeh kaldırırken görüyorum. Onlara kadeh kaldırıyorum. Zihnimin gözünde her şey çok net.

Ve sonra her zaman yanımda olan, konuşmamda Grace ve Hugh'u endişe verici ama nihayetinde zararsız sağlık korkusu sırasında istemeden bir araya getirdiğini kabul edeceğim adamla kadeh tokuşturmak için dönüyorum.

Ama işte bu noktada hayallerim suya düşmeye başlıyor.

Ertesi sabah Charlie'yi kreşe bıraktığımda, dünyanın öbür ucunda son derece pahalı bir otopark bulduğumda ve hastaneye ve Cam'in koğuşuna kadar kilometrelerce yürüdüğümde, MRI taraması ve diğer bazı patoloji testleri yapıldı ve yatakta oturup bir küvet meyve yiyordu.

"İşte buradasın!" diyor sıcak bir sesle, mavi perdelerin aralığından görüldüğüm ve çantamı yatağının ucuna bıraktığım anda. "Hayatımın aşkı."

Evet. O benim.

"İyi misin? Charlie nasıl? İkinizi de özledim!"

Her şey tersine döndü. Onu sormam gerekirdi ama soramayacak kadar korkuyorum.

"Hiç uyudun mu?" diye soruyor.

"Pek uyuyamadım. Ya sen?"

"Sensiz uyuyamıyorum."

"Ben de."

Çok sevimliyiz. Gerçekten. "Cam & Kate" in yarısı olmak çok güzel bir şey. En azından bu eşleşme tehdit edilmediği zaman öyle. Birdenbire, ilişkimizin arkasına saklanıp saklanmadığımı merak ettim. Çok fazla "Cam & Kate", yeterince "Kate" değil mi? Düşünmesi bile endişe verici.

"Başka haber var mı?" Sonunda cesaretimi toplayıp soruyorum.

"Doktorun en kısa zamanda taramaların sonuçlarıyla birlikte geleceğini söylediler. Sana bunları yaşattığım için gerçekten üzgünüm Kate."

Yap. Ağlama. Ağlama.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorar. "Sabah bulantıları nasıl?"

Hatırladı. Aslında şimdi düşündüm de, bu sabah hiç olmadı. Köşeyi dönmüş olmalıyım.

"Meyvelerimin geri kalanını ister misin?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. Yatak dar olmasına rağmen onun yanına çömeliyorum ve uyukluyorum.

Cam'in göğsünde, kalp atışlarını dinleyerek. Birbirimizin kollarındayken hiçbir şey bize dokunamaz. Güvendeyiz. Kimliğimin bir parçasının mücadelecisi yeni anne, bir parçasının bağış toplama yetenekleri olan hayal kırıklığına uğramış yazar ve sekiz parçasının Cam Whittaker'a aşık olması önemli değil. Bütün denklem çalışıyor. Eğer o iyiye.

"Bu bana birlikte uyuduğumuz ilk gece kendimizi tıktırdığımız o tek kişilik yatağı hatırlattı," diyor. "Hatırladın mı?"

Ürperiyorum. Nasıl unutabilirim ki? Yirminci doğum günümü. Partide çok fazla spritzers. Her birimiz diğerinin yıldız ışığında güneşleniyorduk, zar zor

ellerimizi birbirimizden uzak tutmak için. Benim muhteşem erkek arkadaşım. *Herkes* onu severdi. Onu o kadar çok seviyordum ki bir noktada dizlerimin üzerine çöktüm ve sarhoşken herkesin önünde şaka olsun diye evlenme teklif ettim. O da evet dedi. Şaka da yapıyordum. Dev bir akşamdan kalma ve on yedi yıl sonra, işte buradayız.

"Neden evet dedin?" Şimdi ona soruyorum. "Şaka olarak bile mi?"

Omzumu sıkıyor. "Sefahat ve düzensizlik silahsızlandırıcıydı."

Gülüyorum.

"Hayır, ne görürsen onu alırsın. Tamamen gösterişsizdin...."

"Affedersin, Kate? Cameron? Konuşmamız gereken bazı sonuçlar var."

Tüm romantizm etrafımızda yıkılıyor, doktorun ayaklarının dibinde parçalanmış bir yığın haline geliyor. Minyon ve ciddi bir kadın, koyu renk pixie kesimi ve siyah çerçeveli gözlükleri var, Docs giyiyor. Bütün gün sert hastane zeminlerinde yürüyüp insanların hayatlarını öyle ya da böyle değiştirmek için makul bir ayakkabı. Yüzündeki ifadeden bizimkini de değiştirmek üzere olduğunu anlıyorum ve bir ışık kutusunu açıp elindeki devasa zarflardan birinden bazı basılı filmler çıkarmasını izliyorum.

"Tamam." Dr. Wilson iç çekiyor, sanki kendini bu ana, bu odaya, hayatlarımıza odaklıyormuş gibi. "Dün de söylediğim gibi, yapısal görüntülemelerde semptomları açıklayabilecek bir şey çıkmadı. Tespit edebildiğimiz bir tümör yok. Felç yok. Beyinde travma yok. Dolayısıyla, bu nedenleri güvenle eleyebileceğimizi düşünüyorum."

Bu iyi haber, değil mi? Asıl dehşete düşülmesi gereken şeyler bunlar. Beni bütün gece uyutmayan, endişelendiren şeyler.

"Kan tahlilleri tiroid bozuklukları ya da vitamin eksiklikleri açısından temiz çıktı, ki bu da bazen bilişe zarar verebilir."

İçimden bir ses can alıcı noktaya gelmek üzere olduğunu söylüyor.

"Şimdi, bu testler temiz çıktığı ama hala semptomlar gözlemlediğimiz için, bazı fonksiyonel görüntülemeler yaptık," diyor ve bir sonraki zarftan sonuçları çıkarıyor. Sanki Oscar Ödülleri'nde En İyi Erkek Oyuncu ödülünü açıklayacakmış gibi. Taramayı ışık kutusuna yerleştiriyor ve sanki söylemek üzere olduğu şeyi doğrulamak istercesine kontrol ediyor. "Burada glikoz metabolizması ve beyindeki amiloid birikintileri gibi şeyleri ölçebiliyoruz. Bunun gibi testler, hafıza ve bilişin oldukça etkilendiği durumlarda faydalı olabilir."

hızlı bir şekilde ve nispeten genç bir yaşta, başka bariz bir açıklama yokken."

İkimiz de sessiz kaldık. Cam'in elimi tutuşu gevşiyor ama ben geri çekiyorum. Bırakmasına izin vermeyeceğim. Bırakmayı *düşünmesine* bile.

"Nöropsikolojik testler de dahil olmak üzere daha fazla test yapmamız gerekecek, ancak bu aşamada size olası bir teşhis koyabilecek kadar kendimize güveniyoruz ve eminim düşüncelerimizi bilmek istersiniz."

"'Hevesli' doğru kelime değil," diye mırıldanıyorum.

Doktor kasvetli bir şekilde gülümsüyor. Sanki bir ölüm cezası vermek üzereymiş gibi görünüyor. "Bak, bu haberi verdiğim için üzgünüm Cam. Burada uğraştığımız şeyin erken ve hızlı başlangıçlı Alzheimer olduğundan şüpheleniyorum."

Şaşırdık kaldık.

"Çok üzgünüm," diyor doktor ve bizim boş bakışlarımızla karşılaşılıyor.

Böyle bir şey olamaz. Bu onun yaşında mümkün bile değil!

"Prognoz?" Cam soruyor. Sesindeki kırılmış tonu tanıyamıyorum ve cevabı duymadan önce odadan kaçmak istiyorum.

"Bu biraz 'bir ip parçası ne kadar uzun' sorusuna benziyor. Genç, zinde ve sağlıklısınız. Bazı hastalar on beş, hatta yirmi yıl daha yaşar."

"Ya diğerleri?"

Keşke çenesini kapasaydı.

"Hastalığın hızlı başladığı durumlarda, ki senin de böyle olduğundan şüpheleniyorum Cameron, iki ya da üç yıl yaşayabilirsin."

Yer yarılp da parçalanmış kalbim güzel hayatımızın her yerine kanarken duyduğum tek şey beyaz bir parazit.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok mu?" Sanırım bunu soran benim ama her şey yüzüyor.

Doktor iç çekiyor. Durum iyi değil. "Sizi Sydney'deki uzman bir nöroloğa yönlendireceğim," diye açıklıyor. "Size önereceğim şey, bu süreçte hizmetlere erişmenize yardımcı olabilecek bir sosyal hizmet uzmanıyla bağlantı kurmanız olacak. Bunaltıcı hissettiğinizi biliyorum."

Bunaltıcı mı? Beyin tümörü için hazırlıklıydım. Ama bu tamamen tedavi edilemez, dört nala koşan canavarın vadesinden onlarca yıl önce gelmesi çok daha kötü görünüyor.

"Cam sadece otuz sekiz yaşında!" Doktorla tartıştım. "O bir baba! Ben hamileyim! Bir yanlışlık olmalı!"

Hiçbir argümanımı kabul etmiyor ve Charlie'nin dünyasının kaya gibi sağlam merkezini kaybedeceği gibi mide bulandırıcı bir düşünceye kapılınca kalbim tekrar kırılıyor. Bunu ona nasıl açıklayacağız? Bebeğe gelince, bunun sonuçlarını düşünmek bile istemiyorum. Babalarını hiç hatırlamayabilirler.

Dayanılmaz bir farkındalık dalgası üzerime çöküyor, daha fazla insanın bu juggernaut'un içine sürüklendiğini hayal ediyorum. Bu Cam'in ailesini *yıkacak*. Çocuğunuzu gömmemeniz gerekir. Hangi yaşta olursa olsun. Ve artık İngiltere'den buraya gelemeyecek kadar zayıflar. İki gece önce bebek haberimize çok sevinmişlerdi, şimdi de bu.

"Kabullenmesi zor, biliyorum" diyor Dr. Wilson. "Ne kadar erken bilgi sahibi olursanız sizin için o kadar iyi olur. Bu arada deneyebileğimiz bazı ilaçlar var. Bazı durumlarda hastalığın ilerlemesini yavaşlatıyorlar. Bunlara başlamadan önce daha fazla test yapmamız gerekecek."

"Ama ilaçlar tedavi etmiyor mu?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum. Büyükanmem, büyükannelerin sıklıkla yaptığı gibi Alzheimer'dan öldü. Doksan iki yaşındaydı. Korkunçtu.

Burası çok havasız. Yataktan kalkıp volta atmaya ve kendimi yelpazelemeye başladım. Çok hızlı nefes alıyorum.

Pencereler açılmıyor. Havaya ihtiyacım var. Ve kırk yaşına gelmeden hafızasını kaybetmeyecek sağlıklı bir kocaya.

"Katie," diyor, tamamen fazla zarafetle. "Bunu atlatacağız."

İşte o zaman kendimi kaybediyorum. Bunu sadece birimiz atlatacağız ve o kişi de benim. Neden hasta olan *Cam* olmak zorunda?

Grace'den kusursuz zamanlanmış bir mesaj aldım. "*Haber var mı?*"

Cam'e bakıyorum, ölüm bizi ayırana kadar seveceğime söz vermiştim, sekizinci ya da dokuzuncu on yıllarımızda bir zamanı kastettiğimizi varsayarak. *Bu* on yıl değil. Bebeğimiz henüz doğmadı bile ve ebeveynlerinden biri... şey, o... söyleyemiyorum bile.

"SOS, Grace. Boku yedi."

İlk içgüdümüz "her zamanki gibi iş" yaklaşımını benimsemektir. Yenilgiyi kabul etmek yok. Kara kara düşünmek yok. Tüm bunlar kafamıza dank ederken kendimizi aktif ve meşgul tutacağız.

Başka bir deyişle tamamen inkâr.

"*Alzheimer mi?*" Haberi vermek için aradığımda annem soruyor.

"Erken başlangıçlı tabii ki," diye açıklıyorum. "Her yaşta bunayabilirsiniz."

İçimi ürpertici bir korku kaplıyor, çünkü bu hastalığın

Charlie de öyle. Genetik olarak yatkın olabilir. Ve sadece Charlie değil. Bebek de.

Bilseydik bu kadar dikkatsizce gebe kalır mıydık?

"Katherine, bu çok talihsiz bir durum" dedi annem. Hayatımda ilk kez bir durumu hafife aldığını görüyorum. Daha fazla telaşlanamaması ne kadar boyundan büyük işlere kalkıştığını gösteriyor.

Cam ve ben İngiltere'deki ailesine anlatmak için Zoom'un karşısına oturduğumuzda, gülümseyen yüzleri gözümün önüne geliyor ve bir yanım kendimi tutmak istiyor. Belki Cam onların ölümünü bekleyebilir diye gülünç bir düşünceye kapılıyorum. Daha fazla semptomun ortaya çıkmasının ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Yetmişli yaşlarının sonundalar ve bu kadar yolu gelemeyiz. Neden bunu onlardan saklayamıyoruz? Onları bu ıstıraptan kurtar. Belki kendileri de Alzheimer olurlar ve onlara söylemenin hiçbir anlamı kalmaz

...

"Nasıl hissediyorsun Kate?" diye soruyor annesi. Sıcak ve büyükannemsi bir kadın ve keşke daha yakın otursaydık. Onun kucaklamasına çok ihtiyacım var.

Sorusuna nasıl cevap vereceğimi tamamen şaşırmış durumdayım. Elbette hamilelikten bahsediyor ve son bildiklerine göre burada her şey yolunda gidiyordu.

"Anne, baba, size söylememiz gereken bir şey var," diyor Cam. "Keşke daha iyi bir haber olsaydı."

Hemen endişeleniyorlar ve mutfak masasında birbirlerine yaklaşıyorlar.

"Sorun bebek mi?" diye soruyor annesi ve biz başımızı sallıyoruz.

"Charlie değil mi?"

"Charlie iyi," diyorum çabucak.

"Son zamanlarda hafızamla ilgili sorunlar yaşıyorum," diye başlıyor Cam.

"Çoğunlukla küçük şeyler. Karar verme hataları..."

Araba kazasıyla ilgili kısmı atlamaya zaten karar vermiştik. Neden onları gereksiz ayrıntılarla endişelendirelim ki?

"Doktorlar Alzheimer olduğunu düşünüyor," diyor ve ben de kayınvalidemin zamanda asılı kalışını izliyorum. Dizüstü bilgisayar ekranı donmuş gibi görünüyor ama donmamış. Cam'e sanki hala arka bahçelerindeki ağaçlara tırmanan ve mutfaktaki yeni paspaslanmış muşambanın üzerinde çamur çiğneyen altı yaşındaki çocukmuş gibi bakıyorlar. Alanında zirveye yakın, uluslararası üne sahip bir profesör değil.

Sonra yüzleri düşüyor. Görünüşe bakılırsa, inanılmaz oğlunuz size tedavisi olmayan bir beyin hastalığı olduğunu söylediğinde, İngilizlerin soğukkanlılığı geçerli olmuyor. Ve olmamalı da.

*

Teşhisten sadece birkaç gün sonra iş yerimin tuvaletinde aynadaki yansıma bakıyor ve hamilelik belirtilerini topluyorum. Aslında daha çok, sahip olduğum ve şimdi sahip olmadığım semptomların sayısını topluyorum.

Mide bulantısı mı? *Geçti.*

Ağrıyan göğüsler? *Geçti.*

Bağ sancıları? *Geçti.*

Yorgunluk mu? Hâlâ yorgunum ama kocama ölümcül bir hastalık teşhisi konduğu ve ben de tüm geleceğimizi yeniden yazma sürecinde olduğum için kendime biraz izin veriyorum.

Yaklaşık bir saat önce kramplı, sürükleyici bir hissin ilk ipucunu aldım ve şimdi burada duruyorum, bakmaya korkuyorum. Elbette evren küçük ailemin yarısını bir hafta içinde ortadan kaldıracak kadar acımasız olamaz. Teşhisten bu yana Charlie'yi ve bebeği tek başıma büyütme fikriyle mücadele ediyorum. Cam olmadan nasıl ebeveynlik yapacağımı bilmiyorum. O sakın olan. Sezgisel olan. *Ya bunu kendime ben yaptıysam?*

On üçüncü yaş günümde, at binme partimde ilk regl olduğum günü hatırlıyorum, bakmaya korkuyordum, kanıtlardan korkuyordum, bu olmuyormuş gibi davranmaya çalışıyordum. Eğer bu sefer kanama kanıtı görmekten kaçınabilseydim, hayatımın geri kalanında iki kat daha fazla regl olurdu. Dindar değilim ama kendimi beni dinleyenlerle pazarlık yaparken buluyorum.

Ama sanırım tüm iyiliklerimi kullandım. Cam hakkında pazarlık yaparak bir hafta geçirdim bile. Ufaktan başladım. *Onu kurtarırsan ömür boyu kahveden vazgeçerim. Kocamı bağışla ve bir daha asla çikolata yemeyeyim. Asla şarap içmem. Bir daha asla kitap almam.*

Sonra bir çentik daha attım. *Sahip olduğum her şeyden vazgeçeceğim. Yalnız yaşayacağım. Cam'i kurtarırsan ondan vazgeçerim.* Onu hayatta tutmak için neredeyse her şeyi yaparım.

Bebeğimi kurtar, şimdi düşünüyorum. Ve Cam'i alabilirsin.

Düşüncelerimden dehşete düşerek, midem bulanarak bir kabine koşuyorum. Cam'i lanetlediğim için dehşete düştüm. Bu bebeği hayatımın aşkına tercih ettiğim için de aynı derecede dehşete düştüm. İmkansız bir seçim ama bir anda yaptım. Çok fazla düşünmedim bile. Neden Cam'in ya da bebeğin risk altında olduğunu merak etmeye başladım. Neden ben değil? Henüz tanışmadığımız bir bebek için bir yaşındaki çocuğunun sadık babasını feda edebilecek bir kadın. Başlangıçta sahip olmaktan korktuğum ama şimdi diğer tüm insanlardan daha fazla bağlı hissettiğim bir bebek, çünkü Cam'in geleceğinin hala yukarı doğru bir eğri üzerinde ilerleyen tek parçası. Ya da öyleydi.

Bebeğim, lütfen dayan.

Her şeyin kaybolduğunu saniyeler içinde kanıtlayan soruşturmaya cesaret ettiğimde zaten ağlıyorum. İçimde var olduğunu bile bilmediğim bir yerden kocaman hıçkırıklar geliyor. O kadar çok keder var ki, dayanamıyorum. *Bunu yapamam.* Hayatta olmak ve bu kadar yaralı hissetmek imkansız ve şimdi pazarlık tamamen benimle ilgili. *Bitir şunu. Burada kalamam. Bu beni aşar.*

"Kate? Sen misin?" Banyoya giren Sophie'nin sesi.

Parlak. Genç. Hâlâ dünyaya hayran Sophie.

"Ben iyiyim," diye çabucak açıkladım. Ağlamaktan savunmam bana bile zayıf geliyor. "Aslında Sophie, pedin var mı?"

"Üzgünüm, adet kabı kullanıyorum," diyor. *Tabii ki öyle.* "Ama Kate, sen-"

"Özellikle bir pede ihtiyacım var. Aksi takdirde enfeksiyon riski var."

Bunu araştırmama gerek kalmadan bildiğim için nefret ediyorum. Kısırlıkla ilgili her şey hakkındaki ansiklopedik bilgimin kitaplardan değil, birkaç yıl boyunca yaşadığım yürek parçalayıcı deneyimlerden gelmesinden nefret ediyorum.

"Ben bir tane bulurum," diyor Sophie. Sesi kabarcığını kaybetmişti. Onun coşkusunu dümdüz ettiğim için kendimi kötü hissediyorum.

Bir iki dakika sonra, banyonun ana kapısı çalınıyor. "Kate?" Koridordaki Hugh'nun sesi.

Lanet Sophie!

"Lütfen beni yalnız bırak," diyorum acımı gizleyemeyen bir sesle. "Eve gitmem gerek," diye ekliyorum, sesim titreyerek. "Doktor aracılığıyla."

Arada kullanmak için bir demet tuvalet kâğıdını katlıyorum, sifonu çekiyorum, kapının kilidini açıyorum ve ellerimi yıkıyorum. Sonra bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum, bebeğimin olmadığı bir dünyaya açılan kapıyı açmak için cesaretimi topluyorum. Kolu çekip koridora adım atıyorum, sonra da Hugh'nun yanında, onun önünde doğum yapıyor olsam daha savunmasız hissedemeyeceğim bir durumda duruyorum.

Yüz ifadesi acımı yansıtıyor gibi. "Özür dilerim," diyor.

Herkes üzgün olmaktan başka bir şey yapmıyor, her yönden ve her şeyin ne kadar iğrenç olduğu hiç fark etmiyor. İnsanlar "Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı" ve "Ne diyeceğimi bilemiyorum" diyor ve bunun nedeni bunun İmkânsız olması. Bütün bu olanlar. Cam. Bebek. İkisi de olmadan bir gelecekle yüzleşiyorum. Ve şimdi Charlie hakkında suçlu hissediyorum. O yeterli değil. Benim masum, sevgili çocuğum. Kendi hayatımdan vazgeçmemi engelleyecek kadar yeterli değil.

Tüm bunları düşünüyorum ve hiçbirinin bilinçaltıma iletilmediğini umuyorum. Hugh orada duruyor, benim adıma travma geçirmiş gibi görünüyor. Mükemmel adam. Sıcak Kömür Hugh.

"Nasıl oluyor da her zaman bu kadar *birliktesiniz*?" Kendimi ona haksızlık ederken buluyorum. "Her zaman ne söyleyeceğini biliyorsun. Sürekli tam olarak ne gerekiyorsa onu yapıyorsun. Ne kadar zor olursa olsun her şeyin üstesinden geliyorsun. Hayatın pırıl pırıl, lekesiz, olağanüstü, kusursuz, *kolay* bir deneyim ve ben seni çok kıskanıyorum."

Bu sözlü saldırıyı durdurmak için kendime söz veriyorum. Ama beynimde bir devre yanlış çalışıyor. Aslında bir şey fırlatmak istiyorum. Hayır. Asıl istediğim, vücudumda artmak üzere olan fiziksel acının daha hızlı tırmanması ve bu imkansız duygusal ıstırapı bastırması. Sadece yardım etmeye çalışan masum seyircilerden bunun acısını çıkarmamın nesi *yanlış*? Ve işte sıcak, bol gözyaşları geliyor. Cam'i kaybetmekle ilgili. Bebeği kaybetmek. İşimi kaybetmek mi? Her şeyi kaybetmek. Bunların hepsi çok *umutsuz*.

"Özür dilerim," diyorum, kederli bir şekilde. "Lütfen beni kovmayın."

Eğer zavallı olmak ve kaderinizi bir başkasının ellerine bırakmak zorundaysanız, Hugh Lancaster'ı seçmek iyi bir hamle olacaktır. O hâlâ burada. Hâlâ ayakta. İçime yöneltmek istediğim öfkeyle onu hırpalamama izin veriyor. Şu anda, yolumu kaybettiğim çok açık. Yine de pervasızca duygusallaşmak ve pişman olacağımı bildiği her şeyi söylemek için onun tam iznine ve desteğine sahip gibiyim, onun tarafında herhangi bir yargılama olmadan. Ve korkunç haberimizin ilk yarısını öğrenen diğer herkesin yüzünde okuduğum acıma duygusu olmadan. İnsanlar benim de bebeğimi kaybettiğimi duyduklarında gelecek olan çifte acıma duygusunu düşünmeye dayanamıyorum.

"İşin güvende," diye onaylıyor sessizce.

Güvende.

Tam da hissetmediğim şey.

Gözyaşları yüzünden her şey bulanık olsa da bir anlığına gözlerinin içine bakıyorum ve umarım özümlü ve teşekkürlerimi okuyabilir. Sadece bu patlamayı yaşamış olmak bile öfkemi dindirdi. Ve Hugh'un da tam olarak bunu yapmama izin verdiğini fark ediyorum. Umutsuzluğumun tüm gücünü kocamdan başka birinin üzerine boşaltmam gerekiyor, çünkü ölümcül hasta bir insana çocuğunu kaybettiği için bağırabilirsiniz.

"'Kaybetmek', biri öldüğünde ne olduğunu anlatmak için çok aptalca bir kelime," diyorum Hugh'a. "Ben bebeğimi kaybetmedim. Onu bir yerlerde, otobüste ya da süpermarketteki el arabasında bırakmadım. Dalgınlıkla kocamı kaybedecek değilim...."

Bu sözleri duyunca, tüm bu durumun gerçekten ne kadar adaletsiz olduğunu anlıyorum. Bunlardan biri bile tek başına katlanılamayacak kadar ağır olabilirdi. Ama *ikisi birden*? Şimdi kendime acıyorum ve bu asla yapmayacağıma söz verdiğim bir şey.

"Ne yapacağım ben?" Umutsuzca fısıldıyorum.

"Grace'i arayacağım...." diyor.

"Hayır, lütfen yapma!" Çabucak söylüyorum. "Onu koşu bandında yumurtalıkları hakkında aşırı paylaşım yaparken duydun. Bu onun için tetikleyici olabilir. Ona nazıkçe söylemem gerekecek."

"Annen mi?"

"Gücüm yok-"

"Sophie'ye sorardım," diyor, "ama Kate'in bunu yapabileceğini sanmıyorum. Bunun adil olduğunu düşünmüyorum."

Adam haklı. Çocuğu mahvetmeyelim. O bir gün ışığı ve hepimizin buna ihtiyacı yok mu?

"Cam'in araba kullanmasına izin verilmiyor, arabasını kaybetmemiş olsa bile," diye açıklıyorum. "Sadece teşhisten tam bir resim elde edene kadar. Gerçi bizim kazadan sonra, sanmıyorum-"

Deja vu gibi. Sonuncusundan bu kadar kısa bir süre sonra daha fazla tıbbi yardıma ihtiyaç duyma fikri.

Ağrı istediğim şeyi yapıyor. Hızla artıyor. Sophie'yi travmatize etmeyeceğim bir yerde bir dakika oturmak için kendimi Hugh'un ofisine davet ediyorum ve iki büküm oluyorum.

"O zaman seni hastaneye götüreceğim ve sana neler olduğunu ve bundan sonra ne yapman gerektiğini kesin olarak söyleyebilecek bir doktora görüneceksin. Sonra seni eve götüreceğim. Ve eğer korktuğun gibiyse, Cam'e mümkün olan en nazık, en kibar şekilde bu bebeğin öldüğünü söyleyeceksin. Ağlayacaksın. O ağlayacak.

Ağla. Hayal ettiğiniz kadar kötü, hatta daha da kötü olacak. Ama birbirinize ve Charlie'ye sarılacaksınız ve bunu atlatacaksınız."

Sessiz kaldım. Ve afalladım.

"İşten istediğin kadar az ya da çok izin alacaksın. Doktoruna geri dönecek ve bir psikoloğa görüneceksin. Bir anne ve eş olacaksın ve bir anne ve eşin asla yapmaması gereken şeyleri yapacaksın ve artık böyle devam edemeyeceğini hissettiğinde bile yapacaksın Kate. Kendini güçlü hissetmeyeceksin ve bazen işleri berbat edeceksin ama yine de bunu yapacaksın çünkü başka seçeneğin yok. Tamam mı? Başka seçeneğin yok."

Bu moral konuşmasının tam tersi. Hugh, işlerin ne kadar kötüye gideceğini acı verici ayrıntılarla anlatıyor. Ama her nasılsa şu anda tam da ihtiyacım olan liderlik bu. Söylediklerindeki içsel anlam karşısında konuşamayacak kadar şaşkıyım.

Eşyalarımızı toplayıp otoparka d o ğ r u yürüyoruz ve beni Acil Servis'e götürüyor, orada resepsiyonda durup gelecekte Medicare kartımda dört isim olması gerekirken sadece iki isim olacağı trajik gerçeğini düşünüyorum.

Kabul masasındaki kadın bilgilerimi teyit ediyor ve beni triyaja götürüyor. Özel bir odaya alınıyorum ve Hugh dışarıda bekliyor, yanımda kocamın olması gereken yerde boş bir sandalye var.

Yatağa uzanıyorum ve bir doktor bulamadığı kalp atışlarını kontrol ediyor ve ekranda ne kadar boş olduğumun bulanık bir resmini gösteriyor. Bu küçük ruh, içine girdiği katliama bir göz atıp geri çekildi mi? Ve sonra bu kadar tanıdık olmamasını dilediğim çaresiz bir kedere yenik düşünüyorum.

Sonunda Hugh beni arabasına götürüyor, kapıyı açıyor ve emniyet kemerini bana uzatıyor ve ben bunun ne anlamı olduğunu merak ediyorum. Arabayı çarptığını ve beni ön camdan uçurduğunu hayal ediyorum. İşte bu kadar.

Ama çarpmıyor. Beni dikkatlice eve götürüyor, garajımın önüne yanaşıyor ve ben arabasından inmeden önce, ne kadar zor olsa da bunu yapabileceğimi söylüyor.

Görünüşe göre, yapmak zorunda değilim. Çünkü Hugh arabayla uzaklaşıırken ve Cam ön kapıyı açarken yüzüme bir kez bakıyor, beni kollarına çekiyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

Cam ve ben tüm hafta sonunu aşağı yukarı yatakta geçirdik. Charlie, DUPLO tuğlalarını ahşap döşemelerimize vurmadığı ya da üzerimize tırmanıp, sanki bir şeylerin ters gittiğini biliyormuş ve ailesini tekrar bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi bizi ezmediği zamanlarda içeri girip çıkıyor.

Knightley'nin acımızla ilgili altıncı hissi var gibi görünüyor. Yanımdan ayrılmıyor, yatağımızda siyah bir top gibi kıvrılmış yanımda yatıyor. Ve zaman, pazen pijamalar, pamuklu çarşaf, kahve, *Kara Kitaplar* ve *Castle*'dan oluşan bir pus içinde geçerken, sonbahar güneşi yatak odasının güneş ışığı sarısı duvarlarında oynuyor, kolyeler ve küpeler büyükannemin maun antika şifonyerinde parlıyor.

Ailece "sadece biz" olduğumuz bir hafta sonuydu ve bunu her zaman hatırlayacağız.

En azından ben hatırlayacağım.

Pazar sabahı geç saatlerde, Charlie uyurken ve parmaklarım Cam'in krep ve akçağaç şurubundan oluşan kahvaltısından dolayı hala yapış yapışken, ona bir bakış atıyorum ve demansın dallarının mutfığa ilk ne zaman sızacağını merak ediyorum. Bana daha kaç Pazar kahvaltısı hazırlayacak? Bu gelenek bir hafta sonu radarından düşecek ve ben kendimi öğlen vakti aç bir şekilde kuru mısır gevreğini bir kaseye doldururken mi bulacağım?

Hastalığın henüz çok erken bir evresinde, çoğu zaman neredeyse hiç olmuyormuş gibi davranabiliyoruz. Hata yaptığında, kendini tekrarladığında ya da odaya neden geldiğini unuttuğunda bahaneler üretebiliyoruz. Yeterince uyumadığını ya da işte stresli olduğunu ve bu yüzden zihninin dağınık olduğunu iddia edebilirim. Gerçekten çok uğraşırsam, birlikte yaşlanacağımıza dair bir fanteziye bile kapılabilirim. Ya da tam anlamıyla orta yaşlı.

"Katie, seni ne kadar çok sevdiğimi bilmeni istiyorum, bunu ifade edemesem bile," diyor yatakta uzanırken, birbirimize dönük, mavi gözlerindeki her bir beneği inceleyebileceğim kadar yakın. Her çilini. Her gözeneği. O yüzümü, boynumu ve köprücük kemiğimi izlerken, parmaklarım koyu sarı saçlarının sivriltilmiş kenarlarından tepedeki bukle karmaşasına doğru ilerliyor. Tanıdık bir koreografi. Birbirimizin içinde kaybolmuş durumdayız, tıpkı on dokuz yaşındayken ilk kez keşfettiğimiz gibi. Ama şimdi farklı bir aciliyet var. Her konturu, her çizgiyi, her lekeyi kolektif bilincimizin derinliklerine kazıyoruz.

"Bu anı hatırla," diye ısrar ediyor bana. "Sana taptığımı beynine kazıyacaksın. Sana her zaman taptım." Gözleri yaşlarla doluyor.

"Cam, beni bir gecede unutacağını sanmıyorum." En azından, umarım unutmaz. Eminim bundan daha kademeli olacaktır.

"Bundan asla şüphe etme," diye devam ediyor. "Bizden asla şüphe etme. Senden asla vazgeçmeyeceğim Kate. Her zaman sana ulaşmanın bir yolunu bulacağım. Sonuna kadar seni hatırlamak istiyorum."

İkimiz de bunun böyle olmayacağını biliyoruz.

Geçen hafta bir öğleden sonra Cam bir seminerdeyken Dr. Google ile kendime işkence ettim. Genç başlangıçlı demans hastalarına bakanların forumunda bir tavşan deliğine girmiş ve yeni başlayanların neler beklemesi gerektiğine dair samimi tavsiyeler istemiştim.

Önce tüm sıradan şeyleri unutacak. Hatalar yapacak. Kafası karışacak.

O gün ne yaptığınızı unutmaya başlayacak, sonra o saati, sonra o dakikayı.

Çok fazla görüşmediği insanları unutacak, sonra da görüştüklerini.

Çocuğunuzu unutacak.

Sizi unutacak.

Kim olduğunu, nasıl yemek yiyeceğini ve kendine nasıl bakacağını unutacak. Bir gün nasıl nefes alacağını da unutacak....

Bana bu kararlı, buharlı silindir gibi hastalığın Cam'i kapatacağını öğreten hızlandırılmış bir kurstu, her seferinde bir işlev, sanki biri rastgele bir kontrol panosundan anahtarları çekiyormuş gibi, zifiri karanlık olana ve hiçbir şey kalmayana kadar ışıkları birer birer kapatıyor.

Yüzümdeki ifadeyi okuyarak, "Tamam, bu kadar," diyor. Yataktan kalkıyor ve yorganı üzerimden çekip alıyor. "Burada seninle bir dakika daha oyalanmayacağım!"

Yüzüstü dönüp ondan uzaklaşıyorum ve yastığı başımın üzerine koyuyorum. Beni kalçalarımın tuttu. Bedenimi yatağın ayak ucuna doğru çekti,

beni yüzüstü çevirip üzerime tırmanıyor. Ellerimi avuçlarının içine alıp başımın üzerinde, parmakları birbirine geçmiş bir şekilde yatağın üzerine sabitliyor ve dudaklarını dudaklarıma götürüp beni gençliğimizden beri öpmediği gibi öpüyor. Çılgınca. Aceleyle. Sanki bunu ilk ve son kez yapıyormuşuz ve her an biri bizi yakalayabilirmiş gibi. Öpüşme yavaşlayıp dururken ona sarılıyorum, beni nefessiz ve çılgınca aşık bırakıyor.

"Unutma Kate," diyor kısık bir sesle, bakışlarımı, ellerimi ve kalbimi tutarak. "Henüz ölmedim."

*

Birkaç cuma sonra, üçümüz iş arkadaşlarımızla birlikte barbekü yapmak üzere Black Mountain Yarımadası'na gidiyoruz. Son sıcak havalardan biri olacağını söylüyorlar.

Sonbaharın son günleri - hala bazı insanların gölde yüzmesi için yeterince sıcak, ama ben yüzmüyorum.

Sophie yüzüp yüzmeyeceğimi sorduğunda Cam, "Gölde karım için yeterince klor ya da tuz yok," diye şaka yapıyor.

Hugh geç de olsa arabasını park ediyor, gölgeli okaliptüs ağaçlarının arasındaki en yakın toprak alana giriyor, bagajı açıyor ve minnettar bir alkışla alkol ve meşrubat dolu bir soğutucu alıyor. Muhasebecilerden biri olan Andi ızgarayı yakıp ısınmadan önce üzerine kağıt havlu sererken o da gidip kutuyu beton barbekünün üzerine bırakıyor.

Ben Cam'in yanında duruyorum ve Charlie'yi ayak bileklerimin arasında tutarak getirdiğimiz salatadan avokado parçaları yediriyorum, çoğu kot pantolonumun içine giriyor, bir yandan da İletişim Müdürümüz Isobel ile gerçek suç podcast'lerine olan ortak sevgimiz hakkında sohbet etmeye çalışıyorum.

Hugh, başta fark etmediği Cam de dahil olmak üzere isteyen herkese bira dağıtmaya başlıyor.

"Teşekkürler, dostum!" Cam "Sağ ol dostum!" deyince Hugh onun olduğunu anlıyor ve çakmağı çıkıyor. Barbekünün etrafına gelir ve sıkı bir tokalaşmayı paylaşırlar.

"Cam, tanıştığımıza memnun oldum! Gelebildiğine sevindim."

Birbirlerinin omzunu sıvazlıyorlar, sonra Hugh bacaklarının arasındaki Charlie'yi fark ediyor ve ona da merhaba demek için çömeliyor.

"Annemin kotunu mu süslüyorsun?" diye gözlemliyor. "Vay canına, çok tatlısın! Evet, seninle konuşuyorum. Merhaba, Charlie!"

İş arkadaşlarını kişisel ortamlarda görmek her zaman biraz rahatsız edici olmuştur. Ekibim, Grace ve benim son zamanlarda yaşadığımız çeşitli talihsizliklere atıfta bulunmaya başladığımız gibi, Whittaker Saga'ya hızlı bir şekilde daldı. Bu, iş yerindeki ilk "seni tanıma" döneminin bir kısmını kestirmeden atlatmamızı sağladı.

Çok geçmeden Cam ve Hugh ayrılır ve üniversite stratejisinin gelecekteki durumu ya da bu ikisi dışında kimsenin piknikte girmek istemeyeceği başka bir şey hakkında kulağa son derece entelektüel gelen bir sohbe girişirler. İşin komik yanı, ikisi de keten şort giymiş -Cam kahverengi, Hugh gri- ve beyaz tişörtler giymişler. Sanki önceden telefonla konuşup "kot pantolon ve güzel bir üst" kıyafet kuralının erkeksi bir eşdeğerini organize etmişler. Sohbet nereye giderse gitsin, komik ve canlı ve neredeyse burada kurdukları Goose ve Maverick dostluğunun erken tükenmeye mahkum olduğunu unutmam için beni kandırmaya yetiyor.

Cam inanılmaz görünüyor. Fiziksel olarak, entelektüel olarak, kariyer olarak, bir baba olarak... akla gelebilecek her boyutta en iyi döneminde bir adam.

Grace onun "lezzetli" olduğunu söylemişti ve haklıydı.

Belki doktorlar yanlış anlamıştır? Kesinlikle öyle. Cam, bakıcılar forumundaki insanların eşlerine hiç benzemiyor. O zavallı insanlar kontrollerini çok çabuk kaybettiler. Ama ona bakın. Onu dinleyin. Hasta olması mümkün değil.

Benim hakkımda konuştukları fikrine kapıldım. Dışarıdayken Cam'in bana bakışı kendimi ona çok bağlı hissettiriyor. Ve ister püre haline getirilmiş avo ister gelinlik giymiş olayım, kendimi muhteşem hissetmemi sağlıyor.

"Kulakların mı yanıyor?" Charlie kalçamdayken yaklaştığımda Hugh diyor ki. Cam kolunu uzatıyor ve bizi içeri çekiyor.

"Olmalılar mı?"

"Ne olmalı?" diye soruyor neşeyle.

"Kulaklarım," diyorum.

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Beni kaybettin, Kate."

Hayır, henüz değil.

Ve böylece, onu bu kadar canlı ve Hugh ile meşgul görmenin sevinci siliniyor ve yerini, görünüşe rağmen beyninin b o c a l a d ı ğ ı n a dair başka bir kanıt alıyor.

Hugh nazıkçe, "Bir tur daha içki içsem iyi olacak," diyor. Yanımdan geçerken gözleri benimkilerle buluşuyor ve dudakları yarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Cam'in gülümsemesi gibi kendimi güzel hissettirmiyor.

Bana görüldüğümü hissettiriyor.

"Tuvalete gitmem gerek," diyorum Cam'e, parkın etrafındaki tesislere bakarken. Charlie ayağa kalkmış, güvenlik için bacağıma tutunuyor, ben de onun küçük parmaklarını kot pantolonumdan çekip babamın bacağına kilitliyorum. Birlikte dururken çok komik görünüyorlar-Cam'in boyu 1.80'in üzerinde, Charlie ise onun mini doppelgänger.

"Charlie! Annene bak!" Telefonumda ikisinin gülümseyen bir fotoğrafını çekerken söylüyorum. Telefonumda Cam ve Charlie'nin binlerce fotoğrafı var ama Charlie'nin benimle neredeyse hiç fotoğrafı yok. Cam eskiden anların tadını çıkarmak yerine sürekli onları yakaladığımdan şikayet ederdi ama şimdi binlerce fotoğraf yeterli gelmiyor. Bir gün Charlie'nin sahip olduğu tek şey bu olacak. Babasının bacağı yerine tutunacağı fotoğraflar. Ve ben de onlara yakınlaşacağım, tanıdık detaylar için çaresizce -ağzının etrafındaki gülme çizgileri, çenesinin duruşu. Hiçbir şey yeterince yüksek çözünürlükte olmayacak.

Tuvaletler parkın içinde, oyun alanının çok ötesinde. Doğrusu, kendime birkaç dakika ayırmak iyi geldi. Ben hala

Cam'in teşhisine ve düşük olayına alışmaya çalışırken ve aynı zamanda zamanımızı en iyi şekilde değerlendirmenin yollarını ararken "normal hayatı" yüzleştirici buluyoruz. İş yerinde sadece Hugh teşhisle ilgili ayrıntıları biliyor. Ben henüz kendimi kaybetmeden bu konu hakkında konuşabileceğim bir noktaya gelmedim, bu yüzden diğerlerinin tek bildiği bebeğimi kaybettiğim ve başka bir şeyler olduğu.

Yapılan son testler, prognoz spektrumunun daha hızlı ilerlediğini gösterdi. Ne kadar çok şey öğrenirsek, bunun yıllar süren yavaş gelişen vakalardan biri olmama ihtimali de o kadar artıyor. Charlie 18 aylık bile değil. Cam'in, küçük oğlunun kendine ait bazı anıları cebine koyabileceği kadar uzun süre hayatta ve "kendisi" olarak kalması için çaresizim. Babasının nasıl bir adam olduğunu tamamen ikincil kaynaklardan bir araya getirerek bir ömür geçirmek zorunda kalması fikrine katlanamıyorum.

Tuvalet bloğunda Sophie'ye rastlıyorum ve gözleri parlayarak beni kenara çekiyor. "Aman *Tanrım*, Kate. Kocan çok formda!"

Onun coşkusuna gülüyorum.

"Ve bebeğin de ezilebilir! Onu yemek istiyorum! Senin sahip olduklarının yarısına bile sahip olursam, mutlu bir kadın olacağım."

Sahip olduklarımın yarısı, tam olarak sahip olacağım şey. Ve perişan olacağım.

"Gerçi Tinder'ı görseydin benim şansımı beğenmezdin.... Ne kadar şanslısın ki online randevuya hiç yaklaşmak zorunda kalmıyorsun" diyor.

"Şanslı" son zamanlarda kendim için kullandığım bir kelime değil. Ama Sophie t ö k e z l e d i ğ i gaf festivalinden habersiz, küçük ailemi överek gevezelik ederken, onun haklı olduğunu anlıyorum. Bir anlamda şanslıyım. Bazı insanlar benim yaşadıklarımı asla yaşayamıyor. O büyük aşkı asla bulamazlar. Tanışmamızdan on yedi yıl sonra Cam ve benim aramda hâlâ var olan evcilleşmemiş yoğunluğun bir kısmıyla bile birine asla tapamazlar. Anneler grubunda, diğerleri bazen eşlerinden şikayet ederler. Ebeveyn olarak yeterince becerikli olmadıklarından, umutsuz bir iletişimci olduklarından ya da tembel veya mesafeli olduklarından. Kendilerini bir çatıyı paylaşan ama bir hayatı paylaşmayan ev arkadaşları olarak tanımlıyorlar.

Bir de Grace ve yaptırdığı çok sayıda hamilelik testi var, ne tür bir ışık altında tutarsa tutsun asla gerçekleşmeyen ikinci bir çizgi gördüğünü hayal ediyor.

Daha fazlasını dilediğim için bencil miyim?

Geri d6nerken Sophie'ye, "Umarım Tinder senin için toplanır," diyorum.

Cam yine Hugh ile konuşuyor, sürünün kenarlarında. Onu sosyal açıdan rahat görmek çok güzel. Teşhis şimdiden kendine güvenini sarstı. Konuşmaları tam olarak takip ettiğinden emin değıl ve kendini tekrarladiğından endişeleniyor. İkiisi de doğıru, ama onunla aynı fikirde olmaya kendimi ikna edemiyorum.

"Charlie kimin elinde?" Sophie aniden soruyor ve ikimiz de donup kalıyoruz.

Gözlerim grubu tarıyor. Kimse onu yakalayamadı. Onu göremiyorum! Vücudumdaki her organ dehşete kapılıyor. "Hugh!" Parkın öbür ucundan kan dondurucu bir ığılık atıyorum. "Charlie nerede?"

Otomatik olarak Cam'in başının üstünden geçip onu güvenilirmez bir tanık rolüne düşürdüğüm için nefret ediyorum.

Herkes her şeyi bırakıp yarımadayı çılgınca aramaya koyuluyor - dört yönden üçünde su var. Bu panik seviyesi neredeyse hayatla bağdaşmıyor. *Üçünü birden kaybedemem!*

"İşte orada!" Sophie, yıllar gibi gelen ama sadece saniyeler olması gereken bir süreden sonra bağırıyor. Suyun kenarını işaret ediyor, Charlie'nin etrafta dolaştığı, sığıllıklarda sıçradığı, bir ördek ailesini kovaladığı yeri ve şimdi tek farkında olduğum Cam ve benim ona ve birbirimize doğıru koştüğümüz, ikimizin birlikte suya sıçradığımız, suya düştüğümüz, Charlie'yi birlikte kucağıımıza alıp ağladığımız.

Çok öfkeliyim.

İçimdeki alev alev yanan öfkeyi susturmak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Sadece beş dakikalığına odaklanamaz mısın Cam!

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," diye tekrarlıyor. "Seninle olduğunu sanıyordum. Ne olduğunu bilmiyorum...."

Ekibimin geri kalanı şu anda kumlu eşikte toplanmış, evliliğimizdeki güvenin zorla parçalanmasına tanıklık ediyor. Bu onun hatası değıl. Bunu biliyorum. Ama şu andan itibaren onu Charlie ile yalnız bırakamam. Ocakta bir şey unuttur ve evi yakar.

O ağlıyor, ben ağlıyorum, Charlie ağlıyor-ama esas olarak ördeklere el koyduğumuz için. Sudan birlikte çıkıyoruz ve yavaşça piknik yerine geri yürüyoruz, piknik masasındaki banka oturuyorum, Charlie ve ben birinin havlusuna sarılıyoruz, ileri geri sallanıyoruz, onu göğsüme sıkıca sarıyorum ve bir daha asla gözümün önünden ayırmamaya yemin ediyorum.

Eve gitmek istiyorum. Bu tam bir felaketti. Herkesin bunu görmesinden utanıyorum.

Hugh'nun Cam'in omzuna bir el koyduğunu görmek için tam zamanında kafamı kaldırıyorum. Şu anda ona da kızgınım. Burada Alzheimer'dan haberdar olan tek kişi o. Aralarındaki konuşmada gardını düşürmesini haklı çıkaracak kadar önemli ne olabilirdi ki?

Ama en çok kendime kızıyorum. Cam'in kapasitesini yanlış değerlendiren tek kişi bendim. Bu, üçümüz için tüm sorumluluğu giderek daha fazla üstlenecek olanın ben olduğum gerçeğinin sert bir ön göstergesidir ve yılların ortak çabasını geri alır.

Sophie de benim *şanslı* olduğumu düşünüyordu.

Charlie'yi evde yatırdıktan sonra Cam, "Bu beni öldürüyor," dedi. Olanları unutmamıştı. Hangi deneyimlerin uzun süreli hafızasına başarılı bir şekilde **g i r d i ğ i** ve hangilerinin kaybolduğu konusunda bir kafiye veya nedenin olmadığı bir ara aşamada.

Konuşmaya korkuyorum. Artık öfkemi yenmiş durumdayım ve kendime saklasam bile, sevdiğim adamı kendi kontrolü dışındaki bir şey için suçladığım için kendimi çok kötü hissediyorum.

"Seni terk edeceğim," diyor, yüzü acıyla çarpılmış. "Seni ve Charlie'yi terk edeceğim. Çok gençsiniz. İkinizi de."

İkimiz de tekrar ağlamaya başladık. Bu korkunç bir şey; biri hâlâ hayattayken onun yasını tutmak. İçinde onlarca yıllık zenginlik barındıran güzel bir ilişkinin yasını tutmak, şu anda sahip olduğumuz şeyin yavaş yavaş bakıcı ve hastaya daha çok benzeyen unutulmaz bir duruma indirgeneceğini bilmek. Kısa kesilecek olan *onun* hayatıyken, onu bizim için bu kadar üzgün görmek korkunç.

"Bana bir söz vermeni istiyorum," diyor Cam, yüzünü bana **d ö n ü p** kanepede iki elimi birden tutarak. "Ben gittikten sonra kendini sonsuza dek bir yere kilitlemeni istemiyorum."

"Cam-bu konuşma için çok erken!" Aklının hâlâ yüzde 90'ı yerinde ve sanki her şey bitmiş gibi konuşuyor.

"Şunu söylememe izin ver Katie, yapabiliyorken. Bu benim için çok önemli." Nereye varmak istediğini biliyorum ve bunu duymak istemiyorum.

"Daha gençsin," diyor. "Elli yıl daha yaşayabilirsin. Bu senin yaşadığından daha uzun bir süre. Bir düşünsene. Tanıştığımızda çocuktuk. Dışarıda deneyimleyeceğin daha çok şey var. Sırf ben istiyorum diye yaşamayı bırakma."

"Pişman m ı s ı n ?" diye sordum. "İlk gerçek kız arkadaşınla yuva kurmak?"

Gülüyor. "Demek istediğim, keşfedecek daha çok şeyin var. Bunu yapmanı istiyorum. Sen ve Charlie."

Tamam.

"Ama kalbini kapatma, tamam mı?" diyor. "Cam, kes şunu." İmkansız istiyor.

"Şimdi söylüyorum çünkü sana bunu söylediğimde tamamen aklımın başımda olduğunu bilmen gerekiyor."

Benden tam olarak nasıl bir söz vermemi isteyeceğini hissediyorum. Ve vermek istemiyorum.

"Kate. Seni ve Charlie'yi en az benim kadar sevecek birine giden yolu bul."

Bunu düşünmek istemiyorum. Asla Cam'i sevdiğim gibi başka birini sevemeyeceğim. Bunu hayal etmek bile mümkün değil. Yanağına dokunuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, böylece alnımız alnımıza geliyor. "Seninle bazı insanların bir ömür boyu yaşayamayacağı kadar muhteşem bir aşk hikâyesi yaşadım," diyorum ona. "Ve bu yeterli."

Beni alnımdan öpüyor, bu her zaman bir şekilde beni başka bir yerimden öpmekten çok daha güzel oluyor. Sadece onu istiyorum. *Yıllarca* daha.

"Dinle." Elim tutuyor, dudaklarına götürüyor ve öpüyor. "Bir gün kendini yeniden bir şeyler hissettiğin bir durumda bulacaksın. Ve ben seni tanıyorum. Suçluluk duygusunun seni ele geçirmesine izin vereceksin ve kaçmak isteyeceksin."

Evet, kaçacağım. Bu önsezi doğru çıktı.

"O an geldiğinde, lütfen bunu hatırla. Bunu senin için tüm kalbimle istediğimi hatırla. Her şeyimle. O an geldiğinde, sakın arkana bakma."

Elimi tuttu ve göğsüne koydu. Kalbi düzensiz atıyor. *Beni böyle nasıl bırakabilir?*

"Kimse senin yerini dolduramaz," diye açıklıyorum umutsuzca. "Bunu bil."

Orada uzun süre oturuyoruz ve ben sadece her şeyi yavaşlatmak istiyorum. Cam'in sadece hafifçe kafasının karıştığı ve kısmen unutkan olduğu bu balonun içinde sonsuza kadar kalmamızı istiyorum ve onsuz korkunç derecede kederli, yalnız geleceğimde kurgusal başka bir adam yok.

Şimdiki zaman

Newcastle'ın kuzeyinde bir yerde, tepsi masaları ve baş üstü dolapları sallanıyor ve titriyor. Bir sonraki türbülans şokundan sonra Hugh'a doğruca soruyorum: "Ölecek miyiz?" Ses tonumda görmezden gelemeyeceği bir açıklık var ve ifadesi beni korkutacak şekilde ciddileşiyor.

Sonra, daha da kötüsü, elini benimkinin üzerine koydu - bir başka ilk. Kötü bir haber vermek üzere olmalı, yoksa bunu neden yapsın ki? Parmaklarımın beynimden bağımsız bir yaşamları varmış gibi hiç vakit kaybetmeden onunkilere dolanmasını dehşet içinde izliyorum.

Tek başına geçirdiğim iki yıldan sonra elimi bir erkeğinkiyle sarmaş dolaş görmek bana özlediğim tüm dokunuşları hatırlatıyor. Cam, parmakları benimkine değmeden bana bir kadeh şampanya uzatmazdı. Her "Karımla tanıştın mı?" deyişinde sırtımın alt kısmına dokunurdu. Ellerini kalçalarımın hissederdim, mutfakta beni nazıkçe yana kaydırır ya da gömleğimin etiketini boynumdaki yakanın içine sokardı. Elimi tutar ve beni trafikten ve kalabalıktan uzaklaştırıp kitapçılara ve kafelere çekerdi. Hayat zorlaştıktan sonra bile birbirimize dokunmak için *can* atardık. Özellikle de o zaman.

Ama şimdi elim Hugh'un elinde, ait olmadığı bir yerde. Parmaklarım tanımadığım bir tene değiyor. Yıllarca birlikte çalıştıktan sonra bile eli tanımadığım bir şekil alıyor, dokunuşu yabancı.

Çok farklı ve uçağın kontrolden çıkacağına dair umutsuz korkuma rağmen ürküp kendimi bırakıyorum.

"Sanırım iyi olacağız," diyor bana boğazını temizleyerek. "Bizi fırtınadan uzaklaştırıyor. Bunun en kötü kâbusun olduğunu ve Charlie için endişelendiğini biliyorum ve bu anlaşılabilir bir şey ama pilotun on altı yaşından çok daha büyük olduğuna dair güçlü hislerim var. Bence ne yaptığını çok iyi biliyor."

Ne yaptığını çok iyi biliyor. Onu şişelemek ve hayatın tehlikeli olduğu diğer her anda ortaya çıkarmak istiyorum. Cam'in notlarıyla her zaman yaptığım gibi.

Çantamın içinde katlanmış halde, her şeye rağmen taşıdığım acil durum mesajları var. Aslında, neden daha önce Valium yerine onlara uzanmadığımı bilmiyorum. Şimdi çantamı çıkarıp makbuzları ve alışveriş listelerini gözden geçiriyorum ve bir cebe dikkatlice sıkıştırılmış notları buluyorum.

"Eskiden bana bunları nasıl bırakırdı biliyor musun?" Hugh'ya söylüyorum. "Evin etrafında gördüklerin değil. Cebime sıkıştırdığı diğer notlar.

araba, çanta ya da bavul. Bunu hep yapardı. İlkini tanıştığımız gün üniversitede on sekizinci yüzyıl romantik şairleri üzerine bir derste bana vermişti."

"Duygusal sop," diye alay ediyor Hugh.

"Keşke! Tek söylediği 'Hey, Red...'"

Hugh güler. "Pürüzsüz, dostum. Geleceğin İngilizce profesöründen daha fazlasını beklerdim."

"Genç Cam büyük ölçüde yakışıklılığına ve çocuksu cazibesine güveniyordu," diye açıklıyorum gülerek. Bu konu hakkında konuşmayı seviyorum. İlk aşkımın muhteşem görüntüleri hafızamda canlanıyor. Tanrım, o çocuğa fena aşık olmuştum. "Direnmek işe yaramazdı. Her neyse, seninle ilgili bunu şimdi hatırladım. Komik, bunu sana daha önce göstermeyi hiç düşünmemiştim. İş görüşmesine gittiğim gün çantamda buldum, seninle buluşmadan önce rötuş yapmak için kullanacağımı bildiği ruja sarılmıştı. Oku ve ağla, Lancaster!"

Hugh sarı yapışkanlı notu benden alıp boğazını temizlerken ben kolçağı kavramaya devam ediyorum. "KW: Eğer bu adam benim sahip olduğum inanılmaz kadını görmezse..." Gözleri diğerlerinin üzerinde gezinirken sözünü kesiyor. "Eğer seni elinden **k a ç ı r ı r s a**, bu kariyerinin en büyük hatası olur. Zeki ol!" Sesinde beklenmedik bir tutukluk var ve kendini toparlamak için bir saniyeye ihtiyacı var. Bu şaşırtıcı değil. Çok yakındılar. "Bu daha iyi," diyor Hugh. "Tanrım, onu özlüyorum."

Bana dosdoğru bakıyor. Kabadayılık yok. Görünür bir keder.

Ağlama.

Çok geç.

"Doğru, sana ağlamamanı emrediyorum," diyor Hugh. "Bulaşıcıdır." Darağacı mizahı. Mükemmel.

Bana ağlamamamı emrediyor olabilir ama aynı zamanda hem havayolu şirketinin hem de kendisinin kurallarına aykırı olarak kolçağı kaldırıyor. Ve bedenim istemsizce onun aramızda açtığı boşluğa doğru kayıyor, ondan hiçbir direnç görmeden. *Durumumuz onu göründüğünden daha fazla mı endişelendiriyor?* Çünkü biz böyle yapmayız, birbirimizin kişisel alanını işgal etmeyiz.

Hugh beni yanında parçalara ayırmaya yabancı değil, ama beni her zaman masasının diğer tarafında dikkatli bir mesafede tutuyor. Kapıyı kapatıp bana mendil ve çay ikram ediyor ama asla sarılmıyor ya da başka bir şey yapmıyor. Cam'in cenazesinde bile, tanıdığım herkese sarılmış gibi görüldüğümde bile.

"Size bir fincan çay ikram ederdim," diyor şimdi, "ama buradaki servis berbat."

Bir büyük patlama daha olur, bir düşme ve gümbürtü. İnsanlar  ı lık atıyor. Organizasyon Őemasında kim olduğu umurumda değil, sadece kendimi onun kollarına davet ediyorum.

Yüzümün yan tarafı g  s ne bastırılıyor. Elleri vücudumun üzerinde süzülüyor, sanki bu geliŐmeyle nasıl başa çıkacağını bilemiyormuŐ gibi. Tüm kaosu engellemeye çalışıyorum ve dikkatimi dağıtmak için kalp atışlarını dinliyorum. Tabii ki o kadar gürültülü ki hiçbir Şey duyamıyorum ama kula ımı ona yeterince bastırırsam, g mle inin içinden attığını hissedebiliyorum. Ne yazık ki oldukça hızlı atıyor, soğukkanlı tavrına ihanet ediyor ve bu beni çok korkutuyor.

"Kalp atıŐlarıyla beni korkutuyorsun," diye su lıyorum onu. "EndiŐelenmedi ini sanıyordum?"

"Endişelenmiyorum."

"O zaman neden kalbin hızlı atıyor?"

"Tanrım, Kate. Dur senin için ayarlayayım, olur mu?"

Bu kadar talepk r mıyım? İŞ g mle ini parmaklarımla altında yumuŐatıyorum ve g mle in altındaki g  s n n sert çizgileri bana meraklı olduğumu hissettiriyor. Artık insanlara dokunamıyorum. Bir keresinde "ten a lı ı" hakkında bir Şey okumuŐtum. Bu gerçek bir durum ve kendimi Hugh'nun gövdesine ne kadar sıkıca yapıŐtırırsam, bu hastalığa yakalandı ımdan o kadar emin oluyorum.

O da bana karşılık veriyor. Kasları kasılıyor. Ne benim ten a lı ımı paylaşıyor ne de bu düzeyde bir yakınlık istiyor.

"Masanı  zlyyorsun," diyorum üstü kapalı bir Şekilde.

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyor, uçak tekrar yalpaladı ında eli nihayet koluma geliyor.

"Masan. Bariyer. Bilirsiniz, duvar. Abluka..." Hâlâ Şaşkın.

"Seninle tekrar arkadaş olmak istiyorum," diye geveliyorum, ancak zamanın tükenmekte olduğunu düşünen ve aceleyle özür dilemek, af dilemek ve aksi takdirde bitmeye mahkûm bir ilişkide tüm "i "leri iŐaretlemek ve "t "lerin üstünü çizmek isteyen bir insanın yapacağı gibi. "Gerçek arkadaşlar yani. Aramızda bu dev engel olmadan."

"Bu havalandırma deliklerinden ne geçiriyorlar?"

Bunu mizahla ge iŐtirmesine izin vermeyece im. "Cam'le aranızda ne oldu?" Talep ediyorum.

Ne zaman bu konu a ılsa, yüz ifadesinin ŐaŐkınlıktan tanımaya, acıya doğru ilerlediğini ve her zamanki kararlı mesafeye yerleŐtiğini yakalamak için yüzümü onunkine yaklaŐtırıyorum.

"Lütfen bana sorma," diyor sonunda. Ciddiydi ve gözlerimdeki çaresizliği sert bir hayırla karşıladı. Dakikalarımızın sayılı olduğunu hissettiğim şu anda bana söylemezse, asla söylemeyecek. Bu sır hayatımızın sonuna kadar aramızda kalmaya mahkûm. Bu yüzden, Cam'in hayatı Alzheimer teşhisine takıldığında zorlandığımız tüm erken bağlara rağmen, şimdi hafif bir mesafeyle hareket ediyoruz. Üzücü bir durum.

Belki de havalandırma delikleri konusunda haklıdır. Belli ki kafamda bir *şeyler* dönüyor çünkü çılgınca bir an için, bu konudaki ısrarlı ilgisizliğinden duyduğum hayal kırıklığına rağmen, belki de ifadesindeki keskin kırılmalı nedeniyle, Hugh Lancaster'ı öpmenin nasıl bir *şey* olabileceğini hayal ediyorum.

Bu ölüme yakın bir şey mi? Belki de libido en son giden şeydir.

Bu düşünce beni hemen telaşlandırdı. Erkekler söz konusu olduğunda, ilk İngilizce dersinden beri aklım hep Cameron Whittaker'a odaklanmıştı. Hastalandığından beri daha da fazla. Kesinlikle öldüğünden beri. Yine de bu sabah Justin ve Hugh'u öpmeyi hayal ettim bile. Bu bir orta yaş dul yeniden uyanışı mı?

Ondan uzaklaşıyorum. Ya tüm mantıklı düşüncelerimi kaybedersem? Köprülerden geçerken de aynı garip dürtüye *kapılıyorum*, "*Ya mantıksız bir şekilde aklımı kaybedersem ve telefonumu korkuluklardan aşağı atarsam?*" diye düşünüyorum. *Ya trafiğe çıkarsam? Ya bu toplantıda şarkı söylemeye başlarsam?*

Ya patronumu öpersem...

"Sanırım türbülans yatışıyor," diyor Hugh, benden ayrılıyor ama uçağın her küçük hareketine dikkat ederken göz temasını sürdürüyor. Birbirimize bakarken dakikalar geçiyor, o düşüş hissi için tetikteyiz.

O his hiç gelmiyor. Fırtınayı atlattık. Geri çekiliyor ve kolçağı tekrar aramıza indiriyor.

Burada görececek bir şey yok, Anne "e" ile.

Ballina Byron Gateway Havaalanı'nın Brisbane'in kalabalığından hiçbir eksiği yok, ancak kabus gibi bir uçuştan sonra, sağlam topraklarda olduğumuz sürece nerede olduğumuz u m u r u m d a değil.

Telefonum annemden gelen on bir cevapsız aramayla canlanıyor. Hâlâ uçakta oturmuş kapıların açılmasını ve sıranın ilerlemesini beklerken sesli mesaja tıklıyorum ve histeriyi tırmandırma konusunda bir ustalık sınıfı olacağından şüphelendiğim şeye hazırlanıyorum.

"... ve sonra dedim ki, sanki zaten yeterince işim yokmuş gibi, Gwen, şimdi de asık suratlı bir kamelya ile uğraşıyorum! Oh, alo? Alo? Alo? Sesli mesaja geçti. Katherine! Kate?

"... Orada mısın? Beni duyabiliyor musun? Alo? Beni duyamaz, Gwen. Tanrım, o kız ve trajik hayatı, ama ona söylemeye çalıştığım gibi, bu çamaşırları ihmal etmesi gerektiği anlamına gelmiyor-

"KATE! Şimdi beni dinle! 'Yüz yılda bir g ö r ü l e n bir fırtına' tüm doğu sahilini vurdu! Bunu daha yeni yaşamadık mı? Havanın nesi var böyle? Kömür yüzünden mi? Lismore'daki zavallı kütüphaneciler geçen sefer bütün kitapları pencereden atmışlardı zaten-

"Brisbane havaalanında 'acayip bir dolu olayı' nedeniyle bir uçak filosunu yere indirdiler. Hay Allah! Son zamanlardayız! Hugh'u arayacağım. Daha mantıklı konuşmasını sağlayacağım!"

Lütfen yapma anne.

"Mary!" Hugh sakın bir şekilde telefonuna cevap veriyor ve bana göz kırıyor. "Kate burada. Hayır, az önce Ballina'ya güvenli bir şekilde indik. Planlanmamış bir mola ama her şey yolunda. Charlie nasıl?"

Eğer yeni komşum Minecraft Fısıldayıcısı ise, Hugh da Mary Fısıldayıcısı olmalı. Matthew McConaughey ya da Régé-Jean Page tarafından okunan meditasyon uygulamalarındaki uyku hikayelerinden birini dinlediğimde annemin üzerinde yarattığı kaygı azaltıcı etkinin aynısını yaratıyor. Nihai varış noktamızdan bin milden daha kısa bir mesafede, beklenmedik bir şekilde subtropikal cennette sıkışıp kalmış gibi görüldüğümüz için tam da ihtiyacımız olan soğukkanlılık seviyesi bu.

"Bunu çözdükten sonra neden seni aramıyoruz?" Hugh ayağa kalkıp çantalarımızı baş üstü dolabından indirirken, "Bunu çözdüğümüzde neden seni aramıyoruz?" dedi. "Henüz bir plan yapma şansımız olmadı."

Birkaç saniye daha oturuyorum, sessizce onun kontrolü ele alışının tadını çıkarıyorum. Hayatımda biri bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Sorunları paylaşmayalı. Ne kadar yorgun olursam olayım ya da biri bana ne kadar destek olursa olsun, her zaman açık olmak zorundayım. Dünyada Charlie'yi bir ebeveyn gibi seven tek kişi benim. Annemin sahip olduğu tek kız. Eve ekmek getiren tek kişi. Bitmek bilmeyen çamaşır, temizlik ve yemek işlerini yapan tek kişi. Birinin -kim olduğu umurumda değil- hayatıma girip bir saniyeliğine bile olsa dizginleri ele alması için neler vermezdim.

"Hazır mısın?" Hugh diyor ve beni çıkarmak için koridorda geri çekiliyor.

Fırtına sonrası tropikal nem daha uçağın merdivenlerine varmadan bizi çarpıyor. Yanlış yerde olduğumuzu, toplantıların karmakarışık olduğunu ve Far

North Queensland'deki bilim insanlarıyla buluşmak için yirmi saat araba kullanamayacağımızı biliyorum, ancak büyük bir parçam alışılmadık bir şekilde etkilenmedi. Muhtemelen aynı parçam kıyaslanamayacak kadar yorgun.

Havaalanının içinde, yönlendirilen uçuşlar ve planlanmamış aktarmalarla ilgili cevaplar arayan kalabalıklar, sinir krizi geçiren çocuklar, "benzeri görülmemiş"

koşulların sonuncusunda ellerinden gelenin en iyisini yapan insanlara seslerini yükselten yetişkinlerle kaos var. "Yolculuğumuzun amacı göz önüne alındığında

bu hava olayı ne kadar ironik?" Diyorum,

ve Hugh gürültüyü duyabilmek için bana doğru eğilmek zorunda kalıyor.

İkimizin de bagajı yok ve kimsenin aceleyle bir yere gitmediği çok açık. Ona baktığımda çıkışa doğru başını sallıyor.

Dakikalar sonra bir Uber'in arkasında Bonnie ve Clyde gibi olay yerinden kaçıyor, kahve içerek seçeneklerimizi değerlendirmek üzere Bangalow Bread Co'ya gidiyoruz.

Şoförümüz "Sidney'in kuzeyindeki en iyi reçelli çörekler" diye övünüyor.

Soğuk Canberra'dan geldiğim için camı indiriyorum ve verimli mandıraların, Bangalow palmyelerinin ve istilacı kafur defnesinin sık kümelerinin yanından hızla geçerken sıcaklığın üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Bu zorunlu oyalanmanın ne kadar süreceğini bilmiyorum ve öğleden sonra bir mucize olur da uçağa geri dönersek diye, mümkün olduğunca her saniyesini içime çekmeye kararlıyım.

Hugh'ya bakıyorum, güneş ışığı arabanın camından içeri süzülüyor, rüzgâr siyah saçlarına vuruyor, yüzündeki çizgiler gerçek zamanlı olarak azalıyor gibi görünüyor. Sorunları olan tek kişinin siz olmadığınızı unutmak kolaydır. Özellikle de insanlar ailedeki bir ölümün diğer her şeyin önüne geçtiğini düşündüklerinde, sanki bu bir sorun yarışmasıymış gibi. O da en az benim kadar normal hayatımıza ara vermeye ihtiyaç duyuyor gibi görünüyor.

"Yazarlar festivali için mi buradasınız?" diye soruyor şoför.

Kalbim hızlanıyor. "Bu hafta sonu mu?" Fark etmemiştim. Byron Bay yakınlarında bir yerde durmamız gerekmiyordu ama şimdi sadece birkaç dakika uzaktayız.

"Yarın başlıyor," diye cevap verdi adam. "Yazar mısın?"

Şimdi kalbim gerçekten çarpmaya başladı. *Bu soru neden hep bu kadar zor?* Birine bir roman yazdığınızı söylediğinizde -ki bunu söylerken kendinizi tam bir sahtekâr gibi hissediyorsunuz- ne hakkında olduğunu bilmek istiyorlar. Tamamen kendi kontrolünüz dışında gelişen bir olay örgüsü konusunda uzman olmanızı beklerler ki bu endişe vericidir.

Bunun yerine "Bir üniversite için bağış topluyoruz," diyorum ve içimde sessiz bir pişmanlık duygusu beliriyor. Kendi hayalime inanmazsam, bir yayıncının ve gelecekteki okurların bu fanteziye inanmasını nasıl bekleyebilirim?

Hugh beni hayal kırıklığına uğratmış görünüyor. Ya da belki benim için. Yazdığımı biliyor. Bir süre her öğle yemeğinde bunu yapardım. Ona anlattım tabii. Romanın kendisini değil. *Ürperdim*. Adamın benim yeni Margaret Atwood olma girişimime katlanmasına gerek yoktu. Özellikle de Cam bana henüz yerimi bulamadığımı söylediğinden beri. Öte yandan Grace, çeşitli taslaklar üzerinde çalıştı. Kendisi daha çok bir Marian Keyes hayranı olmasına rağmen beni fazlasıyla cesaretlendirdi.

Bir keresinde ona "Diğer yazarların beta okuyucuları var," demiştim. "Sen benim alfamsın." Herkesin, kırılğan egonuz en az bir tam taslakla mücadele edene kadar tüm yapıcı geri bildirimleri dizginleyecek parlak birine ihtiyacı vardır.

"Ne zaman sahipleneceksin?" Hugh beklenmedik bir şekilde söylüyor.

"Yazmak mı?"

Bu soru onun yetki alanının ötesinde. Bu taslakla ne kadar uzun süredir uğraştığımı itiraf etmek zor. Kelimeler, eğer iyi olsaydı nasıl olabileceğini hayal ettiğim ile gerçekte nasıl olduğu arasındaki muazzam uçuruma düşerken, onunla ne kadar çok mücadele ettiğimi.

Keder danışmanım bir keresinde bana, "İnsanlara bundan bahsetmezsen, yazma hayali test edilmeden kalır," demişti. "Bozulmadan kalır." Kelimelerle ve edebi reddedilmeyle olan ilişkiyi "zehirli" olarak ilan etmeye devam etti. Bana açıkça "Bu seni gazlıyor" dedi. "Tüm bu 'Benim neyim var? Gerçekten bu kadar kötü müyüm?' Bu sağlıklı değil."

"Her neyse, hafta sonu burada olmayacağız," diye açıklıyorum taksi şoförüne, Hugh'nun sorusunu duymazdan gelerek. "Burada olmamamız gerekiyordu. Dönüş uçuşlarını ayarlarız."

Taksici kıkırdar. "Aceleniz yok. Melbourne'den Sunshine Coast'a kadar tüm doğu kıyısı kaos içinde. Yüzlerce dolu-

Hasarlı uçaklar. Binlerce yolcu mahsur kaldı. Bir hafta sonu geçirin. İç bölgelerde romantik küçük bir Airbnb. Git festivalde hayallerinin peşinden koş."

"Birlikte değiliz," diye araya giriyor Hugh, sanki hayatımız boyunca bir daha asla göremeyeceğimiz bir adamla durumu netleştirmek hayati derecede önemliymiş gibi. Hugh bile kendi protestosunun yoğunluğu karşısında şaşırılmış görünüyor ve neredeyse özür dilercesine bana bakıyor.

"Kalp kırıcı!" Şakayla karışık fısıldıyorum. En azından şaka yaptığımı anladığını umuyorum. Şimdi yanlış bir fikre kapılmamasının benim için ne kadar önemli olduğuna şaşırın benim.

Kalbimi asıl kıran şey, bu cennette çocuksuz bir hafta sonunun gözlerimin önünde sallanıp durması ve bunu gerçekçi bir şekilde nasıl gerçekleştirebileceğimi düşünememem. Bunun gibi lojistik konular benim düşmanım. Annem Charlie'yi bir ya da iki gecedan fazla idare edemez ve ben ondan hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmadım. Grace'e sormak istemiyorum - bu onun Bay Doğru Yeter'i bulma ve Noel'den önce hamile kalma görevinden bütün bir hafta sonunu çalacaktır.

"Ne yapmak istiyorsun?" Hugh soruyor. "Sanırım birkaç seçeneğimiz var."

Var mı? Arka koltukta vücudumu onunkine doğru çeviriyorum ki bana bu seçenekleri anlatabilsin, çünkü oturduğum yerden her şey çok zor geliyor.

"Her iki durumda da toplantıları yeniden planlamamız gerekecek. O yüzden bunu aklından çıkar."

Doğru. Rahatladım.

"Gerçekçi olmak gerekirse, bugün muhtemelen hiçbir yere uçamayız, o yüzden bu seçeneği de ortadan kaldırın." Acele ediyor çünkü muhtemelen Charlie konusunda içimde yükselen endişeyi görebiliyor. "Charlie için gerçekten eve gitmen gerekiyorsa, bir araba kiralayabiliriz. On iki saatlik bir yol ve sen hiç uyumadın."

Uygulanabilir seçeneklerimiz hızla tükeniyormuş gibi geliyor. "Bir molaya ihtiyacın var Kate," diyor.

"Kırılırsın."

Kırılırsın mı? "Güçlü" demek istemiyor mu? Herkes bana güçlü olduğumu söylüyor! *Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum! İnanılmazsın! Ben asla senin kadar güçlü olamam!*

Bu sürdürülmesi çok yorucu bir ün. Bunun görüldüğü gibi olmadığını açıklamaya çalışmaktan vazgeçtim. Ben hiç de güçlü değilim. Sadece başka seçeneğim yok. Bir yığın halinde çökmek, kendimi sersemletecek kadar içmek ve dünyadan el etek çekme fikri bir fantezi gibi görünüyor, ancak böyle bir lüksüm yok. Her

Her parçam yorganın altında kalmak ve tüm geleceğimi silip süpüren bu deneyimden saklanmak istese bile, her gün kalkıp iki ebeveyn olmak zorundayım.

"bunu saygıyla söylüyorum," Hugh nazikçe açıklıyor. "kırılганlık. Herkes ..."

Keder beni neredeyse yeniyordu, bir ya da iki kez. Acıyı dindirmek için ölmek istedim. Bir keresinde aklım başımda ofisine gittim, kapıyı arkamdan kapattım ve kendimi kaybettim. "Artık bunu yapamam!" Nefes nefese hıçkırıkların arasında ağladım. "Denedim. Bu çok zor. Onu çok özliyorum. Sadece onunla birlikte olmak istiyorum, Hugh. Her nerede olursa olsun. Hiçbir yer olsa bile."

Bunu itiraf ettikten sonra içime dolan anne suçluluğu kendi ölçeğindeydi. Hugh beni dinledi, konuşmama ve ağlamama izin verdi ve bir milyon mendille doldurmam için çöp kutusunu getirdi. Sonra kafasını ofisten çıkarıp Sophie'den daha fazla mendil getirmesini ve günün geri kalanı için programını temizlemesini istedi. O ve Cam hırsızlar kadar samimiydiler. Hugh onun için her şeyi yaptı.

"Güvende misin?" diye sormuştu sonunda söyleyecek sözüm kalmadığında. "Kendine zarar vermeyi mi düşünüyorsun?"

Bunu bana doğrudan soran tek kişi oydu. Doktor bile antidepresanlarımın dozunu artırdığında bunu görmezden gelmişti. Hugh'a söylemek mantıklı gelmişti. Cam'le ne kadar yakın olsalar da, bu bilgiyle başa çıkabilecek kadar profesyonel mesafeyi korumuştı benden. Annem ya da Grace bu olay karşısında yıkılır ve durumu daha da kötüleştirirlerdi - ve Charlie'yle beni günlük hayatın içinde sürüklemekten başka dertleri yoktu. Hugh iş aracılığıyla bir psikolog ayarladı. Bana uykumda yapabileceğim kolay ya da içinde kaybolabileceğim zor projeler verdi. Neye ihtiyacım olursa. Ve masamda oturup hiçbir şey yapmadığımda bir kez bile şikayet etmedi.

Ben kırılганım. Sadece buna izin veremeyecek kadar yorgunum. Her zaman üzgün olmaktan ve oyun planının sadece "tutunmak" olduğu sonsuz bir rutine sıkışıp kalmaktan bıktım. Hayatta kalmak. Eğer başarırısam parıltılı bir ödöl olmadan. Sadece Charlie'yi büyütmek, sonra da doğal hayatımın gidişatını görmek, eksi Cam.

Darth Vader'ın zil sesi beni şimdiki zamana geri döndürüyor ve annem alışılmadık bir şekilde doğrudan konuşmaya başlıyor. "Katherine! Doğru ya. Grace ve ben işbirliği içindeydik," diye başlıyor iş adamı edasıyla. "Ona Hugh ile yaptığım konuşmada, doğal bir felaketin tam ortasında sabit bir adresiniz ve planınız olmadan orada mahsur kaldığınızı anlattım.

."

"O kadar da kötü değil," diyorum, yüzüm arabanın camından sızan parlak güneş ışığının tadını çıkarırken.

"Neden bana çöpçatanlık konusundaki o felaket g i r i ş i m i n d e n bahsetmedin?"

Ne?

"*Ne* düşünüyordun bilmiyorum. Hugh ve Grace mi? Tamamen uygunsuz. Emma Woodhouse kadar kötüsün."

Gerçekten haklı olduğu bir nokta var mı?

"Her neyse, Hugh orada mı? Telefonun hoparlörünü aç."

"Duruma göre değişir anne. Konuyu değiştirmek üzere misin?" "Evet, evet. *Haberlerim var!*"

Hoparlör düğmesine basarken Hugh'ya "Kendini hazırla," diye fısıldadım.

"Bakın. İkiniz de. Bu konuda tartışmayacağız," diye söze başladı annem.

"Grace ve ben her şeyi organize ettik ve hepsi ayarlandı ve ödendi."

Tamam, şimdi gerildim. Hugh gözüme takılıyor, temkinli.

"New Brighton'da iki yatak odalı bir sahil evinde üç gece kalacaksın."

Midem bulanıyor ve dehşet içinde Hugh'a bakıyorum. *Ne yapmışlardı?*

"Grace Byron Bay Yazarlar Festivali'ne gitmek isteyeceğini söyledi, ben de nedenini düşünemediğimi söyledim. Elbette gençken hep bir şeyler karalıyordun ama artık üniversitede önemli bir yönetici olduğun için bunu aştığını sanıyordum."

Hugh bir şekilde suratını asmamayı başarıyor.

"Ğki ayrı yatak odası var Kate... ve bu senin ilk çocuksuz tatilin. Demek istediğim, sen genç ve bekâr bir kadınsın ve öyle davranmaya başlamanın zamanı geldi."

"Anne! *Lütfen!*" Hugh'a bakamıyorum bile.

"Saçmalık! Eğer sahildeysen ve Byron Körfezi'nin amaçsız genç serserilerinden birine denk gelirsen... bu kişinin Hemsworth kardeşlerden biri olması gerekmez."

"ANNE!"

Ön koltukta oturan taksicinin bile omuzları titriyor. *Bu nasıl benim hayatım?*

"Grace hafta sonu Charlie ile birlikte senin evine taşınacak. Ön bahçenizi elden geçirmek için gülünç bir planı var, zavallı kız o kadar Gucci'nin içinde ayağı otlara takılsa tanıyamaz."

Grace'in bu sezonun şambray kot Valentino tulumu ve rugan Prada botlarıyla, omzunda sallanan Fendi çantasıyla, bir matematik dehasının yardımını gerektiren acil bir veri bilimi ikilemi geliştirerek kaya bahçemde çırpınısını zihnimde canlandırıyorum.

"Ona bahçeyi toplamamanın bir anlamı olmadığını söyledim. O makineye bağımlı olduğun için tekrar harabeye dönmesine izin vereceksin. Orada sürekli ne yapıyorsun, Kate? İş olmadığına eminim. İnternet sevgilisi mi? Şu balon balıklarından olmadığından emin ol. *A Current Affair*'de bununla ilgili bir hikâye gördüm ve çaresiz, yalnız kadınları avlıyorlar."

"Mary," diye araya giriyor Hugh, telefonu elimden tamamen alarak. "Sen ve Grace'in bunu bizim için organize etmeniz çok düşünceli bir davranış."

"Oh, *Hugh*, bizim için bir zevk," diyor annem, sesi değişmiş.

Hugh kararlı bir şekilde, "Şimdi, ikinizin de bunun için ödeme yapmasına izin vermeyeceğiz," diye açıklıyor. "Döndüğümüzde bunu Kate'le halledeceğim. Tartışmak yok. Ama farklı nedenlerden dolayı ikimizin de ihtiyacı olan şey muhtemelen bir ara vermek."

Hugh'un sebepleri mi var? Kendi sorunlarıma o kadar dalmışım ki onunkileri kontrol etmeyi ihmal mi etmişim? Özel hayatını az paylaştığını ve neredeyse her zaman her şeyi yoluna koymuş gibi görüldüğünü biliyorum ama önemli bir şeyi gözden kaçırdıysam kendimi çok kötü bir arkadaş gibi hissediyorum. Belki bir hafta sonu tatili birkaç şeyi düzeltebilir.

"Anne, ya Charlie bu plana katılmazsa?" diye sordum. Benim için yanıp tutuştuğunu bilsem rahatlayamazdım.

"Grace'le geçireceği bir hafta sonu onu çok mutlu edecek. Sana söylemeliyim ki, senin bir bomba yüzünden bir tür polis olayı yaşadığına dair üzücü bir hikaye uydurdu, Katherine. Bombayı gösterip anlatmak için okula getireceğini ama Sydney'de patladığını söyledi. Sence daha fazla danışmana ihtiyacı var mı?"

Hayır, ama sanırım var.

Taksi Bangalow'un ana caddesinde dururken, "Bu çocuğun dramatik olma eğilimini nereden aldığını asla bilemeyeceğim," diye ekliyor ve görüşmeyi sonlandırıyor. "Belki de ailedeki yazar *o olacak*."

İki saat sonra, kafeinimizi alıp Bangalow'daki fırının reçelli çörek konusunda gerçekten de eyalet lideri olduğunu teyit ettikten sonra bir Uber'e atlayıp Byron Bay'deki bir araba kiralama şirketine gittik ve üstü açık küçük, sevimli bir araba aldık. Tekrar otoyola döndük ve kuzeye doğru ilerledik. Uzakta, eski bir volkanik tıkaç olan Warning Dağı'nın silueti pusun içinden yükseliyor.

"Umarım bu bir işaret değildir!" Arabayı sürerken dağa başımı sallıyorum.

Hugh araba kiralama ofisinden aldığı bir turist broşürünü karıştırıyor. "Sorun yok. Artık Uyarı Dağı olarak bilinmiyor," diye açıklıyor okurken. "Bundjalung halkı için orası Wollumbin. Dağın yamacındaki yara izlerinin savaşçı ruhların savaş yaraları olduğu söyleniyor."

Savaşçı ruhların savaş yaraları.

İçimde bir şey o dağa benzemeyi arzuluyor. Öyle bir şiddet, sıcaklık ve güçle patlamak istiyor ki temeller dayanamıyor. Kaçınılmaz bir çöküş. Düşen küllerin arasından yükselen değişmiş bir şekil; yara bere içinde, güçlü ve öylesine verimli ve mineral zengini ki, milyonlarca yıl boyunca topraktan tatlı yağmur ormanları fişkırıyor ...

Henüz orada olmadığım bilgisi - bunca zaman geçmesine rağmen patlayıp çökmediğim, soğuyup katılaşmadığım bilgisi - acı veriyor. *Çok* çalıştım. Kaybımı entelektüelleştirmeyi ve üstesinden gelmeyi çok istedim. Literatürü okudum. Destek gruplarına katıldım. Danışmanlık aldım. Yine de, işte buradayım, yıllar içinde, hala kendimi bu dağın yanlış tarafına doğru itiyorum.

Arabanın camı açık, ılık havayı içime çekiyorum ve koyu renk gözlüklerimin arkasından gözyaşlarımı kırıyorum.

"Hiç yaşamadığın bir yer için vatan hasreti çektiğin oldu mu?" Otoyolda ilerleyip Ocean Shores sapağını gözlerken Hugh düşüncelerime karışarak soruyor.

"Bu iç bölge bana İrlanda'yı hatırlatıyor," diyorum ona. Hiç gitmemiş olmama rağmen sanki bu konuda bir otoriteymişim gibi konuşuyorum. "Büyük büyük ebeveynlerim County Fermanagh'dandı. Aileleri evlenmelerini **o n a y l a m a y ı n c a** kaçmışlar."

"Şanslı. Bunu sevdim."

"Üç nesil üst üste aynı sebepten kaçtı. Bunun ailemizi inanılmaz romantik mi yoksa inanılmaz yargılayıcı mı yaptığını çözemiyorum. Her iki durumda da, evet. İrlanda'yı özlüyorum."

"Macera listende yoktu," diye beni bilgilendirdi. "Kırmızı ya da yeşil renkte değil."

Elbette olmalıydı. Bu benim *kanımda* var. Bu sadece bir ziyaret arzusu değil.

Zamanın ötesinde bir çağrı. Hugh yanılıyor olmalı.

Brunswick Heads'i geçiyor, nehri geçiyor, geniş caddelerden ve Marshalls Creek'ten geçerek sahil kasabası New Brighton'a varıyoruz. Arabayı Terrace Caddesi'ne çektiğimde ve Hugh beni Grace'in tuttuğu evin garaj yoluna yönlendirdiğinde hâlâ İrlanda'yı düşünüyorum. Ev

mütevazı bir ilk izlenim bırakıyor. Garaj cephesi ve grevilleas ve agapanthus ile kaplı cılız bir ahşap çit.

Hugh, "Ben anahtarı alırken sen burada bekle," diyor ve anahtarı almak için komşunun evine gidiyor - burada süslü bir kilit kutusu düzenlemesi yok.

Ben arabada kalıyorum, kapı aralık, bir ayağım yerde, koltuk başlığına yaslanıyorum ve yakındaki sahile vuran dalgaların ham enerjisini dinliyorum. Kış sonu güneşi astarlı eteğimin kumaşına vuruyor, ta ki bacağımı gölgeye çekmek zorunda kalacağım kadar sıcak olana kadar. Buz gibi bir başlangıçtan sonra, bu benim için tişört havası.

Vizörü indiriyorum ve aynada yüzümü kontrol ediyorum. Artık resmileşti: Yürüyen ölümlerden biriyim. Soluk ten, koyu halkalar, çizilmiş yüz, motosiklet kaskından dolayı hala düzleşmiş saçlar. Annemin hipster serserilerinden birini sinsi bir tatil kaçamağı için kapma şansım sıfır.

"Hazır mısın?" Hugh arabanın etrafında dönüp anahtarı bana doğru sallıyor.

Öyle değil, hayır. Bu harikulade planı yeterince dikkate aldığımızı sanmıyorum. Her şeye rağmen arabadan indim ve arka koltuktan çantamı aldım. Bir gece için toplanmıştım, üç gece için değil. Bu iş gezisi için planlarım arasında iki hızlı toplantı (aynı etek, iki gömlek, ayakkabı) ve oda servisi ve Netflix (pijama, diş fırçası, deodorant) vardı. Sahil kenarındaki bir yazarlar festivaline takım elbise ve topuklu ayakkabılarla gidemem. Ya da pijamalarla.

Kapıyı iterek geçiyoruz ve basamak taşlarını takip ederek ayrılmış bir misafir odasını geçip iki katlı, işlenmiş ahşap sahil evine çıkıyoruz. Yakacak odunlar verandadaki demir bir varile doldurulmuş, *üzerinde plaj insanları* yazan bir paspasın yanında. Akraba ruhlar. Hugh anahtarı çevirip kapıyı araladığında içeri adım atıyorum ve ilk görüşte aşık oluyorum.

Altmışlı yıllardan kalma, dönüştürülmüş bir balıkçı kulübesi. Rustik, rahat ve bölümler halinde genişletilmiş, çoğu kasıtlı olarak retro olmaktan ziyade gerçekten el değmemiş. Derin kadife koltuklar, ayaklı şöminenin yanındaki ahşap döşeme tahtalarının üzerinde oturuyor. Uyumsuz kitap rafları, Grisham, Christie ve Steel'in yıpranmış kopyalarıyla dolu duvarlarda sıralanıyor. Eski masa oyunları, maskeleme bandıyla bir arada tutulan, köşeleri yıpranmış kutularda istiflenmiş. Lastik bantlarla sarılmış iskambil desteleri Richard Curtis romantik komedileri, *Midsomer Murders* ve *Yes Minister* DVD'lerine yaslanıyor. Pinterest'in yeniden havalı hale getirmesinden çok önce hazırlanmış makrome süslemeler, dalgaların karaya attığı odun parçalarından duvarlara asılıyor.

Hiçbir şey "trend" değil. Sanki büyük ve geniş bir ailenin nesilleri bu evi on yıllar boyunca kademeli olarak dekore etmiş ve güneş kremi ile aşılarmış gibi

ve hikayeler, uykular ve ailenin nerede bitip evin nerede başladığını söylemek imkansız olana kadar büyüme sancıları.

Ve o ses. Kum tepelerinin hemen üzerinden sahile vuran dalgalar.

"Bunu seviyorum," diye fısıldıyorum, tam da ihtiyacım olan sığınağı şekillendirdiklerini bilmeyen yabancılara minnettarım. Ama beni en çok etkileyen şey burada *olmayanlar*.

Cam'in evimin dört bir yanına, cüzdanıma, arabama ve diğer her yere sabitlenmiş notları onu hayatımda görünür kıldı. Kederime iskele kurdular. Onun yaşadığına, düşündüğüne ve yazdığına dair sağlam kanıtlar sağladılar.

Onlar olmadan burada olmanın beklenmedik hafifliğine hazırlıklı değildim. Kederimin ateşini boğan, beni onun hala burada olduğu bir zamanda tutan anıların günlük saldırısından somut bir rahatlama.

Çantamı ahşap panelli mutfağın yanına bırakıyorum ve keşfetmek için açık merdivenden yukarı koşuyorum. Üst kattaki yatak odası ağaçların tepesindeki kapalı bir balkona açılıyor. Ahşap mobilyalar güverteye serpiştirilmiş, pamuklu bir hamak ise öğleden sonra esintisiyle sallanıyor. Yüzüme vuran okyanus spreyinin ilk fısıltısıyla gözlerimi kapatıyorum. Anında rahatlatıyor. Burası tam da olmam gereken yer, bundan eminim.

Cam'in bu düzenlemelerde parmağı var.

Bu benim oynamayı sevdiğim bir oyun. Diğerleri kuş tüyü, gökkuşağı ya da para arar. Ben beklenmedik bir sihir arıyorum. Kara deliklerden çıkan küçük mucizeler. Mükemmel park yerleri. Tesadüfi buluşmalar. Subtropikal mini tatiller ve festivaller için hizalanan yıldızlar ...

Hugh beni balkona kadar takip etti. Tırabzana yaslanıyor, tuzlu havayı içine çekiyor ve ofisteki altı aylık stresini dışarı atıyor. Canberra'nın kuruluşuyla karşılaştırıldığında, fırtına sonrası nem burada kışın bile ciğerlerinize sızıyor. Hava yaşamın görünmez titreşimleriyle titreşiyor ve okyanusun kendisi yükseliyor, spreyiyle teninizi okşuyor gibi görünüyor - ayın gelgitleri çekmesi gibi karşı konulmaz bir şekilde sizi kendisine doğru çekiyor.

"Bu mu?" Hugh soruyor.

Yüzümdeki ifadeye bir kez baktı ve rahatlamış bir şekilde gülümsedi. Arabada ona, fırtına olsun olmasın, böyle spontane bir uzun hafta sonu geçirme fikrinden tedirgin olduğumu söylemiştim - özellikle de onunla.

"Yoluna çıkmayacağım," diye söz vermişti. "Bu tarafta bir üniversite arkadaşım var. Sen festivaldeyken bira içip sohbet ederiz."

"Hayır deseydim ne yapacaktın?" Şimdi soruyorum ama cevabı zaten biliyorum. Şu anda Coffs Harbour yolunu yarılamış, Big Banana'da milkshake içmeye hazırlanıyor olurduk.

"Ve bunu es mi geçeyim? Seni kaçırdım," diyor. Çocukluğundan beri yapmadığına emin olduğum bir şekilde bacaklarını hamağın içine sallamadan önce ağırlığını gökkuşağı rengindeki ağır kumaş üzerinde test ederek hamağa rahatça giriyor.

Kim bu rahat adam ve benim her daim çalışkan patronuma ne yaptı?

"Beni bu iğrenç tatil evinde rehin mi tutacaktın?"

"Evet. Özel balkonunuzda bitmek bilmeyen gürültüsüyle lanetli okyanusun acısını çekmenize izin verirdim."

"Balkonlu odayı alacağıma karar vermiş miydik?" diye sordum.

"Bu lüks bir kaçırma Kate, sadece en iyi manzaralar var."

"Ya sadece uyumak ve iki gün boyunca 1980'lerin aşk romanlarını yutmak istersem ve festivale bile gidemezsem?"

Lütfen gitmemi sağla.

"O festival tartışmaya açık değil," diyor kollarını başının arkasına doğru uzatarak. "Benimle uğraşma yoksa seni sahilde gün doğumunu izlemeye zorlarım."

"Bu gerçekten bütçe dâhilinde mi?"

"Kate, gündeğumları bedava. Bu tatile düşündüğümünden daha çok ihtiyacın var."

Hamağın iplerini çekiyorum ve o da irkiliyor, sanki dışarı fırlayacakmış gibi. Eğer sahil evi Hugh böyle biriyse, onun eşliğinde planlanmamış küçük bir mola için saklanmaktan daha kötü şeyler düşünebilirim. Bu yönünü ofiste ortaya çıkarmalı.

"Biz buradayken benim de biraz çalışmam gerekecek,"

diyor. "Dostum, bu çok sıkıcı. Senin de molaya ihtiyacın yok mu?" Cevap vermeden önce bir süre bekler. "Evet, muhtemelen."

Ve onu rahatsız eden her neyse, yine o anlık görüntü beliriyor.

"Sorun şu ki, tembel bir ekip üyem var. Kronik olarak geç kalıyor. İşleri son dakikaya bırakıyor. Saçma sapan bahaneler uyduruyor, hatta ofise gelmemek için bomba imha ekibini bile çağırıyor. Gece boyunca işe yetişmek için uykusuz kalıyor, sonra da uçakta saatlerce horlayarak dikkatimi hesap tablolarımdan uzaklaştırıyor."

"Merhaba. O ben değildim."

"Bunu bir de önümüzdeki işgüzara anlat," diye öneriyor. "Sürekli arkasını dönüp bana ters ters bakıyordu. Bir ara seni uyandırmamı istedi, yoksa kamuya rahatsızlık verdiği için seni görevliye şikayet edeceğini söyledi."

"Etmedi!" Yarı eğleniyorum, yarı içten içe ciddi olduğundan endişeleniyorum. Belki de yüksek irtifada horluyorum-
Bana gülümsüyor. "Sorun yok, Kate. Horlamadın."

Rahatladım.

"Uykuda konuşmak beni gerçekten şaşırttı."

Lütfen Tanrım, seks halüsinasyonları olmasın.

"Bilinci yerinde olmayan Kate'le bir anlaşma yaptım," diyor Hugh.

"Konuşmamızı gizli tutacağız. Çok komikti."

Uyanırken komik değil miyim? Belki de espri anlayışımı kaybettim. *Ugh.*

"Kederin seni bu kadar küçültmesinden nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum.

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Seni *azaltıyor* mu? Böyle mi düşünüyorsun?"

Daha ayak parmağımı bile kuma basmadan plajın büyüüne kapıldım ve bunu düzeltmenin zamanı geldi. Botlarımı tekmeliyorum, Justin'in ceketini çıkarıp ahşap masanın üzerine atıyorum ve çıplak ayakla dış merdivenlerden aşağı koşuyorum. Bahçeden kısa bir patika beni yükseltinin üzerinden tertemiz kuma götürüyor.

İşte orası. Benim okyanusum. Cam öldüğünden beri Charlie'yi mümkün olduğunca sık Güney Sahili plajlarına gününbirlik gezilere götürüyorum. Her seferinde kumların üzerinde, dalgaların yanında durduğumda kendimi biraz daha insan gibi hissediyorum. Kendimi. Ya da kalbim biraz daha az kırık ve biraz daha birlikte olan yeni bir versiyonum. İşler ne kadar kötüye giderse gitsin, durdurulamaz ritimde beni rahatlatan bir şey var.

Hugh beni takip etmiyor. Sanırım içgüdüsel olarak bu ana ihtiyacım olduğunu biliyor.

Geniş kumsal kuzeye ve güneye, Avustralya'nın en doğu noktasında, Wategos Plajı'nın üzerinde duran ikonik Byron Bay deniz fenerine kadar uzanıyor. Bir zamanların sakın sahil kasabası şimdilerde Hollywood ünlülerinin Instagram hikayelerinin ve halka ışıklı tripodların önünde bitki bazlı kolajen tozu, kenevir yağı ve kristaller satan influencer'ların popüler bir arka planı.

Kış sonu için mevsim normallerinin dışında sıcak bir hava var ve güneybatıda, Lismore'a doğru bir fırtına daha yaklaşıyor. Kıyıya doğru yürüyorum, kum ayaklarımın altında sertleşip ıslanıyor ve dengemi korumak için ayaklarımı sağlamca sokmak zorunda kalacağım kadar derin olan soğuk suya biraz adım atıyorum.

Burada durmak keder gibi bir şey. Sıgılıklardan, karanlık ve ağır olan, göremediğiniz, duyamadığınız ya da nefes alamadığınız derinliklere sürükleniyorsunuz. Son iki yılda öyle zamanlar oldu ki, çığlık atsam bile keder sesimi yutuyordu. Sesimden daha büyüktü. İngilizce dilinin tamamında yeterli bir kelime bulunmayan bir duygu girdabı.

Su eteğimin kenarına değene kadar birkaç adım daha atıyorum. Buz gibi ve berrak, omuzlarımdaki güneşin sıcaklığıyla tam bir tezat oluşturuyor. Arada sırada daha büyük bir dalga vuruyor ve ben daha derine batıyorum ve dengemi korumak için ayak parmaklarımı kuma daha fazla gömüyorum.

Birdenbire çok daha büyük bir dalga geliyor ve ondan kaçacak zamanım yok. Sadece kuru temizleme yapılabilen eteğimle sıırılsıklam olacağım ama umurumda değil. Dalmazsam ayaklarımı yerden keseceğini ve beni kumlara sürükleyeceğini biliyorum.

altında. Ve bunu yaptığımda, tamamen giyinikken, kendimi pervasız, çılgın ve şok edici derecede soğuk hissediyorum.

Bazen ölümle flört ediyorum. Sadece kısa bir bakış. Radarımın dış kenarında bir yerde bir bip. İhtiyacım olduğunda her zaman orada olduğunu hatırlatan zayıf, rahatlatıcı bir hatırlatma.

Bir anne böyle düşünmemeli.

Ondan sonra orada ne kadar durduğumu, sırlıslıkla olduğumu bilmiyorum. Artık o kadar büyük dalgalar yok. Sanırım gelgit bitiyor. Donup kaldım. Sıkışıp kaldım. Ağlamak istiyorum ama ağlayamıyorum. Öğleden sonra esintisi artıyor, bulutlar dalgalanıyor ve şimdi titriyorum. Kuru kuma dönene kadar geriye doğru birkaç adım atıyorum. Tükendim.

Daha arkamı dönmeden orada durduğunu biliyorum. Onu hissedebiliyorum. Saygılı bir mesafeden izliyor. Beni koruyor. Kendimi kaybetmeme izin veriyor, tam sınıra kadar, ama tam olarak değil.

Gözlerimi kapatıyorum ve birkaç dakika içinde tam arkamda duruyor. Enerjisini hissedebileceğim kadar yakınımda.

Cam.

Beni plajda asla yarı yolda bırakmaz.

"*Seni özledim,*" diye nefes alıyorum ve enerjisinin tekrar kaybolduğunu hissediyorum. Çok fazla şey söyledim. Çok içgüdüsel hissettim. Onu ürküttüm. Beni mi ürküttün? Şimdi o gitti ve ben yine yalnızım, okyanusa bakıyorum, iliklerime kadar donmuşum. Çaresizce ılık bir duşa, uzun bir uykuya ve kimsenin benden tek bir şey bile beklemediği bir zamana ihtiyacım var.

Ama Cam'in bulunduğu bu noktadan ayrılmak için kendimi ikna edemiyorum. Kollarımı ovuyorum, ıslak gömleğim ve eteğim vücuduma yapışıyor, rüzgâr beni kumla kaplıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Ayak sesleri arkamdaki kumu kesti. Bu sefer gerçek ayak sesleri. Havlu büyük ve sıcak, omuzlarıma ve önüme sıkıca sarılmış. Tutmak için ellerimi bile kıpırdatamıyorum, çok üşüyorum. Arkamı dönüyorum ve orada titreyerek, dişlerim takırdayarak, ona bakarak, kendimi tamamen bitkin ve uzun zamandır olduğumdan daha kötü hissederek ama bunu ifade edemeyerek duruyorum. Ya da başka bir şey.

Havluyu daha sıkı çekiyor. Fiziksel sıcaklık için bana sarılmasını istiyorum ama o bunu yapmıyor. Belki duygusal sıcaklık için de istiyordur.

"Ateşi yakacağım," diyor ve ilkel bir düzeyde, önemsendiğimi hissediyorum ..bir şey.

Başlangıçta çok fazla yardım vardı. Kederin adres defterinizi değiştirdiğini söylerler ve kimin ve nasıl adım attığı beni şaşırttı. Canberra' yı tamamen hafife aldığımı, politikacılarla dolu steril bir şehir olduğunu düşünerek klasik bir hata yaptığımı fark ettim. Bunun yerine, yeni arkadaşlar, arkadaşların arkadaşları, komşular, yabancılar tarafından kucaklandık.... Ve bu güveç ve lazanyanın çok ötesine geçti. Ben onun hesabını kapatırken bankada yanımda oturuyordu. Havlu askılarını tamir ediyor ve geri dönüşüm yüklerini çöpe atıyordu. Ağlamayı durduramadığımızda pijamalarla gece geç saatlerde sıcak çikolatalar.

Besteci bir arkadaşım eyaletler arası bir otobüsteyken Cam'in ölümünü duydu ve o anda aşkımızın tüm gücünü o kadar zarif bir şekilde yansıtan bir müzik parçası yazmak için harekete geçti ki cenazede çaldırdım.

Ve sonra o ilk Noel'de, bir grup rastgele arkadaş sosyal medya üzerinden güçlerini birleştirdi; Charlie ve ben çocuk bakımevindeki yıl sonu konserinden sonra arabayı sürdüğümüzde, tüm evimiz peri ışıklarıyla parılıyordu. O anda kendimi dünyanın en zengin kadını gibi hissettim.

Ama bir noktada insanlar kendi hayatlarına geri dönmek zorunda. Sonsuza kadar sizinle oturmalarını ya da her akan muslukta veya patlayan lastikte yanınızda olmalarını bekleyemezsiniz. İlk destek dalgası geri çekildiğinde, asla olmayı kabul etmediğiniz tek ebeveyne dönüşmek zorunda kalırsınız.

Bu nedenle, birisi şimdi ne kadar küçük olursa olsun düşünceli bir şey yaptığında, örneğin bir ateş yaktığında, genellikle ısınmadan, elektrikten, yemekten, ev ödevinden, asıl işten sorumlu olan sizken, nezaket derinize sızar. Şu anda, ayaklarımı yeniden bulmak, Cam'i birkaç saniyeliğine hissettiğim yere geriye doğru bir bakış atmak ve Hugh ile kumun üzerinde geri yürümek için beni bu transtan şok ediyor. Tökezleyerek. Üstüm başım kum oldu.

Arka kapıya ulaşıyoruz ve doğrudan eve giremeyeceğimi biliyorum. Aşağıda musluğu olan bir açık hava duşu var ve Hugh onu açıyor, böylece ayaklarımızı çimlerin üzerinde durarak altına sokabiliyoruz. Havluyu etrafıma sıkıca sarıyorum ve o da eğilip baldırlarındaki kumu fırçalıyor.

"Kıpırdama," diyor, yanımda kalçalarının üzerinde. Topuğumu avucunun içine alıyor ve ayağımı suyun altında nazikçe hareket ettirerek kumu fırçalıyor. Dengede durmak için omzuna uzanıyorum, o da aynısını diğer ayağımla yapıyor ve bedenimin dışında bir deneyim yaşıyorum çünkü bu benim patronum Hugh, *ayaklarımı yıkıyor*. Olduğundan yüz kat daha tuhaf olmalıydı.

"Ben duşu çalıştırayım," diyor, musluğu kapatıp tekrar ayağa kalkıyor. "İçeride."

Kapıda bıraktığı havluyu alıp ayaklarını kuruluyor. İçeri girip hasır paspasın üzerinde duruyorum, üzerimden hala su damlıyor ve bununla uğraşacak enerjim yok.

Bir dakika sonra banyodan "Kate?" diye sesleniyor.

Kendimi bedensiz hissediyorum. Bu bir şok mu? Hayır. Olaydan iki yıl sonra, kesinlikle olamaz.

Titriyorum. Alt kattaki banyodan, koridordaki kapı aralığından buhar çıkıyor. Hugh oradan çıkıyor.

"Geliyor musun? Su sıcak."

Gelemem.

Ellerini bir havluya kuruluyor ve odayı geçiyor. Bana ulaştığında konuşmak istiyorum ama sesim çıkmıyor. Kendi bedenimin içinde kilitli kaldım, bilincime çok gecikmiş bir şekilde çarpan farkındalıktan dehşete düştüm.

"O ölü kalacak," diye fısıldıyorum.

Zar zor duyuluyor olsalar da Hugh sözlerimi yakalıyor. Onları tutuyor.

"Geri gelmemeye devam ediyor," diye devam ediyorum, sanki bu gerçeği ilk kez keşfediyormuş gibi. Kendi sözlerimi duyunca paniklemeye başlıyorum. Kederimin büyük bir kısmı Charlie'nin babasını kaybetmesiyle ilgiliydi. Şimdi fark ediyorum ki, kocamı kaybetmemin üzüntüsünü yeterince yaşayamadım. Sanki bindiğimi bilmediğim bir hız treninin tepesinde uyanmışım, kemerim bağlı değil ve zirveye daha yeni çıkmışsınız gibi.

"Çok üzgünüm Kate." Elbette bunu daha önce de söylemişti. O zaman da. Herkes söyledi. Biri öldüğünde, normal etkileşim devam etmeden önce, sosyal olarak kendimizi zorlamamız gereken bir cümle bu. Ama bu sefer hissediyorum.

O üzgün. Derin, empatik, yürek burkan bir şekilde üzgün.

Onun gözlerinden, nihayet, iki yıllık bu amansız yokluktan ve yarım günlük boşluktan sonra, nihayet durumumu dışarıdan görüyorum. Ve kendim için de üzülüyorum. Acı verici bir şekilde.

Ne akıl almaz bir kayıp.

Duşun zeminine su yağıyor. Onu oturma odasından banyoya kadar takip ediyorum. Sıcaklığı kontrol ediyor ve ellerini kuruluyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Havluyu bırakıp duşa giriyorum. Tamamen giyinik.

Ilık su yüzümden akıyor ve kıyafetlerimi tekrar ıslatıyor. Fayanslı duvara yaslanıyorum ve yere oturana kadar yavaşça batıyorum, tamamen perişan bir halde.

Belki de *bu* benim dibe vuruşumdur. Sürekli ölçüyü ayarlıyorum. Bir keresinde, özellikle perişan haldeyken, Cam'in yıllar içinde geçirdiği çeşitli yaralanmalara ait röntgenlerini ve taramalarını çıkarıp oturma odasının zeminine bir insan şeklinde dizdim. Sonra yere yattım ve onun bedenine yakın olmak için çaresizce onların üzerine uzandım. Onları kaldırdığımda, zihnimin gözünde kalbinin ve ciğerlerinin hayalet görüntüleri hareket ediyor, atıyor ve nefes alıyor gibiydi. Röntgenleri yok edemezdim. Bu onu yeniden yok etmek gibi olurdu.

Normalde sadece bir geceliğine giderim. Üç günün birincisi çok daha geniş kapsamlı hissettiriyor. Bunca zamandır kederimin en kötüsünden koruduğum çocuğumdan uzakta gerçekten oksijen solumak için ilk fırsatım oldu. Charlie'nin yokluğunda güvenli bir şekilde yüzeye çıkan keder. Onu buradan üzemem. Onu korkutamam. Tamamen kaybedebilirim ve o bunu bilmeyecek. Sanki hiç bu kadar geniş bir alana ve bu kadar çok duyguya sahip olmamışım gibi hissediyorum.

Suyun ve buharın içinden Hugh'ya bakıyorum, pişman olup olmadığını merak ediyorum. Muhtemelen üniversite destekli danışmanı da yanında getirmiş olmayı diliyordur. Ama gözlerimiz buluştuğunda, orada asılı kaldığını fark ediyorum. O güçlü.

Ben kırılğım.

O haklıydı. Ve ılık su tenimi eritirken, korunmasız gözyaşlarımın sonunda akmasına izin veriyorum. Yüzümün buruşmasını izliyor ve düşün dışında, bana daha yakın bir yere çömeliyor. Çekingen bir şekilde uzanıyor ve şelalenin içinden bana elini uzatıyor, beyaz gömleğinin kolu sıırılsıklam ve şeffaf.

Elini tutuyorum, beni yukarı çekip buradan çıkarmasını ve benimle mantıklı bir şey yapmasını bekliyorum - belki bir fincan çay - bu her neyse durdurmak için.

Ama bu çayın ötesinde bir şey. Bunu o da biliyor. Sadece kırılğan, çaresiz kişiler okyanuslara giyinik olarak dalar ve iş seyahatlerinde iş kıyafetleriyle duşta oturur.

Elimi bıraktı. Saatini çıkardı. "Hugh!"

Ama artık çok geç. Duşa girdi ve yanıma oturdu, suyun altında kendini duvara yasladı, takım elbise pantolonu ıslak, beyaz

İş gömleği benimkinin bana yapıştığı gibi onun vücuduna yapışıyor, bana sessizce bakarken siyah saçlarından su damlıyor.

Dondum kaldım. Daha önce hiç kimse böylesine fedakârca ve nazik bir şey yapmamıştı. Hugh dublörlük yapmaz ve bu kesinlikle dublörlük sayılır. Aslında, Daniel Craig'in bir keresinde Bond olarak bunu yaptığını hayal meyal hatırlıyorum.

Dakikalar sonra sesimi buldum. "Aklındaki hafta sonu bu muydu?"

"Tam olarak bu" diyor, başını fayanslara yaslayıp gözlerini kapatarak. Sonra orada öylece oturuyoruz, yan yana, arkadaşça bir sessizlik içinde, ben ağlarken, ağlarken ve ağlarken ortak su terapisinin tadını çıkarıyoruz.

Bu kederimi serbest bırakmaktır.

Sonunda su soğuk akmaya başlıyor ve o uzanıp muslukları kapatıyor, üstümüz başımız perişan ve damlıyoruz ve bunun Cam'in önünde doğum yapmaktan sonra hayatımın en mahrem anlarından biri olduğunu fark ediyorum.

Sonra da evde yiyecek ve yeterince kuru giysi olmadığı için ayağa kalkmamızı ve hava kararmadan önce her iki sorun için de bir şeyler yapmamızı öneriyor.

"Grace! Öncelikle, *teşekkür ederim*. Milyonlarca teşekkür. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama bunu bir şekilde telafi edeceğim. Söz veriyorum."

Gülüp geçiyor. "Karşılığını ver, Kate. En sevdiğim küçük insanla takılmayı sevdiğimi biliyorsun. Yüzde beşlik bebeğim için alıştırma."

Gelirken önünden geçtiğimiz Ocean Shores'taki bir ikinci el mağazasına doğru yürüyorum. Hugh sahil evine dönmüş, toplantı iptallerini kişisel e-postalarla takip ediyordu. Belki ikimizin de boşluğa ihtiyacı vardı.

"Pekâlâ, başlamadan önce..." Sanki bu telefon toplantısını düzene sokmak için arıyormuşum gibi. "Bu bir Alice O'Donoghue durumu mu?"

Grace'in arkadaşı Alice bir keresinde bize, partneri işten gelir gelmez büyük bir söylenmeye başladığı ve ona sinir bozucu bir günün en küçük ayrıntılarını anlattığı bir hikaye anlatmıştı. Teknik aksaklıklar. Park cezası. Hırkanın sürekli kapı kollarına takılması. Bu tür şeyler.

"Her neyse, senin günün nasıldı?" diye sormuştu sonunda ona, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi, şikâyet listesini iyice tükettikten sonra.

"Babam öldü," demişti ona.

Grace ve ben, o bize anlattığında neredeyse ölüyorduk. *İşte, ama Tanrı'nın lütfu için ...*

O zamandan beri, birimiz kendimizi uzun soluklu ama ölüm kalım meselesi olmayan bir hikâyenin içine atmadan önce, bunun bir "Alice O'Donoghue durumu" olup olmadığını kontrol ederiz.

"Burada her şey yolunda," diye güvence veriyor Grace. "Lütfen devam edin."

Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Sanki onu son gördüğümünden beri paralel bir boyuta girmişiz gibi, yirmi dört saat önce değil. "Tamam, bu yönetici özeti." Bu görüşmenin bilgilendirme kısmını en üst düzeye çıkarmam gerekiyor. "Dün gece polis gittikten ve hepiniz evlerinize döndükten sonra hiç uyumadım, araba bozuldu, Justin sabahın altısında kapıyı çıplak bir şekilde açtı ve beni Harley-Davidson'unun arkasında havaalanına götürdü. Hayır, o bir Harley değil. Bekle, bisikletin türünü hatırlayamıyorum...."

"Onlar kitap değil Kate. Ama motosikleti unut!" Grace haykırır. "Justin'in çıplak olduğu kısma geri dönebilir miyiz?"

"Hayır, çünkü az önce Hugh ile duş aldım."

Grace bilinen evren anlayışını yeniden ayarlarken uzun bir duraklama olur. "Pardon, *ne dedin?*"

Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Sadece nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. "İkimiz de çıplak değildik." Bu sadece olayı daha da saçma hale getirmeye yarıyor.

"Kate, dur. Bunun bir video görüşmesi olması gerekiyor. Saçma sapan konuşuyorsun!" Kafası çok karışmış olan yüzü birkaç dakika içinde ekranımı aydınlattı. "Tamam, ilk önerim annene bunların *hiçbirini* anlatmaman," diye tavsiyede bulunuyor. Bu tabii ki tartışmalı bir konu.

"Oh, o kısmı unutmuşum. Annem bana, Hugh ve taksiciyle birlikte hoparlörden, buradayken rastgele bir Hemsworth yedeğiyle ateşli bir kaçamak yapmam gerektiğini söyledi."

Gülmekten patlıyor. "Bu hedefe doğru son sürat ilerliyorsun gibi görünüyor."

Öyle bir şey değildi. Hiçbiri değildi. Ama bazen Grace'in hayali anlatısının içine gerçeği sıkıştırmak zor oluyor.

"Başka bir zaman sana duş olayını anlatırım Grace. Hayal ettiğin her neyse, o değildi."

"Tamam."

Çünkü temel bir şeydi. Hamdı. İki insan arasında her zaman hatırlayacağım belirleyici bir deneyim. Şimdi bundan bahsettiğim için biraz üzgünüm.

"Yan not: pijama mı giyiyorsun?" diye soruyor.

Doğrulamak için kamerayı vücudumda gezdiriyorum. Bu alışveriş gezisini planlamamıştım. İş kıyafetlerimle hem okyanusta yüzmüş hem de duş almıştım. Yani evet, üzerimde su mavisi kareli pamuklu bir şort ve Cam'in bağış kutusundan kurtardığı büyük boy tişörtlerinden biri var.

"Sahil evinden ayrılırken *küçük* bir aksaklık oldu." "Anlat bana."

"Üst kattaki sahanlıktan alt kattaki oturma odasını tamamen gören, *Brady Bunch*'taki gibi açık merdivenlerden biri."

"Anladım."

"Hugh kanepede oturmuş çalışıyordu. Sanırım şu duş olayı yüzünden rahatsız oldum...."

"Anlaşılabilir."

"Ve pijamalar yüzünden utandım. Ya da belki de sadece ortamı yumuşatmak içindi. Her neyse, şu Eski Hollywood Büyük Girişlerinden birini sahnelemek iyi bir fikir gibi geldi."

Grace kaşlarını çatıyor.

"O anda döndüm, ama ayakkabımın kayışı diğerine takıldı ve dönerken üst basamağı yanlış değerlendirdim ve tökezledim, aşağı inerken kendimi sabitlemek için tırabzana tutundum, sonunda ikinci alt basamakta biraz dengemi kazanana kadar."

"Anlıyorum. Peki ya Hugh?"

"Sözsüzce beni izledi, sonra 'Bununla ne yapmam gerekiyor?' dedi. Günün ikinci büyük girişıydı ve bir şekilde bu sabah motosikletten düştüğümünden daha sarhoş görünmeyi başardım."

"Motosikletten mi düştün? Tanrım, Kate-iyi misin?"

Derin bir nefes alıyorum. Bunların hiçbirisi arama amacımla ilgili değil. Burada Hugh'yla birlikte olmasam da, onunla birlikte olmak beni rahatsız eden bir şeydi.

"Seni düşünüp duruyorum," diye itiraf ediyorum. "*Tüm bu Hugh olayı.*" Talihsiz çöpçatanlık fiyaskosunu böyle adlandırmıştık.

Başını iki yana sallıyor. "Kate, benimle ilgili bir *Hugh* olayı hiç olmadı, değil mi? Çok hoş bir adam ama benimle o şekilde ilgilenmedi. Sanırım bir süre onun fikrinden hoşlandım ama bu sadece senin çizdiğin versiyonuydu. Onu çok az tanıyabildim. Aramızdaki kimyanın tutmaması senin suçun değildi."

O zamanlar, ortamın iyi olmamasının suçunu, meslektaşlarımdan birinin onu üniversitenin yakınındaki bir yum cha restoranında öğle yemeğinde yakaladığı yirmili yaşlardaki, çarpıcı derecede ateşli Singapurlu öğrenciye atmıştık. Grace için yıkılmıştım. Başkalarıyla çıktığından şüphelenmişim, ki bunda bir sorun yoktu - Grace'le ikinci bir randevuları bile olmamıştı. Sadece onun yarı yaşında bir kadının en iyi arkadaşım olan süpernovayı nasıl gölgede bırakabildiğini anlayamamıştım.

O zaman da sessizleşmişti. Bir sürü kapalı kapılar ardında telefon görüşmeleri ve alışılmadık derecede erken taklitler. Grace'e aralarındaki ilişkinin yürümeyeceğini düşündüğünü söylediğinde, "kişisel bir şeyle meşgul olduğunu" söylemişti. Kişisel *bir şey* demeliydi. Aylardır ortaya çıkıp duruyordu! Yum Cha'da olmasa bile, iş yerinin otoparkında, kafede, telefonunun ekranında -hatta bir keresinde, rektör yardımcısıyla bir toplantı sırasında ekranını paylaşırken e-posta bildirimlerinde! Ruby diye biri. *Can sıkıcı.*

"Hugh ve benim senin yanında birbirimize karşı her zaman bu kadar garip davranmamızın nedeninin Aşk Tanrısı'nı hayal kırıklığına uğratmak istemememiz olduğu hiç aklına geldi mi? Aramızdaki ilişkinin yürümemesine bizden çok sen üzüldün."

Benim yüzümden mi? Kalp kırıklığını ve kızgınlığı hayal etmiş miydim? "O yüzden açık konuşayım," diyor kararlı bir şekilde. "Eğer herhangi bir Hugh ile daha fazla duş alırsan benim için sorun olmaz." Bunu *çok yanlış anlıyor.*

"Doğru," diyorum beceriksizce. "Ayrıca Justin bana numarasını verdi," diye itiraf ediyorum. Tüm tartışma noktalarını sıralamak için bir pano ve kontrol listesi getirmeliydim.

Bu kez yüzünde bir şey beliriyor. Kıskançlık kadar güçlü değil ama var. Hayal kırıklığı sanırım.

"Komşuların numaralarını değiş tokuş etmesi normal, değil mi?" diye soruyorum. "Olası bir durumda, benim durumumda, rapor edilecek bir sorun olduğunda?"

"Son derece normal," diye onaylıyor Grace, ama neşeli tonu zoraki.

Bu görüşmeden hemen sonra ona mesaj atacağım ve motosiklet üzerinde ne kadar muhteşem görünürse görünsün benden kesinlikle bir gül almayacağı mesajını bir şekilde ileteceğim.

Anlatmak istediğim daha çok şey var. Kederle ilgili şeyler. Okyanus olayı. Macera Kurulu aydınlanması. İrlanda. Yazma ıstırapı. Cam'in notları ve bunların birer iskele olmadığı gerçeği. Onlar bir kafes ve yakın bir zamanda kurtulmam gerekiyor.

"Dostum, bu konuşma Bechdel testini fena halde geçemez," diye gözlemliyorum. "Lanet olası erkekler!"

Gülüyor. "Tamam, bir sonraki tartışmamız için masaya yatırıldı: donör dölleme

-Artıları ve eksileri. Sperm hakkında konuşmak Bechdel'den sayılmaz, değil mi?"

"Buna izin verilebilir. Ve bunu seninle tartışmayı çok istiyorum, Grace."

Aslında, bundan daha fazlası. Uzun zamandır büyük bir fikir üzerinde düşünüyordum. Aşağı yukarı aynı yaşta olduğumuzu biliyorum ama belki de benim yumurtalarım daha yaşayabilirdir? Tedavi gördüğümüzde hiç sorunumuz olmamıştı. Cam'in ölümüyle başka çocuk yapma şansım da kalmadı. İhtiyacı olsa Grace'e bu hediye gözümü kırpmadan verirdim.

"Seni seviyorum Grace. Hem de çok." "Sonsuza kadar," diye yanıtlıyor.

Justin'e mesaj attığımda ucuzluk mağazasının soyunma odasındaydım. *"Bıraktığın için tekrar teşekkürler," diye yazıyorum. "Uyandırdığım için tekrar özür dilerim."*

O da hemen cevap yazmaya başladı. Lanet olsun. Konuşmaya girmek istemiyorum. Sadece bu kelimeleri çıkarmak istiyorum.

"Planlar değişti," diye taslak hazırladım. "Pazar gününe kadar yokuz. Ama iyi haber, Grace Charlie'yle birlikte tüm hafta sonu bende kalacak." "Belki de bu ornitoloji tartışmasını onunla bir içki içerken yapmalısın." diye eklemek istesem de muhtemelen burada durmalıyım.

Bunu nasıl konumlandıracağımı düşünüyüm....

Bir elbise deneyebilmek için Cam'in tişörtünü ve pijamasının altını çıkarıyorum.

"Hafta sonu orada kalacağını duydum," diye cevap yazıyor, yazdığım makaleyi yapılandıramayacağım kadar hızlı bir şekilde. "Annen Charlie için bir şey almak üzere aradı. Ben de ön taraftaydım..."

Birisi annemle ilgili bir hikâye paylaşmak üzereyken üç nokta koymaktan daha kötü bir şey yoktur. Büyük bir duraklama var. Detay vermiyor. Umarım ona el bombasından bahsetmemiştir. Ya da motosikletten. Yine de, kaç yaşındayım, on dört mü? Her güvenlik olayına neden olduğumda ya da bir çocukla konuştuğumda anneme bilgi vermek zorunda değilim.

Telefonum ondan gelen beklenmedik bir FaceTime aramasıyla canlanıyor ve 2008'den beri akıllı telefon sahibi olmama rağmen, yine de bu aciliyete atlıyorum. Grace ile konuşmadığım sürece mesajları tercih ederim. Buna bir de duşta yaşadığım çileden dolayı zaten gergin ve bitkin olduğumu, ayrıca uykusuzluktan sallanmaya başladığım o noktaya ulaştığımı eklersem, reddetmek istediğim halde aramayı kabul etmemin mazereti ortaya çıkıyor.

"Kate," diyor görüş alanıma girerek.

Görünen diğer şey ise iç çamaşırlarımla soyunma odasında olan ben! Denemek üzere olduğum elbiseyi elime alıyorum ve önüme doğru tutuyorum. Burada olası alevleri söndürmem gerekiyordu, onunla seks yapmam değil!

"Annem nasıldı?" Gergin bir şekilde soruyorum.

"Aslında çok tatlıydı," diye yanıtlıyor mutfağındaki bira şişesinin kapağını açarken.

Annem hakkında konuşuyoruz, değil mi?

"Sonunda onu bir fincan çay ve Tim Tams içmeye davet ettim, çünkü biraz üzgündü."

Üzgün mü? Annem birçok yüksek duygu yaşar. Sık sık. Ama asla "üzgün" değildir. Onu hiç ağlarken gördüğümü sanmıyorum, ben çocukken ve o benimle tek başınayken bile.

"Charlie okuldaydı, o yüzden bir saat konuştuk. Bana Cam'le ilgili tüm hikayeyi anlattı. Kulağa korkunç geliyor Kate."

Öyleydi.

"Bir ebeveyn için çocuğunun bunları yaşamasını izlemek çok zor olmalı."

Öyledir.

"Hiç yardım isteyip istemediğini sordum, onun yaşındakilerin bunu atlattığını söyledi...."

Bekle, geri çekil. Benden ve Charlie'nin babasız bir hayat sürmesini izlemenin benim için ne kadar zor o l d u ğ u n d a n bahsettiğimizi sanıyordum. Buna o kadar odaklanmışım ki, annemin de aynı şekilde hissediyor olabileceği, çocuğunun kocası olmadan hayatını sürdürmesini izleyebileceği hiç aklıma gelmedi.

Annemin yardıma mı ihtiyacı var? Bu düşüncenin bana verdiği endişeye hazırlıklı değilim. Ya da pişmanlığa.

Birisi bir keresinde benimle yasin iç çemberi hakkında psikolojik bir model paylaşmıştı. Bu tamamen kaybın merkezine sizden daha yakın o l a n insanları desteklemek, kendi eşyalarınızı çemberin sizden daha uzağındakilerin üzerine atmakla ilgiliydi. Belki de annemin mücadelesi bana yabancı geliyor çünkü o hiçbir zaman "içine atmadı". Annemin tek başına ağlayarak uyuduğu unutulmaz bir görüntü beliriyor.

"Seni endişelendiren ne söyledi Justin?"

Daha fazlasını söylerse annemin güvenini kıracakmış gibi tereddütlü görünüyor.

"Şey, dağıldı," diye açıklıyor.

Dağıldı mı? Kabinin köşesindeki sandalyeye yığılıyorum. İnsanlar ne zaman aile travmasından bahsetse, bu genellikle diğer tarafa doğru gider. Eski nesildeki travma, genç nesil tarafından miras alınır. İnsanlar, derinden üzen bir şeyin metaforik göbek bağına geri döndüğü ve anneye bulaştığı durumlar hakkında daha az konuşur.

Annemle benim aramda otuz iki yıl var. Bir yetişkinin, yetişkin çocuğunun kaybını hazmedecek bilgeliği ve pragmatizmi geliştirmesi için bu süre yeterli mi? Sadece yetişkin bir çocuk değil. Bir torun da. Bir keresinde büyükbabama ne zaman kendini yaşlı hissetmeye başladığını sorduğumu hatırlıyorum. Bana asla hissetmezsin demişti. Hayat bize bunu yaşattığında annem ne yapacağını şaşırmış olmalı.

"Bu bana Knightley'nin öldüğü zamanı hatırlattı," diyorum Justin'e. "O bizim köpeğimizdi." Adını söylerken bile duygularım boğazımda düğümleniyor. "Cam'in bir köpeği vardı.

Sadece kurtarma köpekleri alma politikası, ama Sydney'deki bir hafta sonundan eve dönerken Knightley'i bir iki dakikalığına tutmak için benimle bir evcil hayvan dükkanına gelmesini sağladım. İşte o zaman bize biyolojik annesi tarafından reddedildiğini söylediler...."

Justin sanki bir okla vurulmuş gibi elini kalbine götürerek geri çekiliyor.

"O noktada bir köpeği hesaba katmamıştık. Bütün evi dağıtacak bir yavru köpeğe tuvalet eğitimi vermek balayı dönemi planlarımızda yoktu. Bu yüzden onu isteksizce geri verdik, arabayı sürdük ve tek görebildiğim bu reddedilmiş küçük yavru köpeğin iki kez daha reddedilmesinin trajik görüntüleri idi."

"Kes şunu, Kate! Bu annenle konuşmaktan daha kötü!"

"Hayır, bekle. Yolda birkaç dakika ilerledikten sonra Cam arabayı beklenmedik bir şekilde kenara çekti ve çakıllı bir eşikte titreyerek durdu. Sonra arabayı U dönüşü yaptırdı ve 'O köpek yavrusu için geri dönüyoruz' dedi. Sanırım tüm ilişkimizin en romantik anıydı."

Hay Allah. Kendimi toparlamam lazım.

"Size bu hikâyeyi anlatmamın nedeni, Cam öldükten sadece birkaç ay sonra Knightley'i veterinerine götürmek zorunda kalmış olmam."

Yan odadaki kadının burnunu çektiğinden eminim. "Kalbimi kırma," diyor Justin.

"Charlie onu severdi. Onu tanıyarak büyümüştü elbette ama Knightley'de konjestif kalp yetmezliği vardı." Hâlâ kendimi doğru kararı verdiğime ikna etmeye çalışıyorum - tek başıma vermek için çok zor bir karar.

"Doğru şeyi yaptığına eminim," diyor Justin, zihinsel işkencemi tahmin ederek.

Köpekler bir şeyler bilir. Knightley, Cam'in hasta olduğunu bizden önce biliyor gibiydi - Cam'in teşhisinden haftalar önce ona yapışmıştı. Ve sanırım kalbi, sevgili sahibi gittiği için kısmen iflas etti. Yaşayacağım çifte keder için hazırlıklı değildim. Veterinerine giderken, Cam'in arabayı döndürdüğü o kahramanca an gözümün önüne geliyor, keşke şimdi de döndürebilseydim diyordum. Arabayı ileri sürmek için kendimi zorluyordum ama sanki Cam'in ölümü ile Knightley'nin ölümü ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlıymış gibi aramızdaki başka bir bağı koparıyordum.

"Charlie'ye Knightley'i doğruca babasının kollarına bırakacağımızı söyledim." Bu kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum, neden bu kadar ısrar ettiğimi Tanrı bilir. "Ama zaten kederli olan küçük oğlumun başka birine sarılmasını izlemek

Veda, yaşadığım en büyük acılardan biriydi. Annemin bizi izlerken hissettiği gibi!"

Justin'e söylemediğim şey, Knightley'nin güzel başı bu dünyadan göçüp giderken veteriner masasına huzurla uzandığında, "Cam'e onu sevdiğimi söyle" diye fısıldadığımdı. Ve yanağımı başının üstüne yasladım, bu dünya ile onun ötesindeki her ne varsa arasındaki perdeye mümkün olduğunca yakın olmak istedim. O kadar yakındım ki, Knightley'e uzandığı gibi Cam'e de uzanıp dokunabileceğimi hayal ettim. O kadar yakındı ki neredeyse ben de içinden geçebilirdim.

"Köpeğiniz için üzgünüm," dedi Justin.

İnsanlar kederin erken dönemlerinde gafil avlanırlar. Bir insanı kaybettiğinizde, "Nasıl hissettiğinizi biliyorum," derler. "Ben de evcil hayvanımı kaybettim."

O zamanlar bunu nefes kesici derecede saldırgan bulmuştum. Ama Knightley'nin öldüğü gün, üzüntüm tariflerin dışındaydı. Artçı şokların Cam'i kaybetmek kadar güçlü olmadığı ortaya çıktı; toparlanma ışık yılları kadar hızlıydı. Ama o ilk vefat beni hiç beklemediğim bir şekilde yıktı.

Justin beni rahatlatmak için "Annen gittiğinde iyiydi," dedi.

Zavallı annem. Kalbim acıyor. Kendimi nasıl bu kadar kaptırmışım da bunu kaçırmışım? Filtresi olmayan bir kadın için, derin düşüncelerini ustalıkla gizlemiş.

Oh, canım. Justin'e bu yüzden mesaj atmadım. Bunun Grace hakkında olması gerekiyordu. Ama şimdi bunu gündeme getiremem. Ailemize büyük bir iyilik yaptıktan sonra olmaz.

Neden her şey bu kadar karmaşık?

Dönüp aynaya bakıyorum, zaten yeterince moralim bozukken bir de floresan ışıkları altında yarı çıplak halimin tam boy yansımasıyla karşı karşıya kalıyorum.

Bu dış görünüşle ilgili değil. Tam olarak değil. Charlie'yi doğurup Cam'i kaybettiğimden beri bedenimi kabullenme konusunda yeterince çalıştım ve birine hayat veren ve aynı zamanda yaşadığı tüm travma ve strese rağmen kendini hayatta tutmayı başaran bir bedene minnettarım.

Hastalık onu harap ederken Cam'in fiziksel olarak dejenere oluşunu izlemek bana insan vücudunun işleyişine dair imajın ötesine geçen bir bakış açısı kazandırdı. Güçlü bir adamın soluşunu izlediğinizde, fiziksel olarak en iyi durumda olan bir bedenin bir gün daha dayanamayacak hale gelmesine tanık olduğunuzda, emzirmenin göğüslerinizi söndürüp söndürmediğini ya da içinizde büyüyen bir mucizenin cildinize grafiti yapıp yapmadığını umursamak zorlaşıyor. Ve artık bir ruh barındırmayan, hareketsiz, cansız ve boş bir bedenle birkaç dakika geçirdiğinizde, nasıl görünürse görünsün, onun ne olduğunu ve ne kadar inanılmaz olduğunu gerçekten görürsünüz.

At En azından, Bu ve FELSEFİ pozisyon Ben olsam geldi at O motosiklette her şey berbat olmadan önce. Ve şimdi kendimi ikiyüzlü gibi hissediyorum. Öz güven sorunları olan. Cam ile beni Mark Darcy'nin Bridget Jones'u sevdiği gibi sevdiği o rahat yere ulaşmıştım: olduğum gibi. Doğum sırasında beni doğumhanede görmüş ve sanki o deneyimin her anı bizi birbirimize daha da yakınlaştırmış gibi bana bakmıştı. O öldüğünden beri, Cam sonrası hayatıma devam etmekten son derece memnunum.

aracılığıyla Grace'in flört Kapari, ama Şimdi I var a Bir bedenin üzüntüyü taşımanın ötesinde yapabileceği şeyler olduğuna dair belli belirsiz bir hatırlama. Ve belki de bir gün bunları tekrar yapmak isteyebileceğime dair belli belirsiz bir fikir. Dükkânın kapısında zil çalıyor. Kapı açılıp kapanırken, esinti soyunma odasının perdesinde hafif bir aralık açıyor. Aradan bakınca Hugh'nun mağazanın içinde beni aradığını görüyorum. Onu burada kot şortu ve siyah tişörtüyle bu kadar rahat görmek garip. Böyle bir ortamda onunla birlikte olmak bile garip.

1980'lerde asılmış gibi görünen ve her an parçalanabilecek bu dayanıksız perdenin arkasında kendimi her zamankinden daha açıkta hissediyorum. İki kumaş parçasını sıkıca birbirine çekiyorum ve kendimi kabinin yan duvarına doğru bastırıyorum. Nefesimi tutmaya çalışıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diyor biri. Dükkânla ilgilenen yaşlı kadın.

"İş arkadaşımı arıyorum," diyor, sonra kendini düzeltiyor. "Arkadaşımı."

Bu ince bir ayırım, ama birlikte çalışmamız ya da sosyal olarak takılmamız bu kadın için bir şey ifade etmese bile, bunu yapmasına sevindim. Bence düşün altında hüngür hüngür ağlayan biriyle vakit geçirdiğinizde, iş arkadaşlığının ötesine geçmişsiniz demektir.

"Köpeği olan bayanı kastediyor olmalısınız," dedi kadın. Görünüşe göre dükkândaki herkes bu konuşmanın tamamını duymuştu. "Telefonda konuştuğu o harika adam siz misiniz?"

"Şey, sanırım başka birini kastediyorsunuz... Arkadaşımın köpeği yok."

Perdede küçük bir yarık açıp içinden bakıyorum.

"Artık yok," diyor kadın. "Zavallı Knightley." Hugh'nun ifadesi değişti. Knightley'i iyi tanıyordu.

Yaşlı kadın onu kolundan tutuyor ve *dehşet* içinde soyunma odalarına doğru götürmeye başlıyor.

Boğazımı temizliyorum ve perdeleri daha da sıkı kavıyorum. "Buraya!" Beden imajımla ilgili varoluşsal bir kriz yaşamak yerine bir şeyler denemek için daha fazla zaman harcamış olmayı dileyerek sesleniyorum. Şimdi o kadar yakınımda duruyor ki perdenin altından kanvas ayakkabılarını görebiliyorum ve neredeyse çırılçıplak titriyorum.

"Kate?"

"Bugün annesi için yaptığın şey gerçekten çok güzeldi," diye devam ediyor kadın. "Onu Tim Tams yemeye mi davet ettin? Zaman zaman kendini çok yalnız hisseden yaşlı bir kadın olarak, bu kadar düşünceli olduğun için sana teşekkür etmeme izin ver Justin."

Ayakkabılar geri çekilsin.

Bu iş *çığırından çıktı!* Bronz, halter yakalı maksi elbisenin içine girip boynundan bağıyorum, perdeyi aralıyorum ve fermuarı açmak için arkama uzanıyorum, beceriksizce.

"Hugh! Merhaba!"

Üzerimdeki pijamaları toplayıp birkaç şort ve tişört, uzun bir etek ve bluz, bir hırka ve denemeden iyi olacağını bildiğim birkaç şey daha alıyorum, ayaklarımı tekrar sandaletlere sokuyorum ve telefonumla güneş gözlüklerimi alıyorum. Sanırım fermuar sıkışmış. Yerinden oynatamıyorum.

Müdür Hugh'a, "Ben bunları sayarken sen de onu hallet canım," diyor.

İtiraz etmeye hazır bir şekilde yaka kartını okudum. "Bayan Davis-"

Ama Hugh çoktan arkama geçmişti. Parmakları belimin derisini okşarken fermuarı hafifçe itiyor ve dikkati dağılmış zihnimin daha sonra tekrarlayacağı bir hızla yavaşça derimin üzerinde kaydırıyor. Birkaç kez.

"İlk kocam öldü," diyor Bayan Davis, tam mola vermek üzereyken. "Senin yaşlarındaydım."

"Bayan Davis, çok üzgünüm."

Elini koluma koydu. İki farklı hayat hikâyesi. İkisi de aynı sayfada. Onun için üzüliyorum.

"Haftanın altı günü burada gönüllü olmasaydım, tüm zamanımı bir zamanlar hayatımda kapladığı alana bakarak geçirirdim."

Bir zamanlar kapladığı alan. Asla doldurulamayacak boşluk. Sonsuza dek taşınmaya mahkum bir alan, diğer her şey onun etrafında genişlemeye ve büyümeye zorlanıyor.

"Buraya girdiğinizde, büyük bir kayıp yaşadığınızı söyleyebilirim. Yüzünden okunuyordu. Duruşundan. Sesinizde."

Bu kısmı anlıyorum, içgüdüsel bir seviyede. Üzerimde taşıdığım keder yüzünden kendimi kırk yaşında bir enkaz gibi hissediyorum. Fermuar anı sırasında daha az öyle.

"Bunu çok yaşlı bir kadından dinleyin. Hiçbir üzüntü kocanı geri getirmeyecek. Hayattayken mutlu olmanızı ister miydi?"

"Mutlulukla."

Gülümsüyor. "Öyleyse ölürken bunu ondan almayın."

Hiç bu şekilde düşünmemiştim. O öldüğünden beri üzgün kalmak ve bu hayatı yarı yaşamak. Yapabildiğim tek şey buydu ve insanların bunu beklediğini sanıyordum. Ama bu ben değilim. Onun benim için en büyük dileğine ihanet mi ediyorum?

"Bazen onu hissediyorsun, değil mi?" diye soruyor bana. Sahili düşünüyorum ve başımı sallıyorum.

"O senin için en iyisini bilir."

"Bugün onu hissettim. Tam arkamda duruyordu. Beni koruduğunu hissettim." Bunu Hugh'nun önünde söylüyor olmam umurumda bile değil.

"Sonra ne oldu?"

Beni dikkatle izliyor ve çantalarımı almak için masaya doğru eğilen Hugh'ya baktığımda yüzümden geçen tanıma hissine tepki verdiğini görebiliyorum.

Sonra Hugh geldi ve Cam bir nevi... kenara çekildi.

Birkaç ay önce

"Kate, hayır. Bunu bir daha giymeyeceksin," diyor Grace ve benim LBD elbiseme gözlerini **d e v i r e r e k** arabasına doğru yürüyor.

Cam öldüğünden beri katılmaya cesaret edebildiğim ilk birkaç büyük, kritik iş etkinliğinden biri bu. Yüksek profil. Maksimum ihtişam. Aralarında Alzheimer'ın genetiğiyle ilgili bazı son teknoloji üniversite araştırmalarını desteklemeye hevesli olduğunu bildiğim birinin de bulunduğu çok zengin birkaç potansiyel hayırsever orada olacak. Ve bu benim işimi kişiselleştirdi. Kendisini babasıyla aynı yola sokacak gen mutasyonlarını potansiyel olarak taşıyan bir oğlum olduğu için, araştırmaya büyük bir ilgi duymak da dahil olmak üzere, onun için farklı bir sonucu etkilemek için elimden gelen her şeyi yapmaya kararlıyım. Bunu, çıkar çatışmasının var olacağı çizgiye kadar götüreceğim. Ve Hugh beni bu çizgiyi geçmekten alıkoyacak.

Grace elinde uzun bir giysi çantası, saç ve makyaj takımıyla ön kapıdan içeri girerken, "Bu gece oyun yüzünü takınmalısın," diye talimat veriyor.

Her şey s ı r a y l a . Elbise. Elbise askısını kapının pervazına asıyor, çantanın fermuarını açıyor ve coşkuyla iç geçiriyor. "Bu elbiseye evet diyeceksin," diyor gözleri parlayarak. "Bu gece dikkat çekmekle ilgili Kate ve bundan nefret ettiğini biliyorum ama bu senin işin."

"Önemli konuşmalar yaparak dikkat çekmekle ilgili," diye itiraz etmeye başlıyorum ama o, belden aşağıya doğru inen, yere kadar uzanan şifonun narin kıvrımlarına dönüşen, vücuda oturan, straplez, zümrüt yeşili bir vintage elbiseyi ortaya çıkarıyor. Elbise çok çarpıcı. Çarpıcı. Romantik. O kadar seyrek ve narin parıltılarla tozlanmış ki, neredeyse ışığın bir oyunu gibi görünüyorlar. Kesinlikle "bana bakın" dedirtecek bir elbise.

"Eee?" diye soruyor, kendisinden heyecan duyarak.

"Kesinlikle 'Bilimsel araştırmalar için bana hemen beş milyon dolar verin' diyor."

"Biliyorum, değil mi? Bayıldım buna. Kızıl saçlarınla birlikte!" "Kumral, lütfen."

"Sahiplen Kate. Şu an giydiğin elbise 'cenazeden yeni gelmiş kederli dul' diye bağırıyor. Çıkar şunu!"

Yatak odamıza -bugünlerde sanırım benim yatak odama- giriyorum ve siyah elbisemi çıkarıyorum. İçimden bir ses bu elbiseyi

Çünkü bir parça çikolata ve pijamalarımı Netflix karşısında altı saat geçirmek isteyen yanımla savaş halindeyim. Gece hayatına, bağış toplama galalarına ve dansa olan sevgimi ne zaman kaybettim? Eskiden müziğin ritminde kendimi kaybederdim, Cam'in hastalığı ve her zaman merak edeceğim bebek yüzünden kendimi farklı bir şekilde kaybetmeden çok önce değil. *Kıvılcımım geri dönecek mi?*

Grace içeri giriyor ve elbiseyi giymeme yardım ediyor. Vücudumda gezdiriyor ve o arkadan fermuarını sıkıca çekerken ben de korsajı yerinde tutuyorum.

Aynaya dönüyorum. Muhteşem. Kusur bulamam. Bana bir çift pırlanta ve zümrüt kolye küpe uzatıyor ve boynuma antika görünümlü bir kolye takıyor. Normalde takacağım bir şey değil ama straplez elbiseme çok yakışıyor. Tokası biraz zor olsa da sonunda takıyor ve gardırobumdan bir çift gümüş topuklu ayakkabı çıkarıyor.

"Şimdi, bu gece saçlar yukarıda," diyor ve ben hemen kendimi açıkta hissediyorum. "Açamaz mıyım? Biraz örtünemez miyim?"

"Omuzlarınla olmaz, hayır."

Beni kitaplarla kaplı makyaj masasının yanındaki tabureye itiyor ve işe koyuluyor, uzun buklelerimi TikTok'taki bir genç saç dehasından öğrendiği anlaşılan zarif bir kabarıklığa sokuyor. Her zaman sanatsal bir yeteneği vardı ve bu gece her bir parçasına ihtiyacımız var.

Makyajımı yaptığında geç kalmaya çok yaklaştığımız. O ve Charlie beni bırakacaklar ve eşyalarımı toplayıp, kapıyı kilitleyip yola çıkarken giderek daha gergin hissediyorum.

"İyi olacaksın," diyor Grace, ihtiyacım olan cesaretlendirmeyi yaparak. "Bir zamanlar bu tür hayır işlerini iki haftada bir yapardın. Gözlerin kapalı bir bağışçıdan milyonlarca dolar bağış koparabilirsin. Ayrıca, tek başına olmayacaksın, değil mi?"

Hugh'u kastediyor ama çöpçatanlığım çöküp yandığından beri ondan nadiren ismiyle bahsediyoruz. Eski Parlamento Binası'nın önündeki garaj yoluna giriyor ve Charlie'ye veda öpücüğü verip Grace'e her şey için tekrar teşekkür ettikten sonra arabadan inip el sallayarak onları uğurluyorum.

Yüzümü binaya dönüyorum. Canberra'nın muhteşem Enlighten festivalinin bir parçası olarak çarpıcı İlk Milletler sanat eserleri beyaz duvarlara yansıtılıyor. Binaya giriş bu gece halka kapalı, ancak kalabalık geçici bir çitin üzerinde duruyor ve ışık gösterisinin fotoğraflarını çekiyor.

Merdivenlerin dibinde kalbim küt küt atıyor. Sanırım profesyonel sinirler. Bir de etrafımda bir paparazzi kalabalığı fotoğraf çekiyormuş gibi hissediyorum. Artık bu kadar şık giyinmeye alışkın olmadığım için elimi

göğsüme bastırıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve sakinleşmek için derin nefes alıyorum. Bu, ebeveynini kaybetmiş çocuklar için düzenlenen yas kampındaki çevrimiçi ebeveyn atölyesinde öğrendiğim bir teknik, ancak bunun üzerinde duramam yoksa tekrar üzülürüm.

Gözlerimi açtığımda elbisemi düzeltiyorum, saçlarımla oynuyorum ve merdivenlerden yukarı bakıyorum. Hugh yemek takımıyla sahanlıkta durmuş beni izliyor. Kalbim tekrar güm güm atıyor ve uzun eteğimi toparlayıp dikkatlice ona doğru yürüyorum. En azından merdivenlerin tepesine ulaşana kadar bu topuklu ayakkabılar ve bu elbiseyle ayağım takılmadan kendimi idare edebilirsem, bunun faydası olacak.

Kral Salonu'ndan altın rengi bir ışık yayılıyor ve içeride parıltıya bürünen ışıkların görebiliyorum. Hayat dolu bir manzara ve Hugh'nun yanına ulaştığımda gülümsüyorum.

Birkaç saniye boyunca ikimiz de konuşmuyoruz. Bu kıyafet içinde kendimi son derece mahcup hissediyorum ve onun konuşmaması beni daha da tedirgin ediyor.

"Sen. ..." Bana bakıyor ve bir nefes alıyor. "Bu farklı."

Gülüyorum. "Bunun için iyilik perime teşekkür edebilirsin," diyorum. "Gizemli nedenlerden dolayı onu reddettiğin için seninle konuşmuyor olması dışında!"

Yaralı görünüyor ve ben de onu kurtarmak zorunda kalıyorum çünkü Grace'le ilişkisinin yürümemesine gerçekten çok üzülüyor. "Merak etme, Hugh. Anlayışla karşılayacağına eminim."

Pişman bir yüz ifadesi takındı. "Öyle umuyorum. Lütfen selamlarımı ilet, olur mu? Ve ona bu geceki çalışması için övgülerimi ilet."

Gözlerimi deviriyorum.

"Hadi ama. Bu paralar kendi kendine toplanmayacak." Kolunu uzatıyor ve ben de elimi içinden geçiriyorum, takım elbisesinin içinden vücudunun sıcaklığını hemen fark ediyorum. Nefesim kesiliyor. Kocam olmayan bir adama bu kadar yakın olmak tuhaf hissettiriyor. Çok yabancı. O adam sadece Hugh olsa bile.

Elimi tekrar hızlıca uzatıyorum. Bu gece parçalara ayrılmak için değil ve eğer burada durup Hugh'nun koluyla Cam'in kolu arasındaki nüansları karşılaştırırsam, olacak olan tam da bu. Şu anki haliyle, düğünümüzle ilgili bir anı belirdi; kiliseden çıkmak için Cam'in koluna girmem, onun beni dehliz yolunda kucağına alıp etrafında döndürmesi, duvağımın uçuşması, sonra da 120 kişi izlemiyormuş gibi beni öpmesi.

"Özür dilerim," diye kekeliyorum, Grace'in göz makyajını tehdit eden bir damla gözyaşını silerken. Hugh biraz kenara çekilerek bana yer açtı ve bir

Elinde tarayıcı olan bir güvenlik görevlisi. Üzerimde gezdirir gezdirmez harekete geçiyorum. Muhtemelen ayakkabılardır. Ya da belki antika kolyedir.

Kenara çekiliyorum ve güvenlik görevlisi özür dileyerek tarayıcıyı vücudumun her yerinde gezdiriyor, bu da dikkatleri açıkta kalan tüm bölgelerime çekiyor. Boyun, omuzlar, sahtekârlık sendromu, hiç bitmeyen üzüntü...

"Kolyenizi çıkarabilir misiniz hanımefendi? Sanırım sorun bu."

Mandalı nasıl açacağımı çözer çözmez, evet, mecburen açacağım. Hugh birkaç saniye uğraşmamı izledikten sonra yaklaşıyor. Tokayı tutup kolayca açarken ellerimi bırakıyorum, kolyeyi dikkatlice öne doğru bırakıp kollarının altından sıyrılmama izin verirken parmakları omzuma değiyor.

Kadın takıları konusunda bu kadar becerikli olması beni etkiledi ama şaşırtmadı. Kolyeyi plastik bir sepete bırakıyorum ve bu kez sorunsuz bir şekilde tekrar taranıyorum. Görevli mücevherleri bana uzatıyor ve kendimize çeki düzen verirken kenarda duruyoruz.

Açık kapılardan hafif bir esinti geliyor ve kolyeyi Hugh'a geri verirken ürperiyorum. Eğiliyor, o kadar yakın ki nefesini tenimde hissedebiliyorum, zinciri yüzümün üzerinden sarkıtıyor ve aşağı indirip uçlarını boynuma bağlıyor.

"İşte böyle," diyor ve boğazını temizliyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü boğaz temizleme bulaşıcı olabilirmiş gibi hissediyorum.

Ana merdivenden çıkmaya başlıyoruz, ahşap zemin kaygan, eteğim zorlanıyor, elimde bir gece çantası var ve hiç tanımadığım yüzlerce VIP gözümün önüne geliyor. Bu kez istemsizce Hugh'nun koluna uzanıyorum ve o da hiç istifini bozmuyor.

King's Hall'a girdiğimizde, hemen tanıdık yüzlerin akınına uğruyoruz. Onları iyice araştırdığım için tanıdık, tanıştığımız için değil. Hugh'u yıllardır tanıyorlardı elbette.

"General Delaney," diyorum kendimden emin bir şekilde, elimi uzatarak. "Ben Kate Whittaker. Sizinle tanışmayı dört gözle bekliyordum."

Adam seksenli yaşlarının sonlarında ve hâlâ görevdeymiş gibi davranıyor. Elimi sıkıyor, kemik kırarcasına.

"Kapıda karşılaştığımıza sevindim," diyorum. "Sohbet etme şansımız olur diye umuyordum. Bazı ortak ilgi alanlarımız var!" Tabii ki onun zenginliğinden ve üniversitemizin, işsizlikle mücadele konusunda yaptığı araştırmadan bahsediyorum.

erken başlangıçlı demansın kalıtımı. Bu sinsi hastalık yüzünden bir erkek kardeşini ve bir yeğenini kaybettiğini biliyorum.

"Size bir içki getireyim mi, General?" Hugh bir garsona el sallayarak soruyor. "Kate?"

"Lancaster!" diyor general, Hugh'nun sorusunu duymazdan gelip sırtına bir tokat atarak. "Neden bu mücevher gibi kadınla daha yeni tanışıyorum?"

Ugh. Benim bir "mücevher" olup olmadığımı bilmesine imkân yok. Ve benimle tanışmadı çünkü normalde kanepemde dondurmamı yerken kocamın hayatta olmasını diliyordum. Sadece elbisemi beğendi.

Hugh, "Kate, üniversitenin son zamanlardaki en başarılı fon ortaklıklarından birkaçının planlarını başlattı," diye açıklıyor. Bu doğru. Ve benim başarımla, kendimi çeşitli projelere atarak hayatımdan kaçma ihtiyacımla doğru orantılı oldu.

"Şu anda özellikle yatırım yaptığım bir proje var," diyorum. "Favorilerim olması gerekmiyor ama..."

"Devam et," diyor general. "Şimdi ilgimi çekti."

Doğrudan bağış toplama konuşmasına başlamak cesur bir harekettir. Bunun yakınlaşmayı kolaylaştırması gerekiyordu. Ancak oğlumu yıllar sonra kaybetme ihtimali olan bir hastalığın bilinen bir tedavisi yokken, gelenekleri gerçekten umursamıyorum.

"Erken başlangıçlı ailesel Alzheimer hastalığı üzerine umut verici bir araştırma projemiz var," diyorum. Aile geçmişini bildiğimi anlatmak için elimi kısa bir süreliğine koluna koyuyorum. Yeğenlerinden biri ulusal basında babasını ve erkek kardeşini bu hastalıktan kaybettiğine dair bir makale yazmış. "Ben de yaklaşık bir buçuk yıl önce kocamı kaybettim."

Kısa bir süre durdu ve bana baktı, açıkça şok olmuştu. "Ah canım, çok üzgünüm. Ben de kardeşimi ve yeğenimi kaybettim. Korkunç bir iş. Korkunç! Bir de sana bak, çok genç yaşta dul kalmışsın. Ona bak, Lancaster! Bu doğru değil."

Kimsenin bana bakmasını ve benim için üzülmelerini istemiyorum, en azından Hugh'un. Umutsuzluk çukuruna düşüp bir daha çıkamama ihtimalime karşı kaçınmak için büyük çaba sarf ettiğimi bildiği şey tam da bu ve o özür diler gibi bakıyor. Muhtemelen bunun bir yarayı deştigi için üzgündür. İnsanların anlamadığı şey, yaranın *her zaman* açıkta olduğudur. Aynı anda günün işlerini yapmayı öğrendikten sonra bile, düşündüğünüz tek şey o olduğunda bir şeyi hatırlatamazsınız.

"Kayıplarınız için çok üzgünüm General. Bu inanılmaz derecede zor olmalı."

Gözleri bir anlığına parlıyor ve tekrar doğruluyor. Daha fazlasını söylemesi için onu zorlamamam gerektiğini biliyorum.

"Bir gün sizi bilim insanlarımızla tanıştırmayı çok isterim," diyorum. "Eğer ilgileneceğin bir şeyse."

Başını sallıyor. "Ayarlayın lütfen. Baldızım Stanley ve Joe'nun onuruna iğrenç bir anıt dikmek istiyor. Ailenin fonlarının gerçekten yardımcı olabilecek bir şeye kanalize edildiğini görmeyi tercih ederim. Şimdi, izin verirsiniz, yapmam gereken-"

Anladı. Ve kendini toparlamak için bir saniyeye ihtiyacı var.

Kulak kesildikten sonra Hugh dirseğimi tutuyor ve beni sessiz bir yan koridora götürüyor.

"Sana söylemeliyim, senin işindeki son adam bu işte işe yaramazdı. Onu bir etkinliğe götürürdüm ve ya bir sosyal gaftan diğerine geçip giderdi ya da susardı. Sanırım muhtemel bağışçılarla konuşmaktan korkuyordu. Ve genel olarak insanlarla. Hesap tablolarını tercih ederdi."

Gülüyorum.

"Bu konuşmaları kendim yaptığımda," diyor, "yakınlık kurmak çaba gerektiriyor. Onlara hitap edersem, bu genellikle aylar süren bir zemin çalışmasından sonra olur. Ve genellikle onlar da bir sürü içki içtikten sonra. Doğrudan konuya giriyorsunuz."

Bu geribildirimle desteklenmenin harika hissettirmediğini iddia edemem. Son zamanlarda dikkatimin dağıldığını hissederek o kadar çok zaman geçirdim ki, beni neden işe aldığını ona hatırlatmak güzel. "Bilmiyorum, Hugh. Sadece kendin olmak çok daha kolay. Aylarca General Delaney'nin etrafında dolanabilirdik ama bu hayat kurtarmak değil."

"Bu senin için sadece bir iş değil, değil mi?"

Bu soru beni şaşırttı. "Üniversite için bağış toplamak mı? Hayır, bu sihir. Zeki insanların yaratmasına yardım ettiğimiz farkı bir düşünün." Her ne kadar başka şeyler hayal etsem de, bu konuda ciddiylim.

Başını salladı. "Bu işte çok iyisin, biliyorsun."

"Keşke bunu daha çok görseydin," diyorum. "Ve Grief Kate'i daha az."

Gülümsüyor. "Zavallı yaşlı Kederli Kate'in başına gelmeyen kalmadı." "Ve öyle hissediyor."

Tekrar içeri girmek için döndüm ama beni durdurdu. "Bu gece öyle görünmüyor," diyor.

Hugh'un iltifatı beni şaşırttı. Profesyonelliğinin aşılmaz dördüncü duvarını yıkıp, beni bir iş kadını olarak değil de, bir iş arkadaşı olarak kabul etmek onun yapacağı bir şey değildi.

Bir bağış toplama profesyoneli, bir meslektaş, bir anne, ölen bir kocanın kederli eşi... ama sadece bir *kadın* olarak. Nasıl göründüğüm konusunda kendime güven duymayalı, hatta kişisel acil durumlar ve hayatta kalmak dışında buna dikkat edecek duygusal alana sahip olmayalı çok uzun zaman oldu. Sadece trajik nedenlerle değil, kabul edilmenin nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

Ondan ayrılıp salona geri döndüm, "odayı çalıştırmaya" ve bu geceki potansiyel zaferin tek seferlik olmadığını göstermeye kararlıydım. Etkinlik, gelecekteki miraslarıyla ilgilendiklerini ya da kaybettikleri insanların mirasından bir şeyler yapmak istediklerini bildiğim insanlarla dolu. Bunu anlamak ve nasıl bir fark yaratabileceklerine dair fikirleri nazikçe dile getirmek için eşsiz bir konuma sahip olduğumu hissediyorum.

Hugh da aynı şekilde çok çalışıyor. Odanın öbür ucunda onu fark ediyorum, abartısız bir cazibe saldırısı tüm hızıyla sürüyor. Tamamen kendi oyunumuzda olduğumuzda -ya da ben olduğumda- ne kadar güçlü bir ekip olduğumuzu fark ediyorum. Onun öyle olmadığı nadirdir.

Akşam bir grubun gelişile geliyor ve birkaç kişi dans pistine sürükleniyor. Grace'le son kez dışarı çıktığımdan beri dans etmemiştim, her şey altüst olmadan hemen önce. Bu gece Charlie'siz, şık giyinmiş ve yıllardır ilk kez kendime güvenen biri olarak dışarı çıkmak için can atıyorum.

"Ağ kurduğunuz kadar iyi dans ediyor musunuz?" Sohbet ettiğim uygulama geliştiricisi Arch Jacobs soruyor. Görünüşe göre post prodüksiyonu yarıya indiren sezgisel bir podcast uygulamasıyla küçük bir servet kazanarak bir gecede sansasyon yaratmış.

"Hatırlayamıyorum!" Bisiklete binmek gibi olmasını umarak söylüyorum.

Elimi tutuyor ve beni odanın ortasına çekiyor. Grup, Glenn Miller'dan Elvis'e kadar bir dizi hit parça çalarak daha yaşlı demografiye hitap ediyor ve bu tam da bu görev için uygun bir elbise. Hareket ettikçe verdiği hissi seviyorum, her şeyi seviyorum, gerçekten: müziği, özgürlüğü, bu gecenin bana Charlie'den ve tüm hüzünden verdiği geçici tatili.

Sonunda bir şeyler içmek için kalkıp oturuyoruz. Sadece bir şarkı setinde ayların stresini üzerimden atmış gibi hissediyorum.

"Harikaydı," diyor Arch, masada önüme bir cin tonik koyarken hâlâ nefesini tutmaya çalışıyor. "Böyle dans etmeyi nerede öğrendin?"

"Hayat okulu," diye cevap veriyorum ve o da gülüyor.

"Senin hikayen ne Kate?" diye soruyor. "Evli misin? Çocukların var mı? Boşandın mı?" "Dul," diye cevaplıyorum. Şu anda bile bu kelimeyi telaffuz etmek doğal gelmiyor. Haberi verdiğimde çoğu insan gibi Arch da hemen rahatsız olmuş görünüyor.

Bizimki gibi bir durumu açıklamak için kelimeler arıyor. "Oh, hayır. Çok özür dilerim. Bilmiyordum. Hatırlattığım için özür dilerim."

"Nasıl bilebilirdin ki? Ve teşekkürler." *Unutmamıştım!*

Hava, kabullenmeye başladığım bir tür gariplikle yüklü. Sürekli olarak insanlara bu konuyu yumuşatmak, bu konuda yollarını bulmalarına yardımcı olmak ve sorun olmadığına dair güvence vermek zorunda kalıyorum. Yas tutma işiyle ilgili diğer her şeyin üzerine, bu sadece bir başka zor katman.

Gitmek için bir bahane istiyorum, gecenin büyüğü bozuldu artık. Odanın arka tarafında biriyle sohbet eden Hugh'u görüyorum. Bana bakıyor ve bilinçaltı iletişimime yanıt veriyor. Sohbetini bitirmesini, adamın elini sıkmasını, masasının önünden geçerken takım elbisesinin ceketini almasını ve bizimkine doğru yürümesini izliyorum.

"Merhaba," diyor Arch'a. "Tanıştığımızı sanmıyorum. Hugh Lancaster. Harika bir uygulama dostum. İyi iş çıkardın."

Arch konu değiştiği için rahatlamış görünüyor.

"Yakında yola çıkmaya hazır mısın?" Hugh bana soruyor. "Acelemin yok."

Başımı sallıyorum. "Teşekkürler. Arch, seninle tanışmak çok güzeldi. Dans i ç i n teşekkürler! Umarım başka bir etkinlikte tekrar görüşürüz."

Gülümsüyor, sonra beklenmedik bir sarılmayla beni göğsüne bastırıyor ve kulağıma "Tekrar çok üzgünüm Kate" diye fısıldıyor.

Beni bıraktığında başımı sallıyorum, çantamı alıyorum ve Hugh'yu odadan dışarı, merdivenlerden aşağı ve çıkıştan serin akşam havasına kadar takip ediyorum.

"Teşekkürler," diyorum. "Keder sohbeti. Her zamanki gibi garipti."

"Evet. Ama ondan önce iyi vakit geçiriyor gibiydin?"

Geçiriyordum. Uzun zamandır geçirdiğim ilk güzel zamandı. Ve akşam bittiği için üzgünüm.

Hugh Uber uygulamasını açtı. "Eve gitmek ister misin?" dedi. "Yoksa özgürlüğünün tadını çıkarmak mı istersin? Bir yerlerde bir şeyler içebilir miyiz?"

Eve dönme fikri korkunç derecede yalnız hissettiriyor. Grace'in evinde yatıya kalan Charlie yok. Cam yok. Dikkat dağıtacak bir şey yok. Evde sadece ben. Buna hazır olduğumu sanmıyorum.

"Hadi bir şeyler içelim," diye geveledim. "Nereye bilmiyorum. Hava karardıktan sonra dışarı çıkmayalı çok uzun zaman oldu. Bugünlerde şehirdeki barların yarısını bile bilmiyorum."

"Tam yerini biliyorum," diyor Hugh, arabayı ayarlarken.

Chapters, Kingston'ın yeniden geliştirilen merkez banliyösünde eski bir sokağın köşesinde, Hugh'nun dairesinden çok uzakta olmayan yeni bir bardır. Yıpranmış deri koltukları, renkli cam panelleri, metal aksanları ve yüksek tavanlarıyla zevkli bir art deco esintisi taşıyor. Işıklandırma sıcak ve müzik konuşulabilecek kadar yumuşak. Sanırım mekâna aşık oldum ve en iyisi de içkilerin klasik yazarların isimlerini taşıması. İçki menüsünün bir fotoğrafını çekiyorum ve akşamımla ilgili bir güncelleme olarak Grace'e gönderiyorum.

"Bölümler mi? Bayılacaksın! Lütfen bana galada ateşli bir adamla tanıştığını ve sarhoş sefahati ve neşeli dul kadın seksiyle dolu çılgın bir gece geçirmek üzere olduğunu söyle."

"Her şey yolunda mı?" Hugh içkilerimizi alıp bardan dönerken -Benim için "Austen", onun için "Thoreau". Bir çırpıda telefonu, bardağımı koyduğu yerin hemen yanındaki alçak masanın üzerine bırakıyorum. Tabii ki yüz üstü düşüyor, ekranda Grace'in mesajı yayınlanıyor, "neşeli dul seks" kelimeleri bariz bir şekilde ortada.

Telaşla telefonu geri alıyorum ve hasarı değerlendirmek için yüz ifadesini kontrol ediyorum.

"Grace bu gece Charlie'yle iyi mi?" diye soruyor. O dünyanın en iyi aktörü. Bardağımı kaldırıp onunkine dokunduruyorum ve bir yudum alıyorum.

"Söylemedi," diye cevap veriyorum.

"Aklında başka şeyler var," diyor ve kahkahalarla gülüyor.

Öldür beni.

Konuşacak bir konu bulmak için çaresizce bara bakıyorum, gözlerim tekrar Hugh'a takılana kadar kayda değer bir şey bulamıyorum. Kanepenin diğer ucundan beni izliyor, bir bacağını bileğinden dizinin üzerine tembelce çaprazlamış, kolunu kanepenin arkasına yaymış. Endişenin timsali olan benimle tam bir tezat oluşturacak şekilde, son derece rahat birinin resmini çiziyor.

"Hugh," diye başlıyorum, bunu tam olarak nereye götüreceğimden emin değilim. "Evet, Kate?"

"Ben neşeli bir dul değilim."

Bacağını açıyor ve vücudunu bana doğru çeviriyor. "Biliyorum."

"Sarhoş olup sefahat yaptığım gecelerim yok," diye açıklıyorum, kim bilir hangi nedenle, çünkü gereksiz. "Bunu en son yaptığımda, sonunda adamla evlendim."

Başını sallıyor.

"Benim ..."

Dur. Konuşuyoruz. Kate.

"Ateşli erkeklerle tanışmıyorum. Ya da *herhangi bir erkekle*. Sadece Grace. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun." *Tabii ki biliyorsun, seni onunla ben çıkmaya zorladım.*

"Kate, sakın ol. Bu beni ilgilendirmez," diyor.

"Evet ama gece geç saatlere kadar rastgele erkeklerle içki mekânlarında takıldığımı düşünmeni istemiyorum, oysa gerçekte her gecemi polisiye dizileri izleyerek ve sosyal medyada gezinerek geçiriyorum, ta ki saat çok geç olup da ne kadar boş olduğunu fark etmeden yatağa girip uyuyacak kadar bitkin düşene kadar."

Nedense bu konu, sefahatten daha da kötü bir konu gibi geliyor. Şimdi içkisinden bir yudum alan o.

"Grace oraya geri dönmem için başımın etini yiyor," diye devam ediyorum. "Ciddi bir şey için değil, sadece -çünkü hayat kısa."

"Hayat kısa," diye katılıyor. "Ve belki kendini buna hazır hissettiğin zaman gelecek, ama kural yok. Aceleye gerek yok. Herkes farklı tepki verir. Gerçekten o yollardan geçmemiş birinin bunun ne kadar zor olduğunu anlamasını bekleyemezsin."

Başımı sallıyorum, sözlerini sindirmeye çalışıyorum. "Her zaman anlıyorsun. Nasıl olduğunu bilmiyorum."

Boş bardağını masaya bırakıyor. "Mesele şu ki, bu senin hayatın. Senin kararın. Senin zamanlaman. Şu anda buna direniyor olabilirsin, ama o an geldiğinde anlayacaksın, daha önce değil. Ve sonra en büyük riskin risk almamak olduğunu fark edeceksiniz."

Şimdiki zaman

Ucuzluk dükkanından sahil evine döndüğümüzde, bir süre bahçedeki tropik çiçeklerin makro fotoğraflarını çekiyorum. Telefonum için özel bir mercek aparatı var, bu sayede yakından bakıp ayrıntıları yakalayabiliyorsunuz. Sadece bir gecelik bir gezi için yanımda taşıyacak kadar büyük fotoğraf makinesi hakkında henüz yeterince bilgim yok. Yazık oldu. Buradayken YouTube eğitimlerini izleyebilir ve ayarları çözebilirdim.

Bir süre sonra üst kata çıkıp balkondaki hamağa uzandım ve *So You Want to Be a Writer* adlı podcast'in bir bölümünü dinlemeye başladım. Bu, başarılı yazarlarla büyük çıkışlarını nasıl yakaladıklarına dair yapılan yüzlerce röportajdan biri. Anladığım kadarıyla işin sırrı sayfalara gerçek kelimeler dökmek. Kalitesi ne olursa olsun, ilk başta herhangi bir kelime. Keşke yazma süreci Grace'e annem, Charlie ya da işle ilgili karmakarışık hikayeler gönderirken hissettiğim kadar kolay olsaydı. Ya da günlüğüme Cam hakkında yazarken, hikaye sanki derin, bilinçaltı bir kaynaktan indirilmiş gibi kendini anlatıyor.

Podcast'e annemden gelen bir video çağrısı giriyor. Bu Charlie, okuldan eve dönüyor. Güzel yüzü ekranı dolduruyor ve kalbim eriyor. Ondan yüzlerce kilometre uzakta olmak içimi burkuyor ama doğrusu hamak ve öğleden sonra esintisi bunu yatıştırmak için çok yol kat ediyor.

"Anne! Kitap Haftası'na dinozor olarak gitmek istiyorum."

Tanrım, ne zamanmış o?

"Nanna'nın elinde her şey var," diyor annem görüş alanına girerek.

Dördüncü sınıftaki Kitap Haftası'na geri dönüyorum, beni okula Polonya'nın ulusal kıyafetleriyle, Polonya hakkında kurgusal olmayan bir kitapla göndermişti, Polonyalı olmamamıza rağmen ve ben Pippi Longstocking olarak gitmek istemiştim. Tercihen bir atla.

Ama şimdi bir anne olarak anlıyorum. Süslü kıyafetler konusunda genetik olarak kutsanmamışım. Cam kostüm partileri konusunda her zaman çok hevesliydi, Kitap Haftası'nda mükemmel olurdu. Okul takviminde tüm anne ve babalarla çevrili olmaktan korktuğum bir başka etkinlik daha. Sanırım Babalar Günü kadar kötü olmayacak. Sanırım o gün geldiğinde okulu asacağız.

Arka planda Bluey'nin tema şarkısı çalıyor. Charlie, "Hoşça kal anne!" diyor ve benim yokluğumdan gayet memnun bir şekilde koşarak uzaklaşıyor.

"Tanrım, Kate, muhteşem görünüyorsun!" Annem gözlemliyor. Bu onun yapacağı bir şey değil. "Ne değişti?"

Tatilde miyim? Hava sıcak mı? Yeni elbise mi? Büyük bir duygusal çöküş mü? "*Nasılsın* anne?"

Justin bana annemin mücadelesi hakkındaki gerçeği anlattığına göre, dış görünüşündeki çatlakları fark etmek daha kolay. Pratik mutlu yüz ifadesi, hiperaktivite, konuşma ona doğru yöneldiğinde hızlı geri dönüş.

"Oh, *harika* vakit geçiriyorum! Charlie'yle baş başa kaldığım zamanlar muhteşem oluyor. Hugh nasıl?"

"O iyi." Gerçi bunun da tam olarak doğru olduğundan emin değilim. Şu anda sahilde yürüyüş yapıyor ama ucuzluk dükkanından beri sessiz. Hugh'un sorunu da bu. Kendi hikayesi dışında her konuda cömerttir. Belki de işten sonra yaptığı şey budur. Yürüyüşe çıkar. Kim bilir? O kapalı bir kitap.

"O adama ne oldu?" Annem soruyor. Garip bir soru. "Ne demek istiyorsun?"

"Bariz soru, Kate!" diyor. "Onu kim kırdı?"

Kırmak mı? Bunun cevaplanması gereken bir soru olduğunu ya da düşüncesinin bile neden içimde için için yandığını fark etmediğim bir alevi körüklediğini bilmiyordum. Hugh Lancaster bekârların başkomutanı olabilir. Eminim kalp kırma *işini o yapıyordur*. Ve ilişkileri olsa bile, bunlar asla iş yerinde bahsedilecek kadar önemli değildir, *aylarca* görüşmeye devam ettiği Yum Cha Ruby bile.

İşte o zaman aklıma geldi. Belki de yeterince önemli olmayan onun ilişkileri değildir. Belki de biziz. İş yerindeki ekip. Ben, Sophie, finans ve iletişim çalışanları, burada ve yurtdışında üniversitenin belirli alanları için fon yaratmaya çalışanlar... Bunların hepsine profesyonel olarak saygı duyduğuna şüphe yok. Hugh benim yakın çevremde olabilir, şimdi fark ediyorum, ama ben onunkinde olmak zorunda değilim. Bu son derece hassas malzeme için yetkim yok. Hugh Lancaster'ın aşk hayatının ayrıntıları bilinmesi gerekenler arasında yer alıyor ve meslektaşları bu düzeyde bir onaya sahip değil.

Ama benim bilmek istediğim bir şey var. Gerçekten bilmek istiyorum.

"Bilmiyorum anne. Bu konular hakkında hiç konuşmaz," diyorum sonunda.

"Kırık erkekler kartlarını göğüslerine yakın oynarlar," diye açıklıyor annem, Her zamanki gibi klişelerle hızlı ve gevşek oynamak.

Onun kırıldığından bahsetmeyi bırakmalı. Ben sadece Bu.

"Ama eğer o duvarı aşabilirsen, Hugh gibi bir adam sana her şeyi."

Bu iyi ama ben Hugh'un her şeyini istemiyorum.

"O iş için uygun kadın ben değilim," diye karşı çıkıyorum. "Biz sadece birlikte çalışıyoruz anne. Hatırladın mı?"

Görünüşe göre bunu çok komik buluyor. "Sadece iş arkadaşı mı? Ciddi olamazsın! Cam'in yakın arkadaşıydı. Charlie ona amca diyor. Onu en iyi arkadaşınla eşleştirmeye çalıştın. Benim bile telefon rehberimde var. Bu normal bir profesyonel dinamik değil, Katherine. Zavallı adamı ailemize sokmak için deneyebileceğin pek çok yol var ve sen neredeyse hepsini tükettin."

Yapmaya çalıştığım şey bu değil. *Öyle mi?* Kendimi sersemlemiş hissetmeye başladım. Uykusuzluktan olmalı. Ya da belki hamakta sallanmaktan. Bunu hemen bırakıp dik oturuyorum.

"Grace yazarlar festivaline gitmek istediğini söylediğinde ona asla bu adımı atamayacağını söyledim. Başarılı bir yazar olmak için günlük işinden vazgeçmen gerekir. Bu da seninle Hugh Lancaster arasında son dört yılda gelişen bağı koparır."

Ayaklarımı güverteye daha sağlam basıyorum. "Anne! Dur! Çok fazla *Dr. Phil* izliyorsun. Yazar olmamamın Hugh'yu kaybetme tehdidiyle hiçbir ilgisi yok." *Eminim o kadar berbat durumda değilimdir? "Çünkü çok korkuyorum!"*

Hızlı ve dobra dobra söylendi ve hayal kırıklığının sıcak gözyaşları tarafından takip edildi.

Kendime.

Annem bile bu volkanik itiraf karşısında geçici olarak sustu. O da bu dilden etkilenmiyor ve genelde bana *biraz edepli olmamı söylerdi, Katherine*, ama dilini tutmayı başarıyor.

Yazarların podcast'indeki yüzlerce bölümü düşünüyorum. Kendilerini ortaya koymaktan ve eleştiri ve reddedilme alevleri içinde vurulma riskini almaktan hiç şüphesiz aynı derecede korkan yüzlerce başka yazar. Ama yine de kendilerini ortaya koydular, değil mi? Onlarla benim aramdaki fark bu.

"Kate, kocan otuz sekiz yaşında öldü," diyor annem, sanki bu gerçeği hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. "Eğer bu, fırsatın varken şansını denememenin sonuçlarını açıklığa kavuşturmak için yeterli değilse, hiçbir şey yeterli olmayacaktır."

Hâlâ yazıdan mı bahsediyoruz? Yine de onun mantığına karşı çıkmak zor. En azından bu noktada.

"Pekâlâ! Bu kadar gevezelik yeter. Charlie'nin yemeğini halletmeli ve *Grand Designs*'a yetişmeliyim. Ah, şu Kevin McCloud. *Tamamen* rüya gibi bir adam." Telefon görüşmesini bu notla aniden bitirdi ve beni afallattı. Kendimi bir vur-kaç olayına karışmış gibi hissediyorum.

Fırsatım varken risk almamam gerektiği konusu reddedilemez. Ama günlük işimin -ve Hugh'un- benimle sahip olduğum tek gerçek kariyer hayalim arasına girmesine izin vermemle ilgili kısım doğru olamazdı. Neden bir insan kendini böyle sınırlayıcı bir duruma isteyerek sokar ki?

Ve eğer bu doğruysa, tek mantıklı yol istifa etmek olurdu. Ve kendimi gerçekten kitabıma verirken çok daha az... yerleşik olduğum bir yerde çalışmak. Belki o zaman Hugh ile vites değiştirebilirim, böylece daha sıradan, iş saatleri dışında bir arkadaşlık olur. Tabii o bunu isterse?

Ama istifa etmeyi düşünmek bile beni titretiyor. Belki bu da annemi haklı çıkarıyor.

Sonra Hugh'nun uzun boyunu ve tanıdık yürüyüşünü, alacakaranlıkta kum tepelerinden patikadan eve doğru ilerlerken izliyorum. Koyu renk saçlar, düşünceli bir ifade; tam da *Gurur ve Önyargı*'nın sonundaki kırlarda Keira Knightley'e doğru yürüyen Matthew Macfadyen'a benziyor.

Ve midemde tanıdık olmayan bir şey sıkışıyor.

"Hey," diyor, merdivenin balkonla buluşmasına üç adım kala duruyor, ben korkuyla tırabzana yaslanıyorum.

Bu, ikimizin de alışık olmadığı bir gayri resmîlik düzeyi. O asla "Hey" demez. Normalde "Merhaba" ya da "Selam" ya da "İyi akşamlar, Kate." derdi.

Çenesindeki kirli sakala takılan kum taneleri gibi bu da beni hazırlıksız yakalıyor. Parmaklıkların üzerinden uzanıp yüzündeki kumu fırçalamak için duyduğum yoğun arzuyla savaşıyorum.

Sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi geri adım atıyor ve arkasındaki korkuluğa yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak o delici mavi gözleriyle bana bakıyor.

"Yürüyüş güzel miydi?"

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

"Hangi iblislerle güreşıyorsun?" diye sorduğumu duyuyorum. Bu son derece normal bir sohbet başlangıcı elbette. Yıllar boyunca ona söylediğim diğer pek çok şeyden daha garip değil.

Özellikle bilmek istediğim şey, *seni kim kırdı?*

Güleceğini düşünmüştüm ama gülmedi. Bana düzgün bir cevap da vermedi. "Burada nasıl bir oyun oynuyoruz?" diye sordu. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Bu fikir aklıma gelince, daha durduramadan, kendimi onun tüm vücudunu incelerken buluyorum. Kumlu ayaklar. Uzun uzuvlar. Atletik gövdesi, koyu kirli sakalından yukarıya doğru ve şimdi yeterince sık görmediğim eğlenceli bir pırıltıya sahip o mavi gözlere geri dönüyor.

"Bana sanki motosikletle gelmişim gibi bakıyorsun," diyor odadaki file temkinli bir baş hareketiyle. Kendini tırabzandan itiyor ve bir adım daha atıyor, kollarını iki yana açmış, korkuluğu iki yandan kavırıyor. Şimdi ondan bir adım geri çekilmek isteyen benim.

Neredeyse kendim için üzüleceğim. Romantik ilgiye o kadar açım ki, dokunulmaz Hugh Lancaster'ı kısa süreliğine büyülediğimi hayal ediyorum: onaylanmış bekâr, işkolik. Kırk iki yaşında açıklanamaz bir şekilde bekar olan bir adam çünkü anneme ve onun çılgınca modası geçmiş ve açıkçası kadın düşmanı teorilerine göre, görünmez bir kadın onu "kırdı".

Bana kırılmış gibi görünmüyor. Her zamankinden daha kendinden emin ve kontrollü görünüyor.

Öte yandan ben, herhangi biriyle gelecekte herhangi bir ilişki kurma konusundaki bulanık kavrama dair yeni bir teorinin gelişiyi hızla dönüyorum. Birini sıfırdan öğrenmek zorunda kalmaktan korktuğumu sanıyordum. Yeni bir insana tüm hikayemi anlatmaktan. Şu anda psikolog değiştirme fikri kadar yorucu görünüyor.

Ama Hugh'a baktığımda, tamamen başka bir şey ortaya çıkıyor. Beni korkutan yakınlık değil. *Kaybetmek*.

Esinti artıyor ve ben titreyerek anı bozuyorum. Gözleri çıplak omuzlarımda geziniyor ve son basamağa tırmanıp dirseğime dokunuyor ve beni tekrar içeri, yatak odama götürüyor.

Cam'in renkli etiketlerinden hiçbiri yok burada. Komodinin üzerinde notlar yok, kitap ayracı olarak bile kullanılmıyor. Sadece bembeyaz nevresimlerin kusursuz boşluğu var. Temiz çizgiler, kırıksıklık yok.

Hugh beni yatağı düşünürken yakaladı.

Gitme. 200 dolar toplama.

Kalbini tekrar kaybetme, Kate. Bu sefer seni öldürecek.

Bizi aceleyle yatağın yanından geçiriyorum, kapıdan geçip üst kattaki sahanlığa çıkıyoruz, orada tekrar nefes alabiliyorum. "Gantt'ı anlamıyorum.

Grafikler," diye geveleyerek Hugh'un yüzüne döndüm. "Ya da her türlü grafik. Genel olarak sayılar, gerçekten. Bunca zamandır finans ekibiyle hile yapıyordum."

Yüksek sesle gülüyor.

"Kritik yollarla ilgili bir şey mi?" Çırpınıyorum.

Ne yapıyorum ben? Kendimi kovdurmaya mı çalışıyorum?

"Gerçekten Gantt çizelgeleri hakkında mı konuşmak istiyorsun? Fark ettin mi bilmiyorum ama subtropikal bir cennetteyiz."

Dalgalar aramızdaki sessizliğe çarpıyor.

"Ama bilmelisin ki seni burada tutma nedenim finansal raporlar değil," diye ekliyor.

"Bu bir performans tartışması mı?" diye soruyorum. "Öyle olmasını mı istiyorsun?"

Hayır.

Kapalı merdivenden aşağı birkaç adım atıyoruz ve durup bana dönüyor. "Biliyor musun, senin işinde çalışan ve bir kapı tokmağı kadar gevezelik yeteneği olan o genç adam teknik bir dehaydı," diye hatırlatıyor bana.

Bu nasıl yardımcı oluyor?

"Tüm proje takip programlarını ayarladı ve tüm sürecin sorunsuz bir şekilde akmasını sağladı. Her zaman tam olarak nerede olduğumuzu biliyorduk. Raporlama çocuk oyuncağıydı-"

Haberciliğin nasıl gittiği hakkında ne kadar az konuşursak o kadar iyi. Her cümlesinde beni daha da bastırıyor.

"Sonra sen geldin ve odak noktası artık veriler değildi. Araştırmacılarla, bilim insanlarıyla, yazarlarla, mühendislerle, sanatçılarla ve müzisyenlerle - kampüsün dört bir yanındaki uzmanlarla - toplantılar düzenledin. Gerçekte ne yaptıklarını öğrendiniz. Neye ihtiyaç duyduklarını sordunuz ve çalışmalarının etkisini gerçekten düşündünüz. Aynı şeyi mezunlar ve hayırseverler için de yaptınız. Ben rektör yardımcısına brifing verirken sen bize o kadar kapsamlı bir başlangıç yaptın ki toplantılar neredeyse tamamlanmıştı. Ve önemli bir bağış aldığımızda, yazar şapkanı taktın ve iletişimi hızlandırdın. Tüm bunları dünyanın yıkılırken nasıl yaptın, asla bilemeyeceğim. Bu yüzden Kate, bir hesap tablosunu idare edip edemeyeceğin konusunda endişelenerek geceleri uykusuz kalmadığımı anla."

Kendimi berbat hissederek, uygunsuz profesyonel anlarda eriyip gideceğimden endişe ederek çok zaman geçirmiştım. Bu fırtınalı iç dünyamın sürekli olarak dışarıya sızmasını engellemek çok yorucuydu. Ama bir şekilde iyi bir iş çıkarmış mıydım?

Hugh'nun yüzünden bir gölge geçti. "Her gün işe büyük sorunlar taşıyıp yine de çalışabilmenin ne kadar zayıflatıcı olduğunu biliyorum."

Ne sorunları?

"Neden bana hiç güvenmiyorsun?" Soruyorum ve sanki onu sersemletmişim gibi.

Ağaran şakakları ve yüzündeki fazladan çizgiler beni yakaladı. Ve kısa bir an için yüz hatlarında beliren acıyı izliyorum. Derin bir acı. Hızla susturuyor ama onu farklı bir gözle görmemi sağlayacak kadar uzun süre orada kalıyor. Annemin dediği gibi, bütün olması gerekirken belki biraz kırık. Her zaman duygusal olarak birlikte. Hugh deniz feneridir. Asla fırtına değil.

"Sana güveniyorum. Ve sana söyleyeceğim. Ama önce bu konuşmayı kapatalım," diyor. "Bu öğleden sonra seni ve işini çok düşündüm. Ve benimkini. Ve içimi dökmem gereken bir şey var."

Sanki duvarlar bile dinliyormuş gibi evin kendisi bu anda hareketsiz görünüyor.

"Her zaman topu taca attığınızı düşündüğünüzü biliyorum ama bunu yaratıcılığınızla telafi ediyorsunuz. Bu film projesi daha önce yaptığımız hiçbir şeye benzemiyor, en azından ben dahil olduğumdan beri. Fakülteler arasında finansman konusunda yaşanan evrensel kopukluk ve rekabet, on yıllardır yükseköğretim sektörünün baş belası olmuştur. Bunu tek bir projeyle çözemeyeceğimizi biliyorum, ancak stratejik düşüncenin ruhu bazı heyecan verici yeni yönler açabilir."

"Bu kulağa bir sorun gibi gelmiyor," diyorum.

"Tam tersi. Ama kendinizden çok fazla şüphe duyuyorsunuz. Ve bu çok kötü yerleştirilmiş. Benim için çok önemli olduğunu biliyorsun, değil mi Kate?"

Bunu bilmiyorum. Bu kadar çok kelimeyle değil.

"Ama bir ikilem var." Duraksıyor, sanki devam edip e t m e m e konusunda düşünüp taşınyormuş gibi. "Bu iş seni geride tutuyor."

Ses tonundaki bir şey kaçınılmaz itirazımı susturuyor. Ya da belki de söyledikleri anneminkileri yansıtıyor.

"Esneklik için bana borçluymuşsun gibi hissetmeni ya da benim sunabileceğimden daha fazlasını istediğin için kendini suçlu hissetmeni hiç istemedim."

Bana hiç böyle hissettirmemişti. Bu sanki ayrılmıştık gibi hissettiriyor.

Yine annemin dediğini yapıyorum!

"Mesele şu ki Kate, organizasyonda kaybetmekten gerçekten korktuğum tek kişi sensin. "Ama aynı zamanda, bu işi bırakmam gereken tek kişi de sensin.

elde tutmak çok zor."

Son iki yılımı kendim ve Charlie için bir kale inşa etmeye çalışarak, kesinlik, emniyet ve güvenlik fikrine tutunarak geçirdim. Sanırım kaos ayaklarını yerden kestiğinde ve her şeyin kontrolünü kaybettiklerinde insanlar böyle yapıyor. Birdenbire her şey tehlikeli gelmeye başladı.

"Hayal ettiğim gelecek bir anda yandı," diyorum Hugh'a. "Bu benim kendi kişisel kıyametimdi. Ve sonra sendeleyerek ayağa kalkmak, Charlie'yi enkazdan çıkarmak ve her şeyi sıfırdan yeniden inşa etmek zorunda kaldım. Kendi hayatıma sıkı sıkıya tutunmak zorunda kaldım. Cam olmadan var olmanın imkansız olduğu bir dünyada kalabilmek için yardıma ihtiyacım vardı."

Bunu biliyor; bu yardımın bir kısmını o sağladı. Elini tırabzana dayıyor ve ağzımdan dökülmek üzere olduğunu hissettiğim monologun devamını bekliyor.

Bir basamağa oturuyorum, belli ki iyi bir ders vermeye hazırlanıyorum. Hugh tırabzanı bırakıyor ve kendini ahşap panelli duvara yaslayarak aramızda daha fazla boşluk bırakıyor. Bana söz hakkı veriyor.

"Annem bu gece bana bir şey söyledi ve aklımdan çıkaramıyorum. Cam'in otuz sekiz yaşında ölmüş olmasının, dışarı çıkıp gerçekten istediğim şeyleri almam konusunda beni korkutması gerektiğini söyledi. O benim-"

Hayır, bağımlılık-bağlantı şeylerine girme!

"Seninle *rahat* olduğumu düşünüyor. Ve tam tersi." Şu anda kendimi sıcak bir teneke çatıdaki kedi gibi hissettiğim düşünülürse, bu inanılmaz derecede ironik bir ifade.

"Bence haklı," diye kabul ediyor Hugh. "Sence de öyle değil mi?"

Tabii ki haklı.

Gün ışığında bir açıklığa varmış gibi hissediyorum. Burada saklanacak gölgeler yok.

"Charlie, ev ve Cam'in evdeki tüm notlarıyla, burada olduğum için sonunda kendimi kafesten kurtulmuş hissediyorum," diye cevap veriyorum. "Kendimi Kate gibi hissediyorum, kadın gibi. Dul değil. Eş değil. Anne değil. Çalışan değil. Sadece önünde boş bir sayfa olan bir kadın."

Başını sallıyor.

İki yıl önce çok yüzleştirici olan o boş sayfanın boşluğu, hikayemin bir sonraki bölümünü yazmak için bu *lezzetli davet* gibi hissetmeye başlıyor. Bir amaca sahip olmanın ve yeni bir hayata doğru ilerlemenin nasıl görünebileceğine dair kışkırtıcı bir bakış.

Hugh'a bakıyorum. "Senin için çok *önemli* olduğumu biliyorum," diye takılıyorum, kendimi tekrar basamağa çekerek. "Ve tüm çizelgelerin, elektronik tabloların ve tüm o veri çizelgesi şeyleri her ne haltsa onlar için de."

Gülüyor.

"Ama bazen cidden merak ediyorum, işleri benim için bu kadar kolaylaştırdığın için mi burada kalıyorum?"

Omuz silkiyor.

"Biliyor musun, beni orada oturmuş boşluğa bakarken görürsen, her zaman Cam için üzgün olduğumu düşünme. Zamanın yaklaşık yüzde yetmiş beşinde öyleyim. Ama sanırım bunun yüzde yirmi beşinde bir romanın konusunu hayal ediyorum. Diğer yüzde beşinde ise Charlie'yi gece yarısı Samanyolu'nu yakalamaya çalışırken kamerayla sürüklemekten harap olmuş durumdayım."

Gülüyor. "Bu üç yüz altmış derecelik bir geri bildirim seansı mı?" "Olabilir mi?"

"Bu durumda, içler acısı matematiğini görmezden geldiğim için bonus puanlara ihtiyacım var."

"Gördünüz mü! Şu anda bile, çalışanınızın mesleki becerilerindeki eksikliğin somut kanıtlarıyla karşı karşıyayken, onun ortalamanın üzerindeki topluluk önünde konuşma yeteneklerinden umutsuzca etkilenmenize izin veriyorsunuz."

"Ki bu yetenekler şu anki pozisyonunda ciddi anlamda az kullanılıyor," diye bitiriyor. "Başka bir gözden kaçma. Yani, *hiç* dikkat ettin mi?

Bay Lancaster?" Elimi kalçama koydum, balıkçı kadın tarzı.

Gözleri kolumdan belime iniyor ve tekrar gözlerime dönüyor. "Her saniyesine dikkat ettim," diye kısa ve öz cevap veriyor. Ve şimdi o bir adım atıyor, böylece göz hizasındayız.

Bu benim tamamlanmamış romanlarımdan biri olsaydı, bu noktada meslek etiğini unuttur, elini belime koyar ve beni bu sabah uçakta hayal ettiğim öpücüğün içine çekerdi ve dürüst olursam, o zamandan beri birkaç kez.

Gülümsüyor. "Sen açık bir kitapsın, Kate."

Umarım değildir!

"İşimi doğru yapıyor olsaydım," diye açıklıyor sakince, "az önce söylediğin her şeyi alır ve seninle en kısa zamanda bir kariyer planlama seansı planlardım. İyi bir patron olmak istediğin yere doğru manevra yapmana yardımcı olur."

Gözleri High-Stakes-Negotiation Mavisi ve benim mantıksız ve fevri bir şey yapma iştahım tüm zamanların en yüksek seviyesinde.

"Kötü bir patron ne yapardı?" Kaderimle soruyorum.

Öleceğiniz zaman hayatınız gözünüzün önünden geçer derler. Görünüşe göre benimki de eski kadınsı huylarımın tozunu alıp beni işe alan masum adamın üzerine tam gaz salmak üzereyken gözlerimin önünden geçiyor. Bu önemli sahnenin başlarında bir yerde, bunların hiçbirinin tanıdık olmadığını fark ediyorum. Gözümün önünden geçen geçmişim değil. Bu benim geleceğim. *Birden psişik mi oldum? Nedir bu?*

Merdivenlerdeki halter yaka elbise. Karışık çarşaflar. Ateşli mavi gözler. Gün doğumu. Panik atak.

"Kate?" diyor, yaklaşarak. Beni öpecek. Bu çok açık. Ve *açıklanamaz* bir nedenden ötürü, sanırım öpmesini istiyorum. "Nefes nefese mi kaldın?" diye soruyor.

Ne soruyor? *Hayır! Hayır!*

Elimi bir dur işareti gibi kaldırıp başımı sallıyorum ve nefes alabiliyormuşum gibi davranıyorum, ama şimdi o söyleyince aslında alamıyorum. Yeterince hava yok! Her şey dönmeye başlıyor. Basamağa çöküyorum ve başımı dizlerimin üzerine koyuyorum, saçlarım sallanıyor, haysiyetimin son kırıntılarıyla birlikte.

Kötü bir patron ne yapardı?

"Geri sarabilir miyiz, Hugh?" Dedim. "Yeniden başlayabilir miyiz?"

"Nereden?" diye soruyor. Güzel bir soru. Hayatım **ö y l e s i n e** darmadağın ki, baştan başlamak için bir başlangıç noktası seçmek neredeyse imkânsız olurdu - iki kez yaşamaya katlanabileceğim bir başlangıç noktası. Ya da onun yapabileceği.

"Umurumda değil. Sadece az önce olanları sil," diyorum, bunun genel bir hüküm olmasını umarak: *her şeyi sil*.

"Hiçbir şey olmadı."

Başımı yukarı kaldırıyorum. Dağınık buklelerim yüzüme düşüyor ve karşı duvardaki aynada kendimi görüyorum. Tam bir enkaz gibiyim. Pişmanlık ve utanç içindeyim.

"Söylediklerimi sil gitsin," diye öneriyorum, bu kez ellerimin içine.

"Hakkında

..." *Yaltaklanma*. "Kötü patron olayı. Bu nereden çıktı bilmiyorum."

Güldü ve basamakta yanıma oturdu. "Gerçekten mi? Nereden geldiğini bilmiyor musun?"

Soruyu düşünürken birkaç dakika geçti. Bu gerçekten damdan düşer gibi mi geldi? Öyle hissettiriyor, ama aynı zamanda başka, şekilsiz bir zaman çizgisinden geliyormuş gibi de hissettiriyor. "Şüphelerim var," dediğimi duyuyorum. "Sadece şu polis departmanının beyaz tahtalarından birine ve tüm etkenleri birleştirmek için bir ip yumağına ihtiyacım var."

"Oldukça karmaşık," diye katılıyor Hugh. "Ve bu sadece kendi tarafını bir araya getirdiğın zaman oluyor."

Onun bir tarafı mı var? Ellerimi yüzümden indirip ona bakıyorum. *Tam olarak ne diyor?*

"Bunu çözmeye çalışıyordum," diyor. "Son zamanlarda bu konu hakkında çok düşündüm."

"Ne zamandan beri?" Ona meydan okuyorum. "Bu sabah bir motosikletle ortaya ıktığımdan beri mi?"

Başını sallıyor. "Bunun bir anlık bir netlik getirdiğini inkâr edemem. Ama hayır.

Ondan biraz daha uzun."

şu anda gözlerinde yansıttığını hayal ettiğim sadece yakın geçmiş değıl. Birden fazla ön bölümü olan ve sonu uçurumla biten uzun metrajlı bir film serisi.

Ne söyleyeceğini önceden biliyorum. Bahsettiğı zaman dilimini tam olarak tahmin edebiliyorum ve bu sabahtan, dün geceden ya da geçen yıldan beri değıl.

Beni, onu kaybettiğimi sandığım o korkunç ana geri götürecektir.

Üç yıl önce

Günlerdir ofiste Hugh'u izliyorum, giderek daha kötü görünüyor. Bu hafta her gün gözlerinin altında daha koyu halkalarla ve bir önceki günden biraz daha dağınık bir şekilde geldi. Standartlarını bu kadar düşürecek kadar yanlış ne olabileceğini hayal bile edemiyorum. Hayatının aşkını kaybediyor gibi görünüyor ya da ciddi bir hastalığı var. Sormadım, çünkü o Hugh ve kişisel sorular sorulmaz, ama bu saçma olmaya başladı. Bencilce, paramparça olmasından endişeleniyorum. Şu anda bana ve Cam'e o kadar destek oluyor ki, buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

"Bu senin için çok fazla olmayacak mı?" diye soruyor bana çay salonunda. Şu anda sadece yarı zamanlı çalışıyorum, işimi zar zor sürdürüyorum ve ben yokken Cam'e eşlik etmek ve gezinmesini engellemek için onunla vakit geçiren bir bakıcımız var. Bu onun nefret ettiği bir şey. Daha fazlasını üstlendikçe, Cam'e bakmanın benim için çok fazla *olacağı* daha açık görünüyor, ancak bunu söyleyerek gerçeğe dönüştürmeye hazır değilim.

"Huzurevine gitmek istemiyor," diye savunuyorum. "O daha çok genç. Buna dayanmam. Orada kendisinden daha duyarlı doksan yaşında insanlarla tıklıp kalmak mı?"

Hugh ve Cam bunu durmadan tartıştılar, her ikisi de aylar boyunca bu konuda çeşitli konuşmalar aktardılar.

Hugh, "İstedikini söylediği son şey buydu - onun bakımıyla **t e k** başına mücadele etmen," diyor.

"Ama şimdi benimle olmak istiyor."

Başından beri böyleydi -Cam bir şeyi istiyordu ve o şey hastalık tarafından ele geçirildi ve imkansız hale geldi. Haftalardır işte olmanın ötesine geçtiği için endişeleniyorum ama akıl sağlığı açısından onun için en iyi şey bu. Ona bir amaç veriyor. Kimliğinin büyük bir kısmı parlak, akademik bir düşünür olmaya bağlı. Buna tutunmuş. Belki de olması gerekenden daha uzun süre.

Bölüm, Cam'in çalışmaya devam etmesini desteklemek için elinden gelenin fazlasını yaptı. Hatta onu doktora öğrencileriyle eşleştirerek dersler için tersine bir süpervizyon düzenlemesi bile yaptılar. Son üç yıldır lisans derslerinden birini veriyordu, bu nedenle öğrencilerin soruları için yanında bir doktora öğrencisi olduğu sürece önceden hazırladığı içeriği okumaya devam etmesine izin verdiler. Ve işaretleme için. Ve üst düzey derslerle ilgili her şey için.

düşündüm. İK sınırlarını zorluyor ama herkes Cam'i seviyor. Meslektaşlar, öğrenciler, idari personel, hepsi bunu mümkün kılmak için işbirliği yapıyor.

Telefonum çalıyor ve Hugh ile bu konuda tartışmayı bıraktığım için memnunum. "Bayan Whittaker?" diyor genç bir erkek sesi. "Benim adım Sebastian. Ben de

Profesör Whittaker'ın onur öğrencilerinden biri."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Öğle yemeğindeki dersimize gelmedi," diyor Sebastian. "Hepimiz yirmi beş dakika boyunca odada kalıp onu bekledik. Sonra belki de ayrılıp onu aramamız gerektiğini düşündük...."

"Aman Tanrım!"

"Hayır, o güvende. Onu Hayden Allen binasında dolaşırken bulduk. 'Eski Sanatlar' binasını aradığını söyledi ama nereyi kastettiğini bilmiyoruz."

Melbourne Üniversitesi. Tanıştığımız yer.

Sebastian ben gelene kadar Cam'le birlikte ofisinde bekliyor. Gittiğimde Cam'i kitapları kutulara yerleştirirken buldum. *Bu ne zaman başladı?* Muhteşem bir kariyerin bu şekilde parçalara ayrılması, çok erken sonlandırılmıştı.

"Artık bunu yapamam," diyor bana, gözlerinde yaşlar, kitapları paketlemeye devam ederken elleri titriyor. İşini kastediyor ve bir yandan bu kulaklarıma müzik gibi geliyor. Kimse kötü adam olmak, karşı koyarsa onu bu işten uzaklaştırmak istemiyordu.

"Ben sadece..." Sesim kesiliyor. *Çok üzgünüm, Cam.* Ve sırtındaki hedefin giderek büyümesinden çok korkuyorum.

"Söyleme Katie. Sadece bana yardım et."

O kitapları kutulara koyarken, ben de masasını temizlemeye başladım. Masanın üzerinde, cevaplanmamış bir yığın yazışmanın yanı sıra, belki de onun son yapılacaklar listesini buluyorum.

"Cameron Whittaker," diye başlıyor. *Kim olduğunu unutursa diye mi?*

"Hugh ile konuş." Bunun ne hakkında olduğunu ve başka hiçbir ayrıntı olmadığı için nasıl hatırlayacağını merak ediyorum.

"Spor kanalını iptal et."

Dur!

"Doğum günü kartları."

Defteri elime alıyorum ve altında bir yığın kart buluyorum, bazıları hala plastik ambalajında, diğerleri ise çeşitli durumlarda titrek blok harflerle doldurulmuş. *Sevgili doğum günü çocuğu: Dört yaşındasın!*

Beş.

On.

On üç.

On sekiz.

Yirmi bir.

Mezuniyetiniz için tebrikler. Düğün
gününüz kutlu olsun!

İlk çocuğunuzun doğumu için...

Kartlardan başımı kaldırıyorum, gözlerim dalıyor ve onun sevgili
kütüphanesini metodik bir şekilde toplamasını izliyorum.

Hayatını toparlamasını.

Vazgeçişini.

Ve onun için ağlıyorum.

Cam ve Hugh'un ne kadar berbat görüldüğü konusunda endişelenecek kafa yapısına sahip değilim. Yine de, birkaç gün sonra, herkes ofisten ayrıldıktan sonra geri kalıyorum. Günlerden Cuma, Braddon'da bir barda bir şeyler içmeye gittiler. Annem Charlie ve Cam ile birlikte evde ve bu konuşmayı yapabilmem için ondan yarım saat daha kalmasını istedim.

Hugh'un ofis kapısını çaldım, kapı açıldı. Döner koltuğunda arkasına yaslanmış, pencereden dışarıya, sokak lambalarına bakıyor ve benim hâlâ ofiste olmamdan rahatsız olduğu belli.

"Kate, ne oldu?" diye soruyor, anında endişelenerek. Ne zaman ortaya çıksam verdiği varsayılan tepkinin bu olmasından nefret ediyorum.

"Sensin," diye açıklıyorum, burada hâlâ sadece iki kişi olmamıza rağmen kapıyı arkamdan kapatarak. "Senin için endişeleniyorum. Berbat görünüyorsun. Neyin var?"

Yüzüne acı yayılıyor. Bu gerçekten kötü görünüyor ve kalbimde bir korku hissediyorum. *Hasta olma, Hugh.* Bunun düşüncesine bile bu kadar şiddetli tepki vermem beni endişelendiriyor.

"Endişelenmeni istemiyorum Kate," diyor nazikçe. "Bir Geyle mücadele ettiğim doğru. Ama ne olduğunu sana söyleyemem."

"Yani bu benim hayal gücüm değil mi?" Masanın onun tarafına doğru ilerliyorum, ki bu nadiren ayak bastığım bir yer.

Ayağa kalkıyor ve beni kitaplığa doğru geri itiyor, çünkü burada fazla yer yok ve ikimizin de birbirimizin kişisel alanını işgal etmeden kaçabileceğimiz bir yer yok. Rahatsız edici derecede yakınız. Yüzüme bakıyor ve konuşacakmış gibi ağzını açıyor ama ağzından bir şey çıkmıyor. I

Yemin ederim, bilmesem ağlamak üzere olduğunu düşünürdüm. Güçlü, soğukkanlı Hugh Lancaster. Yanlış olan her neyse *çok* yanlış.

"Kalbin kırılmış gibi görünüyorsun," diye fısıldadım. Bu görüştüğü kadınla mı ilgili? Ruby mi? Cam geçen gün Hugh ile bir gezintiden eve geldi ve sonrasında konuşmayı anlatmaya çalıştı. Tek duyduğum "Hugh Ruby'yi seviyor" oldu.

Gözlerinde bir tanıma belirdi. "Ne oldu? Bana güvenebilirsin."

"Sana güveniyorum, Kate. Ben... ahlaki bir ikilem üzerinde kafa yoruyorum. Ciddi bir ikilem. Daha açık olamadığım için üzgünüm."

"Bana her şeyi anlatabilirsin," diye onu rahatlattım.

"Bunu değil." Ellerini omuzlarıma koyacakmış gibi hareket ettiriyor, gözlerini gözlerime diyor, kapatıyor ve ona baskı yapmayı bırakmam için yalvarıyor. "Lütfen," diyor, sesinde bir tutukluk var. "Bu yeterince zor zaten."

Adam duygusal olarak çökmüş durumda. İfadesindeki yoğunluk bana nedenini söylemeyeceğini kabul etmem gerektiğini söylüyor. Ve şimdi başka bir şey daha var. Ruhumun en uzak köşelerinde bir yerde, bunun Ruby ile ilgili olmadığını hissetmekten kendimi alamıyorum. Bir şekilde benimle ilgili. Ama öğrenmek istediğimi sanmadığım bir şekilde benimle ilgili. Önsezimi doğrulamasını ya da reddetmesini bile istemiyorum. Bu onu çok zorlar ve o zaten berbat durumda. Ve bu her neyse, *gerçekten* çok ciddi bir karmaşa demek istiyorum.

"Sadece sana sarılmak istiyorum," diye fısıldadığımı duyuyorum, yüzüne birkaç santim mesafede. Akli başında olsaydı Cam'in gönülden onaylayacağı türden bir sarılmayı kastediyorum, ki giderek daha az onaylıyor.

Kısa bir an için pes edeceğini ve bana izin vereceğini hissediyorum. Tüm bilgilere sahip olmadığım için anlayamadığım yoğun, kayan kapılar gibi hissettiren bir anda zamanda asılı kaldık.

"Doğru şeyi yapacağına güveniyorum," diyorum. Nedenini bilmiyorum ama anlamlı olduğunu hissediyorum.

Başını sallıyor ve kendini bir arada tutmak için tüm gücünü kullanıyormuş gibi görünüyor.

Üç Cumartesi geçti ve ben gerçekten yanlış bir şey yaptığımdan endişeleniyorum. Ofisteki konuşmamızdan sonraki hafta sonu Hugh, Cam'i normalde yaptığı gibi rugby maçına götürmedi. Sonraki hafta sonu da gelmedi, çünkü işten beklenmedik bir şekilde izin alıp uzaklara gitmişti. Nereye gittiğini bilmiyorum. Ama onsuz ne kadar eksik hissettiğime hazırlıklı değildim.

Bir şey gidene kadar değerini bilmezsin derler, Hugh için de öyle oldu. Onun benim dünyamda nereye oturduğunu bile ifade edemiyorum - bir parça patron, bir parça destekçi, bir parça arkadaş, sanırım. En azından ben öyle olduğumuzu sanıyordum ama sanırım ilişki barometrem hatalı. Arkadaş olduğunuzda, hiçbir şey söylemeden şehri terk edemezsiniz. Bunu kendimle ilgili hale getirmemek için umutsuzca çabalıyorum ama kendimi terk edilmiş, incinmiş ve daha fazla kayıp yaşamaktan korkar halde hissediyorum.

Şimdi kapıyı açıp onu Ağustos ayının kasvetli bir Cumartesi öğleden sonrasında kapımızın eşiğinde dikilirken görmek beni gerçekten rahatsız ediyor. Koyu renk paltosunun yakasını düzeltiyor ve siyah fularını boynuna daha sıkı sarıyor. Saçını kestirmesi gerekiyor. Saç kesimleri bir ay arayla, bir yıl öncesinden ayarlanmış ve bir tanesini kaçırdığını söyleyebilirim. Sakal başlangıcı bile var.

-Kişisel tarzdan ziyade ihmalden büyüyen bir adam tipi. Hâlâ perili görünüyor. Sorun her neyse, ortadan kalkmamış. Büyümüş.

"Hiçbir şey söylemeden gittiğim için özür dilerim," diyor alçak ve eşit bir sesle. Onunla birlikte dışarı çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum, hava dondurucu soğuk olmasına rağmen kot pantolon ve hafif bir tişört giyiyorum çünkü bugünlerde hep üşüyen Cam için içeride ateş y a n ı y o r . Hugh çıplak kollarına bakıyor

ve kaşlarını çatıyor.

"Neredeydin?" Yüzünde cevap ararken soruyorum.

"Düşünmem gereken bir şey vardı," diye açıklıyor. "Ve bunu burada düşünemezdim."

Burada, Canberra'da mı? Yoksa kapımın önünde mi? Neden bahsettiğini bilmiyorum ama bu durum kendimi kopmuş hissetmeme neden oluyor.

"Hâlâ bana söyleyemiyorsun, değil mi?" Gözlemliyorum. Neredeyse kabul edeceğini umuyorum, çünkü aynı anda ancak bu kadarıyla başa çıkabilirim. Bununla birlikte, eğer bana ihtiyacı olursa, ben buradayım. Bu Hugh. En iyi adamlarımdan biri. Onun için her şeyi yaparım. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum. "Ciddiyim, Hugh. Umutsuzca üzgün görünüyorsun."

"Burada daha fazla duracak mıyız?" diye soruyor, ben onun karşısında titrerken. "Ceket giydiğim için kendimi suçlu hissetmeye başladım."

Gülümsemeye çalışıyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor, ben de tam olarak bakamıyorum çünkü bakışlarımla bir saniyeden fazla buluşmuyor. Daha iyi bilmesem bunu suçluluk duygusu olarak algıladım. Kesinlikle gizemli. Benimle ilgili suçluluk duymasını gerektirecek ne olabilir ki? Benim sıcak bir ceketim yokken onun olması çok daha önemli.

Kapıyı açmadan önce onu uyararak, "Sen buraya son geldiğinden beri Cam'in durumu kötüye gidiyor," diyorum. "Bunu seninle paylaşmak bile yanlış geliyor ama o

idrarını tutamaz hale geliyor. Her şekilde. Tuvalete gidemiyor çünkü önünde duruyor ve göremiyor. Ve çatal bıçak takımını nasıl kullanacağını anlamak için yardıma ihtiyacı var. Ergoterapist bana üzerinde beyaz bir tabak, bıçak ve çatal resmi olan düz siyah bir servis altlığı verdi."

"Yardıma oldu mu?"

Boğazıma düğümlenen hıçkırığı tutabilmek için zar zor konuşabiliyorum. "Çatalın resmini almaya çalıştı, Hugh."

Kalbim!

"Bu kadar hızlı ilerlemesi beni dehşete düşürüyor. Yıllarımız var sanıyordum." Gözlerine o kadar çok acı yansıyor ki ona zar zor bakabiliyorum.

"Kendimi geceleri uyanık yatarken buluyorum ve bir zamanlar çok korktuğum kalp krizini geçirmesini diliyorum. Bu ıstıraptan daha nazik olurdu."

İlk defa ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyor. Buna olumlu bir anlam yüklemeye çalışmayacağını biliyorum - kederim hakkında bundan daha fazla bilgisi var. Ama genelde *bir şeyler söylerdi*. Her şey daha da dengesiz hissettiriyor.

"İçeri gelmek zorunda değilsin," diyorum ona. "Nasıl olsa geldiğini hatırlamayacak. Bu her neyse senin için daha da kötü hale getirmek istemiyorum."

Bana kısa bir süre bakıyor ve daha dik duruyor. Derin bir nefes alıp veriyor. Kendi kendine konuşmasını neredeyse duyabiliyorum: *Kendine gel, Hugh. Cam'i düşün. Kate'i düşün.*

Şimdi devam etmek istiyor. Önünde duruyorum ve o öne çıkıp arkamdaki kapı koluna uzanıyor. Son birkaç gündür sıkışıyordu. Bocalayınca biraz geri çekiyor. Saçımın bir teli çenesine takılıyor. Uzanıp çözdüğümde parmaklarım çenesine değiyor. Vücudu beni rüzgârdan koruyor ve şu anda kendimi dünyadan o kadar korunmuş hissediyorum ki, sadece içinde erimek istiyorum. Burası bu kadar sıcak olmamalı. Bu kadar zavallı olmamalıyım. Zor şeylerle tek başıma başa çıkma kararlılığımı artırıyordum, çünkü üzerime gelen o kadar çok şey var ki. *Ama şimdi o burada.*

Ve artık zor şeyleri düşünmüyorum. Her zamanki tıraş losyonu kokusu yok. Onun yerine ham, sert ve olması gerekenden çok daha tanıdık bir şey var. Umarım titrediğim için üşüdüğümü düşünüyordur.

"Kulpuna biraz WD-40 sürmen lazım," diyor kulağımın dibinde, hâlâ bakışlarıyla buluşmuyor. "Çıkarken tamir ederim."

Eğer verandamda işlerin tuhaf olduğunu düşünüyorsam, evin içinde daha da tuhaftır. Hugh oturma odasına geçip ceketini ve atkısını çıkarıyor ve Cam'in karşısındaki koltuğa oturuyor.

İki yaşındaki Charlie ona doğru koşuyor ve kucağına atılmak için kollarını havaya kaldırıyor. "Unckie Hugh!" der, Hugh'nun çenesini okşayarak neyin farklı olduğunu anlamaya çalışır.

"Hey, dostum. Güzel Brumbies kazağı!" Birkaç ay önce üçünün birlikte gittiği bir maçta giymesi için Charlie'ye almıştı. Bize rugby kulübünden bir şeyler vermek bir tema gibi görünüyor.

Charlie Hugh'un göğsüne sokuluyor ve Hugh onu sarmaladığında kalbime bir hançer saplanmış gibi oluyor. Son zamanlarda Charlie bunu Cam'le denediğinde itilip kakılıyor ve reddedildiğini fark etmemesi için araya girip dikkatini dağıtmak zorunda kalıyorum.

Cam öğleden sonra uyuyordu ve gözlerini açıp Hugh'yu burada bulduğunda kafası karıştı. Ama sonra yüzünde bir tanıma ifadesi beliriyor ve sanki sormadığı bir soruya cevap bekliyormuş gibi Hugh'ya bakıyor. En azından şimdi. Çok garip.

Hugh'nun gözleri parlıyor. Üst dudağı seğiriyor. *Bu da ne böyle?* Başını küçük, neredeyse fark edilmeyecek şekilde salladığını ve derin bir özür dileyen bakış attığını fark ediyorum. Cam gözlerini kapatıyor, sanki artık hayatta olmak çok acı veriyormuş gibi.

Bu iki adamı tanıyorum. *Benden ne saklıyorlar?*

"Seni arabayla gezdirebilir miyim, Cam?" Hugh öne doğru eğilerek soruyor. Artık bira içmeye gitmiyorlar. İleri bunama ve alkol kötü bir kombinasyon. Çoğu zaman, Pazar günleri Hugh gelir, Cam'in tekerlekli sandalyeye ve arabasına binmesine yardım eder ve Springsteen ve The Who çalarken sadece araba sürerler.

Cam düşünceli bir şekilde ona bakıyor. Gerçi "düşünceli" sorunlu bir kelime olmaya başladı. Düşünceleri eskisi gibi değil. Bir şeylere takılıp kalıyor. Yanlış anlıyor. Zamanının çoğunu bakarak geçirdiği dört duvar gibi konuşması da içine kapanıyor. Her cümle onu yoruyor - dilinin ucunda çok fazla kelime var, istediğinde neredeyse hiç yok. Yüksek sesle okuyabiliyor, kopuk kopuk. Sanki içindeki İngilizce profesörü can havliyle kelimelere tutunuyor ama okuduklarını anlayamıyor, çünkü okuduklarının çoğunu hemen unutuyor. Geçen gün Charlie'ye kitap okurken bile bütün sayfaları o kadar çok tekrar ettiğini fark ettim ki Charlie öfkelenip kitabı odanın öbür ucuna fırlattı. Bu beni mahvetti. Benim parlak kocam ve öğretmenim, dilini kaybediyor.

"Biraz gezintiye çık Cam," diye önerdim. "Dışarı çıkmak sana iyi gelecektir."

Bana bakıyor ve parlıyor. "Dışarı çıkmam *senin* için iyi olacak," diyor soğuk bir şekilde. Bu sözler acı veriyor. Bunca zaman boyunca onunla gurur duyduğum tek şey, Charlie'nin su kenarında dolaşmasına izin verdiği ve öfkemi tuttuğum iş barbeküsündeki o ilk olaydan beri ona karşı gösterdiğim sabır oldu. Aynı şeyi arka arkaya yüzüncü kez sorduğunda ya da şimdi bunun gibi karakteristik olmayan öfke patlamaları yaşadığında ona karşı sert olmamak gün geçtikçe zorlaşıyor. Kendime bunun hastalıkla ilgili olduğunu hatırlatıyorum. Kişinin değil.

"Cam," demeye başlıyorum, ne kadar acıdığını saklayarak. "Çalışan bir koca istemiyor musun?"

"Biz iyiyiz, Cam. Gelir koruma sigortamız var."

Gözlerini kısıyor. "Bir işte çalışmaktan bahsetmiyorum. Onun gibi birini kastediyorum!" Hugh'u işaret ediyor. "Araba kullanabiliyor, konuşabiliyor ve seni güldürebiliyor."

"Oh, bu biraz abartılı oldu," diyor Hugh.

Son haftalarda bu evdeki çoğu fikir gibi onun mizah girişimi de boşa çıkıyor. Bu beni yıpratıyor ama Cam'e bulabildiğim her sabır kırıntısını vermeye kararlıyım. Sandalyesinin yanına diz çöküyorum ve elini tutup yüzüme götürüyorum. "Başka kimseyi istemiyorum, Cam. Asla başka biri olmayacak."

Hatırlamaya çalış. Lütfen.

Sorun da bu zaten. Hatırlamayacak. Bu konuşmayı tekrarlayacağız, tek bir kelimesi bile aklında kalmayacak ve gerçek zamanlı olarak söylediğimde bana inansa bile, geçtiği anda unutacak. Bu umutsuz bir durum.

"Söyle ona Hugh," diye yalvardığımı duyuyorum, sanki ikimiz bir aradayken bilgi bir şekilde kafasına dank edecekmiş gibi.

Hugh onu hiç uyarmadan derinlere atmışım gibi görünüyor. Cam ve ben onu izliyor, sihirli sözcüklerini bekliyoruz. "Seni seviyor dostum," diyor ciddiyetle, bir süre durakladıktan sonra. "Seni her zaman sevecek. Hikayenin sonu."

Hikayenin sonu. Bu kısmı bana yöneltti. Aşk hayatımın burada bitmesi trajik. Daha iyimser anlarımda, devam edeceğimi, anne olacağımı, kariyer yapacağımı ve arkadaşlarım olacağını hayal ediyorum. Seyahat edeceğimi, okuyacağımı ve umarım tekrar yazacağımı hayal ediyorum, tabii eğer o isteği ve cesareti bulabilirsem. Keyif alacak şeyler bulacağımı umuyorum. Hayat bir gün güzel bile olabilir.

Ama Cam'i her zaman seveceğim. Onun yokluğu, öleceğim güne kadar yaptığım diğer her şeyin ebedi zemini olacak. Hayatımın ikinci yarısı

O kadar uzakta ki ufukta görünmüyor. Ben buradayım. Cam gitti.

İkinci bölüm

yok.

Devam filmi

yok.

Şimdiden ıstırap verici.

Şimdiki zaman

Hatırladığım son şey, başımı ellerimin arasına almış, sahil evinin merdivenlerinde Hugh'un yanında oturuyor, dalgalar hipnotik bir şekilde yükselirken her ikimiz de önemli düşünceler topluyorduk. Bir bedene sığdırmanın mümkün olduğunu düşündüğümünden çok daha fazla çelişkili duyguyla boğuşuyordum.

Uykusuz geçen otuz altı saatin ve huzurdan yoksun geçen dört yılın ardından, onca şeyde yanımda olan adamın eşliğinde güvendeyken, *her şeye* yenik düşmüş olmalıyım. Uyandığımda hâlâ merdivenlerde oturuyor, boynum tutulmuş, başım kesinlikle olmaması gereken bir yerde, Hugh Lancaster'ın kucağında. Bu kafa karıştırıcı, tek bir şey dışında. Bilinci yerinde olmayan Kate bir sorumluluktur.

Omzumdaki elinin ağırlığını hissedebiliyorum, ben kıpırdanıp dik durmaya çalışırken elini çekiyor ve beni neden uyandırmadığını ya da hareket ettirmediğini merak ediyorum. Bir resim gibi görünüyor olmalıyım... kesinlikle potansiyel bir aşk ilgisini etkilemeye çalışan biri gibi değil.

Neden aşk ilişkilerini düşünüyorum ki? Ve neden çoğul?

"Seni uyandırmaya çalıştım," diye açıklıyor. "Ölü gibiydin."

İltifat ediyor.

"İyi görünmüyorsun...." diye ekliyor.

Tamam, anlaşılm ve devam edelim. "Saat kaç?" diye soruyorum. "Gece yarısı gibi."

Açım ve üşüyorum ve rahatsızım ve endişeliyim ve tedirginim ve kafam çok karışık.

"Neden sen daha sıcak bir şeyler giymiyorsun, ben de ateşi karıştırıp sıcak çikolata yapayım?"

Her zamanki gibi sağlam plan.

Alt katta bir lamba yanıyor ama evin geri kalanı karanlıkta.

Ayağa kalktığımda ayaklarım titriyor, yorgunluktan sersemlemiş gibiyim.

Hugh içgüdüsel olarak bacaklarımı tutuyor ve basamaktan bana bakıyor. "Özür dilerim," diyor ve sanki yanlışlıkla bir ateşe dokunmuş gibi ellerini aynı hızla çekiyor. Birlikte çalıştığımız için mi, yoksa-

Bunu bir iltifat olarak kabul ederdim ama parmaklarının sıcaklığının hayalet bir dokunuş gibi tenimde nasıl kaldığını anlamaya çalışmakla meşguldüm. Ben

Belli ki çok fazla eski Danielle Steel okuyorsun.

Üst katta, ikinci el mağazasından aldığım kıyafetlerin olduğu çantayı karıştırıyorum ve annemin "tayt pantolon değildir" sözünü aklımda tetiklemesine rağmen, nefis yumuşaklıkta krem rengi tiftik bir kazak ve bir çift siyah tayt buluyorum. Nemde her zamankinden daha da evcilleşmemiş olan saçlarımı, kaygısız bir genç kızken yaptığım gibi yüksek bir topuz haline getiriyorum. *The Unraveling*'den önce...

Grace ve ben Cam'e teşhis konulduktan hemen sonraki dönemi hep böyle tanımlarız. Bu bizim etiketlerimizden biri haline geldi ve ikimizin de hayatında işler her kötü gittiğinde bunu uyguluyoruz.

Aşağı indiğimde, Hallmark filmlerinden fırlamış gibi duran bir sahne beni karşılıyor. Hugh ateşi körüklüyor ve ateş canlanıyor. Neredeyse vahşi doğada bir kulübede mahsur kalıp günlerce karda birlikte kalabilirdik. Ve eğer Hallmark formülünü takip edersek...

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor bana.

"Yeniden keşfetmeyi," diyorum.

Bu kelimenin neden aklıma geldiğini bilmiyorum. Belki de önümdeki sağlıklı sahnedir. Belki de kötü rüyalar ve kesintili uyku yüzünden. Belki *de Yeniden Keşif* gerçek bir şeydir, *Çözülme*'den sonraki doğal adımdır. Böyle bir şeyin var olabileceği ve güzel bir olayın, işin içinde bir erkek olsun ya da olmasın, Sonsuza Dek Mutlu Bir Hayat'a doğru giden hoş ve güzel yaşam değişiklikleri sarmalını tetikleyebileceği hiç aklıma gelmemişti. Ama her zamanki gibi kendimi aşıyorum.

"Kate?"

"Noel filmleri," diye itiraf ediyorum. "Ağustos'ta mı?"

"Kış mevsimindeyiz. Kütük kulübe," diye açıklıyorum. "Ateş..."

Sen.

Hugh'un en başından beri bana gösterdiği nezaket, her şeyi kapsayan kâbusumun içine yuvarlanmıştı. İnsanlar bize karşı iyiydi, birkaç istisna dışında neredeyse karşılaştığımız herkes. Her şey darmadağın olduğu andan itibaren hastanenin dışına ve dünyamıza çığ gibi büyüyen bir destek vardı. Ama bu uzun bir süreçti. Çoğu insanın pratik kapasitesini aşan türden ısrarlı bir yardım gerektiriyordu.

Hugh'un şefkati, Grace'inki gibi, mesafeyi korumuştur. Hayat rayından çıktığında ön sıralarda oturanlar genellikle iş arkadaşlarıdır. Sizden kaçamazlar.

"Cam'e teŖhis konulduğu zamanki desteğiniz için size doğru dürüst teŖekkr ettim mi?" Durup dururken ona sordum.

AteŖi drtmeyi bırakıyor, cam kapıyı kapatıyor ve mutfağa geri dönüyor. "Yaptın. Makul bir iŖyerinin sağlayacağının ötesinde bir Ŗey değildi." Rolm benim koŖullarıma uyacak Ŗekilde yeniden düzenlemesini ve zaman geçtikçe bunu deęiŖtirmesini kastettiğimi dŖnyor.

"İŖ yerindeki esneklikten bahsetmiyorum. Demek istediğim... *diğer her Ŗey*." Arabasındaki asansörler. Parasını ödediği beklenmedik temizlikçi. İŖ engellerinin buharlaŖıp gitmesi ve hâlâ da gitmesi. "Cam'le arkadaŖ olma Ŗeklin," diye hatırlatıyorum ona, sesimi eŖit tutmaya alıŖarak.

"O bir iyilik değildi," diyor. "Sen olmasaydın da Cam ve ben arkadaŖ olurduk. Onun için hâlâ yas tutuyorum, biliyorsun. Senin gibi değil. Ama onu seviyordum."

Cam'in sağlığı gerçekten ktleŖtięinde, onu bir yerlere götürmek benim için daha da zorlaŖtı. Tekerlekli sandalyeyi taŖımak ve onu arabaya bindirip indirmek fiziksel olarak daha zordu. Ama bazen duygusal olarak da zorlanmaya baŖladı. Cam'in Hugh'nun kim olduğu ve hayatımızdaki rolünün ne olduğu konusunda kafası daha da karıŖtıktan sonra bile Hugh hiçbir sorun yokmuŖ gibi onunla birlikte olmaya devam etti.

"Seni kardeŖi sanıyordu," dedim ona. "Bundan hiç bahsetmiŖ miydim?"

Hugh gülümsüyor. "Ben de ona öyle derdim.

KardeŖim." Bunu bilmiyordum. Ve buna bayıldım.

Tabii ki o da Cam'i zlyor. Gerçekten zlyor. Aralarındaki sır konusunu tekrar gündeme getirmeyi çok istiyorum ama o bunu kafasının içindeki bir kasada kilit altında tutuyormuŖ gibi koruyor.

Cam'in söylediği ve o sırada benim tarafımdan rafa kaldırılmıŖ olan baŖka bir Ŗeyi hatırlıyorum. Hugh onu bırakmıŖtı ve tüm bu iliŖkiler konusunda kafası karıŖmıŖtı. Hugh'u uęurlamıŖtık ve Cam bana dönüp Ŗyle demiŖti: "Senden hoŖlanıyor Red. Eğer kardeŖiyle evli olmasaydın, seni kendisi isterdi."

O zaman nemsememiŖtim, demansın konuŖtuęunu dŖnmŖtm. Hugh'un baldızı değil, iŖ arkadaŖı olduğumu ve Hugh ile arkadaŖ olduklarını açıklamaya alıŖtım. Bu çok zordu ve zaten bir anlamı da yoktu, çünkü o aŖamada kafası sürekli karıŖıktı ve bir saniye sonra tüm ayrıntıları unutacaktı. Her Ŗey hakkında kafası karıŖıktı. Kim olduğu konusunda. Benim kim olduğum. Günün herhangi bir anında ne yapması gerektiği.

Ve ben de bakıcılar forumunda yeni başlayanlar için pembe bir tablo çizemeyen o bıkkın bakıcılardan biri haline gelmişim.

Ölmeden yaklaşık bir yıl önce bir sabah "Bunlar ne?" diye sormuştu. Daha önce sayılarının bin olduğunu tahmin ettiği kitaplardan oluşan bir duvarın önünde duruyordu. Hayatı boyunca, çocukluğundan beri, tüm okul, üniversite ve akademik kariyeri boyunca topladığı kitaplar. Klasikler. Şiir kitapları. Shakespeare. Tarih. Müzik. Biyografi.

"Ne demek istiyorsun Cam? Onlar senin," diye açıkladım, yanında durup parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirerek.

"Nedir onlar?" diye tekrar sordu.

Gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Cam! Onlar *kitap!*"

Kitaplar! Onun *hayatı*.

Oxford ve Cambridge Üniversitelerinin saygın yayınevleri de dahil olmak üzere çeşitli yayınevlerinin kitaplarıyla birlikte sırtlarında kendi adının yazılı olduğu bir dizi akademik kitabı göstererek, "İşte bunlar da senin yazdıkların," dedim. *Chaucer'ın Sosyal Eleştirisi*'nin bir kopyasını çıkardım -*aslen* doktora teziydi, daha sonra kitap olarak basıldı, açtım ve ona sayfaları gösterdim. Bütün o zekice kelimeler. Hatta ona kitabın kapağındaki siyah-beyaz yazar fotoğrafını bile gösterdim. *Hiçbir şey yoktu*.

Sanırım bu benim kabullenme anımdı. Tanıdığım adam gitmişti. Onun yerini kendi bedeninde kaybolmuş, giderek tanınmaz hale gelen bir hayalet almıştı.

Hugh bana kocaman bir fincan buharlı sıcak çikolata uzattı. Çok canlıydı.

"Biliyor musun, Cam beni en sonunda hatırladı," diyorum ona. "O

Aylardır kafası karışıkta ama son bir kıvılcımla aklı başına geldi ve hatırladı. Tam da ölmek üzereyken."

Hugh içtenlikle gülümsüyor. "Elbette öyleydi. Sana tapıyordun."

Cam'in vefat ettiği o olağanüstü anı hiç kimseyle paylaşmadım. "Genelde herkesi unuturlar. Ailelerini bile. Kimsenin beni bir daha o kadar sevmeyeceğinden ve benim de kimseyi o kadar sevecek kapasitem -ya da belki cesaretim- olmayacağından korkuyorum."

Hugh karşısındaki koltukta oturmuş, sıcak çikolatasını yudumlarken ateşin ışığı yüzünde oynuyor. Görünmez duvar her zamanki gibi yukarıda. Onun gibi biri bunun nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecek. Kendini bırakıp başka birinin hayatına o kadar derinden dalmak ki, onun kaybı seni neredeyse kıracak. Bu sizi aynı anda hem yeniden sevmekten hem de yeniden sevememekten korkar hale getirir.

"*Made of Honor*'daki Patrick Dempsey gibisin," diye meydan okuyorum ona, tabii ki kafasının üzerinden geçiyor. "Asla bir kadının kalmasına izin vermez, çünkü Tanrı korusun bağlanır. Bu kronik kadınları sürekli uzaklaştırma alışkanlığınla neleri kaçırıyor olabileceğini hiç düşündün mü?"

"Evet," diyor beklenmedik bir şekilde. Başka bir şey demiyor. Sadece "evet." Hugh'un sorunu da bu. Ona biraz daha yaklaştığınızda susuyor. Grace ve ben, teoride tam birbirlerinin tipi olmalarına rağmen, ikisi arasında neden hiçbir şeyin yürümediğini anlamaya çalışmak için çok fazla zaman harcadık. Kimyalarının uyuşmadığını söyledi. Ama bence aşktan korkuyor. Cam'i kaybettiğimde etrafımda bu kadar çok olması riski artırırdı. Bu çok tehlikeli. *Kate gibi milyonlarca parçaya ayrılabilir ve bir daha asla tam olarak ortaya çıkamayabilirsiniz....*

"Grace'le neden hiç yürümedi?" diye sordum. Artık onun bakış açısına sahip olduğuma göre onunkini de istiyorum. Gece yarısı kavgası için uğraşmıyorum. Her şey çok garipti, onları en başta benim tanıştırmış olmam. O benim en iyi arkadaşım. O benim patronum.

"Yürümedi işte," diyor. "O çok iyi bir insan." Tam olarak onu tarif ettiği gibi.

"Evet ve istediğiniz her şey onda var. Eğlenceli, gösterişsiz, ne görüyorsanız onu alıyorsunuz...."

"Bunların hepsi onda var, evet. Ne söylememi istiyorsun bilmiyorum."

"Bu kadar kapalı bir kitap olmanın ne kadar çıldırtıcı olduğunu biliyor musun?"

İç çekiyor. Sanki devam edip etmeyeceğini anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor. "Grace değildi," diyor isteksizce.

"Bu çok açık."

"Başka biri vardı."

NE?

"Bizi öylece bir araya getirdin Kate. Kibar olmak istedim ve o gerçekten harika biri. Keşke yürüyebilseydi."

Onları tanıştırdığımda Hugh kesinlikle bekârdı. En azından ben öyle sanıyordum. "Orada başka kim vardı? Ruby mi?"

Birden rahatsız olmuş gibi göründü. "Kate-" dedi sertçe.

"Grace'le tanıştığında bekâr olduğuna ikna olmuşum!"

"Öyleydim."

"O zaman kim, Hugh?"

Onu kıran kişi mi?

Ah. Şimdi kafama dank etti. Grace'le birlikte olamazdı çünkü Grace ne k a d a r güzel olsa da o hâlâ Gizemli Kalp Kıran'a aşıktı. Yüzündeki acı dolu ifadeye bakılırsa hala ona aşık. Vay canına. Onun herkesten sonsuza dek uzaklaşmaya yemin etmesine neden olacak kadar başka bir şey olmalı.

"Ben yatmaya gidiyorum," diyerek fincanını boşaltıyor ve sandalyeden kalkıyor. "Sen de yatmalısın. Yarın yazarlar festivali var. Sabah geç saatlerde Byron'da üniversite arkadaşımla brunch için buluşacağım. Seni b ı r a k m a d a n önce bize katılmak ister misin?"

Ben de ayağa kalktım ve boş kupasını aldım. "Merak ettiğim için özür dilerim," diyorum. "Beni ilgilendirmez."

Acı acı gülümsüyor. "Öyle sayılır."

Terk ettiği en iyi arkadaşım olduğu için demek istiyor. Kesinlikle.

Hugh şifresi'ni çözmeye çalışarak bir gece daha geiremem. Eğer bir ilişkiye hazır değilse, ona söylediğim şeyi yapmamalı ve Grace'le ıkmamalıydı. Duygusal olarak müsait değil. Sahip olamayacağı birine asıldı. Her zaman da öyle olacak.

Tıpkı benim her zaman Cam'e takılı kalacağım gibi.

Sahildeki dalgaların şafaktan önce beni uyandırmasına kadar birkaç saat uyumayı başarıyorum. Yarı bilinçli bir şekilde, Cam'in orada olup olmadığını, kumların üzerinde beni bekleyip beklemediğini merak ediyorum. Mantıklı gelmiyor, biliyorum ama ruhunun kısacık fısıltısını arzuluyorum. Benimle birlikte olduğuna dair o güçlü farkındalık anları, bir zamanlar kalabalık bir odada görüş alanımın dışında olduğuunda varlığını hissettiğim gibi.

Sürünerek banyoya gidiyorum, sonra yatağın ayak ucundan tığ işi bir battaniye alıyorum ve parmak uçlarımda balkona çıkıp dışarıdaki merdivenlerden iniyorum. Bahçeden geçen kumlu yol ayaklarımı serinletiyor, ayakkabı giymeliydim ama geri dönecek kadar umurumda değil.

Sahilde sadece ben varım. Deniz fenerinin sisle örtölmüş uzak titreşimini görebiliyorum ve buradan sanki ölkede güneşi ilk gören ben olacağım gibi geliyor. Biraz ilerleyip bir yer seçerken ayak izlerim kumda bir yol açıyor. Meditasyon yapacak bir tip olsaydım, yapacağım şey **b u** olurdu, ama denediğimde beni her zaman endişelendiriyor. Çok fazla düşünce. Kafamda çok fazla güröltü var. Çok fazla tuzak. Chutes and Ladders oyunu gibi.

Ufukta güneşin görüneceği diğerlerinden biraz daha açık bir nokta var. Cam öldüğünden beri, o zamana kadarki hayatımda gördüğömden daha fazla gün doğumu gördüm. Bunlar bir vaat; her şey ne kadar kötü olursa olsun, dünya dönmeye devam ediyor. Rachel Lynde'in Green Gables'lı Anne'e tavsiyesi neydi? "Geometride başarısız olsan da olmasan da güneş doğmaya ve batmaya devam edecek."

Lisedeyken matematikten korktuğum zamanlarda bu beni rahatlatırdı. şimdiki benliğim, gençliğimin naifliği karşısında başını sallıyor. Hayat, cebirde ne kadar kötü yaptığından çok daha büyük ve endişe verici olacaktı, kızım....

"Sen de mi uyuyamadın?" Hugh birkaç dakika sonra yanımdaki kumsala geldiğinde beni korkuttu. Dalgaların güröltüsünden onun yaklaştığını duymamıştım.

"Bu özgür gün doğumu, değil mi?" Dün gecenin gerginliğini üzerimden atmak isteyerek cevap verdim. "Gizli ekstralarla tokatlanmayacağım değil mi?"

Gülümsüyor. "Bir bit yeniği yok, merak etme."

Dalgalar önümüzde kumlara çarparken uzun bir süre sessizce oturuyoruz. Çok fazla güç. Durdurulamaz. Sessizliğimiz uzadıkça, ikimiz de onun büyüsunü bozmaya daha az meyilli görünüyoruz. Cam'i burada bulmak istiyordum ama burada Hugh ile oturmanın farklı ama bir o kadar da güzel olduğunu öğrenince şaşıyorum. Bu düşünce beni her zaman olduğu gibi yüzleştiriyor. Beni Cam'i son gördüğüm andaki halimden uzaklaştıracak her gelişmeden tedirginlik duyuyorum ve battaniyeyi etrafıma daha sıkı sarıyorum -değişime karşı bir bariyer.

Hugh kendini evinde hissetmiş, kumda dirseklerinin üzerinde arkasına yaslanmış, uzun bacaklarını uzatmış ve ayak bileklerinden tembelce çaprazlamış. Bir tutam siyah saçla kaplı baldırlarının çizgilerine bakıyorum. Sonra ürperiyorum ve tekrar ufka bakıyorum.

"Soğuk mu?" diyor.

"Hayır, daha çok ben..." Gerçekten ne olduğumu bilmiyorum. "Mutlu musun?" diye soruyor.

Sanki her zaman bir bölüm ilerideymiş gibi. Milyon yıl geçse de kendimi "mutlu" olarak sınıflandırmazdım, ama düşündüğümde, bu tam olarak böyle hissettiriyor. Burada olmak, okyanusun büyüsunüne kapılmak, güneşin doğuşunu beklemek... *bir şeyler* hissediyorum. Ve çok uzun zamandır, çok düzdüm. Bu, uzun bir durgunluk döneminden sonra kalp monitöründe beliren umutlu bir sinyal gibi. Bir yaşam belirtisi.

"Hugh, her zaman nasıl biliyorsun-"

"İşe alınırken psikometrik testler yapıldı Whittaker," diyor. "Senin nasıl çalıştığını bilmek benim işim."

Koluna hafifçe vuruyorum. "Cidden ama. Sen medyum musun?"

"Sadece güneşin doğuşunu izle," diyor, ilk ışık yüzüne vururken ufka doğru başını sallıyor. "Burada seninle bir deneyim yaşamaya çalışıyorum."

Az önce ne dediğini çözmeye çalışarak yüzüne bakıyorum. Bakışlarımla buluşmayı reddediyor ama ağzının kenarları seğiriyor ve bu muhteşem. *Lanet olsun.*

"Konsantre ol, Kate. Güneş orada. Bir dahaki sefere paranı geri isteyeceksin."

"Bedava olduğunu söylemiştin. Beni dolandırmasan iyi edersin Lancaster."

Gözlerini muhteşem ufuktan ayırıyor ve bana büyük bir baş belasıymışım gibi bakıyor. Ki öyleyim. Ama sonra ifadesi yumuşuyor ve beş yıldır yeterince uyumamış olmama, yüzümün dünden kalma makyaj kalıntılarıyla lekelenmiş olmasına ve şimdi pembe bir tığ işi battaniyeye sarılmış olmama rağmen, turuncu yarı ışıktaki kumral saçlarımla savaşıyorum,

Dürüst olmak gerekirse kendimi güzel hissediyorum.... "Seni dolandırmıyorum," diye beni temin ediyor.

Ve o anda, tam orada, tüm güvenimi tek bir sepete koyduğumu ve ona teslim ettiğimi hissediyorum, kararsızca, kesinlikle düşüreceğinden korkarak. Acaba bunun benim için ne kadar büyük bir şey olduğunu biliyor mu? Ne kadar korkutucu. Bu anın aramızda geçtiğinin farkında mı? Aramızda *mı* geçiyor? Belki de çürük hayal gücümün romantizm açlığı çeken bir ürünüdür. Burada bir senaryo icat etmem ve onunla koşturmak çok sürmezdi.

"Şimdi ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Psikometrik testler seni hayal kırıklığına mı uğrattı?" Gülümsüyor.

Seni öpmek istediğimi düşünüyorum.

Ve Cam'in ortaya çıkıp sözümü kesmesini bekliyorum.

Ya da beni kutsamasını.

Ya da her şeyin korkunç bir hata olduğunu ve yokluğu için üzgün olduğunu, ama artık geri döndüğünü, bu yüzden gün doğumunda sahilde oturup kırk yaşında kederli bir dulun başka birine aşık olmaya başlamasının duygusal olarak makul olup olmayacağını merak etmeme gerçekten gerek olmadığını açıklamasını.

"*Tanrım,*" diyorum yüksek sesle, çıplak gerçeğe yüzleştiğimde. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye yanıtlıyor.

Güneşin okyanus üzerinden doğması çok uzun sürüyor gibi görünüyor ama ben bir gösterinin yarısında kalkıp giden insanlardan değilim. Hugh ve ben birlikte, sessizce izliyoruz. Yapışmıştık. Az önceki küçük konuşmamızdan sonra o kadar çok ve sessizce konsantre oluyoruz ki, bunun sonunda tam nitelikli astrofizikçiler olacağız. Birbirimize bakmamak için her şeyi yapıyoruz. Güneşin ufuktan kurtulduğu ve birimizin ilk hamleyi yapması gerektiği andan korkuyorum. Sahilden yani. *Kendine gel, Kate.*

Hugh'nun o anda aklımı okumadığı ve aklımın onun düşündüğünü düşünmediği olayların akla yatkın bir versiyonunu düşünmeye çalışıyorum. İmkânsız olanın gözlerimin önünde gerçekleşme tehdidinde bulunmadığı, sterilize edilmiş, güvenli bir gerçeklik versiyonuna ihtiyacım var.

Başka birine aşık olmak mı? *Olmaz.* Hugh'a aşık olmak mı? Söyleyecek bir şey yok. Söyleyemem. Yine de, bunu söyledikten sonra, bu konuda söyleyecek sözüm var gibi görünüyor. Hem de çok, birçok kelime. Bu durumu bir olimpiyat müsabakası gibi düşünen şaşkın kafamın içinde hepsi yuvarlanıyor ve üst üste yığılıyor. İlk gerçek aşkını yaşayan hiçbir kız öğrenci şu anki sersemlik seviyemin eline su dökemez. Çünkü ilk kez aşık olan hiçbir kız öğrenci, sürüklendiğim cehennemden derinliklerinden sonra bu olasılığın nasıl bir his olduğunu anlayamaz. Aşkın size nazıkçe hediye edilmediği, sizden koparıldığı yerdeydim. Vücudunuzdaki her bir hücreden sırayla, her seferinde acı verici bir şekilde koparılıyorsunuz - herhangi bir insanın makul bir şekilde katlanmasının beklenebileceğinin çok ötesinde bir işkence. Neden kendimi bunun tekrar yaşanması riskini göze alabileceğim pervasız bir pozisyona sokayım ki?

Güneş ufuktan uzaklaştı. Dalgalar da gelgitle birlikte yaklaşıyor. Okyanus üzerimize geliyor, çıkmazımızı kırmakla tehdit ediyor. Birinin bir şey söylemesi gerek. Umarım bu o olur. Eğer ben olursam, saçma sapan bir şey söyleyeceğimi biliyorum. Özellikle de şu anda 1950'lerin filmlerinde çiftin kıyafetleriyle kıyı şeridinde yuvarlanıp öpüştüğü o ateşli sahneleri hayal ettiğim için ...

Ona bakmak için kendimi zorluyorum. Eminim güvenlidir? Seks düşkünü bir deniz canavarı gibi kıyafetlerini yırtıp atacak değilim, değil mi? *Öyle miyim?* Bu-

Telefonu gelen bir aramayla çalmaya başladı. *Şafak* vakti Hugh'u kim arar ki?

Ekrana bakıyor ve uzatıyor. "Annen arıyor."

Ciddi olamaz. İlk kez bir erkekle öpüştüğümde habersizce genç odama girdiği zamanki gibi. Bunun onun için bile etkileyici olduğunu kabul etmeliyim. Beynim beni burada Hugh ile romantik bir mücadeleye sokmayı *hayal* etmeye bile cesaret edemedi. Şimdi düşünüyorum da, ilgisini ne doğrulayan ne de reddeden bir adam ve annem yüzlerce kilometre öteden burnunu sokmaya başladı bile.

"Anne?" Ahlaki bir nasihatten kaçır gibi, çekingen bir şekilde başlıyorum. "Anne!" Charlie heyecanla söylüyor. "Dişim sallanıyor!"

Sallanıyor mu? Beş yaşında bu normal mi? İlk dişimi ne zaman kaybettiğimi hatırlamıyorum. Ya çürükse? Keder bulutu içinde diş hijyenini ihmal mi ettim?

Kumda beceriksizce ayağa kalkmaya çalışıyorum ve üzerimdeki ve battaniyedeki kumları fırçalamaya çalışırken Hugh'nun telefonunu düşürüyorum, sonra onu alıyorum ve üzerindeki kumları da fırçalamak zorunda kalıyorum ve sonra önünde bir ileri bir geri volta atmaya başlıyorum, Charlie dişinin sallandığını söylediğinde Nanna'nın ne düşündüğü hakkında gizlice sorular soruyorum, ürküp acil dişçiyi arayıp aramadığını veya şaşırp şaşırmadığını ölçmeye çalışıyorum.

"Evet, tabii ki diş perisi gelecek!" Söz veriyorum, bir yandan dişler için güncel döviz kurlarını araştırırken bir yandan da çocuklukta diş gelişimini araştırmayı aklıma not ediyorum. "Ne kadar heyecan verici!"

Hugh şimdi oturmuş, pantolonunun paçalarını bisikletçi baldırlarının üzerine sıvamış, dirseklerini rahatça bükülmüş dizlerinin üzerine koymuş, ellerini tamamen rahatlamış gibi birbirine kenetlemiş, sadece beni izliyor. Bu *olağanüstü derecede çekici* ve bir an için tüm dengemi kaybediyorum, onunla mücadele ederken telefonunu ve dolayısıyla kendi oğlumu okyanusun derinliklerine atma dürtüsüne yenik düşme ihtimalime karşı aramıza biraz mesafe koymak için biraz geriye doğru sendeliyorum. Romantik bir şekilde tabii ki. Tabii buna yakın bir şeyi başarabilirsem.

Yine de geri çekilirken, beklenmedik bir şekilde suya giriyorum ve su *buz* gibi. İçinden atlıyorum ve dokuz yaşımdan beri hiç yapmadığım bir şekilde ciyaklıyorum. Kargaşada telefonu yine düşürüyorum ama bu sefer hızlı refleks gösteren bir spor dehası gibi suya düşmeden yakalıyorum. İşte o zaman Hugh ayağa kalkıyor, bana doğru yürüyor ve telefonuna el koyacakmış gibi elini uzatıyor, ama onun yerine okyanustan bana el koyuyor. Beni kucağına aldı, tığ işi battaniyem ve her şeyimle beni kumsalın yaklaşık otuz metre y u k a r ı s ı n a taşıdı ve kuma bıraktı. Yaramazlık köşesine.

"Hugh Amca'ya söylemek istiyorum!" Charlie kulağıma sesleniyor ve ben dehşete kapılıyorum. Adama karşı bir şeyler hissettiğimin ortaya çıkmasıyla gerçeklikten geçici olarak koptuğum için Charlie'nin onu amcası olarak gördüğünü tamamen unutmuştum. Çünkü babamın kafası karıştığında ve Hugh'un kardeşi olduğunu düşündüğünde babam ona böyle sesleniyordu, benim gelecekteki potansiyel başrol oyuncum ya da Charlie'nin potansiyel üvey babası değil. Gelecekteki kaçınılmaz psikoloğun Charlie için bu karışık durumları nasıl çözmeye başlayacağını ya da Hugh'u *şimdiden* çocuğumun üvey babası olarak atadığım gerçeğini düşünmeye bile başlayamıyorum.

Neyse ki annem telefona çıkıyor ve neden kendi telefonuma cevap vermediğimi soruyor. "Seni beş kez denedim!" dedi. "Sonra pes edip Hugh'yu aradım ve ne *şanslıyım* ki *hemen* onun yanında görünüyorsun. Sabahın *altısında*, Katherine."

"Anne! Kumsaldayız, güneşin doğuşunu izliyoruz. Tanrı aşkına!"

Hugh hâlâ kumda önümde duruyor. Bu telefon konuşması boyunca kıvrınmamı izliyor. Gülümsememeye çalışarak.

"Beş yaşında bir çocuğun dişini kaybetmesi normal mi?" Ona endişeyle sordum. "Tamamen normal, Katherine. Çocukken erken gelişmiştin. Dişini kaybettin.

ilk dişler elli sekiz aylıkken."

Elli sekiz aylık mı? Neden normal bir insan gibi konuşamıyor? "Her neyse, Charlie şimdi kaçıyor. *Gün doğumunu* bölmek istemem.

Seni sonra ararım. Hugh'a sevgiler! Bye!"

Aramayı sonlandırıyor ve ben de bitkin ve gergin bir şekilde telefonu ona geri veriyorum. Artık sahilde sadece ikimiz varız ve dikkatsizce ima ettiğim, bir şekilde geri çekip çekemeyeceğimi merak ettiğim devasa itiraf. Şimdi sekiz yüzüncü kez zihnimde canlandırdığımda her şeyin tek taraflı olmadığından zerre kadar emin değilim....

"*Tanrım*," demiştim.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap vermişti.

"Seni duyuyorum" değil. "Aynen." değil. "Ben de Kate, uzun zamandır...." değil.

Sadece "Ben de öyle düşünmüştüm," ki ben bunu "Talihsiz ve uygunsuz sevdan daha açık ya da karşılıksız olamazdı," diye tercüme ediyorum.

Umarım burada neyle uğraştığının farkındadır: bir dulun kalbi. Tıpkı normal bir kalp gibi, ama milyonlarca parçalanmış parçadan oluşuyor, yamalı

bir mozaikte bir araya geldi. Geri kazanılmış cam. Şeffaftır. Kolayca kırılabilir.

Aslında, sadece yüzüne baktığımda ve bir tür açıklamanın olması gereken sessizliği dinlediğimde, bu sürecin zaten devam etmekte olduğundan endişeleniyorum. Hızlı bir zihinsel envanter, şu anda yeni bir kalp kırıklığını kaldıramayacağımı ortaya koyuyor. Bu her neyse bir an önce durdurulmalı. Durum. Cam bu anın gelebileceği konusunda beni uyarmıştı. Ondan kaçmak isteyeceğimi, beni suçluluk duygusuyla dolduracağını tahmin etmişti. Ve haklıydı. Aslında, yapacağım şey tam olarak bu. Kaçacağım.

Yataktan doğruca sahile indiğimi ve hâlâ pijamalarımınla olduğumu unutarak Hugh'nun önünde gevşemeye başladım. Ve çıplak ayakla. Spor sütyenim yok. Hatta sütyen bile yok ve bu, emzirme sonrası egzersiz için tavsiye edilmeyen bir durum. Sanırım iyi tarafından bakarsak bu sefer hiçbir şey sızıyor....

Yine de gözleri kararlı bir şekilde yüzüme odaklanmış durumda. Kaşlarını kaldırdı. "Tam olarak ne yapıyorsun?"

Kesinlikle mükemmel bir soru.

"Koşmak istiyorum."

"Pijamalarınla mı?"

"Kumsalda koşmak isteyebileceğime inanmak çok mu zor?"

Gülümsememek için kendini zor tutuyor. "Evet."

Koşmaktan nefret ediyorum. Hem de çok nefret ederim. O da bunu biliyor. Egzersiz öncesi repertuarımı, daha önce sadece Instagram makaralarında karşılaştığım dinamik esneme hareketlerini içerecek şekilde genişletiyorum, yatakta kaydırıyorum. Kaşlarını çatıyor.

Ve sonra oluyor. Beynim düşünüp akıl sağlığını kontrol etmeden önce ağzımdan dökülen kelimeleri neredeyse duyabiliyorum. "Annem aramızda bir şeyler olduğunu düşünüyor." Bu ifşaata bir yandan gergin kahkahalar atarken bir yandan da hamle yapmaya yakın bir şey yapıyorum. "Ona bu fikri verecek bir şey mi söyledin?"

Sadece bu öneriye bile gülüyor. "Bu özel aerobik tekniğini uzaylılar tarafından kaçırıldığında mı öğrendin Kate?"

Ona ters ters bakıyorum.

"Belirsiz bir çiftleşme çağrısı mı?"

"Pek sayılmaz!"

"Çünkü sana söylemeliyim ki, bu düşük anahtar baştan çıkarıcı."

Şakacı bir şekilde koluna vurdum. "Ç e n e n i kapatır mısın, Hugh? Beni sinirlendiriyorsun."

"İntikam," diyor nefesinin altından. "Ne dedin sen?" Sadece kontrol etmek için soruyorum.

"Duş almaya gidiyorum. Sonra kahve içeceğim. Sonra üniversiteden arkadaşım Jonesy ile brunch'a gideceğiz, sonra da sen yazarlarla buluşacaksın." Bana eleştirel bir gözle baktı. "Tuhaf dansını orada deneme. O tür bir festival değil."

Onu sinirlendiriyor muyum?

"Ve insanlarla konuşurken küçülme. Bazı **y a z ı l a r ı n ı** okudum."

"Yazdıklarımın hiçbirini yayımlanmadı." Umarım taslağımı iş bilgisayarında açık bırakmamışımdır.

Eve doğru benden uzaklaşıyor. "Sakin ol! İş yerinde yazdığın her şeyi okudum," diye sesleniyor. "Bir cümleyi bir araya getirebiliyorsun Kate, ama bu yeteneğin yıllık raporumuzda harcanıyor."

Hugh Lancaster'ı sinirlendiriyorum. Bunu daha önce nasıl fark etmedim?

Festivalde küçülmeyeceğim. Neden böyle söyledi ki? Öyle mi yapıyorum? Belki de hayatta kalmakla ve Charlie'yi babasının ölümünden kurtarmakla o kadar meşguldüm ki kendi yeteneklerimi unuttum. Son dört yılı geri planda, sürekli tepki modunda, asla oyunun önüne geçmeden geçirmişim gibi hissediyorum.

Artık bunu yapmak istemiyorum. Kendinizi tekrar toparlamanız beklenene kadar kederden kurtulma sürecini uzatmak ne kadar mantıklı?

Belki de yanlış yaptığım yer burasıdır. Bundan kurtulamazsınız. "İyileşme" anı diye bir şey yoktur. Onu bir şekilde yeni hayatınıza dahil eder ve oradan devam edersiniz.

New Brighton'dan Byron'a giderken çok sessiz hissediyorum. Hugh'ya bu kez müziği kendisinin seçebileceğini söylüyorum ama o ne dinlediğimize aldırmadığını söylüyor, ben de *Mamma Mia!* filminin soundtrack'ini çalıyorum, camları açıyorum ve ona eşlik ediyorum.

İrlanda'ya benzeyen bu topraklarda ne kadar çok yeşil var. İrlanda hakkındaki bu konuşma *daha dün müydü?* Sanki sonunda duşta volkanik anımı yaşamışım gibi hissediyorum. O patlamadan bu yana bir şeyler kesinlikle değişti.

Sahil kasabasına doğru ilerlerken trafik, butikler ve kafelerin, antika dükkanlarının ve rüzgar çanları ve gökkuşağı rüya yakalayıcılarla dolu eklektik hediyelik eşya dükkanlarının yanından geçerken yavaşlıyor. Burası, hippie kalbinde davul çemberlerinin ritmiyle atan bir renk ve stil kaleydoskopudur.

"Araba karaokesi hoşuna gitti mi?" Sahile yakın bir otoparka girerken Hugh'a soruyorum.

"Bu sabahki egzersiz gösterisinin yanında çok iyiydi" diye yanıtlıyor.

"Teşekkürler!" Park ücretini ödemek için çantamı karıştırıyorum. İçinde o kadar çok şey var ki, hiçbir şeyi çabucak bulamıyorum. Neyse, telefonunu çıkardı ve her zamanki gibi hiç telaşlanmadan uygulama üzerinden ödeme yapıyor. Arkadaşıyla birlikte brunch için kafeye doğru yürümeye başlıyoruz. "Şu buluşacağımız 'Jonesy'. Bilmem gereken bir şey var mı?"

Bir yolun karşısına geçmek için bekliyoruz.

"Üniversite arkadaşım. Aslında yazar. Eskiden Sydney'de gazetecilik yapıyordum. Fare yarışını bırakıp senaryo yazarlığını denemek için buraya taşınmış. Sanırım ilk senaryosu daha yeni seçildi.... Gidelim!"

Trafikteki küçük bir aradan yararlanıp bir kavşaktan hızla geçerek doğrudan bir kitapçının önüne geliyoruz. Ne şans! Brunch için birkaç dakika erkenciyiz ve açık bir kitapçının önünden asla geçmemek gibi kişisel bir kuralım var, bu yüzden oyalanıyorum. Hugh arkasına baktı ve iç geçirdi.

"Beş dakika mı?" Ona soruyorum. "Hadi, vaktimiz var."

Kitapları sevdiğini biliyorum. Ama erken gelmeyi de seviyor. Yeni kurgu bölümünde dolaşıyoruz ve gözüme çarpan ilk iki kitabı alıyorum -Kapaklarındaki parlak etiketlere göre "mükemmel bir plaj okuması" ve "kitap kulübünün favorisi".

"Sana brunch ısmarlayacağım," diyorum, "eğer bu iki kitap da otuzlu yaşlarının sonunda, çocuklu, yorgun bir kadınla ilgili değilse, kıvılcım onu terk etmiş gibi hissediyorsa

Evlilik ve daha fazlasını arzuluyor ama ne olduğuna bir türlü karar veremiyor." Kitapları benden alıyor, ters çeviriyor ve yüksek sesle okuyor.

"Felicity Page, son yirmi yılını Balmain East'in Page-McCaffrey ailesinin iyi yağlanmış makinesinin CEO'su olarak geçirmiştir. Yüksek mevkilerde çalışan bankacı Jock'la evli olan ve eve pek uğramayan kocası, iki huysuz genç ve bir Fransız taşrası ev eşyaları butiğiyle boğuşan Felicity, günlerini hiç sahip olamadığı boş bir yılın hayalini kurarak geçirmektedir. Pitoresk bir Fransız köyünde bir kadınla 'butikleri -ve aileleri- değiş tokuş etmek için beklenmedik bir fırsat çıktığında, Felicity merak etmekten kendini alamaz, 'Ya ...' Kırk yaşında her şeyi bırakıp dünyayı tek başına gezebilir misin? Ya hiç geri dönmezsen?"

"Gördün mü?" Ben de diyorum ki. "Peki ya diğeri?"

"Vanessa O'Shea yeniden on sekiz yaşında olmak için her şeyini verirdi," diye okuyor Hugh. "İşyerinde bitmek bilmeyen teslim tarihlerinin ağırlığı altında ezilen ve 'flip'ten çok 'flop' olan yıkık dökük bir evin batağına saplanan Vanessa, gençlik günlüğünü keşfeder ve tüm hayallerine ulaştığını fark eder. Erkeği, ailesi, kariyeri ve hatta beyaz çitleri vardır, peki neden genç kızlığının öngördüğü gibi mutlu değildir? Tadilatla geçirdiği bir kaza onu geçici hafıza kaybına uğrattığında, Vanessa yeniden on sekiz yaşında olduğunu düşünür. Yetişkinlik ikinci kez farklı mı yaşanacak?"

Hugh kitapları rafa geri koyar. "Tamam, sana brunch borcum var."

"Bu kitapları seviyorum ama neden hep mutsuz evlilikler hakkında?" diye soruyorum. "Erken biten, kahramanı çaresizce üzgün bırakan ve diğer tüm kahramanların hayalini kurduğu özgürlükle çaresizce bocalayan mutlu evliliklerle ilgili tüm kitaplar nerede, ta ki kahraman kendini karanlıktan çıkarıp İkinci Bölüm hayatıyla yeni bir yol yaratana kadar?"

Bana sanki gökten düşmüşüm gibi bakıyor. "O kitabın nerede olduğu belli değil mi Kate?"

Hayır.

"Ne biliyorsan onu yaz. Öyle demezler mi?"

Öyle diyorlar ama ben öyle yapmıyorum. "Ben ticari kurgu yazmıyorum," diye açıklıyorum. "Edebi bir roman yazmaya çalışıyorum. Her kelimesi için savaşmam gerekse bile. Cam bana bir yazar olarak yerimi bulamadığımı düşündüğünü söyledi...."

Hugh beni izliyor, sanki aklına bir şey gelmesini bekliyormuş gibi. "Cam ne bilebilirdi ki?" diyor. "O sadece bir edebiyat profesörüydü."

Haklısın.

"Kate, yaşadığın bu beklenmedik, yeni başlangıç, paralel evren hayatının sanıldığı gibi olmadığına dair söyleyecek önemli bir şeyin var."

"Kimse kırklı yaşlarında dul bir kadın hakkında bir şeyler okumak istemez, Hugh. Raflara baksana."

"Ben okurdum," diyor. "Hedef kitle ben olmasam bile. Kim bilir? İkinci Bölüm'deki hayatı o kadar da kötü olmayabilir."

Gözlerini bir an için yakalıyorum, sonra raflara bakıyorum. Bir boşluk var. Kesinlikle var. Kate Whittaker'ın "*Ne Dilediğine Dikkat Et*" kitabıyla dolu olduğunu hayal ediyorum.

Hugh, "İnsanlar hayal bile edilemeyecek şeylerden sağ çıkabileceğinizi ve her şeye rağmen kendinizi yeni bir yola sokabileceğinizi bilmek istiyor," diyor.

Bunu söylemesi hoşuma gitti ama bunu düşünmek bile çok korkutucu. "Ben B planının poster kızı sayılmam," diye itiraz ediyorum. "Sadece son otuz altı saat içinde yurt içinde bir bomba tehdidi aldım, neredeyse bir uçağı kaçırıyordum, bir uçakta histerik oldum ve ..." Kumsaldaki romantik itirafıma geri dönüşler çarpıntı yapıyor. "Okyanus kenarında rastgele felaket anonsları," diye ekliyorum.

Gülümseme çizgileri gözlerinde kırışıyor.

"Neye gülümsüyor olabilirsin ki?"

"Sadece senin dilin, Kate. Olayları ifade ediş tarzına bayılıyorum." Gururla kızardım. Aptalca.

"Ve tüm bu şeyler senin başına geliyor çünkü sen her şeyin içindesin."

Hepsi mi? Bunu daha önce söylediğini duymamış mıydım?

"Kitabı yaz," diye acele ediyor. "Felicity ve Vanessa'ya paralarının karşılığını ver."

Burada sadece oyun oynamıyor. Bunu yapabileceğime gerçekten güveniyor gibi görünüyor. Tekrar yanımızdaki rafa bakıyorum ve adımı bir kitabın kapağında hayal ediyorum. Yıllardır ilk kez, Hugh Lancaster'ın profesyonel talimatlarından birini takip etme fikrinin beni heyecanlandırıldığını itiraf etmeliyim.

Aslında bundan daha büyük bir şey. Ve daha önemli. Dört yıldır ilk kez heyecanlanıyorum. Nokta.

Hugh'un arkadaşının seçtiği kafedeki açık hava masaları arasında yolumuzu buluyoruz. Duvarlarda güneş tanrıları ve barın üzerinde astroloji sembollerini tasvir eden gökkuşağı bayrakları olan kumsal ve bohem bir yer. Tam da Hugh'un asla seçmeyeceği ama içimdeki hippinin bayıldığı türden bir yer. Ben

Vintage eşyalarımı giyiyorum; mandalalarla kaplı uçuşan bir etek, beyaz bir tişört ve kot ceket, hava yeni bir fırtına öncesinde çoktan buharlanmış olsa da.

Jonesy henüz gelmedi ama gölgede bir masa bulup bardak bardak su dolduruyoruz. Gözlerimi kapatıp yavaşça nefes alıyorum ve sabahın sıcaklığını içime çekiyorum. Burası hindistan cevizi, güneş kremi, kahve ve tatil kokuyor ve hafta sonunu burada geçirmek zorunda kaldığımız için çok mutluyum. Bu bana günlük gerçekliğimin dışında koca bir hayat olduğunu hatırlatıyor.

Gözlerimi açtığımda Hugh menünün üzerinden beni izliyor.

"Byron Bay sana yakışmış," diyor. Hepsi bu kadar. Menüye dönüyor ve ben kendimi bir karış daha uzun hissediyorum.

"Ne zaman sahile yaklaşırsam, neden toplanıp evi ve tüm eşyalarımızı satıp Charlie'yle yeni bir yere taşınmadığımı merak ediyorum," diye itiraf ediyorum.

Şaşırmış görünüyor. "O romanlardaki kadınlar gibi mi?"

"Sayılır. Yeni bir başlangıç, bilirsin. Daha sıcak, anıları olmayan bir yere. Yazabileceğim bir yer."

Bir an için bunu düşündü. "Bu konuda ciddi misin?"

Sanırım ciddiylim. Belki de ciddiylim. Grace ve annemden uzaklaşmanın lojistiği kalbimi kırsa bile. "Neden, Hugh, beni özleyecek misin?"

Çocukluk aşkınızla evlendiğinizde ve bir yetişkin olarak nasıl flört edeceğinizi asla öğrenemediğinizde neler olduğunun yürüyen bir örneğiyim. Ben daha ağzımı kapatamadan kelimeler ağzımdan çıkıveriyor ve Hugh şaşırmış görünüyor. Tabii ki şaşırdı. Kafamın içinde, ağzımdan fırlayan kanunsuz bir düşünce treni yaşıyor.

Tam bana cevap verecekken kafenin karşısındaki arkadaşının bize doğru geldiğini ve bizi kendimizden kurtardığını görüyor. Jonesy daha masamıza ulaşmadan beni gülümsetti. Bu kasabanın rahat ruhunu almış ve kendini bunun timsali haline getirmiş. Sörf şortu, soluk neon tişörtü, parmak arası terlikleri, dağınık kahverengi saçları, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar. O ve her zaman kusursuz giyinen Hugh o kadar farklı görünüyorlar ki onları arkadaş olarak hayal etmekte zorlanıyorum.

"Dostum!" diyor, Hugh'ya sarılıyor ve sırtına vuruyor. "Seni görmek güzel!"

Bana dönüyorlar.

"Bu Kate," diyor Hugh. "Meslektaşım ve arkadaşım-"

Etiketler konusunda açık olamadıysam diye söylüyorum.

"Kate!" Jonesy sıcak bir şekilde. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel!"
Sonunda mı? Beni yerden kaldıran kocaman, s a r m a l a y ı c ı bir kucaklamanın içine çekiyor. Hafifçe nefes nefese kaldığımda Hugh ona bir öpücük veriyordu.

İnanılmaz bakışlar.

Oturduk, Hugh karşımda beyaz açık yakalı gömleği ve kot pantolonuyla biraz muhteşem görünüyordu ve onu hiç görmediğim kadar gergindi. Jonesy solumda oturuyor ve sanki onu yıllardır tanıyormuşum gibi hissediyorum. Bulaşıcı bir hastalığı var.

Jonesy, koltuğunda rahatsız bir şekilde kayan ve tüm bu sosyal etkinliği yeniden düşünüyormuş gibi görünen Hugh'ya göz kırparak, "Bu çok hoş," diyor.

"Hugh bana senarist olduğunu söyledi," diyorum kibarca. Yazarlık. Güvenli, ortak bir zemin.

"Bana senin de yazar olduğunu söyledi."

Öyle mi? "Abartıyor. Yine de yazmayı seviyorum. Yayınlanmış bir şey yok."

"Henüz bir şey yok," diye cevap veriyor Jonesy ve ben onu daha da çok seviyorum. "Jonesy'den başka bir adın var mı?"

"Andrew."

"İkiniz üniversitede mi tanıştınız?"

"İlk yıl," diye onaylıyor Andrew. "On sekiz yaşındaydık ve kampüste yaşıyorduk."

"Ama herhalde aynı dersi almıyorsunuzdur?" Hugh lisans olarak ekonomi okudu. Tüm hesap tablolarını açıklıyor.

Birbirlerine sanki hazırlanmış bir senaryoyu oynayacaklarmış gibi bakıyorlar.

"Ortak bir arkadaşımız aracılığıyla tanıştık," diye açıklıyor Hugh. "Kahve sipariş edelim mi?"

İlginç.

"Şu anda yazıyor musun Kate?" Andrew soruyor.

Kendimi savunmasız hissediyorum. "Aslında Hugh beni... son kişisel deneyimlerime dayanarak bir şeyler yazmaya ikna etmeye çalışıyor. Sana ne kadarını anlattı bilmiyorum...."

Her seferinde garip oluyor. Her şeyi kocamı kaybettiğim gerçeğine bağlamak istemiyorum, ancak konuşmanın başında bundan bahsetmezsem, insanlar bana her zaman hepimizi dayanılmaz bir rahatsızlığa sürükleyen bir soru soruyor ve ben de haberi olabildiğince nazik bir şekilde veriyorum

Onlar kendi ayaklarına sıktıkları için korkunç hissederken, ben de kaybım için onları teselli etmek zorunda kalıyorum.

"Ona Cam'den bahsettim," diyor Hugh.

"Bunu duyduğuma üzıldüm Kate. Bu konuda yazmak iyi bir fikir olabilir. Bazı insanlar on yıllarca kederlerinin üzerine otururlar. Hayatlarına tamamen kapanmasına izin verirler."

Başımı salladım. Hugh menüdeki bir sayfayı hızla çeviriyor.

"Bazen kederlerine zincirlenirler," diye devam ediyor Andrew. "Risk almazlar. Önlerine çıkan fırsatları kaçırmazlar."

"Benedict usulü yumurta güzel görünüyor," diye gözlemliyor Hugh, sanki gizli bir kodla aşılınmış gibi bu gerçeği özellikle Andrew'a iletiyor. "Sen ne yiyorsun Kate? Smashed avo?"

"O kadar tahmin edilebilir miyim?"

Başını sallar. "Sadece avokado söz konusu olduğunda."

"Ben granola alacağım," diyorum.

"Yanıldığımı kanıtlamak için mi?"

Andrew arkasına yaslanıyor ve sanki senaryosu için zihinsel notlar alıyormuş gibi bizi izliyor.

"Festivale gidiyor musun?" diye soruyorum.

"Evet. Sen?"

"Kesinlikle. Sabırsızlanıyorum. Daha önce hiç gitmedim. Çok heyecanlıyım!" En sevdiği pop yıldızını görmekle ilgili saçmalayan on üç yaşında bir çocuk gibi konuşuyorum ama umurumda değil.

İkisi de bana gülümsüyor.

"Sizin için ne getirebilirim?" diye soruyor garson, önce bana bakarak.

"Bir latte alacağım, teşekkürler, ve, hmm. Aslında, sanırım ben-" "Smashed avo," diyor Hugh nefesinin altından, ben yüksek sesle söylerken. I

Onu görmezden gel. "Şekersiz, iki tek uzun siyah içki ve Benedict usulü yumurta, yanında da tarla mantarı alacak. Andrew?"

"Kısa siyah ve granola, teşekkürler," diyor Andrew ve garson çatal bıçaklarımızı düzenlemek için uzaklaşıyor. "Siz ikiniz işte sık sık dışarıda kahvaltı ediyorsunuz, değil mi?"

Birbirimize bakıyoruz. Gerçekten mi?

"Tüm iş harcamalarını işleyen genç mezunu denetliyorum," diye açıklıyorum.

"Ve sen de onları adli olarak analiz edip Hugh'un kahvaltı tercihlerini hafızana mı kaydediyorsun?"

Hayır. Aslında bunu nasıl bildiğimi açıklayamam. Sadece biliyorum. "Şu ortak arkadaş," diyorum konuşmayı başka yöne çekerek. "Üniversitede tanıştığın kişi. Kimdi o?"

İkisi de koltuklarında daha dik oturuyor.

"Ortak bir arkadaştan çok, tanıştığımızda ikimizin de ilgilendiğı bir kızdı," diyor Andrew.

"Jonesy." Hugh'nun uyarısı alçak sesle ama netti.

Sandalyemde öne doğru eğiliyorum ve Andrew'a cesaret verici bir şekilde gülümsüyorum.

"Yıllar sonra onunla Doğı Timor'da bir STK için gönüllü olarak çalışırken tekrar karşılaştık. O ve Hugh gönüllüydüler. Bir fotoğraf denemesi yapmak için uçtum," diye açıklıyor.

"Ve?" Bastırıyorum.

"Ve... söyleyecek pek bir şey yok. Hugh kazandı."

Tuzluk ve biberliklere dünyanın en büyüleyici nesneleriymiş gibi bakan ve uzun bir şeker paketiyle oynayan Hugh'a bakıyorum, sinirsel bir alışkanlıkla sık sık yaptığı gibi içindekileri karıştırıyor. Doğı Timor'da gönüllü olduğunu bilmiyordum. Yeni başlayanlar için.

Sonra Andrew, bir keskin nişancının hedefini tüm gücüyle vuran masum bir soru yöneltiyor.

"Hugh sana Genevieve'den bahsetmiştir, değil mi?"

O yapmadı. Bu o. Kalbini kıran kişi. Yüzünün her yerinde yazıyor. Şimdi nerede olduğunu, evli ve çocuklu olup olmadığını, görüşüp görüşmediklerini ve onu düşündükçe neden ateşlenip huysuzlandığımı merak ediyorum. *Kıskanıyor muyum?* Hugh'un yirmi yıl önce, teknik olarak *ergenlik* çağındayken aşık olduğu kızı mı?

Doğrudan bana bakıyor, konuyu değiştirmemi istiyor ve yüz ifadesindeki bir şey onu kurtarmak istememe neden oluyor. Sanırım beni seçme şekli yüzünden. O ve ben bir takımız, o ve uzun yıllardır arkadaşı değil.

"Ben de Cam'le üniversitede tanıştım," diyorum Andrew'a. "Peki ya sen? Hiç evlendin mi?"

Gülüyor. "İki kez. İkisi de felaketti."

Gülümsüyorum ve rahatlatıcı bir şekilde koluna dokunuyorum. "Ü ç ü n c ü n ü n uğurlu olduğunu söylerler, değil mi?"

Hugh masanın üzerinden bana minnettar bir gülümseme veriyor ve benim tek düşünebildiğim *Genevieve de kim?* Kadın onu tamamen telaşlandırdı. *Beni* de tamamen telaşlandırdı. Elimdeki peçeteyle kendimi yelpazelemeye başlıyorum ama hiçbir işe yaramıyor. Sadece nemli havayı etrafa itiyor. Aslında biraz baygınlık hissetmeye başladım. Bu perimenopoz mu? Umarım öyledir, çünkü patronunuzun ilk aşkı için bu kadar heyecanlanıp rahatsız olmak acınası bir durum. Büyük bir bardak su dolduruyorum, birkaç buz kalıbının da bardağa yuvarlanmasını sağlıyorum, sonra bir tanesini çıkarıp yüzüme tutuyorum.

Biliyorum. Berbat bir davranış. Yanaklarım çok serinliyor, boynumun arkasından geçirip ön tarafa dolaştırıyorum ve buzlu su damlaları göğsümden aşağı akıyor ve bu gerçekten harika bir şey, özellikle de tüylerimi diken diken etmeye yetecek kadar hafif bir esinti olduğunda....

Konuşmaları cümlelerin ortasında duraklayana kadar Andrew ve Hugh'un bu performansı izlediklerini fark ediyorum. Aklım başıma geldi. Buz küpünden kalanları sağımdaki bir bitkiye bırakıyorum ve peçeteyle cildimi kuruluyorum.

Andrew, "Kadınların bunu sadece seksenli yılların meşrubat reklamlarında yaptığını sanırdım," diye gözlemliyor.

Hayal mi görüyorum yoksa Hugh onu masanın altından mı tekmeliyor?

"Sadece ateşliyim," diye açıklıyorum ama bunu söylerken ciddi değildim. "Fiziksel olarak yani. *Bekle!*"

Andrew'a bakıp başımı sallıyorum, sonra da Hugh'a. "Özür dilerim! Kulağa geldiği gibi söylemiyorum. Ben sadece-"

"Ateşli," diye onaylıyor Hugh. "Biliyoruz."

Garsonun dikkatini çeker. "Bir sürahi su daha alabilir miyiz lütfen? Ekstra buz. Çok sıcak."

Sadece karıştırdığını biliyorum, ama bu gözlemi şaka olarak bile olsa at ağzından duymak heyecan verici.

"Andrew. Bize yeni senaryondan bahset," diye emrediyor Hugh ve Andrew yemi yutuyor, çünkü o bir yazar ve bu onun senaryosunu atölye çalışması için bir şans.

Sonrasında söyledikleri ise bulanık. Ben Hugh'ya bakıyorum, o da bana bakıyor ve ikinci sürahide bu büyüklükte bir iş için yeterli buz olmadığını düşünmeye başlıyorum.

Garson benim ezilmiş avokadomu ve Hugh'un Benedict yumurtalarını getiriyor ve mantarların yarısını isteyip istemediğimi sormadan tabağıma sıyrıyor, ki tabii ki istiyorum. Andrew hiç bitmeyen bir arka plan gürültüsü sağlayıp senaryosunun üç perdesinin tamamını ortaya çıkarırken, Hugh ve benim, belki de en uzun zamandır, koreografisini kederimin yaptığı bir dansın içinde olduğumuz aklıma geliyor. Her adımda dansı ben yönetiyordum. Müziği hep ben seçtim. Her zaman hızı ben seçtim. O da beni o kadar yakından takip etti ki, zaman zaman dansı yönetenin o olduğunu hissettiğim oldu. Bebeğimi kaybettiğim gün. Cam'in cenazesinden sonra işe döndüğüm ilk gün. Muhtemelen geri döndüğüm ilk yıl. Ne zaman yolumu kaybetsem, her şey sihir gibi dönmeye devam etti.

Ve şimdi karşımda oturuyor, bana daha önce hiç bakmadığı bir şekilde bakıyor - dört yıl boyunca bir kez bile, dün sabahki havaalanına kadar. Ama tanıdık müzik durdu. Dans sekteye uğradı. Ve ikimiz de yeni adımları bilmiyoruz.

Kafede hesabı ödüyoruz ve Hugh ile Andrew dışarıda beklerken ben tuvalete gitmek için izin istiyorum. Aslında buraya sadece Hugh'dan uzaklaşmak için gelmiştim. Adam bana hâlâ yapılabileceğini düşünmediğim şeyler yapıyor. Dengesiz ve tehlikeli hissettiriyor - yanlış bir hareket ve bu uçurumdan düşeceğiz. Cevaplanmamış bir sürü soru var, bazıları çok eskiye dayanıyor. Aslında tanışmamızdan çok öncesine.

Aynada kendimi kontrol ederken Genevieve'i hayal ediyorum. Kafamda inanılmaz derecede güzel. uzun, tatlı, mükemmel düz ve bu nedenle

mükemmel şekilde yönetilebilir saçlar. Gözleri o kadar koyu ve derin ki, genç Hugh kendini onların içine düşmekten alıkoyamıyor ve bir daha asla tam olarak çıkamıyordu.

Şimdi hava almak için yukarı çıkıyor. Benimle karşılaşiyor. Yanlış şekilde ateşli bir kadın ve *gerçek* yazarların yanında kendini sahtekâr gibi hissederek bir yazar festivaline gidiyor.

Tuvaletten çıktığımda Andrew ve Hugh'u sokakta görüyorum. Derin bir sohbe dalmışlardı. Yani Andrew dikkatle dinlerken Hugh derin derin konuşuyor. Dinlemek zorunda. Hugh hararetle bir şeyler anlatıyor ve ne hakkında olduğuna dair bir fikrim var. Ya da kimin hakkında. Ortak aşkları Hugh'un ilk aşkına dönüştü. Asla unutamayacağın bir aşk. Ve bu öğleden sonra bana daha fazlasını anlatmaması için Andrew'a yalvardığına şüphe yok. *Ama neden?*

Kapı aralığında durakladım. Onları o şekilde görmek bana yaklaşık üç yıl önce Cam ve Hugh ile oturma odamızda, Hugh'un günlerce işten kaçıp *düşündüğü* o anı hatırlatıyor. O an o kadar kısaydı ki neredeyse kaçırıyordum. Tek bildiğim, Hugh içeri girdiğinde Cam'in gözlerinde umut vardı ve Hugh onu söndürdü. O gece yatağa gittiğimizde Cam'den bana ne hakkında olduğunu söylemesini istedim ve hatırlayamadığını söyledi. Teşhisten sonraki iki yıl içinde hafızası hakkında yalan söylediğinden emin olduğum tek an buydu.

Elbette, kafenin kapısında belirlediğimde konuşma kesildi. "Benden mi bahsediyorsun, Hugh?"

Gülüyor. "Kate Whittaker: Byron Bay'in en sıcak konusu. Kendisi öyle diyor."

Sanki onuncu sınıfta okul kapısında karşılaşmışız gibi. Koluna vuruyorum.

"Vay canına, bu beni geçmişe götürdü," diyor Andrew.

"Tam olarak ne zamana?" Daha önce Hugh ile "üçüncü teker" deneyimi yaşadığını tahmin ederek soruyorum.

Hugh esir almadığımı fark ediyor. Andrew'dan bize bir saniye müsaade etmesini istiyor ve beni kenara çekiyor. Andrew gidip arabayı getireceğini söyledi. Onun kalmasını istiyorum. Birlikten kuvvet doğar.

"Kate. Genevieve konusunda ketum davrandığımı biliyorum. Düşündüğün sebepten değil."

"Hangi nedenle düşündüğümü bilmiyorsun."

"Tahmin edebilirim."

"Geçmişinde kimi sevdiğin beni ilgilendirmez. Ya da şu anda," diye ekliyorum, bu olasılığı dile getirmek içimi burksa da.

"Hayal ettiğin şekilde değil," diyor.

Yani onu hâlâ seviyor. Mükemmel.

"Benden sürekli sır saklıyormuşsun gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum.

"Ne sırrı? Sana Genevieve'den bahsetmedim ama bunun bir nedeni var. Şimdi açıklayamayacağım kadar karmaşık."

Dünyam dibe vuruyor. Genevieve'i ve gizli ailesini bir yerlerde sakladığını hayal ediyorum. Belki de birkaç haftalığına yeryüzünden kaybolduğu ve geri döndüğünde travma geçirmiş gibi görüldüğü yer orasıdır.

"O bakışı bilirim," diyor. "Hangi fikre kapıldıysan ve onunla koşuyorsan, dur artık. Açıklamamı bekle. Lütfen."

"Bunun benimle nasıl bir ilgisi olduğunu anlamıyorum, Hugh." Altı kişilik bir ailesi ve bir minivanı olması beni ilgilendirmez. Bildiğim kadarıyla bir sürü çocuğu da olabilir. Tüm o tek gecelik ilişkiler. Aklım almıyor.

"Lütfen Andrew'a bunu sorma. Hikayeyi katleder."

"Yani bir hikaye *olduğunu* kabul ediyorsun," derim. Bir not defteri ve kalem çıkaracağım

Sonraki.

Hayal kırıklığı içinde iç geçiriyor, gökyüzüne bakıyor, sonra da teslim olmuş bir halde bana dönüyor.

"Elbette bir hikâye var Kate. Son dört yıldır sana pek çok kez anlatmak istedim ama ne zaman denesem cesaretimi kaybettim."

Şey.

Ben asla.

Yanımıza bir araba yanaştı ve Andrew camı indirdi. "Hadi, Kate. Festival zamanı!"

Tam burada, kaldırımda bir festival var. Hugh'un bu destansı hikâye için oynadığı fragman beni yüzde 90 büyülüyor, yüzde 10'u ise ellerimi kulaklarıma götürmüş, duymaya korkuyorum.

"Lütfen," diyor tekrar, elini koluma koyarak. Daha sonra beklemem için bana yalvarıyor.

"Kate, hadi. Atla!"

Hugh'ya başımı sallıyorum. Bunu hep yapar. Beni her zaman ikna eder. O en hükmedici, ikna edici-

"Gerçekten iyi vakit geçirin" diyor. O da bunu kastediyor. Sonra arabanın kapısını açıyor ve ben de binip giderken camdan onu izliyorum ve

Sonra tekrar yan aynaya baktım, çünkü ben tam olarak neyim? Takıntılı mı?

Yolda durmuş bizi izliyor, kaybolmuş görünüyor. Bu işi berbat etmeyeceğimize güvenebileceğini umuyor. Sorun şu ki, kiminle uğraştığını biliyor.

Bu Genevieve meselesine rağmen, festivalin ilk iki seansını derin, çok derin bir şekilde dalarak geçirdim. Hayatım boyunca mutlu olduğum yeri aradıysam, sanırım buldum. Bunu *anlayan* insanlarla çevrili olmak. Hikâye anlatımı. Büyüleyici. Daha da iyisi, hayatın çok farklı kesimlerinden, başarının çeşitli aşamalarından, yeni başlayanlardan raflarda birkaç kitabı olanlara kadar sıradan insanlarla tanışıyorum ve hepsi de birbirini teşvik ediyor.

"Neredeyse Kurgu" adlı, kendi deneyimlerinizi nasıl alıp tam olarak size ait olmayan bir hikâyeye yerleştirebileceğinizi anlatan bir oturuma katıldım. Bu, kendi ruhunuzu satmadan "bildiklerinizi yazmak". Cam Alzheimer hastalığından öldü, ama bunu yazmak benim için çok zorsa, ana karakterimin kocası bunun yerine kalp krizinden ölebilir. Aynı duygusal etki ama tam olarak benim hayatım değil.

Sunucu, "Kitabınızı o kadar kişisel ve gerçek detaylar ve anekdotlarla doldurun ki, arkadaşlarınız her şeyin gerçek olup olmadığını sorgulasın" diyor. "Eğer ilk bölümden itibaren bunu yapmıyorlarsa, kurgusal hikâyeye yeterince inandırıcı gerçekler katmamışsınız demektir."

Daha sonra kendimi Victoria'daki butik bir yayınevinden bir editörle sohbet ederken buluyorum. Bir kitap yazdığımı unutuyorum ve ona son dört yılımın yönetici özetini vermeyi içeren bir sohbete dalıyorum.

Bana kartını uzatırken "Kırklı yaşlarındaki kadınların seslerine ihtiyacımız var," diyerek beni rahatlatıyor. Bu bir yayıncılık anlaşması değil elbette, ama "kimse bunları okumak istemiyor" da değil. Belki de Cam ve Hugh beni doğru yöne itiyorlardı.

"Küçülmüyorum," diye yazıyorum Hugh'a bir mesajda. Andrew senaryo yazma seansına gitti ve birkaç dakika içinde barda buluşacağız. Hugh şimdi beni almak için evden ayrılıyor.

Ekranda noktaları görüyorum ve kalbim deli gibi çarpıyor. Sonra son dört yıldaki yüzlerce mesaja geri dönüyorum. Hiçbiri bende bu etkiyi yaratmamıştı.

Dikkatinizi çekerim, hepsi işle ya da kişisel lojistiğimle ilgiliydi. Ben işe geç kalacağımı ya da hiç gelmeyeceğimi söylüyorum. O da bana sorun olmayacağına dair güvence veriyor. Tekrar. Charlie yirmi dört saatlik bir virüse yakalandığında ya da ben yakalandığımda bir şey bırakılmasını isteyip istemediğimi soruyor. Daha gerilerde, Cam ölmeden önce, bana her şeyin yoluna gireceğini hatırlatıyorlar. Bana iyi olacağımı hatırlatıyorlar.

Belki *de bunun* üzerine bir kitap yazmalıyım. Bunu inşa etme şeklimiz -bu her neyse- kutunun ön yüzünde referans için nihai sonucun bir resmi olmadan. Burada bulunmam, kelimelerin ekranda belirmesini beklemem bile oyunun gidişatı hakkında çok şey söylüyor. Bu benim hayalim, bu festival. Ama Hugh'un gelen mesajlarının telefonumda sallanması fikri de beni bir o kadar heyecanlandırıyor. Cehenneme sürüklendikten sonra kafanızı biraz kaybedemezseniz, ne zaman kaybedebilirsiniz?

Andrew barın karşısında belirdi ve bana doğru geldi. "Hey, sana ne getireyim Kate? Şampanya? Şarap? G ve T? Kokteyl?"

Burada olduğumuz gerçeğini kutlamak istiyorum. "Şampanya, teşekkürler."

Hugh yazmayı bıraktı. Belli ki yeniden düşünüyor. Yine on beş yaşındayım ve sınıfta bir çocuğun bana not vermesini beklerken gergin bir enerjiyle dolup taşıyorum. Bu zihniyete bir kez kapıyı açtığınızda ne kadar hızlı kayabildiğiniz endişe verici.

"Buyurun," diyor Andrew, bir iki dakika sonra, ben telefonumu çantama yerleştirirken bana bir bardak uzatıyor.

"Neye kadeh kaldırıyoruz?" diye soruyorum.

"Cam'e mi?" diyor temkinli bir şekilde. "Ve ... Genevieve'e?"

Bardağı dudaklarıma yaklaşıyorum. Bu ikisi kadeh kaldırmaya pek uygun değil. Kelimeleri söylemeye dilim varmıyor, o yüzden o kısmı atlayıp şampanyanın yarısını yudumluyorum. Şampanya daha yemek boruma değmeden sıcaklığı beynimdeki gevezeliği dağıtmaya başlıyor. O zaman bile, yarım bardak şampanya benimki kadar dik bir çıkmaza yetmiyor. Cam. Hugh. Genevieve. Kariyer krizi. Evi satmayı düşünmek, Charlie'yi tüm dünyasından koparmak...

"Biliyorsun, o senin için bir tehdit değil," diyor Andrew ve bir an için yanımdan geçen ve açıkça gözüne çarpan genç kadından bahsedip bahsetmediğimizi merak ediyorum. Ama tabii ki bahsetmiyoruz. Bu lanet Genevieve. Yine Genevieve. İki erkeği onlarca yıl kölesi yapabilecek güce sahip bir kadın.

"İlişkilerinde ne oldu Andrew? Sormamın sakıncası yoksa." Dikkatleri kendimden uzaklaştırmaya hevesliyim.

"Merak ettiğin buysa, Gen'le bir ilgisi yoktu."

Yapmayacaktım. Ama şimdi bu düşünce aklıma yerleştiğine göre...

"Biliyor musun, bana onu hatırlatıyorsun. Hugh bana aylar önce senden bahsettiğinden ve seni LinkedIn'de araştırdığımdan beri hatırlatıyorsun. Seni şahsen gördüğümde, bunun ne olduğunu anlayamıyorum. Belki de belli bir bakışın vardır.

Belki de enerjiniz. Fiziksel olarak birbirinize hiç benzemiyorsunuz. O klasik olarak güzeldi...."

Oh!

"Bir kadının mutlak nakavtı ..."

Bu karşılaştırma için teşekkürler Andrew. Bu konuda daha fazla güvensiz hissedebileceğimi düşünmemiştim ama yeni derinliklere daldık.

Hugh kapıda belirttiğinde, Andrew çok fazla sıra dışı Genevieve anekdotu paylaşmış, ben iki yıllık neredeyse perhiz vagonundan düşmek üzereyken bir şampanya ve birkaç prosecco içmiş ve dans pistinin ortasından Grace'e FaceTime atıp onu ne kadar özlediğimi ağlayarak anlatırken DJ'den "Dancing Queen" şarkısını istemişim.

"ABBA'nın menajeri tarafından fark edildiğimiz ve onlarla tanışmak için sahne arkasına götürüldüğümüz zamanı hatırlıyor musun?" Alkolün neden olduğu gözyaşları arasında ona yüksek sesle soruyorum.

Gülüyor. "O bir Bjorn Again konseriydi, Kate. Bu senin yıldızlara çarpılmanı engellemedi! Bu arada seni dans pistinde görmeyi *seviyorum*. Seni çok özledim!"

"Ben de seni özledim!"

"Hayır! Ben seni özledim. *Bu* seni. Eski seni."

Eski bizi özledim. Soyunma odalarında gözyaşlarımız yanaklarımızdan süzülene kadar kendimize gülen Grace ve ben. Şehirdeki seksenlerden esinlenen tek gece kulübünde bebek öncesi gecelerde ışıklar yanana kadar dans eden arkadaşları. Spontanlığımızın ve hafifliğimizin kaybı beni çok etkiledi. "Brunch'a gidelim mi? Yirmi dakika sonra görüşürüz" olayı.

"Selam komşu!" Justin kadraja giriyor. *Bu da ne?* Onları beklenmedik bir şekilde bir arada görmekten duyduğum şampanyalı sevinci azaltmam gerek. *Sakin ol, Kate. Çöpçatanlıktan emekli oldun!* Onları birkaç saniyeliğine mutlu aileleri oynarken görmek bana bunun ne kadar güzel olabileceğini hatırlatıyor. Ve kaybın sonsuz arafında sıkışıp kaldığımı fark ettim. Bir gün işten eve gelemeyebileceğim endişesini taşıyan bir çocuk yetiştirmenin getirdiği ekstra yükler altında ezildiğimi fark ettim. Kendim de bu sonuçtan korkuyorum. Faturaları ödemek. Sorumluluk sahibi olmak. A planı olmayan ama hiçbir şekilde iyi bir B planı olarak da yorumlanamayacak bir hayata devam etmek.

"Seçim öncesi 'bekçi modu'nu bilir misin?" Grace'e dans pistinden ve hoparlörlerden uzaklaşarak söylüyorum. "Temsilciler Meclisi'ni feshediyorlar ve her şeyin yolunda gitmesini sağlıyorlar ama yeni ve önemli kararların alınmasını engelliyorlar."

Ne demek istediğimi çok iyi anlıyor. "Bu sadece geçici bir mod Kate."

Evet.

Sırf ben istiyorum diye yaşamayı bırakma.

Hugh gelip odayı geçerken ve "Dancing Queen" doruğa ulaşırken, Grace'den bir sonraki sohbetimizde bana yeni aşk hakkında her şeyi anlatacağına dair söz alıyorum ve sonra aramayı sonlandırıyorum. Hugh farklı görünüyor. Bu sadece dağınık saçları ve iki günlük kirli sakalı değil, gerçi bunlar onun tipik kusursuzluğundan sapıyor. Gözlerindeki vahşilik. Sanki savaş ya da kaç mekanizması devreye girmiş ve saatlerdir o şeytanlarla -bundan böyle Genevieve olarak bilinecek- boğuşuyormuş gibi.

Bana ulaşıyor ve törensiz bir şekilde beni bileğimden tutup sessizce dans pistine doğru çekiyor, sonra kapıya ve dışarıdaki serin havaya doğru ilerliyor, bir selvi ağacından sarkan peri ışıklarının altında duruyor. Uzaktaki gökyüzü aydınlanıyor, ardından gök gürültüsü geliyor ve bana bakarken mavi gözlerindeki yoğunluk neredeyse tenimi kavuruyor. *Gerçekten* bana bakıyor. Duvarlar yıkıldı. Engeller kalktı. Artık aramızda çiğ, açık dürüstlükten başka bir şey yok.

"Kate," diyor, sesi ağır. "Sana her şeyi anlatmak istiyorum. Genevieve hakkında bilmeniz gerekenler var."

Sahildeki evde çaydanlığın kaynamasını bekleyen Hugh gergin görünüyor. Ben fincanları ve çay poşetlerini hazırlarken o mutfak tezgahına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, dolabın üzerindeki bir noktaya bakıyor. *Vay canına, kız onun üzerinde gerçekten bir numara yapmış!*

"Her şey yolunda mı?" Sahilde dalgalar kırılırken soruyorum. Cevabı gerçekten duymak istediğimden emin değilim.

"Üzgünüm," diyor. "Daha erken. Kafede. Bütün ..."

Çıkar ağzındaki baklayı, Hugh.

Direkt bana bakıyor. "İşte bu yüzden asla ..." Başını sallıyor ve bana ve ona işaret ediyor. *Bize*, eğer isterseniz. Ben hâlâ kaybolmuş durumdayım. Çaydanlık kapanıyor ve fincanlara su dolduruyor. Sonra ateşin yanındaki kanepeye geçiyoruz.

Zihnim bana neyi anlatmak için bu kadar gergin olabileceğini çözmeye çalışıyor ve boş çıkıyor. Korkunç derecede boş. Şimdi bin yıl önceymiş gibi gelen bu sabah sahilde, Hugh'yla aramızda bir şeyler olabileceğini belli belirsiz kabul etmeye başlamıştım.

"Cam ilk hastalandığında," diye başlıyor Hugh, sonra duraksıyor. Sporcuların hayatlarının en önemli yarışından önce aldıkları türden sakinleştirici bir nefes alıp veriyor. Bu sadece benim endişemi artırıyor.

"Bunun Genevieve'le ilgili olduğunu sanıyordum," diye araya giriyorum.

"Kate, bu zor bir konuşma olacak. Onları ne kadar sevdiğini biliyorum. Ve bu bir performans değerlendirmesi değil-"

Tanrıya şükür.

"Ama sözümü kesmek gibi gergin bir huyun var."

"Hayır, yok."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bırak da bu düşüncelerimi ifade etmeye çalışayım, tamam mı? Bunu söylemek zor."

Ağzımı mümkün olduğunca kapatıyorum ve adamın konuşmasına izin vermeye yemin ediyorum.

Tekrar başladı. "Gen'le ilk olarak üniversitede tanıştım, dediğim gibi, daha sonra kuzeyde çalışmaya başladım."

"Bunun Cam hakkında olduğunu sanıyordum. Özür dilerim." Kendimi susturmak için elimi ağzıma götürdüm.

"Gen ... şey, o ..."

Yüzünde uzaklara dalan bir ifade belirliyor ve bu beni daha önce hiç tanımadığımı türden bir dehşetle dolduruyor. *Tanrım*. O sevdi

Onu. Onu seviyor mu? İfadesinden geçmiş zaman mı yoksa şimdiki zaman mı olduğunu anlamak zor. Tek bildiğim korkunç bir aşağılık duygusuna kapıldığım. Daha kollarıma bile gelmeden parmaklarımın arasından kayıp gidiyor gibi hissediyorum.

"Bir kadının mutlak nakavtı mı?" Ben öneriyorum, o da dikkatini tekrar bana veriyor.

"Evet."

Kafası karışmış görünüyor.

"Andrew'un tarifi," diye ekliyorum ve bana küçük bir gülümseme veriyor.

Bu konuşma için kayıt yaptırmadım ve Hugh'un uygun gördüğü en kısa zamanda paramı geri almak istiyorum. Göğsümde sert bir şey düğümleniyor. Bu burkulmayı hissediyorum. Bu kalp... şeyi. *Bütün kelimelerim nereye gitti?* "Altı yıldır birlikteydik," diye açıklıyor. "Bilirsin nasıl şu altın çiftler mi? Birlikte mide bulandırıcı derecede iyiler. "Herkes kendi ilişkisinin bu kadar iyi olmasını ister mi?"

Evet, o çiftleri tanıyorum. Birinin yarısıydım, hatırladın mı? Genevieve ve Hugh hakkında genel bir izlenim edindim, artık devam edebilir miyiz?

"Tek yatak odalı küçük bir dairede birlikte yaşıyorduk. Zar zor dönebiliyorduk. Ama çok seyahat ettik, çalıştık. En pastoral, en olağanüstü."

"Tamam!" Araya giriyorum. "Anladım. Devam et...."

Gülüyor. "Kate, yanlış düşünüyor olabilirim, ama senin Gen'i *kıskanıyor* musun?"

Güzel soru. Oldukça açık bir cevap. Cevap vermeyeceğim.

"Ona Toskana'da bir ortaçağ kasabasında evlenme teklif ettim. San Gimignano. Orayı biliyor musun?"

Hayır ve artık yapılacaklar listemden çıkardım. Hugh nişanlı mıydı? Dünyanın gelmiş geçmiş en pastoral, en olağanüstü, en çekici kadınıyla. *Onu böyle tarif etmemiş miydi?*

Bu çay bu iş için yetersiz ama daha sert bir şey içemem. Bu konuşma için aklımın başımda olması gerekiyor. "Ayrıldığınız kısma geçebilir miyiz?"

"Biz ayrılmadık," diye cevap veriyor.

"Ne, hiç mi?"

Kanepede bana doğru yaklaşıyor. Ondan uzaklaşmak mı yoksa ona doğru eğilmek mi istediğime karar veremiyorum.

"Gen gerçekten yorulmaya başladı. Bu kadar yüksek enerjili bir kadın için alışılmadık derecede yorgun. Ayakta duramayacağınız türden bir yorgunluk."

Farkına vardıkça gözlerimin açıldığını hissediyorum.

"Doktorlar glandüler ateş olduğunu düşündüler. Kan testi yaptılar. Birkaç gün içinde sonuç çıkması gerekiyordu. Bir saat içinde aradılar."

"Hugh-"

Sanki şimdi bir ünlem için duraklamak tüm hikâyeyi rayından çıkaracakmış gibi elini kaldırıyor. "Acil tedavi. O gün başladılar. Aylarca devam etti. Bir noktada, yenmiş gibi görünüyordu, ama ..." Başını sallıyor.

Birdenbire tüm desteğine ihtiyaç duyduğum kanepeye geri oturuyorum ve ona bakıyorum. Dehşete düşmüş bir halde. Sözümlü kesmiyorum çünkü kesecek bir kelime bulamıyorum.

Bu bilgi iyice kafama dank ederken ve beynim Cam'in ilk hastalandığı güne geri dönerken o bekliyor. Hugh'un ilk tepki verme şekli. Tüm kederim boyunca beni bir kitap gibi okuması ve ne hissettiğimi herkesten daha derinden, çoğu zaman benden önce anlaması.

"Senin psikişik olduğunu sanıyordum," diye fısıldadım.

Başını iki yana sallıyor. "Daha çok bir zaman yolcusu gibiyim. Kederi bilirim Kate.

Hem de çok yakından. Cam'e teşhis konulduğunda-" "Her şeyi karıştırdı mı?"

Cevap vermiyor.

"Seni geçmişe götürdü," diye öneriyorum. "İnanılmaz derecede üzgünüm. Kaybınız için. Ve sanki bunun başına geldiği ilk insan benmişim gibi seni *her* *şeye* sürüklediğim için. Ama hiçbir şey söylemedin. Neden?"

"Benimle ilgili değildi. Başta uygun değildi. İnsanlar başkalarının acılarını kendi acılarıyla kıyaslamakta aceleci davranıyorlar ve bu onunla ilgili değil. Ben sadece sana yardım etmek istedim. İleriye doğru ödemek, anlıyor musun?"

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini düşündüm. Hugh beni hayrete düşürecek şekilde yanımda olmuştu. Cam'i de şaşkına çevirmişti, ta ki artık hiçbir şeyi takdir edemez hale gelene kadar. Ona Cam'in canlı bir kocadan neredeyse komaya girmiş birine dönüşmesinin mahrem, grafik ayrıntılarını anlatmıştım. Cam'in öldüğü anları, ne olduğunu, ne zaman olduğunu, nefes alışının nasıl değiştiğini, onun huzur içinde olması için duyduğum derin arzuyla boğuşurken, isteğim dışında benden alındığını hissettiğimi tekrar tekrar anlattım.... Hugh tüm bunlara bir kez bile durmamı istemeden ya da kendi trajik hikayesinin yükünü paylaşmak için bir fırsat istemeden nasıl dayanabildi?

"Seninle spor salonunda tanıştığımda-" diyor.

Bu konuyu tekrar açmayalım.

"-Siz beni bir dizi tek gecelik ilişki yaşamakla suçlamıştınız, hatırladınız mı?"

Adil olmak gerekirse, onu suçlayan Mor Pantolon'du. Onun adına utançtan kızardım.

"Kate, bu doğruydı."

Kalbimdeki o çirkin burkulma geri geldi.

"Gen öldüğünde, bunu tekrar yaşayamayacağımı biliyordum. O acıyı. Kaybı. Neredeyse beni öldürüyordu. Ve kendimi bundan korumanın yolu sadece-

"Riskten kaçın."

"Evet. Biriyle yakınlaşmayı tamamen yasaklamıştım. Sevip kaybetmenin daha iyi olmadığına, çok daha kötü olduğuna karar verdim. Kendimi bir daha asla bu kadar tehlike içeren bir duruma sokmayacağıma dair söz verdim."

Başımı salladım. Bu kısmı tamamen anladım.

"Peki ya Ruby?" diye sordum. Ofisteki yum cha dedikodusunu gündeme getirmekten utanıyorum ama Ruby'yle o kadar çok görüşmüş ki bunun bir anlamı olmaması mümkün değil.

Yüzü yumuşuyor. "Beni Grace'in önüne attığın sıralarda ortaya çıktı," diye açıklıyor ve kalbim sıkışıyor. Onun meşgul olduğu "kişisel bir şey" oydu.

"Biriyle görüşüyordun!" Yalan söylediğine inanamıyorum!

Başını iki yana sallıyor. "Kate, o Genevieve'in kızı."

Genevieve'in *kızı mı*? Anlamıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir? "Gen ve ben birkaç yıl önce ayrıldık. Onun

Bana her şeyi anlattı, ama kendine sakladığı büyük bir şey vardı." Neden ona söylememiş olabilir?

"Bebegi doğduğunda evlatlık vermişti. Ruby biyolojik annesini aramaya gittiğinde onun öldüğünü öğrendi ve babasını aramaya başladı."

Hugh'un bir *kızı mı* var? Tanrım, bu konuşma beklenenin ötesinde patlıyor.

"Onun benden olamayacağını biliyordum," diye devam ediyor hızla. "Gen bana bunu söylerdi. Bunu Gen'in sırrını benden saklamak zorunda kaldığı için kendini hep kötü hissetmiş olan en yakın arkadaşıyla da teyit ettim. Gen'in bana söylememesinin tek nedeninin bunun beni bir şekilde uzaklaştıracağından korkması olduğunu söyledi. Uzaklaştırmazdı. O küçük kızı çok severdim."

Onu seviyor. Cam anlattı.

"Ruby annesi hakkında her şeyi bilmek isterdi. Bu yüzden uzun ögle yemekleri yiyorduk..."

"At yum cha," I söyle."Herkes düşündüm sen vardı görmek romantik olarak." Bunu şimdi itiraf etmek utanç verici.

"Hayır," diye onaylıyor. "Sadece Gen hakkında konuşuyorduk. Ona her şeyi anlattım. Biliyor musun, neredeyse diliyordum-"

Onun olmasını diledi.

"Bu senin için büyük bir acıyı tazelemiş olmalı," diyorum. Kalbim onun için parçalanıyor.

Sertçe yutkunuyor. "Ruby annesine çok benziyor. Ve başka pek çok yönden de ona benziyor. Kaybettiklerimin güçlü bir hatırlatıcısıydı. Ama aynı zamanda, bu güzel, beklenmedik hediye ..."

Tüm bunların olup bittiğine ve onun hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum.

"Cam'le yaşadığınız her şeyi izlemek bazen işkenceye dönüşüyordu. Ama bana haklı olduğumu kesin olarak kanıtladı. Bir daha böyle birini kaybedemezdim. Kaybedemem. Buna izin vermeyeceğim. Cam'le bir keresinde bunun hakkında konuşmuştuk - birini severken aldığın risk. Ve Gen'i kaybetmenin beni nasıl yıktığını."

Cam biliyor muydu?

Hugh'un haftalarca ortadan kaybolduğu zaman çektiği acıyı düşünüyorum. Döndüğünde aralarında sessizce geçen konuşmayı hatırlıyorum. Çok mu fazlaydı? Cam'i kaybetmemi izlemek? Bizden vazgeçiyor muydu? Benden?

"Onu kaybetmemi izlemeye dayanamadın," diyorum sessizce. "Acım çok fazlaydı, sen de gittin."

Elimi dikkatle tutuyor ve beni inceliyor. "Gitmemin nedeni bu değil. Seni bu şekilde terk edemezdim. Hayır, başka bir şeydi. Ondan daha büyük bir şey. Seninle birlikte olduğumda doğru düzgün düşünemediğim bir şey."

Beynimde bir fikir belirdi. Cam, Hugh'dan o gittikten sonra bir şekilde "devreye girmesini" mi istedi? Anlaşmaları bununla mı ilgiliydi? Bu tam da Cam'in o noktada yapacağı türden bir şeydi. Çaresizdi. Ve tabii ki bir yanımda bu fikre kesinlikle karşı çıkıyor. Ama mantıklı olan tek şey buydu.

Bu anlaşmayı istemedim. Buna ihtiyacım yoktu. Ama yine de reddedilmiş hissediyorum. "Kendi başına kalmak istemeni tamamen anlıyorum," diyorum kararlı bir şekilde.

"Tek mantıklı seçenek bu. Ona hayır dediğine sevindim."

Kafası karışmış görünüyor.

"Senden istediği de buydu, değil mi? O gittiğinde bana göz kulak olmanı?"

Alnını ovuşturuyor. Başını sallıyor. "Bir ara böyle bir şey söyledi, ben de ona senin böyle bir şey yapmayacağını söyledim, ama mesele bu değildi. Cam'le aramızda, uzaktayken mücadele etmek zorunda kaldığım başka bir şey var. Aslında hâlâ çoğu gün mücadele ediyorum."

"*Nedir* o, Hugh?" O kadar meraklandım ki patlayabilirim.

Elini dizime koydu. Tam  zerine. Bu kadar masum bir hareketin içimde bu kadar çok şeyi altüst edebileceğini düşünmemiştim ve o kadar sert bir yumruk attığında,  eneme vurulmuş gibi hissettiğimde bununla boğuşuyorum.

"Gerçekten  zg n m Kate, ama Cam sana asla söylemeyeceğime dair bana söz verdirdi."

Ben en yakın akrabasıyım. Cam'in mirasının koruyucusu. Sırlarının koruyucusu.

Çocuğunun annesiyim!

"Bana söylemek zorundasın!" Haykırıyorum.

Hugh başını sallıyor, rahatsız ama kararlı. "Söyleyemem. Üzgünüm." "Ama Cam bana her şeyi anlattı!" Öfkeyle itiraz ediyorum.

Belli *ki bunu* bana söylemedi. Evliliğimizin en kırılgan olduğu anda Cam tarafından bir kenara itildiğim için mi daha çok incindiğimi, yoksa Hugh'un bunca zaman sonra bu sırrı saklamayı seçtiği için mi kızgın olduğumu çözemiyorum. Bir anda gerçekten korkunç bir düşünce bana saldırdı. Cam'in

Hugh ile paylaştığı bu son derece kişisel gerçek beni incitecek bir şeydi. Bu yüzden Hugh ne yapacağını düşünmek için kasabadan ayrılmak zorunda kaldı.

Çelik gibi dürüstlüğü sarsılmaz. Onda en çok hayranlık duyduğum şeyin bizi aşağı çeken şey olması ironik. Aramızdaki uçurumu o kadar derinleştiriyor ki konuşamıyorum bile. İki adam tarafından dışlanma fikri.

Çözülme'yi unutun. Bu dehşet verici. Cam'le evliliğime bunca yıldır, özellikle de o öldükten sonra taktığım pembe gözlüklerin sonu.

Hugh ve benim sonum, o ve ben daha başlamadan.

Ayağa kalkıp odayı adımlarken ona ters ters bakıyorum. Kendimi hiç bu kadar... *susturulmuş* hissetmemiştim. İki adam ve ölümden kurtulacak kadar aşılmaz bir sır. Hugh bir an önce zırhını kuşansa iyi olur, çünkü öfkemin yarısının gideceği bir yer yok.

Orada öylece oturuyor. İstirabımı izliyor. Bana ne olduğunu söyleseydi bunu beş saniyede çözebilirdi. Ama söylemeyeceğini biliyorum. Sorun Hugh. Ona güvenebilirsin.

"Bunu söylememeliydim," diye açıklıyor sessizce. "Bundan hiç bahsetmeyecektim. Seni bu şekilde incitmek istemedim."

Doğru ya. Beni kandırarak hayatını sürdürecekti.

Harika. Aramızdaki her neyse, onun için mükemmel bir başlangıç. "Neden bu kadar korkmuş görünüyorsun?" diye sordum.

Sanki bu kadar bilgisiz olduğuma inanamıyormuş gibi başını sallıyor.

"Belli değil mi?" diye soruyor. Ayağa kalkıp bana doğru adım attığında ürkek bir hayvan gibi geri çekiliyorum. "Kate," diyor, hareketsiz durarak. "Seni kaybetmekten korkuyorum."

Doğru ya. Anlıyorum. Korku iyi yerleştirilmiş o zaman.

Burada nefes alamıyorum. Cam sürgülü kapının kolunu tutup, var gücümle yana doğru itiyorum. Ama sıkıştı.

Arkamdan geliyor ve vücudumun etrafından dikkatlice uzanıp kapıyı hafifçe yerinden kaldırıyor ve serbest bırakıyor. Sonsuz bir an için, hırıltılı nefesi boynumda ve bir parçam patlıyor.

Dikkatini kaybetme, Kate.

Kapıyı çekip açıyorum ve dışarıdaki hava sabahtan beri Giddetini artıran fırtınadan önce doluyor. Güzel. Dolunay var. Rüzgarlı. Karamsar. Deniz şiddetle çarpıyor. Sanki zihnimin ve bedenimin içinde olup bitenlerin dışarıdaki bir temsiline adım atmış gibiyim. Şimşek çakıyor ve tepemde bir gök gürültüsü patlıyor. Sanırım bahçenin sonunda bir insan görüyorum. Cam mi?

Aptal olma.

Yine de o tarafa doğru ilerliyorum. Hugh durmam için seslendi çünkü geç olmuştı. Hava karardı. Fırtına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. "En azından telefonunu al, Kate...."

Gerçekten umurumda değil.

Birkaç dakika sonra sürgülü kapının çarptığını duyuyorum ve onun bu tarafta olduğunu biliyorum. Umarım ayak uydurabilir.

Çıplak ayaklarımın altındaki kum soğuk. Birkaç dakikada bir suyun üzerinde şimşekler çakıyor, gök gürliyor ve uzakta yine o silueti görüyorum. Bu beni korkutmaya başlıyor. Orada gerçekten biri mi var?

Arkamı kontrol ediyorum ve gökyüzü aydınlandığında, mesafesini koruyan Hugh'u görebiliyorum. Beni öfkeliyken pek sık görmemiş olabilir ama geri çekilip bu işi kendi başıma halletmeme izin verecek kadar iyi tanıyor beni. Yapabileceğimden değil, çünkü Cam beni terk etti. Bu konuşmayı yapmam için bana hiçbir yol bırakmadı. Hiçbir çıkış yolu bırakmadı. Ve Hugh sözünü tutmazsa, gerçeği asla öğrenemeyeceğim.

Cam ne *yapmıştı*? Yasadışı bir şey mi? Beni aldatmış mıydı? Cam'in bilmediğim başka çocukları var mıydı? Ya da sadece bir çocuğu. Bu yeterince kötü olurdu. Ya çifte hayat yaşayan insanlar gibi başka bir ailesi varsa? Cam, Hugh'u oraya mı gönderdi? Varlığından haberdar olmadığım, eyaletler arası bir pisliği temizlemek için mi?

Figürü tekrar gördüm. Yürümeyi bıraktım ve hareketsiz durdum. Gök gürültüsü ve dalgalar etrafıma çarpıyor. Yağmur yağmaya başladı.

Bir ışık parlaması daha. Hâlâ orada. Uzakta. Kumsalda beni izliyor.

Düşündüğümünden daha sarhoş olmalıyım. Ölü insanları görmüyorum, sadece hissediyorum. Burada çaresizim. Parçalanmış. Ona koşmak istiyorum ama onu yakından görmenin acısı beni mahvedecek. Onu görmemek de beni mahvediyor.

"Cam!" Yağmur, gök gürültüsü ve okyanus dalgalarının kakofonisi arasında kendi kendime bağırdığımı duyuyorum. Elimi ona doğru uzatıyorum. Neden daha fazla yaklaşıyor? Bir kez başladığımda, onu sonsuza dek takip edecekmişim gibi hissediyorum, sonsuza dek, asla yeterince yakın olmayacak, her zaman ulaşamayacağım.

Böyle yaşanmaz.

Arkamı dönüyorum ve Hugh benden çok uzakta değil, doymuş bir halde duruyor. Beni beklerken siyah saçlarından, yüzünden ve boynundan yağmur damlıyor.

O çok ...

Canlı.

Çok gerçek. Cam'in artık asla olamayacağı bir şekilde "benimle".

Cam ölmemiş olsaydı burada onunla olamazdım. Bu her gün aklıma gelen yaygın bir düşünce. Yaşadıklarımız yüzünden varlığım ile ilgili neredeyse her şey yeniden yazıldı. Bunu ben istemedim. Bunu değiştiremem. Burada kalıp eski hayatımın hayaletini kovaladıkça, hayatımın bir sonraki bölümü daha da kısılacak.

Hugh bana dün aldığım hırkayı hediye etti. Çıkarken almış olmalı, belki de bir barış teklifi olarak. Ceketinin içine sokmuştu ve kuru olan tek şey oydu. Elimi ceketin kolundan geçirip arkamda dolaniyorum ve o bana yardım edene kadar diğer kolu arıyorum. O kadar yakın duruyoruz ki, nefes verirken nefesimiz tek bir bulutta yoğunlaşıyor. Burada, bu öngörülemez fırtınada onunla birlikte olmak elektrik gibi; benim her hücrem onun her hücresinin farkında. Sırları, ihanetleri, duvarları ve profesyonel sınırları umursamayan derin, biyolojik bir seviyede onu arzuluyorum.

Cam bana hayatıma devam etmem gerektiğini söyledi. Onun için kolaydı. Bir hayat arkadaşı olmadan her gün kendini yataktan sürükleyerek çıkaran o değildi. Her yeni güne, her önemli ve önemsiz olayın artık acı tatlı olduğu, ömür boyu tek başına ebeveynlik yapmakla yüzleşerek başlamadı. Okul toplantıları. Spor finalleri. Resmi törenler. Mezuniyetler. Düğünler. Torunlar. Her zaman bu şeyleri, bu konuda tam olarak aynı şekilde hissedebilecek tek kişiyle paylaşmak istemek. Her zaman kendi başınıza böyle hissetmek zorundasınız.

Ve bu benim kendi başarılarım için de geçerli. Kitabımı yazmayı hayal ediyorum ve bir yayıncılık anlaşması teklif edilmesini hayal ediyorum. Ama mutfağında şampanya patlatılması, Cam benimle gurur duyduğu için kucağıma alınıp döndürülmem ve öpülmem gereken yerde hiçbir şey yok. Annemle güzel bir telefon görüşmesi. Belki Charlie'den bir sarılma. Grace kutlamak için beni dışarı çıkarırdı ama aynı şey değil. Hiçbir şey aynı değil.

"Kate?"

Cam'in benden ne zaman devam etmemi beklediğini bilmiyorum. Ya da nasıl. Sadece o

Yaptı.

Belki Hugh'a söylemiştir. Sormayacağım. Sormak istemiyorum. Başka bir suskun yanıt. Şu andan itibaren bu adamla her etkileşimde benden önemli bir şey sakladığını hissedeceğim. Cam'i suçlayacağım, Hugh'u suçlayacağım ve bilmemek beni yiyip bitirecek. Bu iş asla yürümeyecek. Nasıl olabilir ki?

"Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum," diyor Hugh, her zamanki düzeltici tavrıyla. Kurtarıcı. Meşhur parlak zırhlı şövalye, her zaman ata biner, insanları kurtarır. Genellikle beni. Çoğunlukla ben, sanırım. Cam ile işbirliği. İşimi kolaylaştırmak için yolumdaki her şeyi karla kaplıyor - bu tek engel, bu sır hariç, değiştirme gücüne sahip ama değiştirmiyor.

"Bana ne yapabileceğimi söyle," diyor. "O zaman olduğu gibi burada da imkânsız bir durumdayım. Cam bana güvenmişti. Her şey senin içindi. Her zaman. Ne kadar sevildiğini asla sorgulama."

"Seviliyordum," diyorum umutsuzca.

Artık benimle tartışmıyor.

Kollarım yavaşça çözülüyor ve yanlarıma düşüyor. Midesi bulandı. Ve buna sebep olan da kocam. O kadar çok şey yaptıktan sonra birine kızgın kalmak zor. Çok fazla, gerçekten. Annemin de dediği gibi, ona bağımlı hale geldim. Sanırım artık durma vakti geldi.

"Eğer ilerleyeceksem," diye başlıyorum, "bunu kendi şartlarımla yapmalıyım. Hayatımı yeniden inşa etmeliyim, Hugh. Sıfırdan. İşimi bırakmalıyım. Evi satmalıyım. Kitabımı yazmalıyım. Charlie'yi büyükanne ve büyükbabasını görmesi için İngiltere'ye götür ve Cam'in her zaman hayal ettiği gibi ona dünyayı göster."

Endişeli görünüyor.

"Bu çok fazla değişiklik demek," diyorum.

Başını sallıyor. Yutkunuyor. Bir kez olsun yüzümün ötesine, boynumdaki ıslak tene, hırkanın altından üzerime yapışan beyaz bluza, eteğime yapışan

ve dikkati gözlerime döndüğünde, beni istediğini anlıyorum. Sanırım beni uzun zamandır istiyordu.

Eğilip parmağımı ıslak kumda gezdirerek bir çizgi oluşturun, sonra da arkasında duruyorum. "Hayatımı kolaylaştırmak için entrikalar çevirmeni istemiyorum. Yaptığın her şey için minnettarım ama artık kendi başıma hareket etmem gerekiyor," diyorum.

Çizgiye yaklaşarak öne doğru bir adım attı ve ben de elimi göğsüne koyarak onu geri çektim.

"Bunun sonum olduğunu hissediyorum Kate. Beni korkutuyorsun."

"Ben istemedikçe bu çizgiyi geçemezsin," diye açıklıyorum. "Bu tarafta ben senin astın değilim. Kurtaracağın biri değilim. Sen benim patronum değilsin. Üzülmen gereken kederli bir dul değilim. Güç dengesizliği yok."

"Güç dengesizliğimiz hiçbir zaman senin düşündüğün yönde olmadı." diyor.

"Genevieve'den beri ilişki kurmadığını biliyorum ve bu şey Cam'le aranızdaki şey ortadan kalkmayacak. Bana söylemeyeceksin ve bu senin kararın. Nasıl biri olduğunu biliyorum ve bu yönüne hem saygı duyuyor hem de nefret ediyorum."

"Kate!"

"Aramızda böylesine muazzam bir şey varken bunun nasıl yürüyebileceğini anlayamıyorum. Benimle bir iş arkadaşı ve arkadaştan fazlası olarak ilgilendiğini düşünmekle bile büyük bir riske girdiğimi biliyorum, çünkü bütün gün bu konunun etrafında dans ettin ve aslında bunu pek çok kelimeyle söylemedin...."

Bu muhtemelen hayatımın en utanç verici konuşması. Kendimi tutmuyorum. Kendim ya da nasıl hissettiğim hakkında en ufak bir gizem havası yaratmıyorum.

"Senin tek gecelik ilişkilerinden biri olmayacağım Hugh," diye açıklıyorum, bunu isteyeceğine dair büyük bir inanç sıçraması yaparak.

Gülüyor. "Kate, uzun zamandır tek gecelik bir ilişkim olmadı. Aklın başkasındayken bu hiç adil değil." Bana bakıyor ve sözünü sakınmıyor. Ben de telaşlandım ve kafam karıştı.

"Cam'in sırrını bana gerçekten söyleyemez misin?"

Anlatmak istiyor. Yüzünün her yerinde bunu görebiliyorum.

Elimin hâlâ göğsünde olduğunu ve onu çizgimden uzaklaştırdığımı fark ediyorum. Islak gömleğinin içinden kalp atışlarını hissedebiliyorum. Koşuyor. Gözlerimizi

yağmur yağmaya, dalgalar çarpmaya devam ediyor. *Hugh Lancaster'ı öpsem de öpmesem de güneş doğmaya ve batmaya devam edecek.*

Elimin gömleğinin üzerindeki baskısını hafifletmesini izliyorum. Islak kumaşı kavırıyor, büküyor ve yağmurun altında onu kendime doğru çekiyorum. Çizgime doğru. Tehlikeli bir şekilde ona yakın. Ve sonra üzerine.

İki yıl önce

Bunun son öpücüğümüz olacağını biliyorum çünkü öpücükler Cam'i üzüyor. Kim olduğumu ya da ne yaptığımı bilmiyor. Şimdi onu öpmek bir ihlal gibi geliyor. Bunun gibi öpücükler bile -hızlı ve nazik- onu şaşırtıyor, tıpkı yemek yemeyi, duş almayı ve tuvaleti kullanmayı unuttuğu gibi. Alzheimer'ın son evresinde her insani fonksiyon onun kavrayışının ötesinde.

Huzurevindeki odasında, ayağa kalkmanıza yardımcı olması için düğmelerine bastığınız büyük koltuklardan birine yaslanmış oturuyor. Aslında artık ayağa kalkamıyor ama koltuk da yatıyor ve burada uyuyor. Her yerde Charlie ve benim fotoğraflarımız var. Aylar önce ona yardım etmeyi bıraktılar ama uyandığında ve korktuğunda yanında olduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyor.

Eskiden olduğu adamın bir kabuğu gibi. Yetersiz beslenmiş, çünkü çiğnemeyi ve yutmayı unutmuş. Cildi neredeyse yarı saydam, çok solgun. Bu sabah tıraş ettikten sonra pürüzsüz olan ama şimdi pürüzlü olan yanağını okşuyorum. Tıraş da bir çileydi ama daha iyi hissetmesini istiyorum. Daha taze. Bakımlı. Sevilmiş. Çünkü o çok seviliyor.

Bu uzun bir veda. Cam'i parçalar halinde kaybediyorum, her ilerleme onun bir parçasını benden gizlice alıyor. Her gece saat yedide yatağına yattığında ona veda ediyorum ve ertesi gün ne kadarının orada olacağını bilmiyorum. Sadece daha azı. Her zaman daha az. Sonuna kadar ona evde bakmak istedim ama Charlie'yle birlikte bu çok zor oldu. Annem ve Grace sonunda beni rolümün eş ve anne olduğuna ikna ettiler ve eğer onun tıbbi bakımını hemşirelere devredebilirim, bu rollere odaklanabilirdim. Ve burada inanılmaz profesyonel ve nazik davrandılar.

Cam ve ben, onun odasının bitişiğindeki doksanlı yaşlardaki çift tarafından evlat edinildik. Hiç aksatmadan, ister ağlamaktan bitap düşmüş bir halde, isterse de işten yeni çıkmış makul bir şekilde toparlanmış bir halde orada bulunayım, Claire tekerlekli sandalyesinden bana uzanıyor, güzel yüzü gerçek bir sevinçle aydınlanıyor ve bana "dünyanın en güzel kızı" olduğumu söylüyor. O da ileri derecede demans hastası. Ve Barrie ona tapıyor, benim Cam'e taptığım gibi. Kendimi hiç onun huzurunda olduğum kadar anlaşılmış hissetmemiştim - kalplerden, çiçeklerden, mücevherlerden ve balaylarından çok daha derinlere inen o çok pratik, samimi, savunmasız anlamda aşkı *yaşayan* nesiller arası akraba ruhlar. O bir baba.

hiç sahip olmadığım bir figür. Daha önce hiçbir çifte bu kadar hayranlık duymamış ya da sevgi dolu bir ilişkinin uzunluğunu bu kadar kıskanmamıştım.

Charlie de onlara tapıyor. Onun için vekil büyükanne ve büyükbaba gibiler. Cam ilk taşındığında insanlar Charlie'ye büyükannesini mi yoksa büyükbabasını mı görmeye geldiğini sorarlardı.

"Baba!" diye cıvıldardı, bunun her açıdan ne kadar yanlış olduğunun farkındaydı. Bir süre Cam'i demanslı sakinler için kurulan özel koroya götürdük ama repertuarları çoktan tükenmişti: "In the Mood" ve "Danny Boy", oysa Cam'in "Blinded by the Light" a ihtiyacı vardı.

Bir süre sonra babam Charlie'nin kim olduğunu bilmiyordu. "Babamın beyni hasta," diye açıklardım. "Seni çok seviyor Charlie, ama beyni artık ağzına söyletemiyor."

Bunu ilk söylediğimde yıkılmıştım. Ama çocuklar son derece dayanıklıdır. Etrafımızda bu kadar "normal" varken, korkunç olan için bir gerçeklik kontrolü. Charlie yatağa tırmanır ve ABC Kids'ten YouTube klipleri izlerdi, tıpkı yaşlı bakım tesisinde koşturan, büyükanne ve büyükbabalarını ve büyük büyükannelerini ziyaret eden diğer çocuklar gibi.

Cam'in son öpücüğü gerçekten sadece benim için. Ona çabuk olacağına söz veriyorum. Farkına bile varmayacak. Artık kendi yüzü bile olmayan bir yüze doğru eğilerek

-Ağlamayacağıma yemin etmeme rağmen gözlerim kaçınılmaz yaşlarla doluyor. Bu öpücüğün içinde diğer öpücükler var. İlk öpücüğümüz, Melbourne'daki üniversite çimlerinde yaptığımız pikniklerden birinde. Charlie doğduktan hemen sonra doğumhanede gözyaşları içinde bana verdiği öpücük. Bebeğimizi kaybettikten sonraki hafta sonu yataktaki öpücük. Tüm bu öpücükler, zamanından onlarca yıl önce sönen büyük bir romantizmi noktalıyordu. Ona doğru eğildiğimde gözlerini kapatıyor ve aldığı her nefesin boğazında düğümlendiğini fark ediyorum.

Haftalardır bana ya da başka birine tek kelime etmedi. Ama dudaklarım onunkilere değdiği anda, yemin ederim ruhunun kıpırdadığını hissediyorum. O bir saniyelik kesitte, eskiden olduğumuz gibi yeniden Cam ve Kate oluyoruz. Bu mükemmel, yaşsız, zamansız, *dünyasız* anda aramızda öyle bir güç var ki.

Sonra arkama yaslanıp gözlerimi açıyorum. O açmıyor.

Uzun bir süre onun güzel, huzurlu yüzüne bakıyorum.

Ve sonra farkına varıyorum. Sessizce. Nefesimin farkına varıyorum. Kalp atışlarımın. İçimde titreşmeye devam eden yaşam mucizesinin milyonlarca görünmeyen, mikroskobik iç işleyişinin.

Ve onun durgunluğunun farkındayım.

"Cam," diye fısıldıyorum, elimle kolunu hafifçe sallıyorum, onu uyandırmak istemiyorum. Uyandıramayacağımı bilerek.

Parmaklarımla yüzünün hatlarını çiziyorum. Çenesinin sertliğini hissediyorum. Saçlarını düzeltiyorum. Kulaklarına dokunuyorum. Boynunu elimde tutuyorum, başparmağım nabzının olması gereken yere geliyor.

İçimde panik yükseliyor ama kısa sürede huzur duygusu tarafından bastırılıyor. Yıllarca birlikte oturduk, Cam ve ben.

Ölüm ve yaşam.

Öncesi ve

sonrası.

Ona teşekkür etmeye çalışıyorum... ne için, bilmiyorum. Sadece genel olarak teşekkür ediyorum, onu sevdiğimi ve üzgün olduğumu söylüyorum. Tekrar, ne için? Her şey için. Her hata için. İstemediğim her küçük zarar için. Artık *o* olmadığı bu kadar açıkken, cansız bir bedene yüksek sesle konuşmak anlamsız geliyor.

Birdenbire ondan hiçbir iz kalmadı. O sadece... *tamamen gitti*.

Tanıdığım Kate de öyle. Masallara, aşk hikayelerine ve mutlu sonlara inanan masum Kate. Otuz sekiz yaşında dul kalmak için çok genç olan ve aniden hayatının sonunda aşkıyla birlikte olmayı her şeyden çok isteyen Kate.

Babasının öldüğünü henüz bilmeyen Charlie yüzünden bunu bitiremiyorum. *Öldü*. Ne korkunç bir kelime. Charlie, bu akşam telefonda babasına duvarı için bir çizim daha yaptığını söyledi ve her zamanki gibi yanıt alamadı. Ve artık asla alamayacak.

Hareket edemiyorum. Sonsuzluk gibi gelen ama muhtemelen birkaç dakika süren bir süre boyunca onunla birlikte oturuyorum. Hemşire kapıyı çalıp akşam kontrolü için telaşla içeri girdiğinde bizi burada buluyor. Cam'in nabzını kontrol etti. Bana üzgün olduğunu, yapabileceğimiz bir şey olmadığını söyledi. Ve bunu bilmeme rağmen, bunun sadece bir kabus olduğuna dair son umutlarımı da söndürüyor.

İş arkadaşlarını arıyor, onlar da Cam'i götürmekle görevlendirilecek bir cenaze müdürünü arıyor. Evraklar hazırlandı. Sorular sorulur. Cevaplar otomatik pilotta verilir. Her şey çok etkili ve idari ama ben gözlerimi ondan alamıyorum. Benim Cam'im. Aşkım. Tüm hayatım. *Şimdi ne yapacağım ben?* Teşhisten sonraki birkaç aydan beri bakıcılık görevimle tamamen meşguldüm ama bu bana bir amaç verdi. Ona bakmak bir iş haline gelmeden kim olduğumu bile bilmiyorum.

"Sizin için birini çağırabilir miyiz?" diye soruyor hemşire.

"Sorun değil. Arabayı kendim kullandım."

Elini nazikçe omzuma koyuyor. "Bu gece sizi eve başka biri bırakmalı."

Rehberimde gezinip Hugh'un numarasını buluyorum ve hemşireye telefonumu uzatıyorum. Bu sefer başka birini aramayı düşünmüyorum bile. Bu işlerle en iyi o ilgileniyor.

Dışarıda, koridorda yaptığı boğuk konuşmayı duyabiliyorum. "... yaklaşık yarım saat önce ... şokta ... teşekkür ederim ..."

Ve ancak yirmi dakika sonra, Hugh sakın ve saygılı bir şekilde içeri girdiğinde gözyaşlarım nihayet patlıyor. Başımı eğerek Cam'in elini tutuyorum ve alnıma götürüyorum.

Teni şimdiden soğumaya başlamıştı.

Sanırım bu hayatımdaki en üzgün olduğum an.

Ama acemi kederimin bu kadar erken döneminde bile, bunun muhtemelen doğru olmadığından şüpheleniyorum. Parçalanacağım.

Hugh arkamdan, "Seni Cam'le yalnız bırakayım," diyor.

Arkamı dönmüyorum. "Kal," diyorum zar zor tanıdığım bir sesle. Şu anda Cam'le yalnız kalmak hoşuma gitmiyor. Ama onu bırakamam. Onu buradan götürene kadar göz kulak olmalıyım. Benden.

Hugh kendisiyle konuşulmadığı sürece konuşmuyor ama odadaki güçlü varlığı beni çok rahatlatıyor. İnsanları aramaya başlamam gerektiğiyle ilgili bir şeyler söylüyorum ve o da bana bunu yakında yapacağımızı, sadece bir süre Cam'le burada oturmamın sorun olmayacağını söylüyor.

Eve gittiğimde boş bir evle karşılaşacağım için anında dehşete kapıldım. Ne yapacağımı bilemiyorum. "Charlie'yi arayıp uyandırayım mı yoksa yarın mı söyleyeyim?"

"Bırak uyusun. Bu gece kendine iyi bak ve yönünü bul." Yönümü bulmak mı? Kocamın olmadığı bir hayatta yön bulma diye bir şey olamaz.

Charlie'nin dünyası paramparça olana kadar on iki saati daha olabilir. Çocukluk masumiyetinin parçalara ayrılmasına on iki saat kaldı. Elbette onu bu ana hazırladım, üç yaşındaki bir çocuğu ne kadar hazırlayabilerseniz o kadar, ama burada olduğumuzu asla tam olarak hayal edemezdim. Kural kitabı yok ve umutsuzca bir tanesine ihtiyacım var.

Keder, önceden yaşandığında tuhaftır. Cam'e iki yıl önce teşhis konulduğundan beri her gün bu kaybı işliyorum. Kabullenmek için geçirdiğimiz zamanın bunu kolaylaştıracağını düşünmüştüm. Buna kıyasla ani ölüm çok kör edici olmalı. Ama şimdi buradayım ve yine de gafil avlandım,

Çünkü bunun gerçekleşeceğine asla gerçekten inanmadım. Bir mucize olmayacağı çok açık olsa da bir mucize ummaktan asla vazgeçmedim.

Hugh bana bir bardak su uzattı. Bana kederin susuz bırakabileceğini söyledi.

Bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini anlayamıyorum ama dediğini yapıp bardağı alıyorum.

Cam'in bir daha asla suya ihtiyaç duymayacağı aklıma geliyor. Asla pijamaya ya da çarşafa ihtiyacı olmayacak. Asla bir yatağa, diş fırçasına ya da tıraş takımına. Asla araba kullanamayacak. Asla yıldızları göremeyecek. *Hiçbir şeye*. O bitti. Bitti. Gitti. Nokta.

"Asla geri gelmeyecek," diye fısıldıyorum, sonunda kederin gerçekte ne olduğunu anlıyorum. Bir insanın bu kalıcı sonu. Hikayelerinin sonu. Varlıklarının tamamen yok olması.

Hugh'un benimle tartışmasını istiyorum. Bana yanıldığımı söylesin. Abarttığımı. Düşündüğüm kadar kötü olmadığını.

Onun yerine, "Biliyorum Kate. Özür dilerim." dedi. Ve acıdan bilincimi kaybedecekmişim gibi hissediyorum. Sanki biyolojimi oluşturan her şey zayıflıyor. Sanki ben de ölebilmemişim gibi.

Kapı çalınıyor ve hemşire beni Cam'in cesedini buradan götürecek olan adamla tanıştırıyor. Odanın dışındaki koridorda duran, üzerinde çarşaf olan bir sedye görüyorum. Daha önce de bir ceset götürüldüğünde burada bulunmuştum - böyle bir yerde oldukça sık rastlanan bir durum, ama yemek odasına açılan acil durum kapılarını her zaman kapatıyorlar, böylece sakinler bir şey görmüyor. Şimdi kapıların kapatıldığını duyuyorum. Bizim için.

Son vedalarımı etmek için cesaretlendirildim. Hugh'a bakıyorum, korkuyorum ve başımı sallıyorum.

"Biraz yalnız kalmak ister misin?"

"Hayır."

"Her şeyi söyledin mi?"

Her şeyi söyledim mi? Binlerce konuşmayı kaybettik. Milyonlarca kelime.

"Önce biz gidebiliriz," diye açıklıyor cenazeciye ve hemşireye. El çantamı yerden alıyor ve paltomu giymeme yardım ediyor. Birkaç saniye daha Cam'in yanında duruyorum, elimi koluna koyuyorum, son bir kez vedalaşmayı düşünüyorum ve sonra kendimi uzaklaştırıyorum.

Koridora girdiğimizde doksan yaşındaki kankam Barrie, hemşirelerin konuşmalarına kulak misafiri olmuş, pijamaları ve sabahlığıyla kapının önünde duruyordu. Anlık bir bakışmayı paylaşıyoruz, o sırada

Kaybımdan dolayı empati duyduğunu ve bunu kabul ettiğimi iletiyorum.

Korkunç bir mücadele.

Hugh çıkıştaki şifreyle ilgileniyor. Burada her şey kilitli çünkü sakinler dolaşüyor ve Cam'in bunu bir daha asla yapmayacağı gerçeği beni çok etkiliyor. Dünyayı dolaşmayacak. Ya da tenime çarptıkça ürpermeme neden olan gece havasının keskinliğini hissetmeyecek. Bedenim devam etmesi gerektiğini nereden biliyor? Soğuğa tepki vermeyi. Hissetmeyi. *Var olmayı?*

Hugh'nun arabası kapının hemen yanındaki ziyaretçi yerine park edilmişti. Eve dönüş bir bulanıklık içinde geçti. Benden anahtarları istedi, ön kapının kilidini açtı ve benim için itti.

Eşikten geçmek istemiyorum. İlk taşındığımızda Cam beni eşikten geçirmişti, daha önce farklı yerlerde yaşamış olmamıza rağmen. Ne kadar eski moda, romantik bir andı.

"Kate?" Hugh dedi ki. "Hadi içeri girelim, sıcak bir yer."

Sıcak değil ama. Neredeyse hiç evde olmuyorum. Annem her gün Charlie'yi okuldan alıyor, Cam'i ziyaret ediyorum ve akşam yemeğini annemin evinde yiyoruz. Buraya sadece duş almak ve uyumak için geliyorum. Hatta Knightley'i geçici olarak Grace'in yanına taşıdım çünkü zavallı köpeğin ihmal edildiğinden endişeleniyordum.

Hugh lambaları yakıyor, beni salona oturtuyor ve ateşi yakarken üzerime bir battaniye örtüyor. Bana bir bardak su ve bir bardak şarap daha getiriyor ve başka hiçbir şeyi kontrol edemesem bile sıvılarımı yüksek tutmamı söylüyor.

"Anneni arayayım mı?" diye soruyor. "Ve Grace'i?"

Başımı sallıyorum.

"Peki ya Cam'in ailesi?"

"Evet, aramam gerek.... İngiltere'de saat kaç?" Kendileri iyi değiller ve yıkılacaklar.

Hugh tüm bu yükleri kaldırmak istiyor ama yapamıyor. Konfor alanının dışında olması gerekiyor ama değil. Birkaç gerekli aramayı yapmam için bana rehberlik ettikten sonra, bu gece yapmam gereken başka bir şey olmadığını söylüyor. Ateşin yanında karşıma oturdu. Alevlerin içindeki odunların çıtırtısı ve kalbimin kırılma sesi dışında tam bir sessizlik var.

"Benim bir sorunum mu var ki ağlamıyorum?" Bir süre sonra soruyorum. Bu konuda kendimi hasta hissediyorum. Göğsümde fiziksel bir ağrı var, sanki kalbim klinik olarak kırılıyormuş gibi. Bu hakkında okuduğum gerçek bir şey. Takotsubo kardiyomiyopati. Kırık kalp sendromu. Bir sürü dul kadının başına geliyor.

Dullar. Siyahlar giymiş yaşlı kadınlar, feryat figan. Huzurevinde tek başına k a l a n gri saçlı kadınlar. İki dünya savaşından kadınlar. Bana olmadı. Otuz sekiz yaşında değil. Üç yaşında bir çocukla değil.

"Neden ağlayamıyorum?" Tekrar soruyorum. Belki ağlasaydım göğsümdeki acı hafiflerdi.

"En üzgün olduğum zamanlar," diyor Hugh, "o kadar derin ki, hiç yüzeye çıkmıyor. Ben-" Bocalıyor.

"Ne zaman?"

Bana bakıyor ve başını sallıyor. "Sana başka zaman söylerim," diyor ve saatine bakıyor.

Gitmek istediği düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Ayağa kalkıyor ve ben uzanıp iki elini birden tutuyorum.

"Lütfen kal!" Yalvardığımın farkındayım ama bu acil bir durum gibi geliyor. Öyle.

Ellerimi sıkıyor ve bırakıyor. "Sana biraz Tylenol getiriyorum," diye açıkladı. "Kırık kalbin için."

Oh, evet. Bunu neden düşünemedim ki?

"Keder fiziksel bir şeydir de," diyor mutfaktan. "Ağrı kesiciler vücudunuz üzerindeki etkiye yardımcı olabilir."

Bu korkunç, tanımlayıcı deneyim sırasında yanımda oturmasını isteyebileceğim onca insan varken, yasin Indiana Jones'unu seçmişim gibi görünüyor. Tabletleri aldım. Onları bir yudum şarapla yıkadım.

Tuvalete gitmem gerekiyor ama yalnız kalmak istemiyorum. Açıkçası, Hugh'dan benimle gelmesini istemiyorum. Ama ya oraya girersem, yalnızlık içinde çıldırırsam ve tüm duygusal kontrolümü kaybedersem? *Bunlar şimdi sahip olacağım garip düşünceler mi?*

Cesaretimi toplayıp içeri giriyorum ve kapıyı kapatıyorum. Cam'in öldüğüne inanamıyorum. İnanamıyorum. Bu nasıl doğru olabilir? Daha yeni buradaydı! Bu günün geleceği fikrine alışmak için geçirdiğim onca zamana rağmen, gerçekliğine uzaktan bile hazırlıklı değilim.

Ellerimi yıkıyorum, oturma odasına geri dönüyorum ve tekrar battaniyenin altına kıvrılıyorum. Hugh gözlerini ateşe dikeyor.

"Bu işte yalnızım," diyorum uzun bir süre sonra. "*Tamamen yalnızım.* Sen, annem, Cam'in ailesi ve Grace varken bile sadece ben varım, gerçekten."

"Mmm."

"Charlie'yi sabah benimle birlikte bu cehenneme sürükleyene kadar."

Tatlı, mutlu, meraklı, kaygısız okul öncesi Charlie. Hiçbir şeyden bu kadar korkmamıştım.

Şimdiki zaman

Hugh'yu fırtınada sahildeki kumda ipimin üzerinden çektim ve şimdi onunla ne yapacağımı bilmiyorum.

"Bunu iyice düşünmedim," diye dürüstçe itiraf ediyorum, şimdi benden sadece birkaç santim uzaktayken, gömleğinin kumaşı hala onu bırakmayacak gibi görünen parmaklarımın arasında bükülüyor. Aslında hiç düşünmemiştim. Onu orada, yağmurun altında bir saniye daha bırakamazdım.

Onun yerine *burada*, yağmurun altında durmasını istedim. Benimle birlikte. Az önce bunun asla gerçekleşmeyeceğine dair tüm nedenleri sıralamış olsam da - özellikle de Cam'in sırrına boyun eğmeyeceği gerçeğini- bu su götürmez bir durum.

En son bir adamı öptüğümde ölmüştü. Nedensel bir bağlantı olduğunu sanmıyorum ama aklımı kurcalıyor. Bu ve son öpücüğümün iki yıldan daha uzun bir süre önce olduğu gerçeği, ancak bunu düzgün bir şekilde yapmayalı üç yıl kadar oldu. Ve Cam'den başka biriyle öpüşmeyeli yirmi yıldan fazla oldu - On İkinci Yıl balosunda, hızla kontrolümden çıkan koşullar nedeniyle şu anda düşünmeye vaktim olmayan bir felaketle sonuçlanan bir çocukla.

Hugh yüzümü ellerinin arasına aldı. Sanki çok kıymetliymiş ve o bir uzmanmış gibi tutuyor. Sanki kırılabilirmişim gibi. Sanırım öyleyim.

"Hugh..."

Yavaşça bana doğru ilerliyor ve ben orada öylece durup almamı bekliyorum. Hareket edemiyorum. Kaçma riskim var. Herhangi bir ani hareket, kendiminki bile, bu transı bozabilir.

Ölmeden hemen önce olması gerektiği gibi, Cam'le olan hayatımdan bir kaleydoskop görüntü zihnimde yanıp sönüyor. Yeni biri seni öpmeden önce değil. Ama Hugh'nun ağzı nihayet benimkine değdiğinde, görüntüler kayboluyor. İçime bir sıcaklık doluyor ve sanki bu çok uzun z a m a n d ı r yapmak istediği bir şeymiş gibi iç geçiriyor. Belki de yüzyıllardır. Ve panikliyorum. Cam'in görüntüleri nereye gitti? *Onları kaybettim mi?*

"Benimle misin Kate?" Hugh geri çekilip kontrol ederek fısıldıyor.

"Evet mi?"

Bu yıllardır düşünme lüksüne sahip olduğum bir şey değil. Hugh'nun benim için bir "erkek" olduğunu ilk kez fark ettiğim dün sabahki havaalanından bu yana sadece birkaç saat geçti. Sadece bir meslektaş ya da arkadaş değil.

Ve Şimdi beni gerçekten öpüyor ve ben yerçekimsiz bir odadayım...
Aman Tanrım.

Bunu doğru yapıyor muyum? Dudakları boynumda gezinirken düşünüyorum ve yüzünü tekrar çekip gülümsüyor.

Bana bunu yüksek sesle söylemediğimi söyle.

"Geri bildirim mi istiyorsun, Kate?" Evet.

Hayır. *Hayır.* Tanrım! *Bu kadar mı acemiyim?*

"Bunun bisiklete binmek gibi bir Şey olduğunu sanıyordum." diyorum. Çünkü ne kadar romantik. "Konuşmama izin verme!" Ben neriyorum.

Gülüyor. "Ama," diye yanıtlıyor, "konuşma tarzını seviyorum." "Görünüşe göre pŐme Şeklini de seviyorum."

"Görünüşe göre mi?" Yine gülümsüyor. Tüm bu glmsemler, Noel gibi. "Bunu tekrar deneyebilir miyiz Whittaker, bu sefer beynin devre dıŐıyken?"

Yapıcı eleştiri. Daha önce de ondan eleştiri almıştım, bu neden farklı olsun ki? Adam açıkça ne yaptığını biliyor. Tüm o tek gecelik ilişkiler... inanılmaz Genevieve... *Gah!* Son ağda randevusunu iptal etmemeliydim....

"Hugh, styenimi nasıl kapatacağımı bilmiyorum-"

Cmllemi tartışılmaz bir Şekilde bitirerek benim için kapatıyor. *Bu pck yavaş, tatlı ve suları test eden bir öpücük değil. A. Acil. Yıllar sürüyor. Her Şeyi tüketiyor. Elim gğ्सnden omuzlarına ve boynuna doğru ilerlerken ve ıslak saçlarını karıştırıp kavrarken beynimi ve bedenimi karıştırıyor çünkü ona daha da yakın olmalıyım.*

Gökyüzünden gelen tufan Őiddetleniyor. Yağmur suyuyla aėırlaŐmıŐ hırkam omzumdan kayıyor ve ağzını boynumdan aşağı, ıslak tenimde gezdiriyor. Belimi kavıyor ve beni kendine doğru çekiyor, sertçe. Profesyonelce değil. Zarife.

Elleri hırkaman altındaki mahremiyette sırtımda ilerliyor, sinirleri ve kasları tetikliyor, başım geriye, gökyüzüne, sağanak yağmura doğru düşerken, ona boğazıma erişim sağlıyor, o kadar nazık öpüyor ki yarı hissetmek yarı hayal etmek zorunda kalıyorum. Parmakları hafifçe boynumdan aşağı iniyor, gğ्सme düşüyor ve kalbimin üzerinde duruyor. Ve sanki kendimize ne yaptığımızı sorar gibi hava almaya çıkıyoruz, çünkü bu sarhoş edici ve heyecan verici. Yepyeni. Yıllar nce.

Ağır ağır nefes alarak birbirimize bakıyoruz. Burada olduğumuza Şaşırdık ama yine de hiç ŐaŐırmadık.

Eli hâlâ göğsümde, "Kalbin çok hızlı atıyor," diyor.

"Sana alışkın değilim," diye açıklıyorum ve kollarını bana doluyor ve beni muhtemelen şimdiye kadarki en lezzetli sarılmanın içine çekiyor. *Bu nasıl olabilir?* "Hep kırık mı kalacak?" Mırıldanıyorum.

Bu şimdiye kadar birine sorduğum en korkutucu soru - özellikle de bu konuda kendi deneyimlerinden yola çıkarak kesin bir cevabı olan birine.

"Her zaman," diyor dikkatle. "Mesele bunu düzeltmek değil."

Büyük bir çıldırmanın yaklaştığını hissediyorum, ama uzun zamandır olmadığım kadar merkezde olduğumdan da eminim. "Ne yapıyoruz biz?" diye soruyorum. Daha ilk öpüşmemizin yarısındayız ama niyetinin ne olduğunu ve bu işin nereye varacağını bilmem gerekiyor ki olası bir katliamın riskini yönetebileyim.

"Bilmiyorum," diye cevap

veriyor. O zaman şimdi başımız gerçekten belada.

"Sen her zaman bilirsin!" Onu suçluyorum ama cevap vermiyor.

"Beni uzaklaştırdığın an bu mu?" Çekinerek soruyorum ve sarılışının gücünün zayıflamaya başladığını hissediyorum. Birbirimize doğru pençelediğimiz zemin kayboluyor. Geriye doğru kayıyorum. O beni bileğimden tutup seçimlerini düşünürken, ben bir uçurumun üzerinde sallanıyorum. "Hugh, bu senin için çok mu yakın?"

Biraz geri çekilip beni içine alıyor. Yağmurda boğuldum. Onun yüzünden tenimden yükselen bedenimin sıcaklığından buhar - en azından öyle olduğunu hayal ediyorum.

"Cam'e teşhis konulduğu gün seninle olmak çok yakındı," diyor sakince. "Bebeğini kaybettiğinde hastanede seninle oturmak çok yakındı. Cam'in öldüğü gece. Ertesi sabah, bir çocuğun ağzından çıkan o delici keder feryadını izlemek, daha önce ya da o zamandan beri duyduğum ve bir daha duymak istemediğim hiçbir şeye benzemiyordu."

Sevgilim, baban dün gece öldü....

"Seni uzaklaştırmamanın tam zamanıydı Kate. Olaylar yüzünden geride kaldı."

Çok fazla olay. Her biri korkunç. Bir ilişkiyi acı ve destek üzerine kurabilir misiniz?

"Vücudumda açık seçik hissediyorum," diyorum. "Vücudun için endişelenmene gerek yok." *Tanrı'ya şükür.*

"Beni endişelendiren senin kafan. Ve benimki."

Endişelenebilir de, çünkü kafam olağanüstü hal ilan etti. Sirenler. Yanıp sönen ışıklar. Kırmızı bayraklar. Her kanaldan tehlike uyarıları yayınlanıyor.

Bu gece ve yarın var. Sonra buranın büyüğü bozulacak ve eve döneceğiz. Ben, çoktan satmaya karar verdiğim evime.

"Taşınmam gerek," diye açıklıyorum. "Charlie ve benim yeni bir başlangıca ihtiyacımız var, aynı şehirde başka bir eve değil."

"Sahile ihtiyacın var."

"Evet. Ve işimden ayrılmak -kusura bakma Hugh- ve kirada oturup kitabımı yazarken evin öz sermayesinin bir süreliğine beni geçindirmesine izin vermek. Kitap olmadan, hayatımda gerçekten ilerleyebileceğimi sanmıyorum."

Şu anda kumda volta atıyorum, hiperventilasyon tehdidi altındayım. Bu bir orta yaş krizi mi? Elbette çok gencim. Ya da belki de kriz çoktan geçti ve sonrasında olan budur.

Bir insan acısını kelimelerle ifade etmeden nasıl yaşar bilmiyorum. Hugh'un bunu gerçekten yapıp yapmadığını da bilmiyorum. Kaybettiği şeye çok benzeyen herhangi bir şeyden kaçmak için bu kadar uzun zaman harcamış olmak sağlıksız. Kendini düzeltmediği sürece, benim ve onun kalbini kırma riski var. Bunu göze alamayız. Ben onun ilacı değilim, o da benim ilacım değil.

"Kate, beni geriyorsun."

"Hiçbir zaman tamamen benim hissetmeyeceksin," diye açıklıyorum. "Asla tamamen senin olamayacağım. Bu nasıl oluyor?"

"Bilmiyorum."

"Ya sakladığın sır bizi boğarsa?"

"Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Bunu bir sonraki adıma nasıl taşıyabileceğimizi bilmiyorum Kate, pek çok nedenden dolayı. Sadece istediğimi biliyorum."

Bu içime işlemiştii. Şimdi geriye dönüp baktığımda, kaçırdığım tüm işaretleri görebiliyorum.

"Haddimi aşmak istemiyorum ama ya aşık olursak?" Bunu ifade etmek beni korkutsa da soruyorum. "Ürkmeyeceğini nereden bileceğim?"

Korkmayacağımı nereden bileceğim?

"Bunu biliyorum," diye cevaplıyor kararlı bir şekilde. "Gitmeyeceğim konusunda bana güvenebilirsiniz."

"Emin misin?"

Onu hiç görmediğim kadar savunmasız görünüyor. "Bu gerçekleşmeden önce senden kaçmamın zamanı çoktan geçti."

Ertesi sabah, fırtınadan sonra, erkenden kalkıyorum ve Grace'i aramak için kendimi sahile geri götürüyorum.

Charlie'nin yüzü ekranı aydınlatıyor. Onu görmek bile içimi şüpheyile dolduruyor.

Hugh ile sadece kendi kalbimi riske atmıyorum. Onun kalbini de riske atıyorum.

"Anne, Grace teyze dışarıda Justin'le konuşuyor," diye haber veriyor Charlie pencereye doğru yürürken. "Dün gece pizza yemeye geldi ve bir Minecraft şehri kurduk ve Grace teyze söylediği her şeyin çok komik olduğunu düşündü. *Bütün* gece kıkırdadı."

"Öyle mi?" Ben soruyorum. Bu umut verici bir işaret! "Seni özledim anne. Farklı görünüyorsun."

Ben farklıyım. O kadar çok şey değişti ki, akşam eve döndüğümüzde beni tanıyamayacak diye korkuyorum.

"Ben de seni özledim güzel oğlum. Uslu dur, sana sahilden özel bir şey getireceğim." *Deniz kabuğu toplamayı unutmamalıyım.* Yoksa bu yasadışı mı? Hiç bilemiyorum.

O gittikten sonra telefonuma bakıyorum, bir tavsiyede bulunacağını umarak, tam da annem aradığı sırada. Yüzünü görür görmez ağlamaya başlıyorum.

"Ah, hayatım! Ne oldu? Hugh, değil mi? Biliyordum."

Biliyor muydu?

"Oh, hadi ama, Katherine. Herkesin görebileceğinden emin misin? Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım!"

Bu *kadar uzun mu?* Cam hastalandığından beri sadece dört yıl geçti. En son beraberliğimizin üzerinden üç yıl geçti. O öleli iki yıl oldu. Hâlâ evliliğime kendimi kaptırmış durumdayım, bunu beklemiyordum. Ve Hugh'un bunca zamandır gözümün önünde olması.

"Cam bana bu günün geleceğini söylemişti. Bu noktaya gelmem ve bir başkası için bir şeyler hissetmeme izin vermem için adeta yalvardı. Tepelere doğru kaçmak isteyeceğimi söyledi ve haklıydı. Anne, onu bir çizginin üzerine sürükledim ve kaçmak istiyorum!"

Hugh dün gece sırları hakkında çok fazla şey söylediğinden endişeleniyor.

Bir buçuk öpücüğümüzle çok ileri gittiğimizden korkuyor. Kabul ediyorum, ikinci bölüm oldukça iyiydi. Ne zaman aklıma gelse içim parçalanıyor. Sahilden eve dönerken elimi tutmaya çalışmıştı ve ben onu i t m i ş t i m . Bunun nelere yol a ç a b i l e c e ğ i n d e n korkuyordum. Şimdi kendimi çok kötü hissediyorum. Onu ilk başta çizginin ötesine sürükleyen bendim.

ve şimdi bana ihtiyacım olduğunu ima ettiğim boşluğu veriyor ve sanki milyonlarca mil uzaktaymışız gibi hissediyorum. Hem de yan yana.

"İlişkinizin doğası nedir?" Annem sanki bu bir polis sorgusuymuş gibi soruyor.

Tanrım. Karmaşık bir durum. Bu meşru bir cevap mı yoksa sadece sosyal medya için mi?

"Öpüştük," diye itiraf ediyorum, muhtemelen istediği ayrıntı düzeyinin bu olmadığını farkındayım. Yine de memnun görünüyor. "Dün gece. Bir kere. Şey, iki kez. Daha çok bir buçuk kez gibi-"

"Yani, bir ilişkin mi var?"

Zihninin doğrudan sıra süslemelerine, bombonieralara ve gelinin annesi fascinatörüne gittiğini görebiliyorum.

"Anne, bak. Biz Amish değiliz. İnsanları öpebilirsin ama birlikte olamazsın. Bana bir serseriyle kaçamak yapmamı sen söylemiştin, hatırladın mı?"

"Evet, ama belli ki Hugh'u kastetmiştim. Grace ve ben bu müdahaleyi neden düzenledik sanıyorsun?"

Bu *ne*?

"Uçuşların durdurulduğunu öğrendiğimiz anda hemen harekete geçtik. Çözülmemiş bir cinsel gerilimin etrafından ancak bu kadar dolaşabiliriz, Katherine. Grace'in başına gelecekleri kim tahmin edebilirdi ki? Ooh, bu *heyecan verici*!"

Ne yan etkisi? Justin'le mi ilgili? Annem tam bir bayan gibi davranıyor. Bennet ikimiz hakkında.

"Hugh benim en iyi arkadaşım," diyorum. Bu benim için yeni bir haber. Ve Grace için de yeni bir haber olacaktı, ona söyleyeceğimden değil. Elbette onun yerini tutamaz ama beni büyük olayların çoğunda o kadar yakından gördü ki, onun tam olarak ne olduğu beklenmedik bir şekilde açık: en iyi ve en yakın arkadaşım. Onsuz geçen dört yılı hayal etmeye çalıştığım da, tek bir gün bile nasıl hayatta kalabileceğimi anlayamıyorum.

"Dün gece hakkında..." Eve döndüğümde ona anlatmaya başladım. Üzerinde lacivert kareli flanel pijama altı ve beyaz bir atletle mutfakta duruyor ve neredeyse hiç uyumamış gibi görünüyor. Yan not: Çok *lezzetli*. Atlet, bunca yıldır iş kıyafetlerinin altında saklı tuttuğuna hayret ettiğim karın kaslarına yapışıyor. Açıkçası, Sophie'nin dediği gibi "fit". Çaydanlığın yükselen buharı arasından bana bakıyor, sanki şu anda tam anlamıyla DTF'ymiş gibi - izin versem kendi vücudumun da kabul edeceği ve değiştirmeden geçeceği bir teklif.

"Özür dileme Kate. Anlıyorum."

Neyi anlıyor peki? Yanlış bir fikir mi? Aramızda geçen sessizlikte, Hugh'yu tamamen kaybetme riskiyle karşı karşıya olduğum acı verici bir şekilde ortaya çıkıyor. Ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Hazır değilim. Onun da hazır olduğundan emin olamıyorum. Bizimki gibi karmaşık bir ortamda, kendimi henüz tek başıma hayata atmamışken, doğrudan başka bir ilişkiye atılmak ikimiz için de adil olmaz. Tutabileceğimden emin olmadığım bir sözü veremem. Keşke Cam ve Hugh'la ilgili meseleyi görmezden gelebilseydim, ama bu meselenin üzerimde kalıcı bir etkisi var.

Dün gece, şimdiye kadar yaşadıklarımızın çok ötesinde ne kadar uyumlu olabileceğimizi kanıtladı, ama bu sorunu çözmeyecek. Şimdi oraya gitmek her şeyi daha da zorlaştırır.

Hugh'u kaybetme fikri düşünülemez. Onun hayatımda olması nefes almakla eş anlamlı hale geldi.

Ağlamak istiyorum ama ağlayamıyorum. Bu bana Cam'in öldüğü geceki bir şeyi hatırlatıyor. Hugh ne demişti? En üzgün olduğu zamanlar, o kadar derindir ki yüzeye hiç çıkmaz. Düşünmek için firar ettikten sonra kapımıza geldiği zamanki kadar kötü görünüyor. Bunu düzeltmek istiyorum. Tüm içgüdülerim ona sarılmamı ve buna dayanamayacağımı söylememi söylüyor.

"Dün gece elini tutmadım çünkü bunun nereye varacağından korkuyordum," diye açıklıyorum.

"Bu beni daha iyi hissettirmek için mi?"

"Evet. Çünkü gerçek şu ki, yağmurdaki o öpücük..."

Birbirimize bakıyoruz ve aramızdaki kimya inkar edilemez. Bunca zaman sonra nasıl oldu da daha yeni ortaya çıktı?

"Korkutucu mu?" diye soruyor.

"Kesinlikle! Kendimi kontrolden çıkmış hissetmem dehşet verici. Senden ne kadar hoşlandığım korkunç, Hugh."

Dinliyor.

"Tüm bunların ötesinde, bu işi berbat edeceğimizden çok korkuyorum. Ve senin arkadaşlığını kaybetmeyi göze alamam. Bu beni mahveder."

Onu bahçeye çıkarıyorum ve ellerimizde kahve fincanlarımızla güneşin altında çimlerin üzerinde bacaklarımızı uzatarak yan yana oturuyoruz. Gün çok umut verici bir şekilde sıcak, güneş bu konuşmayı atlatmak için çok ihtiyacım olan bir güvenlik battaniyesi.

"Sana bağlanırsam -ki inan bana, dün gecedan sonra bunu yapacağımı biliyorum- kendi başıma hiçbir risk almadan, bu kederli bekleyiştan doğrudan başka bir ilişkiye geçeceğimden endişeleniyorum. Bunu açıklamak çok zor-"

"Seyahat etmelisin," diye açıklıyor. "Sadece senin ve Charlie'nin bildiği bir yerde bir yuva kurmalısın. Charlie'nin seni mutlu ve bağımsız bir anne olarak görmesine ihtiyacın var. Kitabını yazmalısın...."

İhtiyacım var. Bunların hepsine ihtiyacım var.

"Beni beklemeni beklemiyorum," diyorum ve ağzımdan çıkan kelimeler sanki bana kişisel bir saldırı başlatıyormuş gibi geliyor. Sanki kendi kalemize gol atıyormuşum gibi. Gözyaşlarım akmaya başlıyor.

Eğiliyor ve başımın üstünü öpüyor. Sanki on yedi yaşıdaymışız ve bir yaz aşkımdan sonra vedalaşıyormuşuz gibi hissediyorum.

"Yapman gereken şeylerin hiçbirinden seni alıkoymayacağım," diyor. "Hepsi önemli. Belki de bir yetişkin boş yılına ihtiyacın vardır. Sat, seyahat et, yaz... Dünyanın sana neler sunduğunu gör."

Bu fikrin bile içimde yeni bir şeyler uyandırdığını inkâr edemem. Maceraya ihtiyacım var. Yeni ufuklara. Kocamın ölümünü izlemekten ibaret olmayan farklı zorluklara.

"Nefes almak için zamana ihtiyacım var," diye açıklıyorum. "Bu çok hızlı hissettiriyor. Sanırım senden biraz gerideyim. Bu fikre alışmak için benden daha uzun zamanın varmış gibi geliyor... oysa ben Cam'e o kadar aşkıttım ki. Onun anısına kafayı takmışken. Çok ... *parçalanmış*."

"Elbette öyleydin. Bu yüzden bunca zaman hiçbir şey söylemedim."

Cam'e ve bana karşı her zaman saygılıdır çünkü bunu yaşamıştır.

"Kate, benim için başka biri olabileceği ihtimalini düşünmem bile yıllarımı aldı. İnsanları durmadan kendimden uzaklaştırmak yerine hayatıma girmesine izin vereceğim biri. Kocan olmadan yaşamaya başlayalı daha iki yıl bile olmadı. Kendini asla aceleye gelmiş hissetme."

Daha az harika olsaydı acele etmemek daha kolay olurdu. İnsanlar tüm yetişkin hayatları boyunca böyle birini ararlar.

"Tüm ilişkimiz benim felaketim üzerine inşa edildi," diyorum ona. "Ben zor durumdayken bana karşı içgüdüsel davranıyorsun ama ben tekrar zirveye çıktığımda bu nasıl yürüyecek? Artık sana ihtiyacım kalmadığında da aynı mı olacağız? Azimli ve kararlı, başarılı ve başarılı olduğumda?"

Çünkü bunların hepsi hedeflemek için fırsat bulamadığım şeyler ve onlara oksijene ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var."

Ben gerçekte nasıl olacağını hayal ederken o başını sallıyor. Şu anda her şey çok romantik ve "fırtınalı" ama gerçek hayat bu değil. Beş yaşında bir çocuğun varken değil.

"Kimin işinin daha önemli olduğu ya da hangimizin okul tatiline çıkacağı konusunda rekabet ederken, bu kadar çekici gelecek mi?" diye soruyorum.

"Acil Servislerde ve ölüm döşğinde birlikte oturmaktan daha iyi olmalı" diye gözlemliyor.

"Hayat zorlaştığında pek çok çift dağılır. Biz ayrılmayız, çünkü zaten en kötüsünü atlattık. Ama Hugh, sen benim olmak istediğim kadınla tanışmadın. Henüz tanışmadım. Kırk yaşındayım ve yetişkin hayatım boyunca tek bir adamı sevdim. Cam olmadan kim olduğumu bilmiyorum, kocasını kaybetmiş bir kadından başka. Ve artık o kadın olmak istemiyorum. Geçmişe bakmayı bırakmalıyım."

Hiç bu kadar net hissetmemiştim. Hayatımın nasıl olabileceğine dair tamamen farklı bir resim ortaya çıktı. Görmeden edemiyorum.

"Aydınlanmışsın," diyor, gözleri berrak bir gri. "Açıkçası senin için istediğim şey bu."

Bu yürek parçalayıcı. Ama kaçınılmaz olarak öyle. Gerçek bağımsızlığa doğru bu çekimin farkındayken, şimdi onunla bunun peşinden gitmek ikimizi de başarısızlığa sürükler.

"Gitmen gerek," diyor. "Muhtemelen mümkün olan en kısa zamanda."

Şimdiden mi?

"Biraz izin alabilir miyim?" diye sordum. "Evi düzenlemek için mi? Bu film projesini tamamlamam gerekiyor mu?"

Ayağıyla çimlere vuruyor. "Bak, senin çok önemli olduğunu söylediğimi biliyorum Whittaker, ama eminim sensiz de bu işin üstesinden gelebilirim."

Kendimizi ayağa kaldırırken beni gülümsetiyor. "Hugh, bana bunun bir şey olmadığını anladığını söyle-"

"Benim hakkımda, biliyorum. Bu seninle ilgili. Ve öyle olması gerekiyor." "Bir sarılma daha alabilir miyim?" "Bir sarılma daha alabilir miyim?" diye soruyorum.

"Sonunun nereye varacağından korkmuyor musun?" diye soruyor ve beni, nefes alış verişleriniz ve kalp atışlarınız senkronize olana kadar içine yerleştiğiniz o sarılmalarından birine çekerken bana takılıyor. Yanağımı göğsüne dayamış, her zamankinden daha yakın bir şekilde

Kolları beni sıkıca sarmışken teninin kokusunu duyduğumda tüm bu konuşmayı iptal etmek istiyorum. Kendimi onu sevmeye o kadar kolay adayabilirim ki. Ve sorun da tam olarak bu.

İkimiz de ilk uzaklaşan olmak istemiyoruz. Sonunda, bu karşılıklı bir eylem ve çözülme sırasında o bir şekilde elimi tutuyor. Dudaklarına götürüyor ve öpüyor, çağlar boyu sürecektir ilkel bir bağ ifade eden türden bir göz teması kuruyor.

Seni en az benim kadar sevecek birine giden yolu bul.

Sanırım bunu halletmiş sayabiliriz, Cam.

Altı hafta sonra

Giden son şeyler, Cam'in kelimelerini kaybetmeye başladığında eşyaları etiketlemek için kullandığı neon yapışkanlı notlar oldu. İşten eve geldiğimde evin renkli notlarla *kaplı olduğunu gördüğüm* günü hatırlıyorum. TOASTER. SAAT. TV. AYNA. Her şeyin üzerindeydi. Bütün gününü almış olmalı. İçeri girdiğimde, muhtemelen beni kızdırmayacağını umarak yüzümü aradı - kederde küçük şeylerin büyük şeyler olduğunu öğrenmiştik. Bu beni kesinlikle **s a r s t ı** ama kendimi tuttum.

"Yeniden dekore etmişsin," dedim ve etrafımızdaki canlı etiketlere bakarken beni kollarına çekti ve ben ağlamamaya çalıştım. Yıllar önce eve geldiğimde evin her yerine saçılmış gül yapraklarıyla karşılaşmıştım.

Bir süre sonra etiketler artık işe yaramamaya başlamıştı çünkü eşyaların isimlerini unutmanın yanı sıra okumayı da unutmuştu. Duştan sonra banyomuzda durduğunu, havluyu beline doladığını, saçlarının parladığını, diş fırçalarını incelediğini hatırlıyorum.

"Bunlar ne?" diye sormuştu bana.

"Kelimeyi oku," demiştim. "Ne kelimesi?"

Seçici körlük gibiydi. Tam önündeki nesneler görünmezdi. Artık ne onun için ne de benim için kelimeler vardı. Bırakın bir edebiyat profesörünü, herhangi bir insanın alfabe olmadan nasıl yaşayabileceğini anlayamıyordum ama yavaş yavaş kelimeler onu tamamen terk etti ve sadece benim hayali ESP'mle iletişim kurabildik. Bazen birbirimizin gözlerinin içine baktığımızda düşüncelerimi anladığını düşünmek hoşuma gidiyordu. Çoğunlukla anlamadığını umuyordum. Cam konuşma gücünü kaybettiğinde beynimdeki karanlık **ç e m b e r** masum zihinlere göre değildi. Bu onu kırabilirdi.

Şimdi hızlı bir nefes alıyorum ve şöminenin üzerindeki etiketi çekiyorum. O öldükten sonra notları her şeye yapıştırmıştım çünkü hepsi dökülüyordu ve onun el yazısını atmaya dayanamıyordum. Ama şimdi bu bir yara bandını sökmek gibi ve kararlılığımın azaldığını hissediyorum.

Daha da zor olanı, Cam'in zihninden parçaları, hepimizin bir alışveriş listesini not ettiği gibi yakaladığı uzun notlar. İlk başta zararsızdılar: KATE İŞTE. DUŞ AL SONRA YAT

AŞAĞI. Bir gün, üzerinde ÇOCUĞUN ADI CHARLIE yazan bir tane buldum ve bu beni tamamen mahvetti.

Grace ve annem cenazeden birkaç gün sonra notları kaldırmaya çalışmışlardı ve ben de dağılmıştım. Üzücü bir şeye tutunduğumu sanmışlardı ama öyle değildi. Bunlar Cam'in çürüyen zihninin son parçalarıydı. Kaydetmek isteyecek kadar önem verdiği son düşünceler. Belki de içimdeki yazardan kaynaklanıyordu ama önemli görünüyorlardı. Gecenin geç saatlerinde, uykusuzluktan ölmek üzereyken, bazen bir tanesini elime alır ve harflerin izini sürerdim. Adli bir dilbilimci gibiydim, hastalığının tam olarak hangi noktasında bu tarzda bir şeyler yazmış olabileceğini işaretliyordum. El yazısının titrekliliğinden anlayabiliyordum. Hecelemeden. Bir kelimenin alfabe tarafından sağlam tutulup tutulmadığını ya da bir dizi saçma sembole dönüşüp dönüşmediğini.

Kulağa aptalca geliyor ama ben hep bir işaret arıyordum. İçimden bir ses, bu notlardan birinin bir gün Cam ile aramızdaki önceki tüm iletişimi yerle bir edeceğini söylüyordu. Belki de şifreyi kıracak ve Cam'den mezarın ötesinde benim için önceden hazırlanmış bir aşk mektubu bulacaktım, sanki gerçek hayattaki bir tür Not: *Seni Seviyorum*'da yaşıyormuşum gibi.

Ama böyle bir şey olmadı. Cam bu kadar karmaşık bir numara yapma kapasitesini tamamen kaybetmişti. Şimdi ilk notayı buruşturup ateşe atıyorum. Etiketlerin romantik bir yanı yok. Diğer iki nota alevlere çarptığı anda yanıyor. Çok geçmeden, pirolitik bir çılgınlık içindeyim, evdeki her yüzeyden notaları alıp ateşe atıyorum ve parlak bir şekilde yanmalarını ve neredeyse anında büzülmelerini izliyorum. İlişkimizin sembolü. Ve bir sürü gözyaşından sonra tüm notlar yandı, tıpkı gizli bir P.S. olacağına dair umudum gibi ve Cam'in evrenimizin dokusunu bir arada tutmaya yönelik son çabasını da yıkmış gibi hissediyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Her şey için."

"Her şey" derken, "Hugh'u öpmeyi" kastediyorum. Cam'den özür diler dilemez o öpücüğün nasıl hissettirdiğine dair güçlü bir anıyla sarsıldım ve tekrar özür dilemek zorunda kaldım. *Hayatta kalanların suçluluk duygusu hiç bitecek mi?*

Artık neredeyse satılık ve biz gidiyoruz, ev artık bizim değil. Pek sayılmaz. Charlie dışarıdaydı, arka bahçeye veda ediyordu ve şimdi telaşla içeri geliyor. "Elimi tut," diyor ve bunun onun değil benim yararına olduğunu biliyorum. "Güle güle yatak odası," diyor boş odasına. "Güle güle tuvalet. Hizmetiniz için teşekkürler."

İkimiz de gülüyoruz. Çocuk Netflix'te benimle birlikte çok fazla dağınıklık izliyor.

Mekânlarımıza veda ederken, her birini en son benim terk ettiğimden emin oluyorum.

Işık düğmelerini kapatıyorum. Hayalleri kapatıyorum.

Sonunda ön kapıyı kilitleyip son kez bahçe yolundan geri yürüdüğümüzde, bunun yeni bir geleceğe adım atmak gibi hissettirmesi gerekiyordu. Ama öyle değil. Her şey yanlış. Benim bir kocam olmalıydı. Charlie'nin bir babası olmalıydı. Düzgün bir veda etmek için bir dakika daha denizaşırı ülkelerde bizi bekleyen tüm zenginlikleri takas ederdim.

Kişisini bir anda kaybeden insanlar bunu dilediklerini söylüyorlar. Ama bazen uzun bir hastalıktan sonra bunu da kaçırırsınız. Bir şeyin ne zaman yanınızdan geçip gideceğinden asla emin olamazsınız. Yas tutarken tüm "ilkleri" atlatmaya çok fazla odaklanılır. O kişi olmadan ilk doğum günü. İlk Noel. Sizinle asla paylaşamayacakları yeni bir yılın ilk günü. Ancak bundan önce, bir dizi "sonlar" vardır. Ve siz bunların farkına vardığınızda, onları kaçırmış olursunuz. Her şey anlaşılamayacak kadar kaybolur. Sakladığınız kelimeler için artık çok geçtir.

Charlie'yi arabaya bindirip kapısını kapattım. Şoför kapısını açmadan önce arabanın arkasında dolaşırken o sessiz anlarda kendimi toparlamaya çalışıyorum ve başarısız oluyorum. Zavallı çocuk bir lider arıyor ve bu işi kendisi yapmak zorunda.

"Ağlama anne," diyor gözyaşları arasında emniyet kemerimi takarken. "Bir partiye gidiyoruz!"

Evet. Partiye gidiyoruz.

İşten vedam, Braddon'da, ofisten çok da uzak olmayan, sevdiğim bir İtalyan restoranında özel bir etkinlik odasında organize edildi. Herkes orada olacak. New Brighton'dan döndüğümüzden beri sayısız mesaj yazdığım Hugh da dahil olmak üzere, çoğu planladığım her şeyden geri adım atmaya ve sadece buna teslim olup onunla birlikte olmaya hazır. Her nasılsa tüm mesajları silecek duygusal gücü kendimde buldum.

Hayatını yeniden inşa etmeye çalışan bir kadın gibi görünmeyi planlamıştım. Bunun doğru karar olduğuna ve bizim için iyi olacağına dair hiçbir şüphe bırakmayacaktım. Bunun yerine, Charlie restoranın kapısını açarken ve herkes bize doğru dönerken ağlamamaya çalışıyorum. Hepsinin şöyle düşündüğünü hayal ediyorum: "Aman Tanrım, Kate kendini toparlayabilecek mi? Yıllar oldu."

Cam öldüğünden beri insanların kafasında hayal ettiğim tüm kelimeler çok yargılayıcı bir tablo çizdi. Ama sanki yas tutarken attığınız her adım inceleniyormuş gibi hissediyorsunuz.

Dikkatli ol, diye düşünüyorlar.

Çok hızlı!

Çok

yavaş.

Çok mutlu görünüyorsun.

Hala iyileşmedin mi? Eski Kate'i ne zaman geri alabiliriz, çünkü tüm bu keder olayı eskimeye başladı?

"**H a r i k a** görünüyorsun!" Sophie fışkırıyor. "Çok cesursun Kate. Dünyayı tek başına geziyorsun!"

"Ben de gidiyorum!" Charlie sesleniyor ve ben gözlerimi silip bu sabah kullandığım su geçirmez maskaradan olduğunu umarken bu gerginliği biraz olsun azaltıyor.

İnsanlar gelip bana sarılıyor ve Charlie'nin ne kadar büyüdüğünü ve babasına ne kadar benzediğini söylüyorlar, ben de gülümseyip başımı sallıyorum ve iyi dilekleri için teşekkür ediyorum ve Hugh'nun diğer köşede durduğunu, gülümseyip başını salladığını ve meslektaşlarımızla konuştuğunu biliyorum... odanın öbür ucunda, benden haberdar.

Jane Austen'in balolarından birindeymişiz gibi yavaş yavaş birbirimize yaklaşıyoruz, sırayla her yeni dans partneriyle sosyal nezaket alışverişinde bulunuyoruz, müzik yükselirken yüz yüze gelene kadar kendimizi odaya sokuyoruz.

"Merhaba," diyorum.

"Merhaba," diye cevap veriyor.

Bakmamaya çalışan ama aynı zamanda bir sırayı, bir kova patlamış mısırı ve bir çift opera gözlüğünü sürüklemekten kendilerini alamayan kişisel paydaşlarımızla dolu bir restoran tarafından kısıtlanıyoruz, çünkü Tanrı bu etkileşimin tek bir nüansını bile kaçırmalarını yasaklıyor.

"Seninle bir dakika dışarıda görüşebilir miyiz Kate?" diye soruyor, ona Oscar kazandıracak türden inandırıcı bir ses tonuyla. Sanki devlet işi için dışarı çıkıyormuşuz gibi onu takip ediyorum. Biz giderken Sophie, Charlie'yi telefonundaki bir oyunla cezbediyor ve sonra sokakta, bahar güneşinin altında yalnız kalıyoruz.

İşini geri isteme, diye tembihliyorum kendime. Ve onu öpme.

Basit talimatlar diye düşünebilirsiniz ama bu konuda hiçbir şey basit değil.

"Seni görmek güzel," diyor. "Evden ayrılmak zor olmuş olmalı."

Buraya geldiğimden beri göz kırptığım göz yaşlarım onun sözlerine anında karşılık veriyor. Veda etmenin zor olduğu tek şey ev değil.

Ağlama. Başlamayın bile, çünkü asla durmayacaksınız.

"Nasılsın?" Hiçbir şey doğru dürüst test edilmeden bu işin fişini çok erken çektiğim için dehşete kapılarak soruyorum. Aslında şimdi burada, restoranın dışındaki patikada dururken, Hugh'nun siyah saçlarının arasından süzülen güneşi, mavi gözlerinin yoğunluğunu görünce ne kadar yanılmış olabileceğimi anlıyorum. Panik içinde tüm geziyi iptal edip Hugh'a korkunç bir hata yaptığımı söylememe ramak kaldı, çünkü ona aşık olabileceğimi düşünüyorum... aşık olduğumu biliyorum.

"Kate?"

"Ne?"

"Ne?"

"Pardon?" Nefes nefese kaldım.

"Doğru kararı verdiğini düşündüğümü söyledim," dedi bana.

Oh.

"Bu yolculuk tam da ihtiyacın olan şey."

Hayır. Hayır!

HAYIR!

İhtiyacım olan sensin, Hugh!

"Farklı bir hava solumalısın." Sanki haftalardır bu kelimeleri evirip çeviriyor, kızartıyor, marine ediyor, pişene kadar bir tavada kaynatıyor gibi söylüyor.

"Ağzıma bakmayı kes, yoksa kararlılığımı kaybedeceğim," diye emrediyor ve hemen daha fazla bilgiye ihtiyaç duyuyorum. Ne hakkında kararlılığını kaybedecek?

"Ciddiyim Kate. Seni öpmemi istemiyorsan bana öyle bakmayı kes."

Hileli soru, kesinlikle...

Bedenim onunkini arzulayıp ona doğru adım atarken, aklımın son kırıntıları topuklarına basıp var güçleriyle ipi geriye doğru çekiyor. Çabalarına rağmen kaymaya devam ediyorum.

Hugh ellerini kollarıma koyuyor ve fiziksel olarak bana direniyor. "New Brighton'daki hafta sonundan beri en çok düşündüğüm şey, artık Cam gittiğine göre onun güvenine ihanet edip edemeyeceğim," diyor.

Bundan bahsettiğim için Hugh'nun kollarını daha az ittiğimi hissediyorum. Ellerini tekrar yanlarına indiriyor; artık bir tehdit değilim. Sır, kendimi ona atmamı engellemeye yetecek bir bariyer. Tekrar. Belki de hep öyle olacak.

İşte o zaman Hugh'un imkânsız bir yerde olduğunu anlıyorum. Kendi dürüstlüğü tarafından tuzağa düşürüldü ve onu kurtarabilecek tek kişi benim. Ama bunu yapmak

beni sonsuza dek karanlıkta bırakacak ve yolumuza bu taşınmaz engeli çıkaracak.

"Bana söyleme," diyorum hızla, bilmemenin düğümleri içimde daha da sıkılaşıırken. "Belli ki çok önemli. Kendini hayal kırıklığına uğratmana izin veremem. Ya da Cam'i."

Nefes veriyor ve ellerini kalçalarına koyup bir dakika boyunca gökyüzüne bakıyor. Nedenini çok iyi biliyorum. Bu karar bizim sonumuzu getirecek. İkimizin de teslim olmayacağı ve hiçbir şeyin kazanılmayacağı gerçek bir çıkmaz.

Gerçekten hiç umut yokmuş gibi geliyor. Her şey yolundaymış gibi davranacağız ve *Ye, Dua Et, Sev* şeyinden döndüğümde bunu tekrar denemeyi kabul edebiliriz. Hatta belki bir süreliğine bir şans daha veriz. Ama bu hep aramızda kalacak ve ilişkiler böyle yürümez. Beni yiyip bitirecek ve sonra ikimizi de yiyip bitirecek ve Charlie'ye dönecek. Onun da Hugh'u kaybetmesine izin veremem. Eğer bunu atlatamazsam, bunu hiç yapamayız.

Beni kendine çekip sarılıyor ve başımın üstünü öpüyor. "Hoşça kal Kate," dediğini hayal ediyorum kulağıma, ama konuşmasına gerek yok.

Vedalaşmanın geri kalanını nasıl atlattığım bilimin çözemeyeceği bir gizem. Biri şarap kadehinin kenarına bıçakla vurduğunda Hugh'un benim hakkımda birkaç kısa ve uygun sözü nasıl söyleyebildiğini kimse tahmin edemez. Kısa ve profesyonelce konuşuyor.

"Kate, ateş altında gösterdiğin dayanıklılık hepimizi şaşkına çevirdi. Dört yıl boyunca üniversite senin yaratıcılığından, meslektaşların da senin dostluğundan yararlandı. Önünüzdeki macera için her ikinize de en iyi dileklerimiz sunarız."

Onun yanında ayağa kalkmayı ve cevap vermeyi başardım. Bu bir mucizeden başka bir şey değil.

"Teşekkür ederim," diye başlıyorum, sesim çatlayarak. "İlk günden beri hepiniz bana destek olmaktan başka bir şey yapmadınız. Gerçekten sıfır noktası. Umarım hiçbiriniz Charlie ve benim yaşadığımız kadar zor bir şey yaşamak zorunda kalmazsınız, ama eğer yaşarsanız, umarım etrafınız iyi insanlarla çevrilidir. Her birinize minnettarım."

Eski patronuma baktığımda ve gözlerinde yaşlarla onun olduğunu gördüğümde, özellikle siz ima ediliyor. Beni resmen yanağımdan öpüyor ve bana bir hediye uzatıyor.

"Aç şunu anne!" Charlie, Sophie'nin kucağından atlayıp yanına koşuyor. Herkes gülüyor.

Kurdeleyi kurcalıyorum ve sonra küçük kutunun kapağını itiyorum. İçinde, farklı ışıklarda yeşil, mavi ve altın rengi parlayan değerli bir taştan yapılmış gümüş bir kolye var. Kutunun içinde kuyumcudan gelen küçük bir kart var. *Kuzey ışıkları* yazıyor.

"Bu labradorit," diyor Hugh, değerli taşlar konusunda beklediğimden daha bilgili. "Efsaneye göre gökyüzünden bir aurora parçası bu taşın içine düşmüş. Belki odaklanmanı sağlar diye düşündüm."

Aklıma onca yıl duvarımda taşıdığım posterde Norveç'e yapıştırılmış yıldızlar geliyor.

Hugh gülümsüyor. "Ölmeden önce yapılacaklar listenin başında, değil mi? Biriyle dört yıl boyunca çalışıp da ekran koruyucusunu fark etmemek olmaz. Birimizin detaylara dikkat etmesi gerekiyordu."

Gülüyorum ve onun başka kaç ayrıntıyı kaydettiğini ve benim ne kadarını kaçırdığımı merak ediyorum. Ama şimdi herkes etrafıma üşüşüyor, bana sarılıyor, Charlie'nin elini onu memnun eden bir yetişkin edasıyla sıkıyor, büyük maceramız için iyi dileklerde bulunuyor. Hugh odanın arka tarafına geçiyor ve restoranın şefiyle sohbet ediyor.

"Annem bir blog açmış!" Charlie yüksek sesle duyurdu. "Tatilimiz için!"

"Şşşt, tatlım, bu gerçekten sadece bizim için, böylece hatırlarız."

"Ama biz babam gibi değiliz," diyor, sanki son duşta aşağı inmişim gibi.

"Adı 'Charlie ve Mumya'nın Mükemmel Macerası'."

Herkesle göz teması kurmaktan kaçınıyorum. Tüm bunlar, her parçası, kemiğe çok yakın.

Ve aynen böyle, bitti. Hugh bizi dışarı çıkardı.

Charlie'yi kucaklayıp başımızın üzerine kaldırıyor, o da sevinçle bağırıp çağırıyor ve kalbimi acıtan kocaman bir kucaklaşma için Hugh'un kollarına yerleşiyor. Yine Tylenol'e ihtiyacım var, Cam'in öldüğü gece ihtiyacım olduğu gibi. Bu vedanın ne kadar acı vereceğine hazırlıklı değildim. İlkini üzerine başka bir keder yüklediğimi düşünmemiştim.

Hugh, hâlâ kollarında olan Charlie'ye, "Sen yokken annene göz kulak ol,"

diyor. Bir erkeğin ona tekrar sarıldığını görmek bile acı tatlı hissettiriyor. Hugh

şu anda bilerek bakışlarımı kaçırıyor, bu da bana ona gerçekten bakma fırsatı veriyor ve bu sadece nelerden vazgeçtiğimin farkını ortaya koyuyor. Charlie ona

"Çok uzun bir süreliğine gidiyoruz," diye bilgi verdi. "Will

Bizi unuttun mu?"

Bizim evde hafızaya takıntılıyızdır. Bölgeyle ilgili bir şey.

"Sizi unutmayacağım," diyor ve Charlie kollarını tekrar Hugh'un boynuna doluyor, neredeyse onu boğacakken Hugh Charlie'nin omzunun üzerinden bana bakıyor, elime uzanıyor ve sıkıyor. "Söz veriyorum."

Sydney havaalanındaki asfalttan LAX'teki asfalta kadar ağlıyorum ve çoğu zaman neye ağladığımı bile bilmiyorum. Sadece Cam için değil. Ya da Hugh. Her şey için. Önümde uzanan özgürlük bile. Gümrük memuru pasaport fotoğrafımdan şiş gözlü beni nasıl tanıyacak, bilmiyorum. İronik bir şekilde, yolculuğumuza Dünyanın En Mutlu Yeri'ni ziyaret ederek başlamak için Los Angeles'ta duruyoruz, ki bu da onun için ciddi bir iş.

Prensesler ilk beş dakikada beni etkiledi. Çok güler yüzlü ve mükemmeller. Hayat, aşk, sihir ve mutlu sonlar hakkında yalanlar satıyorlar. *Bazen prensinizi alırsınız, onlara bağlamak istiyorum. Sonra da onu alıp götürüyorlar!*

Cam'i her fırsatta özleyorum. Bu asla sadece Charlie ve benim olmamız anlamına gelmiyordu. Cam ve bebeğimizin de burada olması gerekiyordu. Charlie üzüntümden habersiz, tüm bu mucizeyi içine çekerken, ben tüm zamanımı ailelerin arkasında sıraya girerek, hissettiğim kadar yırtılmış görünmemeye çalışarak geçiriyorum.

New York'a vardığımızda ve bir Broadway matinesinde koltuklarımıza yerleştiğimizde, ortama alışmaya başlıyorum. Sadece yarım gündür buradayız ve ben şehrin büyümesine kapılmış durumdayım. Işıklar, hareketlilik, Times Meydanı'ndaki neon reklam panolarının otel odamızın duvarında yanıp sönmesi. Sadece durmak bilmeyen bir "devam etme", diye düşünüyorum. Sonra Charlie'yi gece geç saatte Empire State Binası'nın tepesine götürüyorum.

"Bu senin sevdiğin filmdeydi" diyor.

"*Sleepless in Seattle*," diye onayladım.

Filmde beni etkileyen bir replik vardı. Daha önce sevmiş insanların tekrar sevme ihtimalinin daha yüksek olmasıyla ilgili bir şey. Eğer hayat gerçekten bir romantik komedi gibi olsaydı, arkamı dönerdim ve Hugh burada durmuş beni şaşırtıyor olurdu. Bizi şaşırtırdı.

Ama bu kurgu değil. Ve Hugh on bin mil uzakta, bana tam da ısrar ettiğim boşluğu veriyor.

Charlie ve ben şehir merkezinden One World Trade Center'a doğru bakıyoruz ve bu şehrin karşı karşıya kaldığı kolektif kederin üstesinden geliyorum. Bir sabahta bu kadar büyük çaplı bir kayıp - her kurbanın ailesi en az bizimki kadar parçalanmış.

Ve yine de bu şehrin ışıkları hala dans ediyor.

Central Park hala çiçek açıyor.

Gösteriler devam ediyor. Keder hikayenin içine çekilir. Ve bu olağanüstü.

Disneyland en dip noktaysa, New York benim için bir dönüm noktası. Evimizi satıp seyahat etmenin çok doğru bir fikir olduğunu anladım. Burada olmak hayatımızın geri kalanı için yeni bir başlangıç.

Charlie uzun bir öğleden sonra Central Park'ta sonbahar yapraklarıyla oynadıktan sonra yatağına yattığında, dizüstü bilgisayarımı çıkarıp yeni bir belge açıyorum ve uzun zamandır direndiğim kelimeleri yazıyorum.

Birinci bölüm.

Uzun bir süre ekrana bakıyorum, nereden başlayacağımı bulmaya çalışıyorum, ne yaptığımı biliyormuşum gibi davranıyorum. Sonra festivaldeki atölye çalışmasını hatırlıyorum: "Neredeyse Kurgu." Bildiklerinizi yazın, detaylar farklı olsa bile. Ve böylece yazmaya başladım:

Eğer isteseydin, dakikalar içinde onunla olabilirdin.

Dul bir kadının ilk on iki aydaki tek işinin kendini hayatta tutmak olduğunu okudum ve bu başarıyı anladım. Çünkü kocanız öldüğünde, burada olmamaktan asla vazgeçmez. Kararlılıkla uzak durur. Sessiz.

Ölümünden hemen sonraki karanlık günlerde, yaranın yeni açıldığı ve açığa çıktığı o zamankinden daha çığ bir keder hayal edemezdin.

O zamanlar yaranın asla kapanmayacağını bilmiyordum. Bir şarkının sesinde, bir kitapçada onun için mükemmel bir hediye gördüğümde ya da esintideki belli bir kokuda tekrar tekrar açılacağını bilmiyordum.

Ölümünden iki yıl sonra, kederin tetikleyicileri iki gün önce olduğu kadar şiddetliydi. Belki de daha şiddetliydi, çünkü iki gün sonra inançsızlığın faydası vardı: *Bu doğru olamaz. Böyle bir şey olmuyor.*

İki yıl sonra ise gerçek. Yerleşik.

Ve sonra kendimi New York'ta buldum. Kalbimin sadece zorunda olduğu için değil, istediği için de nasıl atacağını hatırladığı bir şehir. Bu şehir beni dibe vurduğum yerden çekip çıkardı ve tekrar nefes alabileceğim yüzeye sürükledi. Kocamın bitti diye benim dünyamın da bitmediğini gösterdi. Belki de "dul" olmanın ötesinde bir hayat vardır. Belki de her şeye rağmen kederden ölmeyecektim....

Mevsimler değiştikçe ve hava soğudukça Charlie'ye eski uğrak yerlerimizi gösteriyorum. Paris, Venedik ve Prag.

Londra, Bloomsbury'de Cam'in en sevdiği barın önünde duruyoruz ve ben gözlerimi kapatıp kollarımı havaya kaldırıyorum ve etrafımda dönüyorum.

"Ne yapıyorsun anne?"

"Tüm Bloomsbury'nin edebi ruhunu içine çekiyor," dediğini duyuyorum Cam'in. "Tıpkı geçen seferki gibi."

Tüylerim diken diken oluyor. Dönmeyi yavaşlatıyorum ama gözlerimi kapalı tutuyorum, kalbimden çıkan bir gülümseme güneş ışığı gibi vücuduma yayılıyor. Buraya geleceğini bilmeliydim. Çok hareketsiz ve çok açık kalırsam, enerjilerimiz o kadar yakın hissediyor ki, sevginin sonsuz olduğu bu yerde neredeyse dokunabilirmişiz gibi. Sınırsız. Bulunduğumuz yer ile Cam'in olabileceği yer arasında geçici bir geçiş.

Telefonum bir mesajla bipliyor. Norveç'te abone olduğum Aurora Danışma Servisi'nden bir güneş patlaması uyarısı.

İşte bu kadar. Ölmeden önce yapılacaklar listemin en tepesinde. Gerçekten önemli olan her şeyin mükemmel hizalanması. Açıklanamaz bir düzeyde Cam'in sorumlu olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum - sanki güneşin davranışını ve on altı yaşından beri beni en çok heyecanlandıran şeyi görmek için dünyadaki en iyi yere olan yakınlığımızı kontrol ediyormuş gibi. Boynumda asılı olan kolyeye dokunuyorum. Belki de bize şans getiriyordur, Hugh'nun onunla tanıştığım günden beri işleri benim için daha iyi ve daha kolay hale getirme yeteneğiyle aşılanmıştır.

"Her zaman harika şeyler yapıyorsun anne! Şimdi de ışıkları açıyorsun!"

Işıkları açıyorum. Cam öldükten hemen sonra iyi bir arkadaşımın tavsiyesini hatırlıyorum. Küçük kızını kaybetmişti ve Georgie'nin kısa yaşamının ailesinin hayatındaki ışıkları azaltacağına artıracığına karar vermişti. Tavsiyesi ancak şimdi aklıma yatıyor.

İpleri elinde tutan Cam değil.

Hugh da değil.

Benim.

Yaptığım her seçim ya hayatımızı aydınlatıyor ya da karartıyor. Cam'in öldüğü geceyi hatırlıyorum ve ilk gözlemim hala burada olduğumdu.

Yaşıyordu

m.

Nefes

alıyorum.

Bunun bir yol ayrımı olmadığını fark ettim. Bu sadece yol. A hikayesi ve B hikayesi yok. Tek, kusurlu, dolambaçlı bir yön var.

Uçağımız gece Oslo'da piste inerken, pencereden kutup ışıklarını görebileceğimi hayal ediyorum. Burada şehir ışıkları çok parlak ama görmek *istiyorum*. Buradan sadece iki saatlik uçuş mesafesindeki Senja'da şimdiden güçlü ışınlar olduğuna dair raporlar geliyor.

Baş üstü dolaplarından çantalarımızı indiriyorum ve Cam'in yanımda getirdiğim ağır kışlık montuna uzanıyorum. Şimdiye kadar kendi hafif montumu giyiyordum ama eğer ışıkları onsuz göreceksam, onun en sıcak tutan montuna sarınarak göreceğim.

Ve ceket başka birinin çantasının altından kurtulduğunda, cebinden birkaç kağıt parçası yüzüme doğru süzülüyor. Pembe ve turuncu yapışkan neon notlar, Cam'in el yazısıyla kaplı.

Kalbimin göğsümde güm güm attığını hissediyorum. Bunları bir gün cebine koymuş ve unutmuş olmalı. Uçağın koridorunda duruyorum, diğer yolcularla doluyum, hayatımın hayalini gerçekleştirmek üzereyim ve bu bir yas krizi geçirmek için en uygun zaman.

Uçaktan inerken onları düşürmekten, eşyalarımızla uğraşmaktan korkuyorum ve kapılar henüz açılmadı bile, yani biraz zamanımız olacak. İlkini ters çevirirken ellerim titriyor.

Tarih 5 Ağustos. Tam olarak ne zaman olduğunu biliyorum ve Cam'in bu tarihi bulması ne büyük bir başarı olurdu. Hugh'un firar ettiği günle aynı gün. Midem bulanıyor, sıcak ve telaşlıyım ve uzanıp havalandırma menfezini bana doğru üflemesi için döndürüyorum, tabii ki buradan yapamaz.

Notta şöyle yazıyordu: HUGH'A GENİ ALMASINI SOR.

Gen mi alıyor? Bu da ne demek oluyor?

Notun hiçbir anlamı yok. Bunları şimdi okuyamam, bu uçağın koridorunda olmaz. Notları ceketimin iç cebine geri koyuyorum, elim titriyor, düşürmediğimi kontrol ediyorum ve cebin fermuarını sıkıca kapatıyorum. Hugh ve Cam arasındaki sırrın açıklamasını taşıdığımdan şüpheleniyorum. İkisini de yıpratın ve Hugh ile beni ayıran mesele.

Ancak şu anda, bu adamların ve geçmişlerinin, hayatımın büyük bir bölümünde diğerlerinden daha fazla özlemini çektiğim tek deneyimin önüne geçmesine izin vermemek için bilinçli bir seçim yapmam gerekiyor.

Bazen aurorayı sadece bir kamera aracılığıyla görebilirsiniz. Bu gece öyle değil. Bir sonraki uçuştan sonra otelimize giderken otobüsün penceresinden görebiliyoruz.

Otobüs girişe yanaşıyor ve biz de iniyoruz. Çantalarımızı güçlükle alabiliyorum, içeri koşuyorum, check-in yaptırıyorum, kamera ve paltolarımız hariç her şeyi bırakıyorum ve dışarı koşuyorum.

Hava dondurucu soğuk ve otelin bahçesinde durmuş, yanardöner yeşiller ve morlar gökyüzünde hızla ve sessizce dans ederken büyülenmiş durumdayız. Hiçbir saniye aynı değil. Desenler şekil değiştiriyor ve o anda kalbim hiç olmadığı kadar dolu.

Charlie'ye baktığımda, ışığın onun kocaman gözlerine yansıdığını görebiliyorum. Gördüklerine inanmakta güçlük çekiyor ve ben de bunu onunla paylaşıyor olmayı seviyorum.

Cam'i ve buna ne kadar bayılacağını düşünüyorum. Ve kolyeye tekrar dokunuyorum. Hugh'un seçimi. Ama en çok kendimi ve bunu gerçekleştirdiğim için ne kadar mutlu olduğumu düşünüyorum. Kendimi ilk sıraya koydum. Bu hayale diğerlerinden daha fazla öncelik verdim. En azından bu seferlik.

Çantamdan yapılacaklar listesini ve bir kalem çıkarıyorum. Listedeki bir numaranın üzerini çiziyorum: *Kuzey ışıklarını görmek. Hazır başlamışken, Venedik'te bir Broadway gösterisi ve Gondol görmek, Prag'da Noel Pazarı ve tek başıma yurtdışı gezisi seçeneklerinin de üzerini çiziyorum.* Charlie de benimle elbette ama beş yaşındaki bir çocuğun sayılacağını sanmıyorum.

Listede ne kadar aşağı inersem, o kadar çok şey yaptığımı fark ediyorum. *Bir kitap yazmak* hala orada, ama o da devam ediyor. *Sahilde yaşamak* tabii ki. Hâlâ bir ev bulamadım ama o da bir noktada olacak.

Neredeyse gece yarısı oldu, hava daha da soğudu ve Charlie'nin takati kalmadı. İçeri girip sıcak çikolata içmemizi ve yatağa girmemizi öneriyorum. Odamızdaki perdeleri arkaya çekip gözlerimizi açık tutamayana kadar ışıkları izleyebiliriz.

Charlie bu plan karşısında heyecanlanarak, "Daha önce hiç bu kadar geç yatmama izin verilmemişti," diyor.

Bir saat sonra derin bir uykuya daldı. Dizüstü bilgisayarımı çıkarıp pencerenin kenarına oturuyorum ve gördüğüm manzarayı kelimelerle ifade etmeye çalışıyorum. Bunu hakkıyla yapacak kelime dağarcığına asla sahip olamayacağımı hissediyorum. Ayrıca o yapışkan notların bu odada olduğunu bildiğim için düzgün düşünemiyorum.

Lanet olsun. Bunu yalnız bırakamam. Dikkatimi dağıtmak için biraz daha pencereden dışarı bakıyorum, hala bu manzara karşısında şaşkınlığım ve titrediğimi fark ediyorum. Notları okumam ve iki ucu keskin kederimin son yapboz parçasını yerine koymam gerektiğini biliyorum, canım çok yansa bile.

Notları ceketimin cebinden dikkatlice çıkarıp tarih sırasına göre önümdeki masanın üzerine koyuyorum. Ve kendimi öğrenmek üzere olduğum şeye hazırlamaya çalışıyorum.

İlkini tekrar okudum: HUGH'A GENTİ ALMASINI SORDU. Hâlâ anlamsız geliyor. Bu Genevieve hakkında mı? Cam'in onu benden önce bilmesi beni şaşırtıyor. Ama bununla ne ilgisi olabilir ki?

Bir açıklama umuduyla bir sonraki nota dönüyorum ve notu aldığım da kelimeler nefesimi kesiyor. Vücudumdaki her hücre bir anda çöktü. Bu tüm dünyamı alt üst etti.

Cam titrek harflerle yazmıştı: KATE ACI ÇEKECEK. HUGH SONA ERMESİNE YARDIM EDEBİLİR. HERKES İÇİN EN İYİSİ.

Anlayış kanıma sızmaya başlıyor ve vücudumun her uzvuna iletiliyor. Uzun dakikalar boyunca kıpırdamadan duruyorum. Cam'in Hugh'dan ne yapmasını istediğini biliyorum. Hugh'nun bu karar yüzünden neden bu kadar acı çektiğini ve ben yanındayken neden doğru dürüst düşünemediğini biliyorum. Kesinlikle yasa dışı olacağı göz önüne alındığında, onca insan arasında bunu doğru dürüst düşünmek için üç hafta ara vermesini seviyorum. Cam, yasaların "aklı başında" olarak kabul edeceği herhangi bir durumda karar verebileceği noktanın çok ötesindeydi. Ve sonunda Hugh için Cam'in güvenine ihanet edip bana söylememesinin neden bu kadar önemli olduğunu anladım.

Sondan ikinci not korkularımı doğruluyor. HUGH HAYIR DİYOR. DEVLET ...

Yüzümden tek bir damla gözyaşı notun üzerine, Cam tarafından çoktan bulanıklaştırılmış kelimelerin üzerine düşüyor.

Son notu çeviriyorum: EVET DİYECEĞİNİ DÜŞÜNDÜM. KATE 'İ SEVİYOR.

Ertesi sabah saat beş buçukta servis masasındaki görevli mükemmel İngilizce konuşuyor -teşekkürler evren- çünkü ben mantıklı kelimeleri zar zor bir araya getirebiliyorum.

"Eve, Avustralya'ya gitmem gerek" diyorum. "Aslında Launceston'a. Buradan çıkmanın en kestirme yolunu bir türlü bulamıyorum."

Görevli ihtiyacım olan bilgiyi bulurken Charlie, "Daha fazla ışık görmek istiyorum," diye itiraz ediyor.

"Charlie, ikinci bir güneş patlaması oldu. Eğer şanslıysak, bir hafta içinde Borealis ve Australis'i göreceğiz! Güney versiyonu da bir o kadar muhteşem, hatta belki daha da güzel. Pembe, mor, yeşil ve altın. Eğer

Bu sefer kaçırsak, söz veriyorum birlikte kovalayacağız, ne kadar sürerse sürsün."

Artık onun lideriyim. İki ebeveyn bir arada. Charlie'nin bebekken hatırlayamadığı o çırpınan anneyi düşünüyorum ve ne kadar yol kat ettiğimi fark ediyorum. Hâlâ kova dolusu hata yapıyorum. Hala pek çok konuda karanlıklar içindeyim ve ergenlik yıllarımdan ne kadar korktuğumu anlatamam ama artık yeni bir özgüvenim var. En kötüsünü yaşadıktan sonra, dünyanın karşınıza çıkardığı her şeyle başa çıkabilirsiniz. Umarım benim yapmaya çalıştığım gibi karmaşık bir lojistik düzenlemenin bile.

Biletler onaylanır onaylanmaz, Sophie'yi iş yerinden aradım.

"Lütfen soru sormayın ve Hugh'ya da söylemeyin ama bu hafta konferans için Launceston'da kalacağı otelde bana bir oda ayırtmanızı istiyorum. Hâlâ gidiyor, değil mi?"

Benim de orada olmam gerekiyordu. Dün telefonuma bir hatırlatma mesajı geldi. Etkinliği takvimimden kaldırmayı unutmuşum.

"İşte birlikte geçirdiğimiz tüm zaman boyunca seni eğittiğim an buydu," diyorum.

Sophie komplolara bayılır ve hemen işe koyulacağının garantisini verir. "Buna bir kod adı veriyorum," diye itiraf ediyor. "Harry Styles Projesi. Kate, sonuca derinden bağlı olduğumu bilmelisin. Tüm ofis öyle!"

"Anne, çılgın görünüyorsun," diyor Charlie, ben eşyalarımızı çantalarımıza atıp onu havaalanına giden otobüs için tekrar aşağıya sürüklerken.

Sanırım öyleyim. *Hugh için çıldırıyorum.*

Cam'in kendisinden istediği şeyi yapmayı ciddi olarak düşünmek için zaman ayırması bile onun prensipleri hakkında çok şey söylüyor. Bunu yapamayacağı gerçeği de öyle. Cam'e yardım etmemek, kendi kaybı sayesinde iyice anladığı bir şekilde işleri benim için kolaylaştırmak, onu neredeyse yok ediyordu. Özellikle de, şimdi geriye dönüp baktığında açıkça görüldüğü gibi, bana aşıkta. Davranışlarının her adımı onu en parlak ışığa boyasa da, bana söylememek sonunda beni kaybetmek anlamına geliyordu.

Havaalanında bilgisayarımı, telefonumu ve çantamı güvenlik tarayıcısından geçirdim. Bu sefer kitap yok. Onun yerine bir tane yazıyorum. Önce Charlie'yi geçiriyorum. Charlie'nin, babasının bizim için istediği gibi, sadece ayakları üzerinde durabilen değil, aynı zamanda uzun vadeli mutluluğu yakalayan bir anneyle sahip olma şansı var.

Cam'in yaşamına erken son vermek istemesinin nedeni de bizi ne kadar sevdiğini ve uzun süren ölümünün acısını çektiğimizi görmek istemediğini gösteriyor. En büyük fedakarlık, **B i r** bakıma en büyük hediye olabilirdi. Ağustos'tan sonraki aylar giderek daha da yürek parçalayıcıydı.

Cam'in kötüleşmesini izlemek Hugh'a neler yapmış olmalı. Ölümüne doğru atılan her adım, -her ne kadar yasa dışı olsa da- devreye girip acımızı kısa kesebileceğini hatırlattı. Benden gelen tüm o çılgınca aramalar ve sinir krizleri. Bir noktada Hugh'a Cam'in çoktan ölmüş olmasını dilediğimi bile itiraf etmişim, böylece Cam'in nefret ettiği bu utançtan kurtulmasını sağlayacaktım. Hugh süregelen sefaletimizden kendini sorumlu tutacaktır, onu tanıyorum. Ve ben bu sırrı yüzüne vururken, bana söylemediği için ona kızarken bile kocama verdiği sözü tuttu. Adamın kalibresini algılayamıyorum bile.

"Grace!" "Grace!" dedim. "Fazla zamanımız yok. Uçağa biniyorum." Biniş kartlarımızı bir uçuş görevlisine uzatıyorum ve telefonla konuştuğum için diğer yolcular tarafından ters ters bakılıyorum, sanki kimse bu durumun aciliyetini takdir etmiyormuş gibi.

Grace, "Hepimiz burada kutup ışıklarının canlı yayını izliyoruz," diyor. "Olağanüstü görünüyor."

"Aklımı başımdan aldı. Ama lütfen dinle. Bebek bakıcılığı yapmanı istiyorum." "Ne? Ne zaman?"

"Yaklaşık otuz saat sonra.

Launceston'da." "Bu bir şaka mı?"

"Hugh orada olacak. Umarım."

Telefonun ucundan doksanlı yıllardan beri duymadığım bir ciyıklama sesi geliyor. "Tam zamanında!"

"Biraz edepli ol Grace, lütfen!" Annemi taklit ederek öneriyorum.

"Evet Mary," diyor gülerek. "Ama terbiyesizlikten bahsetmişken, Justin hakkında haberlerim var."

"Komşum mu?" Aptal numarası yaparak soruyorum. "Sakın bana o bisikleti sattığını söyleme?"

"*Erkek arkadaşım!* Ve hayır, Kate. Eminim seni hâlâ bisikletle gezdiriyordur. bu."

Onun için baş döndürücü bir şekilde heyecanlıyım. Ve çok uzun zamandır uzaktaydım. "Sen ve Justin? Bunun olacağını kim bilebilirdi ki...."

Gülüyor. "Dur! Önce seninle ilgilendiğini düşünmüştüm ve Hugh ile aranızda neler olduğunu göremiyorsam kalın kafalı olduğumu söyledi.

El bombasının olduğu o ilk geceden. Altında bombaya ihtiyacı o l a n ı n siz ikiniz olduğuunu düşünüyor. Ya da bisiklete. Bu arada, onun DTF olduğuunu doğrulayabilirim. OMG."

Homurdanıyorum. Ve ciyaklıyorum. Ergenlik çağındaki çılgın benliklerimiz bunu çok onaylardı.

"Grace, berbat haldeyim! Ya da bu uçuştan sonra olacağım. Bir kez olsun uçak yolculuğundan değil. Hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım. Ya çok geç olursa? Telefonumu kapatmalıyım. Seni seviyorum. Detaylar için ofisten Sophie'yi ara, tamam mı? Kod adı: Harry Styles Projesi. Hugh'a tek kelime etme!"

Arkama yaslanıyorum ve Charlie'nin önünde burada oturup çok yönlü bir endişe krizini bastırmıyormuşum gibi davranıyorum. Havada olur olmaz ikimizi de eğlence sistemine bağılıyorum ve romantik komedilerle dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum.

Sonunda hep işe yarıyor. Disneyland'de nefret ettiğim şey bu değil miydi? Her şeyin mükemmelliği? Yine de burada, Empire State Binası'nın tepesinde buluşmaktan lojistik olarak çok daha zor bir şeyi koordine ediyorum, Hugh'un bana özenle verdiği belirsiz alan ve zamanın tam ortasında. Çok fazla boşluk var. Şimdi eve dönmek üzereyim ve bu boşluk bana imkânsız bir uçurum gibi geliyor. Ya önerdiğim gibi yaparsa ve beklemezse? Hayatımda yaşadığım en kötü korkuyu yaşıyorum. Kendimi gerçekten bu şekilde ortaya koyabilir miyim?

Eğlence sistemini kapattım. Charlie uyudu ve ben de bir kadeh şarap içtim. Eğer odaklanırsam, biz inene kadar kitabımın ilk bölümünü bitirmiş olacağım. Harika değil, ama kemikleri orada. En azından üzerinde çalışabileceğim bir şey ve bir sürü fikir var. Son birkaç aydır kitabımı beynimden çıkarıp sayfaya dökmek çok rahatlatıcı oldu. Bölüm bölüm Grace'e gönderiyorum ve o da beni cesaretlendiriyor. Ama o her zaman öyledir. Keder hakkında yazmak istiyordum, ama sayfaya bundan çok daha fazlası olarak iniyor. Belki de kayıplarda bile hayatta çok daha fazlası olduğu içindir.

Sekiz bin kelime ve on bin mil sonra, Avustralya toprakları üzerinde uçuyoruz. Bu düşünce beni ağlatıyor. Belki de uykusuzluktur bunu yapan. Artan sinirlerim de olabilir. Her halükarda, Launceston Havaalanı'na indiğimizde enkaz halindeyim. Telefonumu açıyorum ve Sophie'den bir çağrı alıyorum. Umarım her şey planlandığı gibi gitmiştir.

"Tamam, biliyorum sadece uçuşu ve oteli ayarlamam gerekiyordu ama Kate - *Pretty Woman*'da Richard Gere'in onu aradığı ve siyah elbisesiyle barda olduğu sahneyi biliyorsun..."

Bunu duymak istiyor muyum?

Sophie, "Bir elbise organize ettim," diye açıklıyor, haydutluğa başlamıştı. "Ve Hugh ile akşam yedide otelin barında sahte bir buluşma. Grace, Charlie'ye bakıcılık yapmak için sıraya girdi. Sanırım bu işi riske atmayı başardım, Kate. Benimle gurur duyardın!"

"Bana büyük bir hata yapmadığımı söyle?" Havaalanı servis otobüsünden inip kollarına düştüğümde Grace'e soruyorum.

Norveç'te her şey çok romantik görünüyordu. Ama potansiyel bir başarısızlık alanından yarım dünya uzakta ydım. Hugh'nun tam da bu binada olduğu bilgisi, giderek daha da endişeli hale gelen beynimde evirip çevirebileceğim en rahatlatıcı ve tüyler ürpertici bilgiydi. İronik bir şekilde, beni nasıl sakinleştireceğini bilen tek kişi oydu.

"Tek hata denememek olurdu," diyor Grace, Charlie'yi asansöre götürürken. "Şimdi git. Ve bir duş al! Yıllardır uyanıkmişsin gibi görünüyorsun."

Kartı yuvaya yerleştirip odamın kapısına yaslanıyorum, çantalarımı içeri çekiyorum ve banyonun kapısını açıyorum. Kokteyl elbisesi orada asılı duruyordu. Şık. Sofistike. Kobalt mavisi, görünüşe göre "kumrallığı ortaya çıkarmak için". Ofis modacısından bekleyeceğiniz her şey.

Hazırlanmak için bolca zaman var, bu yüzden banyoyu hazırlayıp otelin lavanta kokulu yağından biraz ekliyorum. Umarım artan gerginliğimi yatıştırır. Alarmı her ihtimale karşı bir saat sonrasına kuruyorum....

Uyanıyorum çünkü su taş gibi soğuk. Telefonum banyonun yanındaki sandalyenin üzerinde duruyor ve saate bakıyorum. Saat sekiz. SEKİZ! Toplantımız saat yedideydi. Sudan sıçrayıp kısmen kurulandıktan sonra banyo kapısının arkasındaki beyaz bornozu, yapılacaklar listemi ve Cam'in yapışkan notlarını alıp odadan kaçıyorum.

Lütfen orada ol, diye mırıldanıyorum halı kaplı koridorda koşarken, ıslak saçlarım damlıyor ve asansör düğmesine çılgınca basıyorum, ama bir şey fark etmiyor. Sonunda asansörlerden vazgeçip kendimi yangın merdivenlerine atıyorum, çıplak ayakla basamakları üçer üçer çıkıyorum, bu da canımı acıtıyor. Terlik giymeliydim. Bunu kim yapıyor? Julia Roberts, tabii ki. Ama o on dokuz yaşındaydı ve baş döndürücüydü, Norveç'e jet-lag olmamıştı ve geri....

Zemin kattaki yangın kapısından dışarı fırladığımda lobideki tüm gözler bana çevrildi. Kırk yaşında bekâr bir annenin Büyük Şansölye'nin etrafında bornozdan başka bir şey giymeden, aşık bir genç gibi koşturması gerçekten haber değeri taşıyor mu? Konferans katılımcıları ve tiyatrodan önce bir şeyler içmek isteyen yerlilerle dolu olan barı buluyorum ve ortasında durup etrafımda dönerek Hugh'u arıyorum.

Hiçbir yerde yoktu. Ve tabii ki odamdan sadece gerekli eşyalarımınla çıktım; görünüşe göre bunlar arasında ayakkabılarım, kıyafetlerim, telefonum ya da oda anahtarım yoktu.

Dünyanın öbür ucundan o kadar plan yaptıktan sonra bu işi tamamen berbat ettim. Julia ne yapardı? Kapıcıyla konuşurdu. Adam ona çatal bıçağı nasıl kullanacağını gösterecek ve pahalı bir giyim mağazasındaki arkadaşını arayacaktı. Ama burası film değil. Resepsiyondaki kadından Hugh'un oda numarasını istemem gerekecek.

"Korkarım bunu size söyleyemem," diyor. "Ama odasını arayabilirim."

İşe yaramak zorunda. Kafamda canlandırdığım Hollywood tarzıyla uzaktan yakından alakası yok.

"Adın ne?"

"Kate," dedim. "Whittaker." *Unutmuş olabilir diye.*

Bir numara çevirdi ve çaldı. "Özür dilerim. Cevap yok."

Tüm bunlar çok büyük bir hayal kırıklığıydı. Çabaları için ona teşekkür ediyorum ve umutsuzca asansörün yanına geri dönüyorum, bu sefer sadece bir kez yukarı düğmesine basıyorum.

Zil hemen çalıyor. Kapılar açılıyor ve Hugh asansörün arkasına yaslanmış telefonuna bakıyor, gömleğinin kollarını sıvamış, kravatını gevşetmiş, şüphesiz gelmeyen bir "müşteri" yüzünden sabrı taşmış. Yine ben.

Zemin katta olup olmadığını kontrol etmek için yukarı bakıyor ve jetlag olmuş ihtişamımla karşısında dikildiğimi görünce bir an duraksıyor:

Çıplak ayaklar, birbirine karışmış kızıl saçlar ıslak lüleler halinde otelin logosuyla süslenmiş hoş olmayan bornozun üzerine düşüyor. İkimiz de konuşmuyoruz. Sanki repliklerimizi unutmuşuz gibi birbirimize bakıyoruz, ta ki kapılar kapanmaya başlayana ve ikimiz de öne atılıp ellerimizle iterek açana kadar.

Kıyafetlerimi inceliyor ve sonunda gözleri yüzüme takılıyor. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ pijamalarla dolaşıyorsun."

"Teknik olarak hayır," diyorum. "Sadece bornoz." Bu sözüm onu şaşırtmışa benziyor.

"Ama bu akşam hiç de planladığım gibi gitmiyor," diye ekliyorum.

Gülüyor. "Norveç'te bir ışık gösterisinin altında durman gerekiyordu," diyor. "Ölmeden önce yapılacaklar listesinde bir numara, hatırladın mı? Görünüşe göre son yılların en iyi gösterisi. Ne oldu?"

Asansör kapıları tekrar üzerimize kapanmaya çalışıyor ve bu sefer Hugh her ikisini de engelliyor ve ben orada öylece duruyorum, yapılacaklar listeme ve Cam'in cebimdeki yapışkan notlarına uzanıyorum. A ve B kanıtları.

Asansörde bir uyarı zili çalmaya başlıyor ve Hugh kolumdan tutup beni içeri sürüklüyor. Kapılar nihayet kapanıyor ve sadece biz kalıyoruz. Sekiz numaraya basıyorum. Daha önce mesaj attığım Sophie'ye göre Hugh'nun katı. Oda numarasını tam olarak hatırlayamıyorum ama gerekirse *Love Actually* tarzı her kapıyı çalmaya hazırdım. Taklit edemeyeceğim bir romantik komedi yok.

"Nereye gidiyoruz?" diyor.

"Bu yüzden buradayım," diye açıkladım. "Ölmeden önce yapılacaklar listemi düzenledim."

Kafası karışmış görünüyor ve ben de hayatımda hiç olmadığım kadar açıkta hissederek bornozumun kemerini sıkıyorum.

"Ama önce sana göstermem gereken başka bir şey var," diyorum ve Cam'in mesajlarından ilk ikisini ona uzatıyorum. Kelimeleri okuduğunda yüzü tanıyarak değişiyor. Ona üçüncüyü uzattığımda ve Cam'in "harap" kelimesini heceleme girişimini okuduğunda, tüm vücudu buruşuyor.

"Bunları okumak zorunda kaldığın için üzgünüm," diyor sertçe yutkunarak.

Ben de üzgünüm.

zorunda kalıyor.

"Bir tane daha vardı." Son notu uzattığımda elim titriyor ve o da bunu fark ediyor.

Kelimeleri birkaç kez kendi kendine okudu. Sonra yüksek sesle. " 'Kate'i seviyor.' Cam o aşamada bunama konusunda oldukça ilerlemişti."

Kalbim hızlandı. *Bana fikrini değiştirmedeğini söyle....*

"Ama o zaman bile," diye devam ediyor Hugh, asansörün karşısından neredeyse utangaç bir şekilde yukarı bakarak, "anladı."

"Ve bunu sorun etmiyor gibiydi," diye ekliyorum ihtiyatla. "Yoksa bu hüs-nükuruntu mu?"

"Öyle değil. Daha önce bira içmeye gittiğimizi hatırlıyor musun? Bir keresinde bana, bir gün seni mutlu görmeyi çok istediğini anlamamı sağlamam gerektiğini söylemişti. Bunu sadece seni daha iyi hissettirmek için söylemiyordu. Zamanı gelirse bunu sana iletmeye çalışacağıma dair bana söz verdirdi. Ve sonra dedi ki-"

Hugh sustu ve ben de ona bana anlatmaya çalıştığı şeyi bitirmesi için gereken süreyi verdim.

"Dedi ki, 'Hugh, bence o zaman geldiğinde sen zaten orada olacaksın.'"

Cam.

Asansör sekizinci katın kapısını çalıyor ve bizi o andan çıkarıp bu ana getiriyor.

"Bunu odanızda tartışalım mı?" Ben öneriyorum. "Benimkini kapı anahtarı olmadan çabucak bıraktım, görüyorsunuz. Aşağı inip yedek bir tane almam gerekecek ve..."

Gülümsüyor, elimi tutuyor ve beni asansörden çıkarıp koridordan geçirerek süitinin kapısına götürüyor.

"Yapılacaklar listen hakkında ne diyordun?" diye soruyor, cüzdanında anahtar kartını ararken.

Yutkunuyorum ve kâğıt parçasını ona uzatıyorum. Listenin başına yazdığım yeni kelimeleri okuyor, bana bakıyor, listeyi geri veriyor ve anahtar kartını yuvaya yerleştiriyor. Kırmızı yanıp sönüyor.

"Sana artık tek gecelik ilişkiler yaşamadığımı söylemiştim Whittaker, benimle birlikte olmak birinin ölmeden önce yapılacaklar listesinin başında olsa bile."

Kızardım. Şimdi senaryo dışına çıktı, ne yapacağımı bilmiyorum.

"Dünyanın öbür ucuna uçup kendini yarı çıplak bana atsan bile Korkarım bu konuda size yardımcı olamayacağım." Anahtar kartını tekrar yuvasına sokuyor, kapıyı açmak için eğiliyor ve belimdeki havlu kumaş kemeri tutup beni odaya çekmek için kullanıyor.

"Yani yine bir çıkmazdayız, öyle mi?" Diyorum. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Şey," diyor, "seni yazılı başvurunda sahip olduğunu iddia ettiğin üstün problem çözme becerilerin için işe aldım. Sakın bana söyleme sen

abarttın mı?"

Bu bir meydan okuma mı? Çünkü kesinlikle buna kalkışacağım.

Yanından geçip yatağa doğru yürüyorum, arkamı dönüyorum, gevşemiş kravatına uzanıyorum ve onu kendime çekiyorum. Birbirimizden birkaç santim uzaktaydık. Tartışmasız zekice ve seksi bir şey düşünmeye çalışıyorum, ama jet lag zihnimi karıştırıyor ve uçakta kitabımdaki tüm kelimeleri kullandım, bu da bana sadece mega aptalca bir şey yapma seçeneği bırakıyor.

"Benimle evlenir misin?" Diyorum, çünkü görünüşe göre tek bir imza hareketim var ve tüm utancımı kaybettim. Hepsini. Utanç.

"Vay canına, Kate. Bu işi gerçekten çok iyi beceriyorsun!" diyor.

Her şeyi aceleye getiriyorum. Hugh'a evlenme teklif etmek planımda yoktu. Birdenbire buraya gelip ona tek gecelik bir ilişki.... bu da olmazsa evlilik teklifinde bulunmam hakkında ne düşünecekti?

Parmaklarımı ipek kravatının üzerindeki tutuşlarından kurtarıyor, çözüyor ve çıkarıyor. Sonra mini mutfaktaki raftan iki bardak indiriyor, mini barı açıyor ve bir şişe şampanya açıyor. Bana bir bardak uzatıyor ama kendi bardağını bankta bırakıp gömleğinin bir düğmesini daha açıyor.

Bu noktada A seçeneğini seçtiği açık: tek gecelik ilişki. Son iki dakikadır aklımda evlilik çanlarının çaldığı düşünülürse, şu an biraz hayal kırıklığına uğramış durumdayım.

Ama tişörtünü henüz çıkarmadı. Onun yerine içine uzanıp bir kolye çıkardı. Yine, bu garip. Mücevher takan bir tip değil.

Gerçi kolyeden sarkan başka bir şey var. Kare kesimli bir elmas yüzük.

Kolyenin kopçasını açıyor, elimi tutuyor, avuç içini yukarı çeviriyor ve yüzüğün zincirden kayıp avucuma düşmesine izin veriyor.

"Bunca zamandır boynunda hayalini temsil eden bir aurora asılı duruyordu. Bu da bendeydi."

"Odaklanmanı sağlamak için mi?" Bunların hiçbirinin gerçek olduğuna inanamayarak soruyorum.

"Beni umutlu tutmak için. Planlarını bozmak istemedim. Bu yolculuğa çıkman gerektiğini ve nedenini biliyordum, ama sen gider gitmez... çok *üzüldüm*. Kendime, hâlâ hayatta olan bir kadın için bu kadar üzülmemin imkânsız olduğunu söyledim."

"Amerika'ya kadar bütün yol boyunca ağladım. Cam'i çaresizce özledim. Çaresizce seni özledim. Keşke her şey bu kadar karmaşık olmasaydı."

"Neyse o," diyor. Haklıydı. Akıl almaz bir yıkım ve inanılmaz bir mucizenin karışımı. Neredeyse ezici iki gücün çatışması.

Bunca zaman boyunca umudun sessizce, inatla yükseldiği trajediler. Işık için savaşıyor. Geleceği yeni bir yöne çevirmek için sadece doğru miktarda tüyler ürpertici cesarete ihtiyaç duyuyor.

Cam ve ben o araba kazasını geçirdiğimizde zaman yavaşladı. Geçmişimiz geleceğimizle korkunç, acı verici bir hızda çarpıştı ve asla hayatta kalamayacağımı düşündüm.

Zaman şimdi yine bükülüyor, ama tersine. Hugh ve benim yaşadığımız her şey, aniden, **o l a b i l e c e ğ i m i z** her şeyin görkemli bir kasırgasına sürükleniyor. *Bu değerli ikinci şans.*

İzin için bana baktı. Yüzüğü avucumdan çıkarıp parmağımın ucunda gezdiriyor.

Şu anda hangimizin sorduğunu unuttum ama önemli değil. Bir güç, güven ve kesinlik dalgası bizi içeri taşıyor.

"Pekala Kate, seninle evleneceğim," diyor. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Yüzüğü parmağıma sonuna kadar geçiriyor ve ben tüm bu olaylar karşısında konuşamayacak kadar sersemlemiş durumdayım.

"Spor salonunda üzerime atladığın anda beni silahsızlandırıldığını biliyorsun," diye itiraf ediyor, uyumunu kontrol etmek için yüzüğü parmağımda çevirerek.

Bu bir şaka olmalı, kesinlikle. Mor Pantolon'un yanında *beni* fark etti *mi*?

"Grace sana doğurganlığı ve içinde bulunduğu sefil ilişki hakkında korkunç bir şey söylemişti ve seni sordu. Sen de evliliğinizdeki durumu küçümseyen bariz bir yalan uydurmuştun. Grace bunu kabul etmedi. Kocanızın çok lezzetli olduğunu ve onca yıldan sonra ne kadar mutlu olduğunuzu söyledi. *"Şanslı adam"* diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ve Gen'le birlikte kaybettiğim her şeyi düşündüm."

Koluna dokunuyorum.

"Ve sonra, o röportaja girdiğinde ve parkın dışına çıktığında, spor salonundaki tüm kendini küçümsemenin muhtemelen bir bebeğin olduğundan beri gerçek bir güven kaybı olduğunu fark ettim. Herkesin sürdürdüğü 'başarana kadar numara yap' saçmalığından sonra ferahlatıcıydı."

Bana anlattığı bu peri masalını bölmek istemiyorum. Konuşurken darmadağınık halime bakıyor ve bir şekilde beni dünyanın en arzulanan kadını gibi hissettiriyor.

"Cam benden ona yardım etmemi isteyene kadar seni sevdiğimi bilmiyordum. Sana yardım etmemi. Sana karşı hissettiklerim o zaman net bir şekilde ortaya çıktı. Neredeyse teslim oluyordum. Benim yaşadıklarım benzer bir şeyi senin de yaşadığını görmeye dayanamayacağımı fark ettim. Özellikle de bunun en kötü kısmını önleyebilecek güce sahipken."

"Justin'in motosikletiyle gelene kadar seninle birbirimize bu şekilde bakabileceğimiz hiç aklıma gelmemişti," diye itiraf ediyorum. "Sonra Genevieve'i duyduğumda, bu orantısız *kıskançlığın* üstesinden geldim. Patronunun uzaktaki sevgilisine karşı duyamayacağın türden bir kıskançlık. Yine de anlamadığım bir şey var. Andrew bana Genevieve ile birbirimize hiç benzemediğimizi söyledi. Hatırlarsan onun çok çekici olduğunu söylemişti..."

Hugh yüzünü buruşturuyor.

"Bende onu hatırlatan şeyin ne olduğunu anlayamadığını söyledi."

"Ona hatırlattığın Gen değil. Beni, onunla olduğum zamanları. Çünkü seninle yeniden mutluyum. Bir kadın için tekrar böyle hissetmek beni korkutmuştu. Hala da öyle. En büyük korkum-"

"Tekrarlama," ikimiz de aynı anda söylüyoruz. Bu yol tehlikeli. Sevdığımız bir insanın daha ölmesini göze alamayız.

Bardağı elimden alıyor, bankın üzerine koyuyor, arkasını dönüyor, ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni yavaşça yatağa geri itiyor. "Bu bir işkenceydi," diyor. "Bütün bunlar boyunca seni sevmek. Ama sen gittiğinde, senin ölümünden bile daha kötü bir kader olduğunu fark ettim."

"Ayrı hayatlar," diye cevap veriyorum onun yerine. Şimdi ağlıyorum. Kısmen söylediği her şey yüzünden, kısmen de ayakkabılarını tekmeleyip yattığım yerde bana eşlik ettiği için. Gerçekten burada olduğuma inanamıyormuş gibi yüzüme dokunuyor. Ben de inanamıyorum. Sonra gülümsüyor. O geniş, nadir, cömert, muhteşem gülümseme ne zaman bana doğru yönelse içimi dışıma çıkarıyor. Bu adamı seviyorum. Bir şekilde tüm kalbimle. Öleceğim güne kadar Cam için durdurulamaz bir ritimle atacak olan aynı kalp. Bir kez olsun bu gizemi fazla düşünmeyeceğim.

"Şimdi, Bayan Whittaker," diyor beni en uzun, en dayanılmaz ve en telaşsız şekilde öperek. "Ölmeden önce yapılacaklar listesi hakkında..."

EPİLOG

Dört yıl sonra

Gün batımından kısa bir süre sonra, biz manzara ve astrofotoğrafçıların "mavi saat" dediğimiz saatlerdeyiz. Tazmanya'daki Bruny Adası'nın تنها plajında tripodumun ayaklarını kuma gömüyorum. Hâlâ biraz ışık varken diyaframı sonuna kadar açıyorum, ISO'yu değiştiriyorum ve yirmi saniyelik bir pozlama ayarlıyorum, hazırım. Son birkaç yıldır pozlama üçgenini ve daha fazlasını çözdüm.

Dokuz yaşındaki Charlie, Hugh'un geçen Noel'de ona aldığı teleskopla yanımda. "Bana olayların sırasını tekrar anlat" diye soruyor. Bunu o kadar çok kez konuştuk ki!

"Grace, Justin ve ikizler yarın öğleden sonra geliyorlar. Okuldan sonra onları feribottan alacağız. Nanna hafta sonu gelecek." Yanımda duran, on yaşına girmek üzere olan uzun boylu çocuğa bakıyorum. Hayatının yarısından fazlasını babasız geçirmiş ama her geçen gün babasına daha çok benziyor.

Aurora'nın bu gece de güçlü olacağı tahmin ediliyor, büyük bir jeomanyetik fırtına onu en azından Canberra'nın kuzeyine kadar kamera lensleri tarafından görülebilir hale getirebilir. Bunun için şehrin güneyine gitmek ve Monaro Otoyolu'nda park edecek güvenli bir yer bulmak ya da Namadgi Ulusal Parkı'nın derinliklerine inmek gerekecekti.

Buradan çok daha kolay. Evime bu kadar yakın ve bu kadar sık görebildiğim için kendimi şımartılmış hissediyorum.

İlk pembe ve mor ışık huzmeleri önce fotoğraf makinemin objektifinde, sonra da çıplak gözle daha az canlı bir şekilde görüldüğünde, bu noktada sadece birkaç dakikadır duruyorduk. Charlie ve ben, Norveç'teki o ilk geceden bu yana birçok kez birlikte görmüş olmamıza rağmen, bu manzara karşısında çığlık atıyoruz. Issız bir kumsalda gün doğumu ve gün batımını ve görünür olduğu her an aurorayı yakalayabildiğim bir yerde yaşadığım için bunu asla hafife almıyorum.

Tazmanya'nın vahşi doğası yazmak için çok elverişli. Üçüncü kitabımı yeni bitirdim. Görünen o ki, Cam'in muhtemelen başından beri şüphelendiği gibi, benim yazarlık dünyasındaki yerim edebi kurgu değil, çağdaş romantizm.

"Etkileyici" bir şeyler yazmaya çalışmaktan vazgeçip sadece içimden geldiği gibi yazmaya başladığımda, kelimeler sanki onlarca yıldır zihnimde sıraya dizilmiş gibi sayfalara döküldü. Aslında burası yazmak için o kadar ideal bir yer ki, arazide üç "küçük ev "den oluşan bir küme inşa etme planlarım var. Onları kiraya verebiliriz ve ben de samimi yazarlık mentorlukları ve astrofotoğrafçılık etkinlikleri düzenleyebilirim.

yıl boyunca inzivaya çekileceğim. Hayallerimdeki yazı odası için küçük bir alan olacak, güneye bakacak, tabii ki sahile bakacak. Yazın pencereleri açıp tuz kokusu ve çarpan dalgaların sesiyle yazacağım, kışın ise ateşin yanında bir battaniyenin altına kıvrılacağım.

Charlie bana teleskopuyla yıldızları gösterirken, arkamızdaki evin verandasının ışığı yanarken, fotoğraf makinesinin ayarlarını yeniden yapıp bir uzun pozlama çekimi daha yapıyorum.

"Biliyordum," diyor Charlie. "Hiçbir şeyi kaçırmaya dayanamaz!"

Onu görmeden önce sesini duyuyoruz ve sonra sahilde biri uzun, diğeri küçük iki figür beliriyor. Bize doğru koşuyor ve kollarını bacağıma doluyor, kameranın vizöründen 'rora'yı görmek için yukarı kaldırılmak için yalvarıyor.

"Camryn Genevieve! Senin yatakta olman gerekiyor!" Diyorum.

Hugh omuz silkiyor ve gülümsüyor. "Ne yapabilirsin ki? Annem ve ağabeyim gibi Aurora avcısıyım."

Hayatlarımız mükemmel değil, güney ışıkları altında bile. Arka planında sarsıcı bir keder olan iki yetişkin ve bir çocuğu bir araya getirip sorunsuz bir yolculuk bekleyemezsiniz. Hâlâ hatalar yapıyoruz. Tartışmalarımız oluyor. Hugh'un Tazmanya Üniversitesi'ndeki yeni görevi hâlâ stresli. Hâlâ ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığına beni ikna eden ilk taslakları yazıyorum, birkaç kitap yayınlanmış olsa bile.

Ama Camryn'de bir şey var. Üç kırık insanı aldı ve bizi bir aile olarak dikti. O her birimizin hayatındaki altın ipliklerden biri. İnsan formundaki umut.

"Ruby ne zaman geliyor?" Charlie soruyor.

İkinci altın ipliğimiz.

"Doktorundan son izni alması gerekiyor," diye açıklıyorum. "Bebegi doğurmasına artık çok az kaldı! Ama o ve Hannah'nın her şeyi y o l u n d a gidiyor ve bunu başaracaklar."

Charlie konsantrasyon içinde yüzünü buruşturuyor ve parmaklarıyla bir şeyler saymaya başlıyor. "Üvey yeğenim mi?"

Gülüyorum. "Karmaşık bir aile, değil mi müstakbel Charlie Amca!"

Ruby annesine benziyor olabilirdi ama Genevieve'i hiç tanımamıştım. Onu tanıdıkça, onda daha çok Hugh'u gördüğümü hayal ettim. Hayal kırıklığı içinde ellerini saçlarında gezdirmesi. Olağanüstü sabrı. Kahve dükkanlarındaki uzun şeker paketlerini alma ve içindekilerin dağılımını titizlikle ayarlama alışkanlığı.

"Neden DNA testi yaptırmıyorsun?" Bir Noel'de onu ikna etmişim. "Sadece içini rahatlatmak için, ilk ve son kez."

Bu fikre aylarca diremişti. Bunun kendini koruma amaçlı olduğunu biliyorum. Ya umutlanırsa ve kız onun değilse? "Onu benimmiş gibi seviyoruz Kate. Bu neye yarar ki?"

Ama Ruby'nin çocuk beklemesiyle ilgili bir şey onu alt üst etmişti. Bu bebeğin kendi genetik torunu olup olmadığını asla bilememe fikri onu yiyip bitirecekti - ve annesini de. Annesi, torununun torunu olacağı fikriyle çılgına dönmüştü.

Ve tabii ki, sonuç tam da Hugh'un her zaman hak ettiği mucizeydi, bu yüzden şimdi resmi olarak beş kişilik karmaşık bir aileyiz ve kırk dört yaşında bir üvey torunum yolda ve bunun için daha fazla orada olamazdım.

"On altı Eylül'deki konferans yemeği için müsait misin?" Camryn kollarımdan kurtulup tekrar onun kollarına girerken Hugh soruyor. "Siyah kravatlı bir şey. Bir eş arıyorum."

"Bilmiyorum, aylar var!" Tekrar vizöre bakıyorum ve bir kare çekiyorum. "Sanırım öyle? Nerede?"

"Dublin'de," diyor o kadar donuk bir ses tonuyla ki, yerel izci salonunda olduğunu da söyleyebilirdi. "Evini özlemiş olabileceğini düşündüm."

Aurorayı unutup kocama bakıyorum, gözlerimde yıldızlar ve Kuzey Nehirleri'nin o güzel iç bölgesinin anıları, birbirimize yolumuzu bulduğumuz hafta sonu. O sekiz yıl önce ilk tanıştığımız zamandan biraz daha yaşlı ve biraz daha gri, ben de öyleyim, ama her fazladan yılın her zaman seveceğimiz ikimize bahşedilmiş bir ayrıcalık olduğunu biliyoruz.

"Hugh," diye araya giriyor Charlie, sesi aniden sinirden titriyor. İkimiz de ona bakıyoruz.

Son zamanlarda her yere yanında taşıdığı Minecraft sırt çantası. Evrakları Hugh'ya uzatıyor ve küçük elinin titrediğini fark ediyorum.

"Bu nedir, dostum?" Hugh, kelimeleri aydınlatmak için telefonundaki feneri etkinleştirerek söylüyor. Okurken, onu tanıdığım onca zaman boyunca yüzünde gördüğüm en güzel ifadeyle aydınlanıyor.

"Bir üvey çocuk evlat edinmek," diyor yüksek sesle, sesi çatlayarak, Charlie ona sıkıca sarılmak için kendini fırlatırken.

Aklımı başımdan alıyor, hem de en iyi şekilde. Hugh Charlie'ye düzgünce sarılabilmek için kâğıtları bana uzatıyor ve Charlie'nin hükümet çıktısının üstüne floresan sarısı yapışkan bir not yapıştırdığını fark ediyorum.

"Babamın aldıracağını sanmıyorum" yazıyor.

Gözyaşları artık serbestçe akıyor, her yerde. Mesele sadece Charlie'nin beklenmedik isteği ve bunun Hugh için anlamı değil. Babasının ne kadar inanılmaz bir adam olduğuna dair böylesine doğru bir anlayış geliştiriyor olması.

Dördümüz bir arada durmuş, karanlığı aydınlatan renklerin büyüüne kapılmış durumdayız. Ve nihayet bir an için auroradan küçük B planı aileme baktığımda, Cam'in yakınlığına dair güçlü bir duyguya kapılıyorum.

Sevginin ölümden daha uzun ömürlü olduğunu öğrendim. Umutsuzluk boyunca sabit kalır. Zaman geçse, mesafeler artsa ve dünyanız değişse bile kaybolmaz. Cam'in hayatımda s ü r e g e l e n varlığı, gökyüzünde dans eden geçici ışık huzmeleri kadar kırılgan. Ve bir o kadar da güçlü. Bana hayatın kısa, aşkın büyük ve *Kate & Cam'in Mükemmel Macerası*'nın zamansız olduğunu hatırlatıyor.

TEŞEKKÜRLER

Kocam 2016'da kalp krizinden öldüğünde, methiyesini sabahın üçünde telefonumda birbirinden kopuk notlar halinde yazmıştım. Bu teşekkür yazıları da bir o kadar zor görünüyor çünkü sadece kitapla ilgili değil. Yedi yıl boyunca yaşanan her şeyle ilgili ve aldığımız destek için duyduğum minnettarlığı yeterince ifade edebilmek için doksan bin kelimeye daha ihtiyacım var. Yaşadığımız trajedi sırasında bizi kucaklayan herkese en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Bizi kurtardınız.

Son derece kişisel bir hikaye yazmak ve bunu dünyayla paylaşmak göz korkutucudur. Kate'in yaşadıklarının çoğu bana ait olmasa da (Hugh'umu bulamadım), keder benim kederim. Ali Watts, Amanda Martin ve Penguin Random House Avustralya'daki ekiple tanıştığım andan itibaren kelimelerimin güvende olduğunu biliyordum. Taslak Zibby Owens'ın eline geçtiğinde de benzer şekilde kendimi güvende hissettim.

İlk Zoom toplantımızdan itibaren, Zibby, Anne Messitte ve Zibby Books yazar arkadaşlarım da dahil olmak üzere tüm ekip tarafından yönetilen bir edebi heyecan dalgasına kapıldım. Editörlük sürecini bir rüya haline getiren Kathleen Harris ve Madeline Woda'ya, muhteşem tanıtım ve pazarlama çalışmaları için Emi Battaglia, Sherri Puzey ve Sierra Grazia'ya özellikle teşekkür ederim. Sosyal medya uzmanlığı için Beca Kindling'e ve dünyanın dört bir yanından verdiği sonsuz destek için Graça Tito'ya. Jeanne Emanuel, Bridie Loverro, Jordan Blumetti, Diana Tramontano, Lindsay Quackenbush ve Chelsea Grogan'a tur planlamasından podcast'lere, medya sunumlarına, ortaklıklara, kitap kulüplerine ve etkinliklere kadar her şey için derin teşekkürlerimi sunarım. Bu kitaba olan bağlılığınız paha biçilemezdi. Sarah Horgan'a böylesine sanatsal ve duygulu bir kitap kapağı yarattığı için en derin teşekkürlerimi sunarım.

Değerli menajerim Anjanette Fennell, yayıncılık hayallerimi gerçeğe dönüştürdün ve birlikte çalışmamızdan doğan kalıcı dostluğumuz için her zaman minnettar olacağım.

Gaetane Burkolter, sen benim "hikâye fısıldayanım" ve ilk taslak editörüksün. Her yeni kitabın iskeletini hayata geçirmeme yardım ediyorsun. Bec Sparrow, bu kitaba verdiğiniz desteğin anlamı çok büyük.

Amanda Whitley, Beatrice Smith ve *HerCanberra*'daki herkes, kederli yazılarıma yumuşak bir yer verdiniz.

Kat, Ree, Annette, Kate, Mel, Annemarie, Cath, Fionna, Karen, Linley, Michele, Nina ve Beth - ilk geri bildirimleriniz bana çok şey kattı-

özgüvene ihtiyacım vardı. Salı gecesi yazı grubu ve Ness, Sal, Heidi, Tania ve Emma Z-yaratıcılığınız beni etkiliyor.

Matt ve TNC ekibi, harika bir desteksiniz. Jeff'in meslektaşları ve Barbara, Jacksonville ve New York için yürekten teşekkürler.

Trevor, Elena ve Liza, hiçbirimizin katılmak istemediği kulübe şefkatli karşılamanız için teşekkür ederim. Ann, yürek parçalayan hikâyelerinden birini bana ödünç verdiğin için teşekkür ederim; Megan, yıllar boyunca dulluk üzerine yaptığımız tüm sohbetler için teşekkür ederim. Tek tek sayamayacağım kadar çok dul arkadaşım var ama hepinizi seviyor ve takdir ediyorum.

Yazar kankalarım Nina Campbell ve Rachael Morgan, Anjanette ile birlikte - yıldızlara ulaşmamda tahmin edebileceğinizden çok daha fazlasını yaptınız.

Clair ve Harry, ben yazarken çimleri biçtiğiniz ve sayısız başka şekilde bizi kurtardığınız için teşekkürler. Siz gerçek "ateşli komşularsınız." Ve April, ısıltılı coşkun için teşekkürler.

Alison A, her yeni bölümü sevinçle karşıladığın için; Ali, Al ve Lynd, gençliğimizden beri süregelen sevgimiz ve otuz yılı aşkın süredir her kelimeyi okuduğun için. Sal, tüm lazanyalar, bahçe işleri ve cömertçe verdiğin profesyonel tavsiyeler için ve her şey çok fazla olduğunda gece geç saatlerde verdiğin sıcak çikolatalar için. Ve her seferinde beni kaldırdığın için, hepiniz için.

Audrey, çalışmamızı olay örgüsü sorunlarıyla böldüğüm her sefer için, okuduğun her taslak ve bana verdiğin her cesaret sözü için sana kalbimin en derin yerinden teşekkür ediyorum. Siz olağanüstüsünüz.

Paul, Abbey ve Lucy, bana inandığınız, beni sevdiğiniz ve bana ve dikkat dağınıklığıma katlandığınız için teşekkürler.

Sarah, #KTF için ve yeterince iyi olmadığında bana dürüstçe söylediğin için teşekkür ederim. Her zaman haklısın ve beni daha iyi bir yazar, kardeş ve insan yapıyorsun.

Victoria ve Duncan, Jake ve Meg-sizi her zaman seveceğim, sadece Jeff'in dünyamdaki devam eden bir parçası olduğunuz için değil. Rex ve Julian-hayatımızdaki ışık olduğunuz için teşekkür ederim. O size dünyanın hiç görmediği şekilde tapardı.

Kitapta muhteşem kişilikleriyle yer alan sevgili ebeveynlerim Barrie ve Claire'e. Bana okumayı öğrettiğiniz andan itibaren her adımımı desteklediniz. Bu hikâye sizin sevginize ve babamın bunama sürecinde anneme gösterdiği sonsuz ve akıl almaz sabırlı ilgiye de bir övgüdür.

Hannah ve Sophie, küçüklüğünüzden beri bu hayal için çalışmamı izlediniz. Artık birer yetişkin olduğunuza göre, bu hayali sizlerle paylaşmayı seviyorum. Dünyamız paramparça olduğunda gençler olarak verdiğiniz tepki, şimdiye kadar tanık olduğum en etkileyici şeydi ve o zamandan beri gösterdiğiniz direnç ilham verici.

Sebastian, babam olmadan yaşamayı beni daha fazla etkileyemeyecek bir şekilde, yaşının ötesinde bir olgunlukla idare ediyorsun. Yazma randevularımız ve karşılıklı yaratıcı teşviklerimiz hayatımdaki en büyüğü ve beklenmedik zevklerden bazıları. Babam seninle her zaman ölçülemeyecek kadar gurur duydu ve duymaya da devam edecek.

Jeff, sana olan sevgimin boyutunu anlatabilmek için iki kahraman yaratmam gerekti ve o zaman bile bu imkansızdı. Sen her zaman Cam ve Hugh'un toplamından daha fazlası olacaksın. "Zeki ol" dedin. Dünyaya açıl ve hayatına devam et dedin. Sensiz bunun ne kadar zor olacağını asla bilemezdin ve bu romanı yazacak deneyime sahip olmamayı ne kadar çok isterdim, ama umarım, her neredeyse, seni gururlandırır. Her kelimede sen varsın. Senin için ışığı her zaman açık tutacağım. x

Bir önizleme

SENİN RESİMLERİN.

tarafından Emma Grey

Yeni bir roman 2024'te geliyor

Dün geceki parti hala kafamın içinde zonkluyor. Uyanmak için çabalarken, gözlerim kapalı, bir pişmanlık tsunamisi üzerime çöküyor. Kendimi bu kadar korkunç hissetmeme neden olan her ne yaptıysam, bir daha *asla* yapmayacağım.

En kötüsü de eğlendiğimi bile hatırlamıyorum. Ama normalde Cumartesi gecelerini ahududu çayı içerek ve Facebook'ta diğer Jane Austen köktencileriyle dönem dizilerindeki kostüm yanlışlıklarını tartışarak geçiririm, bu yüzden çılgın bir partiyi sevmemek senaryodan çok uzak değil.

Başımı yastığa koyuyorum. Ağrı göz çukurlarıma vuruyor. *Zavallı beynim.* Alkolün hücreleri öldürdüğü doğru mu, yoksa bu bir şehir efsanesi mi? Aslında dün gece içtiğimi hatırlamıyorum. Dünyayı bu kadar iğrenç hissettirecek kadar içmediğim kesin.

Lütfen bana ilaç verilmiş olmasın....

Keşke o alarmin sahibi her kimse bip sesini kesse. Ve koridordaki takırtıları da kesse. Çizgili, kolalı çarşaf lar sırtımın altında toplanıyor. Rahat etmeye çalışmak için kıvraniyorum ve yapışkan bir sargı elimin derisini çekiştirirken yatıyor gibi görüldüğüm plastik şilte altımda eziliyor.

Bana sarhoş dövmesi yaptırmadığımı söyle....

Gözlerim fiske fiske açılıyor. Etrafımdaki bembeyaz duvarlarda kırmızı elektrik prizleriyle noktalanmış sert ışıklar yansıyor. Başımın üstündeki duvarda, güzel eşarp koleksiyonumun peri ışıklarıyla romantik bir şekilde yatak başlığının üzerine örtülmesi gereken yerde, kablolar, teller, tüpler ve oksijen maskesinden oluşan bir karmaşa sallanıyor. Şapelden çıkan Jennifer Ehle ve Colin Firth'ün çerçeveli *Gurur ve Önyargı* poster i nerede? Breanna o poster in asla bir erkek arkadaş edinemeyecek olmamın ana nedenlerinden biri olduğunu söylüyor. Kuşkusuz, bir erkek arkadaş edinmek şu anda sorunlarımın en küçüğü gibi görünüyor.

Doğrulamaya çalışıyorum ama acı beni yatağa geri itiyor. Ağzım o kadar kuru ki boğazımı bile temizleyemiyorum. Kalbim güm güm atıyor ve yanımdaki makineden gelen bip sesleri art arda geliyor, bir kadını uyarıyor, o da koşarak yanıma geliyor, susturmak için düğmelere basıyor ve bana nazikçe bakıyor.

"Merhaba Phoebe," diyor, sanki eski arkadaşmışız gibi. "Uyanmışsın!"

Aslında, hayır. Uyanmış olamam. Bu bir kabus olmalı.

"Neredeyim ben?" Sesim sersemlemiş, sanki bir tür bataklıktan çıkmışım gibi.

Omzuma nazik bir el koydu.

"Sydney'deki Saint Vincent hastanesindesin. Korkarım bir araba kazası geçirmişsiniz."

Oh, Tanrım. *Breanna* ...

Hemşire bileğimi tutuyor ve eski usul nabzımı ölçüyor. Kaşlarını çatmasından nabzımın iyi atmadığını anlıyorum. Elimden çıkan plastik bir tüp, yatağın yanındaki metal direkte asılı **d u r a n** dolgun bir sıvı torbasına uzanıyor. Parmağımda kendimi kesmiş olabileceğim soluk beyaz bir yara izi fark ediyorum ve tam yarayı hatırlamaya çalışırken yüzüme bir tutam saç düşüyor. Benim faremsi kahverengimden çok daha koyu. *Boyalı* mı?

"Saçımı sen mi boyadın?" Hemşireyi suçluyorum, sanki kendisi gece vizitlerinde fön çekmeye vakit ayıran bir tür haydut kuaförmüş gibi.

Hemşire gülüyor. "Hay Allah! Kuaförlük için yeterince yetenekli değilim!" Evet. Kendimi kaybediyor olmalıyım.

"Kiminleydim?" diye sordum. "Arabada mı?" Soruyu zar zor söyleyebildim.

Ya Bree *öldüyse*?

Hemşire not yazmayı bırakıyor ve dosyayı yatağımın ucuna asıyor. Boş bir ziyaretçi koltuğunu çekip oturuyor, ben de onun vereceği kötü haberin etkisinden kurtulmaya çalışıyorum.

"Phoebe, sana söylemem gereken zor bir şey var."

Kabinin hemen dışında telefonla konuşan bir doktor görüşmeyi sonlandırıyor, içeri giriyor, mahremiyet için mavi perdeleri kapatıyor ve Azrail gibi yatağımın ucunda duruyor.

Kendimi hasta hissediyorum.

Evet. Kesinlikle hasta olacağım. Ve buna karşı bir fobim var, bu da midemi daha da bulandırıyor. *Anneme ihtiyacım var.*

"Yaralarınız oldukça hafif," diye açıklıyor hemşire, vücudumun her bir parçası aksini haykırıyor olsa da. "Ne yazık ki darbenin en ağır kısmını kocanız almış."

Ne oldu?

"Çok ciddi bir kafa travması geçirdi."

Şimdi her şey yüzüyor. Oda. Onun sesi. Gerçekliğe tutunuşum. "Elimizden gelen her şeyi yaptık...."

Beynim taklalar atıyor. Kayıtları karıştırmış olmalı.
Yanlış odaya mı girmişti?

"Phoebe, kaybın için çok üzgünüm," diye ekliyor Azrail.

Teşekkürler mi? Bu *benim kaybım* değil. Ölenin Bree değil de hayali bir adam olması içimi rahatlatıyor.

"Ben genç bir gelin değilim," diyorum. Onlara evlilik hakkındaki görüşlerimi -evliliğin sadece Jane Austen'in zamanında anlamlı olan arkaik, ataerkil bir tuzak olduğunu- anlatıyorum ama ergenlik çağında olduğumu anlamakta zorlanıyorlarmış gibi görünüyorlar. Öğretmenler her zaman bir yetişkin gibi konuştuğumu söyler. Çünkü çok okuyorum....

İkisi subliminal bir iletişim kuruyor ve hemşire koşarak uzaklaşıyor. Doktor şimdi sandalyede oturuyor ve bana gülümsüyor. Bu öyle bir gülümseme *ki takviye gönderiyoruz* diyor.

Kibarca sohbet ediyor, hayali kocam konusundan kaçınıyor ve kaç yaşında olduğum, nerede yaşadığım ve hangi yılda olduğumuz gibi başka şeyler soruyor.

"Uzaylılar tarafından mı kaçırıldım?" diye soruyorum. Son zamanlarda *The X-Files*'ın eski tekrarlarını izliyor ve kendimi korkutuyordum. Bu noktada bir uzaylı, bir kocadan daha makul görünüyor.

Gülüyor. "Hayır, öyle bir şey değil! Sadece biraz kafan karışmış."

Kafam hiç de karışık değil. Sadece bilgileri yanlış. Hastane yönetimi fiyaskoları her zaman olur. *Days of Our Lives*'da görüyorum. Deneme yazarken rahatça izlediğim bir dizi. Bree nasıl konsantre olabildiğimi bilmiyor ama ben çalışırken arka planda gündüz kuşağı dizileri olmadan odaklanmakta zorlanıyorum.

Asıl saçma olan benim bu yaşta evleneceğimi düşünmeleri. Ya da herhangi bir yaşta. Muhtemelen yasal bile değildir.

Hemşire döndüğünde, kendisini psikiyatrist olarak tanıtan bir kadın getirmişti. Belki de hemşire ve doktora sanrılarında yol göstermek için buradadır.

"Merhaba, Phoebe," diyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Biraz ağrım var ama onun dışında normalim." Sesimin, yetkilileri taburcu formlarını doldurmaya başlamaları gerektiğine ikna etmeye çalışan biri gibi, doğal olmayan bir şekilde cıvılcıvılcı çıkışını fark ediyorum. Kendimi geri çekmeliyim.

"Söylediğiniz bazı şeyler bizi biraz endişelendiriyor."
diyor.

"Hafızamda hiçbir sorun yok. Dün kantinde öğle yemeğinde ne yediğimi bile hatırlıyorum. Soslu bir sosis ve bir paket çikolatalı naneli keçiyoynuzu tomurcuğu. Kantinde doğru düzgün çikolata satılmıyor. Bu konuda bir imza kampanyası başlattık ama hiçbir yere varamadık. Çok fazla abur cubur yiyorum. Şanslıyım ki inanılmaz bir metabolizmam var. At gibi yiyorum ve dört bedenim!"

Metabolizmamın ne kadar başarılı olduğunu göstermek istercesine ince çarşafın üzerinden karnımı sıvazlıyorum ve işte o zaman bir şeylerin çok yanlış olduğunu fark ediyorum. Dün olduğundan *daha fazla ben varım*. İncelemek için çarşafı kaldırıyorum. Evet, daha kalın kalçalar. Daha kalın kalçalar. Karın kaslarının olması gereken yerde hafif bir yuvarlaklık. Bunlar ... çatlak izleri mi? Bu araba kazasında bana ne *oldu*? Sanki kendi derimin içinde yeniden dağılmış gibiyim!

Beni dikkatle inceleyen psikiyatriste dönüp bakıyorum. "Dört beden değilim," diye itiraf ediyorum. "Bu nasıl oldu?"

Bir çeşit komada olduğumu hayal ediyorum. Belki de beni bir tüple beslediler ve aktivite seviyeme göre çok fazla besin verdiler. Belki de araba kazası metabolizmamın şoka girmesini tetikledi ve tabii ki haftalarca ya da aylarca bu yatakta yattığım için formdan düştüm....

"Kaza ne zaman oldu?"

"Dün," diye yanıtlıyor hemşire.

Vücuduma dönüp bakıyorum. Ve işte o zaman göğüsler beni vurdu. O zaman burada neler oluyor? Yani dün memelerim vardı tabii ki ama *bu* şekilde değil. C cup olmalıyım!

"Bir gecede fazladan iki kupa nereden geldi?" Bilmek istiyorum. Hepsi yatağın başucundaki su sürahisinin yanında duran tek plastik bardağa bakıyor, ayak uydurmaya çalışıyorlar. Birdenbire içki takımlarını tartışmaya başladığımızı dair yanlış varsayımlarını düzeltmiyorum, delirmiş gibi olurum.

"Phoebe, kaç yaşında olduğunu sanıyorsun?" "On altı mı?"

Psikiyatrist elindeki panoyu yatağın üzerine bırakıyor ve ellerini kavuşturuyor, sanki tıbbi bir sitcom'da kendi karikatürünü oynuyormuş gibi rahat ayakkabılarıyla ileri geri sallanıyor.

"Bunun şok edici olabileceğini biliyorum," diye başlıyor. "Ama ehliyetinize göre yirmi dokuz yaşındasınız. Telaşlanmayın. Kafaya alınan bir darbeden sonra geçici kafa karışıklığı yaygın olabilir...."

Kafaya darbe mi?

Saçmalamaya devam ediyor ama ben dinlemeyi bıraktım. Yirmi dokuz yaşında ve evli olmamın imkânı yok. Ya da kocan öldüğünde buna ne deniyorsa. Dul mu? Olamam. Asla evlenmezdim. Ve ehliyetim bile yok. Önümüzdeki tatilde ehliyet almaya gidecektim....

"Ama ben evliliğe karşıyım," diyorum onlara. "Ben yüzde yüz bir kariyer kızıyım. Daha on ikinci sınıfı bile bitirmedim. *Yaşımın iki katı* olamam."

Yüzüme bir bukle daha düşüyor ve onu süpürüyorum, sonra tutup rengine daha yakından bakıyorum. Bu kesinlikle benim doğal rengim değil. Ama annem saçımı boyamama izin vermiyor. Çılgın saç günü için pembeye bile. Ten rengimize en uygun saçla doğduğumuza dair sıkıcı bir teorisi var.

"Bana bir ayna getirebilir misin lütfen?" diye soruyorum. Hemşire koridordaki istasyona çekiliyor ve çantasından bir pudra çıkarıp geri geliyor. Bana uzatıyor, ben de fiskeyle açıp yansıma bakıyorum.

"*Lanet olsun!*" Diyorum. "Özür dilerim." Özür dilemek bir alışkanlık. Öğretmenler sizi küfür ederken yakalarsa hemen ceza alırsınız....

Sadece esmer dalgalar değil. Gözlerimin ve ağzımın etrafında küçük çizgiler var. Tam kırışıklıklar değil ama yüzümde gizli ve kararlı bir yol açtıkları kesin. Diğer bir şey de her şeyin biraz bulanık olması. Gözlerimi kısarak yansıma bakıyorum.

"İşte, gözlüğünüzü ister misiniz?" diye soruyor hemşire.

"Ben gözlük kullanmıyorum," diye cevap veriyorum, tam o sırada hemşire bana her şeyi mükemmel bir şekilde odaklayan, satın almaya gücümün yetmeyeceği bir çift şık Prada çerçeveyi uzatıyor.

"Her şey" derken, yüzümde ince çizgiler, vücudumda fazladan kilolar, sütyenimde fazladan kaplar ve hiç istemediğim ölü bir kocayla yetişkin bir kadın olarak **g ö r ü n d ü ğ ü m** inanılmaz gerçekleri kastediyorum.

YAZAR HAKKINDA

Emma Grey beğenilen bir yazar, fotoğrafçı, profesyonel konuşmacı ve hesap verebilirlik koçudur. On dört yaşında *Anne of Green Gables*'a ilk aşık olduğundan beri kurgu yazmaktadır ve genç yetişkin romanları *Unrequited*'ın yazarıdır: *Boy Band Meets Girl*, *Tilly Maguire and the Royal Wedding Mess* ve kurgusal olmayan kitabı *I Don't Have Time*'ın (Audrey Thomas ile birlikte yazmıştır) yanı sıra ebeveynlik anı kitabı *Wits' End Before Breakfast! Çalışan Bir Annenin İtirafı*. Besteci Sally Whitwell ile birlikte *Karşılıksız* adlı romanından uyarlanan *Deadpan Anti-Fan* adlı bir müzikal yazdı. *Son Aşk Notu* ilk yetişkin romanıdır.

Grey, *Son Aşk Notu*'nu kocasının ölümünün ardından yazdı. Bu, aşklarına kurgusal bir övgü, kaybının büyüklüğünü ifade etme çabası ve umuda yaşamı onaylayan bir bağlılıktır.

Canberra, Avustralya'n ı n hemen dışında yaşayan yazarın dünyası iki yetişkin kızı, küçük oğlu, çok sevdiği üvey çocukları ve üvey torunları, yazı yazmak, fotoğraf çekmek ve durmaksızın aurora australis'in peşinde koşmak üzerine kurulu.

[@emmagreyauthor](https://www.instagram.com/emmagreyauthor)
www.emmagrey.com.au

“Why do I feel like I’ve been waiting all my life for this book?
What a gorgeous, charming, funny, heartrending,
longing-filled triumph of a read.”

—**KATHERINE CENTER**, author of *Hello Stranger*

Two years after losing her husband, Cameron, Kate is a bit of a mess. Lurching from one comedic crisis to the next, she does her best to navigate work, friendships, and parenting a five-year-old without Cam’s support.

When a flight diversion on a business trip unexpectedly leaves her stranded in a beach town in Australia, Kate finally has a chance to process her grief. Can she let go of the love of her life and risk her heart a second time?

The Last Love Note will make readers laugh, cry, and renew their faith in the resilience of the human heart—recognizing that while you may never stop loving the one you lost, you can always find love again.

“An exquisitely heartbreaking, emotional love story, packed with light, tender touches. I will be recommending this to everyone.”

—**PAIGE TOON**, author of *Only Love Can Hurt Like This*

“This tearjerker will make readers cheer for the joyful ending.”

—**BOOKLIST (STARRED REVIEW)**

EMMA GREY is an acclaimed writer, photographer, professional speaker, and accountability coach. She has published several young adult novels and a parenting memoir. *The Last Love Note* is her debut adult novel. She lives in Canberra, Australia, with her family.

TEASERS,
TRAILER ve MORE...

www.zisøyuEDiA.com

Cover art © cmot_art; Goodstud
art of sun / all Shutterstock.com
Design elements by Juniper Books
Author photograph © Hannah Robertson

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif Hakkı	
İthaf Önsöz	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Bölüm 30	
Bölüm 31	
Bölüm 32	

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42 Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Arka](#)

[Kapak](#)

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthaf Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42 Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Arka](#)

[Kapak](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

